

BEŞİNCİ

KİTAP

KISKANÇLIK KRALI

ANA HUANG

İsteyebileceği her şeye sahipti... o hariç.

Tehlikeli. Güçlü. İçine kapanık.

Vuk Markovic, insan ilişkilerinden kaçınmasıyla tanınan yaralı bir milyarderi. Nadiren konuşurdu ve küçük ama güvenilir çevresinin dışında kimseyle bağ kurmazdı.

Tek istisnası oydu. Ayana Kidane... Canavarın karşısındaki güzelliği, saplantısının tek öznesiydi.

Ayana'yı ilk gören Vuk'tu. Onu ilk isteyen de. Ama şimdi o, Vuk'un en eski dostuyla nişanlıydı ve düğün yaklaştıkça, Vuk sadakat ile arzu arasında giderek daha da sıkışıyor.

Genç kadın onun olmalıydı... Ve Vuk onu elde etmek için her şeyi riske atabilirdi.

Güzel. Başarılı. Göz alıcı.

Ayana Kidane, süper model olarak herkesin gözünde kusursuz bir hayat sürüyordu. Kariyerinde hızla yükselmiş, New York'un en gözde bekârlarından biriyle nişanlanmıştı.

Ama hiç kimsenin bilmediği bir gerçek vardı: Bu nişan yalnızca bir iş anlaşmasından ibaretti. Evlendiklerinde nişanlısı mirasına kavuşacak, Ayana ise baskıcı ajansından kurtulmak için gereken parayı elde edecekti.

Arkadaşına âşıkmiş gibi davranmak kolay olmalıydı. Fakat Ayana, nişanlısının gizemli sağdıcına gitgide daha güçlü bir çekim hissetmeye başlamıştı.

Vuk onu hem heyecanlandırıyor hem de ü... Ayana ondan uzak durması gerektiğini biliyordu ancak düğünü... aosa sürüklendiğinde teselli bulduğu tek kişi yine oydu...

Ta ki Vuk'un geçmişi kapıyı çalıp sevdikleri her şeyi tehdit edene kadar.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN: 978-625-366-258-5

★

★

©2012 Marti Yayıncılık

9 786253 662585

KISKANÇLIK KRALI

Özgün Adı: King of Envy

Ana Huang

Çeviren	: Esra Çetin
Yayın Koordinatörü	: Derya Sevim
Editör	: Elif Çınar
Düzeltili	: İrem Şimşek
Son Okuma	: Öznur İter
Kapak Tasarım	: Cat İmb, TRC Designs
Kapak Uyarlama	: Ali Özer
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin - Romantik

Kitap No: 2818

1. Baskı: Aralık 2025

ISBN: 978-625-366-258-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2025 by Ana Huang

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Dalgıç Çarşısı Apt. 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 46025

Tel: 0212 613 17 33

KISKANÇLIK KRALI

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Esra Çetin

*Kurgusal erkek karakterlerin biraz dengesiz
olmasını seven tüm okuyuculara.
Bu sizin için.*

YAZAR NOTU

Vuk'un soyadının Sırpça yazımı ve telaffuzu Marković'tir. Ancak soyadını kendi ağzıyla hiç söylemediği için kitap boyunca Markovic (C harfinin üzerinde aksan işareti olmadan) olarak yazılmıştır. Çünkü İngilizce konuşanlar orijinalinden farklı olan İngilizce telaffuzu kullanma eğilimindedirler.

Calma Listesi

“Moth To A Flame” - Swedish House Mafia ft. The Weeknd

“Battle Scars” - Lupe Fiasco ft. Guy Sebastian

“Fashion” - Sandra Resendes

“You Right” - Doja Cat ft. The Weeknd

“Young and Beautiful” - Lana Del Rey

“Tearin’ Up My Heart” - *NSYNC

“Baby (Acoustic)” - Clean Bandit ft. Marina and Luis Phonos

“Obsessed” - Zandros ft. Limi

“Who Do You Want” - Ex Habit

“I’m Yours” - Isabel LaRosa

“Lose Control” - Teddy Swims

“Believer” - Imagine Dragons

“Undiscovered” - Laura Welsh

“I Got You” - Bebe Rexha

“Way Down We Go” - Kaleo

“Let the World Burn” - Chris Grey

İÇERİK NOTU

Bu hikâye detaylı cinsel içerik, şiddet, cinsel taciz ve saldırı içeren sahneler, küfür ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Ayana

“Tebrikler. Buradaki insanların yarısı seni öldürmek, diğer yarısı ise senin yerinde olmak istiyor.” Nişanlımın dudakları yanağıma değdi. “*Bu* büyük bir başarı.”

“Bunun gurur duyulacak bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedim ağzımın kenarıyla. Gülümsemeye devam etmeye çalıştım. İnsanlar izliyordu. “Özellikle de ikinci kısmın.”

“Konuk listesi moda dünyasının önde gelen isimleriyle doluyorsa, gurur duyulacak bir şeydir,” diye belirtti. “Bu kalabalığın arasında kıskançlık uyandırmak da yetenektir. Kabul et bunu, YM.”

Kahkaha attım. “O unvanla benden daha çok gurur duyduğuna yemin edebilirim.”

YM, Yılın Modeli’nin kısaltmasıydı. Bu prestijli unvanı kazanmamın üzerinden sekiz ay geçmişti ama Jordan hâlâ her fırsatta bunu gündeme getiriyordu.

“Ne diyebilirim ki? Bu sadece iyi bir zevke sahip olduğumu kanıtlıyor.” Göz kırptı. “Hank’in, Washington’daki bir üniversite partisinde herkese ‘yüzyılın yüzünü’ bulduğunu söylediği günü hatırlıyorum. Şimdi kendine bir bak.”

Menajerimin bahsi geçtiğinde gülümsememin solmasma engel olamadım. “Yüzyılın yüzünü falan bilmem ama burası kesinlikle terli bir öğrenci yurdundan çok daha iyi.”

Şampanyadan bir yudum alırken bahçeye göz gezdirdim. Şu anda, Jordan’ın büyükbabasının elli yıldan uzun bir süre

ANA HUANG

önce kurduğu ikonik lüks mağaza Jacob Ford için düzenlenen yaz sonu kokteyl partisine ev sahipliği yapıyorduk.

Jordan dört yıl önce beni mağazanın yüzü olarak seçtiğinde, modellik kariyerimde büyük bir çıkış yakalamamı sağlamıştı. O kampanyanın büyüklüğü ve başarısı, iki yıl süren oyuncu seçmeleriyle küçük işlerden bana daha fazla kapı açmıştı. Kariyerimi ona ve Jacob Ford'a borçluydum.

Bugünkü parti için güzel bir çatı bahçesi kiralanmıştı. İçkiler su gibi akıyor, güneş parlıyordu. Konukların yarısı ellerinin arkasından gizlice ya da pek de gizli olmayan bir şekilde fısıldaşarak bize bakıyordu. Jordan haklıydı. Bazıları kesinlikle beni öldürmek istiyordu.

Modellik acımasız bir sektördü. Son birkaç yılda şöhrete kavuşmuş ve New York'un en gözde bekârlarından biriyle nişanlanmış olmam, birçok meslektaşımın benden hoşlanmamasına neden olmuştu. Arkadaşım azdı, *gerçek* arkadaşım ise daha da azdı.

Bu gerçeği değiştiremezdim. Yine de bazen bu kadar göz önünde olmasaydım yaşayacağım hayatın yasını tutuyordum.

"Eyvah." Jordan'ın duruşu dikleşti. "Füze geliyor. Kendini hazırla, yoksa seni paramparça eder."

Kısa süren melankoli krizim, içeceğimdeki baloncuklardan biri gibi patladı. Jordan'ın tavsiyesine kulak verip çarpışmaya hazırlanırken kahkahalarım engel olmayı başardım.

Yenilmez Orla Ford şaka konusu değildi. Jordan, Jacob Ford'un CEO'su olsa da büyükannesi şirketin en büyük hissedarıydı ve ailenin lideriydi. Ford klanını Rhode Island'daki malikânesinden yönetiyordu. İki yüz mil öteden Manhattan'ın yarısını kendi iradesine boyun eğdirme yeteneği, güçlü karakterinin bir kanıtıydı.

"Bu partinin ev sahipleri sizsiniz, değil mi?" diye sordu yaklaşırken. Seksen dört yaşındaki zarif kadın, çiçek desenli

KISKANÇLIK KRALI

takım elbisesi ve ona özgü olan pırlanta zümrüt kolyesiyle şık bir görünüm sergiliyordu. Ancak yakından bakıldığında yorgun görünüyor. Yanakları çökmüş, elleri hafifçe titriyordu.

Yine de gözlerini kısarak cevabımızı beklerken dik ve gururlu bir şekilde duruyordu.

“Evet, büyükanne,” dedi Jordan. Tüm neşesi kaybolmuştu.

“Öyleyse neden *ev sahipliği* yapmak yerine, okul çocukları gibi köşede kıkırdayıp duruyorsunuz?” Dilini şaklattı. “Dante ve Vivian Russo burada. Ayrıca Stella Alonso da. Gidip sosyalleşin. Artık nişanlısınız, çift aktiviteleri için daha sonra bolca vaktiniz olacak.”

“Çift aktiviteleri” derken kullandığı bilmiş ses tonu yüzümün kızarmasına neden olmuştu. Jordan içkisini yakındaki bir masanın üzerine bırakıp hızla uzaklaştı. Onu takip etmek üzere harekete geçtim ancak büyükannesi elini koluma koyarak beni durdurdu.

“Sen değil, canım. Henüz değil.” Beni keskin gözleriyle süzdü. “Çok hoş görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim,” dedim halimden memnun bir şekilde. Orla nadiren iltifat ederdi, bu yüzden onun onayını hafife alamazdım.

Mağazanın kendi koleksiyonunda yer alan ince, safran sarısı mini bir elbise giymiştim. Şekillendirilmiş saçlarım gevşek dalgalar halinde omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Yerçekimine meydan okuyan topuklu ayakkabılarım beni, Jordan’ın 1.80’lik boyundan bile beş santim daha uzun gösteriyordu. Absürt miktarda bir paraya mal olmuşlardı ama o kadar güzellerdi ki, karşı koyamamıştım.

Herkesin kendine göre zevkleri vardı, benimkiler ayakkabı ve parfümdü. Bir de örgü örmeyi seviyordum ancak pro-

ANA HUANG

jelerimin biçimsizliğinden dolayı *bu* hobimi henüz kimseye itiraf edememiştim.

“Seninle konuşmak istedim çünkü birbirimizi çok sık görmüyoruz,” dedi Orla. “Jordan’la bir süredir nişanlı olduğunuzu biliyorum. Sanırım on altı aydır ama ben...” Sesi titredi. Nefesi hırıltılıydı.

İyi olduğundan emin olmak için ona uzanmak üzereyken, bir saniye sonra hiçbir şey olmamış gibi kendini toparladı.

“Sana aileye resmen hoş geldin deme fırsatım olmadı.” Elimi avuçlarının içine aldı. “Uzun zamandır Jordan’ın doğru partneri asla bulamayacağını düşünüyordum. O benim tek torunum ve ben... açıkçası endişeliydim. Kimseyle birkaç haftadan daha uzun bir süre çıkmamıştı. Sonunda eve birini *getirdiğinde*, bunun sokaklardan bulduğu bir paçoz olacağından endişeleniyordum. Onun yerine seni bulduğu için çok mutluyum.” Orla elimi okşadı. “Çok güzel bir çiftsiniz. Ona iyi bakacağını biliyorum.” Sesi samimiydi ama biraz da hüznüydü.

Onun “paçoz” kelimesini kullanmasını kasten görmezlikten geldim, ne de olsa kadın seksenli yaşlarının sonlarındaydı. Şaşkınlığımı başka bir gülümsemeyle gizledim.

Orla duygusal bir insan değildi ve bir yıl önceki nişan partimde zaten beni aileye kabul etmişti. Unutmuş olabilir miydi?

“Bunun için minnettarım, Orla. Nişanımızı duyurduğumuzdan beri bana çok nazik davrandın. Ben... Ah, aileye katılacağım için gerçekten çok heyecanlıyım.”

Küçük duraksamamı fark ettiyse de buna değinmedi. “Elbette, canım. Sana şahsen söylemek zorundaydım. Kızımın bunu yapacağına güvenemezdim. Tek bildiği paramı harcamak ve giderek daha da berbat sevgililer edinmek.” Yan tarafa baktı. “Ah, Buffy Darlington gelmiş. İzninle, gidip merhaba demeliyim.”

KISKANÇLIK KRALI

Orla yanımdan ayrılmadan önce elimi son bir kez okşadı.

Ardından bıraktığı boşluğa bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Az önce ne olmuştu öyle?

“Şok olmuş gibisin. Ne dedi? Benden uzun görünmene neden olan topuklu ayakkabılar giydiğin için seni azarladı mı?” Jordan, büyükannesi gittikten sonra bir hayalet gibi birdenbire yanımda belirdi. Onu sevse de aynı zamanda ondan korkuyordu. “Görünüş konusunda ne kadar titiz olduğunu bilirsin. Kadın erkekten uzun olunca hoş görünmez falan filan.”

“Eh, düz ayakkabıyla bile 1.78 boyundayım. Yani bu zor olacak,” diye espri yaptım. “Ama hayır, topuklu ayakkabılarımdan bahsetmedi.” Ona konuşmamızı kısaca özetledim. “Ayrıca seni endişelendirmek istemem ancak o iyi mi? Biraz solgun görünüyor ve elleri titriyor.”

Jordan kaşlarını çattı. “Eminim iyidir. Geçen hafta gribe yakalanmıştı, hâlâ iyileşiyor. Tabii ki yine de parti için buraya uçmakta ısrar etti. Şirket ve düğünümüz hakkında övünme fırsatını daima değerlendiriyor.” Elindeki dolu viski kadehini tek yudumda içti. “Bu arada cuma günü, düğünle ilgili bazı şeyleri gözden geçirmek için Vuk’la akşam yemeği yiyeceğimizi unutma. West Village’daki yeni Fransız bistrosunda bir masa ayırttım.”

Şampanya midemi ekşitti.

Vuk Markovic, Jordan’ın üniversitedeki oda arkadaşı ve sağdııcıydı. Onu fazla tanıımıyordum ancak daha önceki etkileşimlerimiz pek sıcak geçmemişti. Aslında onun benden nefret ettiğine emindim.

Nedenini bilmiyordum. Ona karşı her zaman dostça ve samimi davranmıştım. Güçlü CEO’nun, dünyanın en büyük içki imparatorluğunu yönetmekten daha karanlık işlere karıştığına dair söylentilere hiç aldırış etmemiştim.

ANA HUANG

Jordan tanıdığım en iyi adamlardan biriydi. Jacob Ford kampanyasında çalışırken birbirimizle çok iyi anlaşıştık ve o zamandan beri arkadaşlık. Dürüst olmayan birini sağdııcı olarak seçmezdi, değil mi?

“Cuma günü Village’da. Tamamdır,” diye onayladım. “Bugün burada olmamasına biraz şaşırdım.”

“Öyle mi?” Jordan şüpheli görünüyordu. “Vuk partilerden nefret eder. Cehennemin yedinci katının canlı müzikli ve smokinli bir gala olduğunu düşündüğüne eminim.”

Güldüm. “Bilmiyorum. Bu yıl çok fazla partiye katıldı. Hatta *Mode de Vie* geçen ay profilinde ondan bahsetmişti.”

“Doğru. Fakat bu eğilimin devam edeceğini sanmıyorum. Vuk iş için yapması gerekeni yapar, hepsi bu. Bahçede bir kokteyl partisi de buna dahil değil.” Jordan söylenerek küfretti. “Kahretsin. Büyükannem bana ters ters bakıyor. Beni buz kıracağıyla bıçaklamadan önce konuşacak ‘önemli’ birini bulacağım. Sanırım partinin geri kalanında yan yana görünmemeliyiz, yoksa bizi iyi ev sahipliği yapmamakla suçlayacak.”

“Aynen.” Ciddiyetle el sıkıştık, kahkahalarımızı bastırmaya çalışırken dudaklarımız seğiriyordu. “İyi şanslar, asker,” diye ekledim. “Öbür tarafta görüşürüz.”

Jordan iki parmağıyla kısa bir selam verdikten sonra kalabalığın içinde kayboldu. Ben de içkimden son bir yudum alıp Stella Alonso ve kocasına doğru yürüdüm.

Orla’nın yanından geçerken sözleri kafamda yankılanıyordu.

Çok güzel bir çiftsiniz. Ona iyi bakacağını biliyorum.

Böyle hissettiği için gerçekten minnettardım. Birçok insan onu korkutucu buluyordu ve bazen gerçekten öyle olabiliyordu. Yine de diğerlerinin düşündüğünden daha sıcakkanlıydı.

Gülümsemesine aynı şekilde karşılık verirken içimde belirgen ani suçluluk duygusunu görmezlikten geldim.

Orla’nın onayını almak büyük bir başarıydı ama gerçeği-torunuyla nişanımın tamamen sahte olduğunu- öğrenirse, bu kadar yüce gönüllü davranacağını sanmıyordum.

Ayana

O cuma günü, Jordan'ın rezervasyon yaptırdığı bistroya söz verdiğim gibi gittim. Yemekler lezzetliydi ama ne yazık ki karşınızda oturan kişi sizden nefret ediyorsa, *Michelin* yıldızlı bir yemeğin bile tadını çıkarmak zordu.

Tabii ki bunu açıkça söylememiştii. Yine de ondan dalgalarda halinde yayılan düşmanlığı *hissedebiliyordum*. Bakışları altında irkilmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

Suyumdan bir yudum aldım ve Jordan yanımda düğünümüz hakkında gevezelik ederken onunla göz teması kurmaya çalıştım.

“Katrakis sayesinde İrlanda'daki kaleyi ayarladık,” dedi Jordan. Masadaki gerginliğin farkında bile değildi. “Yedi yüz konuk. Kırsalda beş gün. Sonra da Amerika'da Etiyopya töreni. Yılın düğünü olacak ve çok heyecanlıyız. Değil mi, tatlım?”

“Kesinlikle.” Gülümsedim.

Neredeyse hiç tanımadığım yedi yüz kişiyle bir hafta geçirme fikri, bende bir deliğe girip ölme isteği uyandırıyordu. Ailemin Washington'da benim için *düzenleyecekleri* resepsiyona davet ettikleri yüzlerce konuğu saymıyordum bile.

Yine de heyecanlı nişanlı rolünü oynamak zorundaydım. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı. Jordan'ın mirasım güvence altına almak için bir eşe ihtiyacı vardı, benim de aileme yardım etme amacıyla gençliğimde farkında olmadan imzaladığım ruh emici sözleşmeden kurtulmak için paraya ihtiyacım vardı.

ANA HUANG

Hayatımın beş yılı için beş milyon dolar peşin, ayrıca Jordan mirasına kavuştuğunda ekstra beş milyon dolar daha alacaktım. Karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmaydı.

Öyleyse neden töreni her düşündüğümde kendimi huzursuz hissediyordum?

“Konuk listesindeki hemen hemen herkesin yanıtını aldık.” Jordan’ın sesi restorandaki gürültüyü bastırıyordu. “Bu arada, bekârlığa veda partisinin sorumluluğunu üstlendiğin için teşekkür ederim. Partilerin... pek sevdiğin şeyler olmadığını biliyorum.”

Sessizlik.

Her zaman sessizlik olurdu.

En sonunda cesaretimi toplayıp masanın karşısına baktım. Jordan’ın sağdıcı, kaslı ve yara izleriyle dolu sarsılmaz bir dağ gibi duruyordu.

Vuk Markovic.

Markovic Holding’in CEO’su, Valhalla Kulüp’ün yönetim komitesinin başkanı ve muhtemelen tanıdığım en korkutucu kişiydi.

1.95 boyuyla, otururken bile benden çok daha uzundu. Gergin dudakları ve etkileyici yüzünü ortadan bölen o vahşi yara izi ona sessiz bir tehlike havası katıyordu. Ancak tüylerimi ürperten gözleriydi.

Soğuk ve duygusuzdu. Öylesine soluk bir maviydi ki, neredeyse beyaz görünüyordu.

Vuk, bakışlarını Jordan’a çevirip birkaç kısa el hareketiyle cevap vermeden önce bir anlığına benim gözlerime baktı.

Teyzem işitme duyusunu kaybettikten sonra lisede işaret dilini öğrenmişim, bu yüzden Vuk’u mükemmel bir şekilde anlıyordum.

Ben senin sağdıcınım. Bu benim işim.

KISKANÇLIK KRALI

Çok coşkulu bir cevap sayılmazdı. Zaten Vuk'un herhangi bir şeye coşkuyla tepki vereceğini hayal bile edemiyordum. Adam resmen buzdan yapılmıştı.

"Biliyorum. Yine de," diye devam etti Jordan. "Teşekkür ederim. Teşekkür *ederiz*."

Masanın üzerinde duran elimi sıktağında yüzüme sahte bir gülümseme daha kondurdum.

Burada görülecek bir şey yoktu. Biz sadece birbirine derinden âşık olan, yakında evlenecek bir çifttik. *Elbette*.

Vuk'un çenesindeki bir kas seğirdi.

Gözleri benimkilerle tekrar buluştu ve bir kez daha içimi kaplayan ürpertiye direnmeye çalıştım.

Jordan da ben de anlaşmamızdan kimseye bahsetmemiştik. Çok riskliydi. İlişkimizi pazarlayabilme yeteneğimiz kelimenin tam anlamıyla milyonlarca dolar değerindeydi ve ailemden sır saklamaktan nefret etsem de paraya *ihtiyacım* vardı.

Fakat bazen Vuk bize -bana- öyle bir bakıyordu ki sanki...

Bir telefon sesi düşüncelerimi böldü.

Jordan yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, bunu cevaplamam gerek." Elimini bırakıp ayağa kalktı. "Hemen dönerim. Garson sorarsa bana tatlı söyleme. Tamam mı, bebeğim?"

"Tamam, anladım." Cevabımın doğal çıkmış olmasını umuyordum. Birbirimizle rahatça konuşabiliyor olmamıza rağmen, dünyayı mutlu bir çift olduğumuza ikna etme ihtiyacımız diğer insanların yanında etkileşimlerimizi zorlaştırıyordu.

Jordan gittikten sonra Vuk ve ben bir kez daha sessizliğe büründük.

"Pekâlâ," dedim neşeli bir ses tonuyla. Jordan'ın sağdıç olarak bu denli korkutucu birini seçmemiş olmasını defalar-

ANA HUANG

ca dilediğim halde, “Bekârlığa veda partisi için ne planladın? Poker? Kucak dansı? Dürüst ol. Alınmam,” diye takıldım.

Düğünden bahsetmek istemiyordum ama başka bir ortak noktamız olabileceğini de sanmıyordum.

Vuk bana soğuk bir bakış attı. Bir eli bardağım tutarken diğeri masanın üzerindeydi. Tanrı biliyordu, bir yıl önce tanıştığımızdan beri benimle tek bir kelime bile konuşmamıştı. Bu gece konuşmaya başlayacağından da şüpheliydim.

Peki o zaman. Sanırım o da düğün hakkında konuşmak istemiyordu.

İç çekmemi bastırdım ve isteksizce salatadan bir lokma aldım.

Yeşillikleri zorla yutmaya çalıştığım sırada üç kişilik bir aile masamızın yanından geçti. Yedi ya da sekiz yaşlarında görünen bir kız, Vuk’a bakmak için durdu.

“Anne, baba, yüzüne bakın.” Masamızdan sadece bir adım uzakta durup konuşurken fısıltısı çok da sessiz sayılmazdı. “Neden öyle görünüyor?”

“Gözünü dikip bakma,” diye uyardı babası. “Bu kabalık.”

“Ama o yara izleri! *İğrençler.*”

“Emily!” Annesi kızına sert bir bakış attıktan sonra utanmış bir şekilde bizim tarafımıza döndü. “Çok özür dilerim. O...” Başka bir masadan gelen gürültülü kahkahalar, kadının özrünün geri kalanını bastırdı.

Annesi, elini küçük kızın omzuna koyup onu hızla restorandan dışarı çıkardı. Babası da Vuk’a bakmamaya özen göstererek onların peşinden gitti.

Soğuk metal avucuma battı. Çatalımı ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemiştim. Elimini gevşetmek için resmen kendimi zorladım.

Diğer yandan Vuk bir milim bile kıpırdamamıştı. Dudak-

KISKANÇLIK KRALI

ları neredeyse fark edilmeyecek kadar gerilmeseydi, kızın sözlerini hiç duymadığını düşünürdüm.

Bu kadar umursamaz davranabildiğine göre insanların ona açıkça bakıp arkasından fısıldaşmasma alışmış olmalıydı.

Daha önce hissettiğim öfke, sempatiyle yumuşadı. Olanları dile getirmem gerekip gerekmediğinden emin değildim, bu yüzden ne söyleyeceğimi düşünürken sessizliğin uzamasına izin verdim.

Vuk'un yüzündeki yara izinin yanı sıra, boğazında da yanık izleri vardı. Gömleğinin yakasından görünüyorlardı. Çok göze çarpmasalar da herhangi bir insanın iki kez bakmasına yetecek kadar belirginlerdi.

Ancak küçük kız yanıliyordu. İğrenç değillerdi, sadece onun bir parçasıydılar. Bazı insanların çilleri ve benleri olurdu, Vuk'un ise yara izleri vardı.

Vuk'un dudakları iyice gerildi. ***Görünüşüm seni bu kadar rahatsız ediyorsa, akşam yemeğini erken bitirebiliriz.*** Hareketleri camı kesebilecek kadar keskindi. ***İştahının kaçmasını istemem.***

Bir anda yüzüm kızardı. Küçük kızın yaptığı gibi onu izlerken yakalandığımdan dolayı utanç duydum. Ancak karakterim hakkındaki varsayımları beni öfkelenlendirmişti.

Akşam yemeğinde onun görünüşünü açıkça yargılayacak kadar kaba ve sığ biri olduğumu mu düşünüyordu?

"Görünüşünden dolayı sana bakmıyordum," dedim usulca. "Karşımda oturuyorsun. Sana bakmam çok normal. Seni düşünmüyordum bile."

Bu açıkça bir yalandı ama gerçek düşüncelerimi onunla paylaşmayacaktım. Kaba davranışlardan ziyade sempatiden nefret edeceğini hissediyordum.

Vuk'un kaşları hafifçe kalktı.

"Seni düşünmüyordum." Çenemi havaya kaldırdım. "Dü-

ANA HUANG

şündüğüm şey... İrlanda'ydı. Ve orayı ziyaret edeceğim için ne kadar heyecanlı olduğumdu."

Vuk etkilenmemiş görünüyordu. ***Daha önce İrlanda'ya gitmiştin.***

Bu sefer kaşları havaya kalkan bendim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bir yaz Dublin'de eğitim görmüştüm, ardından keşfedilince tam zamanlı modellik yapmak için Howard'ı bırakmıştım. Bu bir sır değildi ama herkesin bildiği bir şey de değildi.

Vuk cevap vermeden önce kısa bir duraksama oldu. ***Jordan söyledi.***

Kaşlarımı çattım. Jordan'a Dublin'den bahsettiğimi hatırlamıyordum fakat yanılıyor da olabilirdim. Geçtiğimiz bir buçuk yıl o kadar bulanıktı ki, Jordan'm mantık evliliği tekelifini kabul etmeden önceki hayatımın nasıl olduğunu zar zor hatırlıyordum.

Uzun bir nişanlılık dönemiydi ancak Jacob Ford'un vâri-siyle evleniyordum. İnsanlar bizim görkemli bir düğün yapmamızı bekliyordu ve bunun planlaması zaman alıyordu.

Törenimiz altı ay sonra, şubat ayında gerçekleşecekti. Düğünün ardından beş milyon dolarlık ilk ödememi alacak, en sonunda ajansımdan ayrılabilirdim.

Zaten paramın ve ruhumun büyük bir kısmını almışlardı. Eğer kendimden bir parça daha kaybedersem, geriye hiçbir şeyim kalmayacaktı.

"Düğüne birini getiriyor musun?" diye sordum.

Kamuoyunda önemli bir CEO olarak tanınmasına rağmen, mahremiyetine çok önem veren biriydi.

Sırbistan'da doğduğunu, on yaşındayken ailesinin ABD'ye taşındığını biliyordum. Üniversitede kimya mühendisliği

KISKANÇLIK KRALI

okurken Jordan'la tanışmıştı. İkili, Thayer'daki son iki yıllarını oda arkadaşı olarak geçirmişlerdi.

Gerçek adıyla hitap edilmesinden nefret ettiği için bazı insanlar ona Sırp diyordu. Fakat ben bunun sadece bir söylenti olduğundan şüpheleniyordum. Jordan ona her zaman Vuk diye hitap ediyordu, o da bu konuda hiçbir şey söylemiyordu.

Onun hakkında bildiğim tek şey buydu.

İnternette Vuk'un kişisel hayatıyla ilgili hiçbir bilgi yoktu ve onun flört alışkanlıklarını garip bir şekilde merak ediyordum.

Biriyle randevuya çıktığını hiç görmemiştim ama zengin, bekâr ve güçlü biriydi. Yani Manhattan'daki birçok kadının hayalini süsleyen o üç özelliği taşıyordu. Ciddi bir ilişki yaşıyor olmasa da biriyle çıkıyor *olmalıydı*.

Yüzünde anlaşılmaz bir duygu belirdi. ***Belki.***

"Bu bir cevap sayılmaz."

Başka bir cevabım olsaydı, onu verirdim.

Ona sert bir bakış attım. "Zoru oynamaktan zevk mi alıyorsun, yoksa bu senin doğanda mı var?"

İkisi de.

Kendimi tutamayıp homurdandığımda, Vuk'un dudakları seğirdi. Başkası için bu bir gülümseme olarak kabul edilebilirdi. Oysa Vuk Markovic'in gülümsemesi fikri o kadar uzak bir ihtimaldi ki, hayal gördüğümünden emindim.

"Ben..."

Tamamen zekice olduğunu düşündüğüm cevabımı vermek üzereyken ani bir esinti sözümü kesti.

"Kusura bakmayın." Jordan koltuğuna otururken nefes nefeseydi. Vuk'la olan konuşmama odaklanmaktan onun yaklaştığını bile fark etmemiştim. "Görüşme tahmin ettiğimden uzun sürdü."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

ANA HUANG

Kaşlarının arasında bir kırılganlık belirdi. Önceden düzgün olan saçları, sanki parmaklarını aralarından geçirmiş gibi dağılmıştı.

“Pek sayılmaz.” Jordan’ın sesi gergindi. “Büyükannem. Haklıydın, durumu... çok iyi değil. Yarın onu görmek için Rhode Island’a gitmem gerekiyor.”

Orla, salı günkü partiden sonra Newport’taki malikânesine dönmüştü.

“İyi değil derken?” diye sordum endişeyle.

“Emin değilim. Asistanı en kısa zamanda gidip onu görmem gerektiğini söyledi.”

Bu iyiye işaret olamazdı.

Dudağımı ısırdım. Jordan’ın ailesiyle yakın değildim ama büyükannesine bir şey olmasını da istemezdim.

Yaptığımız anlaşmanın sebebi oydu. Orla, tek torununun evlenmesini beklemekten sıkılmış ve geçen yıl Jordan’a bir ultimatoma vermişti. Önümüzdeki yirmi dört ay içinde evlenmesi ve en az beş yıl evli kalması gerekiyordu, yoksa Orla tüm aile servetini hayır kurumlarına bağışlayacaktı.

Yüz yirmi milyon doların tamamını.

Tabii ki Jordan birkaç gün sonra bana teklifiyle gelmişti. Ben de kabul etmiştim ve işte buradaydık.

Yarın onu görmek için Rhode Island’a gitmem gerekiyor.

Sözlerinin geri kalanı birdenbire kafama dank etti. “Yarın gitmek zorundaysan, bu demek oluyor ki...”

“Pasta tadımına gelemeyeceğim,” dedi özür dilercesine. “Çok üzgünüm. Randevu almanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

Yarın düğün pastaları konusunda işin ehli olanlar arasında adeta bir statü sembolü haline gelmiş olan Sammy Yu ile görüşmek üzere Kaliforniya’ya uçacaktık. Ülkenin dört bir yanındaki gelinler, tadım randevusu almak için aylarca bek-

KISKANÇLIK KRALI

liyordu. Çiftler sırf onu görmeye San Francisco'ya seyahat ayarlıyorlardı.

“Hayır, sorun değil.” Başımı iki yana salladım. “Başka bir tarih ayarlarız. Ailen daha önemli.”

“Düğünden önce başka bir randevu ayarlayabileceğimizi sanmıyorum. Zaten zamanımız çok dar ve düğünde Sammy Yu pastası olmazsa annem krize girer.” Jordan eliyle yüzünü ovuşturdu. “İşin kötü tarafı, annem Rhode Island'a jetle gitmek istiyor. Bu yüzden onu Kaliforniya'ya gitmek için kullanamazsın. Ayrıca senin tadıma tek başma gitmeni de istemiyorum. Keşke...” Bakışları masanın öbür ucuna kaydı.

Aniden midemde yoğun bir korku hissettim. *Hayır.*

“Vuk, çok fazla şey istediğimi biliyorum ama yarın Ayana'yı San Francisco'ya götürür müsün?” Jordan'ın sesinde yalvaran bir ton vardı. “Jetin New York'ta, değil mi? Sadece hafta sonu için ve sana borçlu kalacağım.”

Cesaretimi toplayıp bir kez daha Vuk'a baktım.

Daha önce göstermiş olduğunu düşündüğüm sıcaklık belirtileri de tamamen kaybolmuştu. Taş bir heykele benziyordu, dudakları sert bir çizgi halini almıştı. Jordan'a, sanki ondan derisini yüzüp benim üzerinde yürümem için bir halı yapmasını istemiş gibi bakıyordu.

Ah, bu acıtmıştı. Benden hoşlanmadığımı biliyordum ama benimle seyahat etme ihtimali karşısında *bu kadar* dehşete kapılmış görünmesine de gerek yoktu.

“Lütfen. Ayana'ya eşlik etmesi için başkasına güvenemem ve annemin nasıl olduğunu biliyorsun,” dedi Jordan. “O lanet pastayı almazsak, bununla ilgili şikâyetleri hiç bitmeyecek.”

Jeti alabilir. Vuk bana bakmadı. ***Onunla gitmeme gerek yok.***

Sinirlenmiştim. Jet teklifini -bir nevi- takdir etsem de sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmalarından hoşlanmamıştım.

ANA HUANG

“Jete ihtiyacım yok,” dedim araya girerek. “Normal bir insan gibi tarifeli bir uçuş ayarlayacağım.”

“Bu çok zahmetli,” diye itiraz etti Jordan. “Pazartesi sabahına kadar dönmen gerekiyor ve o büyük sistem kesintileri yüzünden son zamanlarda birçok uçuş iptal oldu.” Tekrar Vuk’a döndü. “İki gün. Hepsi bu. Yemek tercihlerimi biliyorsun, tadımda benim yerime geçebilirsin. Ayrıca Ayana yalnız uçmaktan hoşlanmıyor.”

Yüzümü buruşturdum. Uçak korkum bir sır olmasa da Vuk’la paylaşamayacak kadar özel bir ayrıntı gibi geliyordu.

Her şey onunla paylaşamayacak kadar özel görünüyordu.

Yüzü somurtkan bir ifadeye büründü. Daha önce sinirlendiyse, şimdi tamamen öfkelenmişti.

Bir parçam onun hayır demesini umuyordu. Evet, özel uçakla uçmak, kalabalık bir uçağa binmeden önce *Valium* içmekten çok daha cazipti. Fakat Vuk ve ben daha önce hiç başa kalmamıştık.

Şimdi bile şehrin en popüler restoranlarından birinde, yemek yiyen düzinelerce insanla çevrili olmasına rağmen, içerideki tüm oksijeni emmeyi başarıyordu. Varlığı bir kara delik gibiydi. Öylesine güçlü, kaçınılmaz ve tüketiciydi ki diğer her şey onun yanında sönük kalıyordu.

Peki. Yüzündeki ifade buz gibiydi. Onu götüreceğim. Bu hafta sonu.

“Harika.” Jordan gözle görülür bir şekilde rahatladı. “Teşekkürler, dostum.” Elim tekrar sıkıldı. “Harika değil mi, tatlım?”

“Çok harika.” Yüzüme öylesine büyük bir gülümseme yerleştirdim ki, yanaklarım acıdı.

Model değil de aktris olsaydım, anında kovulurdum. Neyse ki Vuk, zavallı bir şekilde coşkulu görünme çabamı fark etmemişti çünkü varlığımı görmezlikten gelmeye geri dönmüştü.

KISKANÇLIK KRALI

Sanki Jordan'ın masaya dönüşü bir şalteri attırmıştı. Vuk sohbeti bir şekilde devam ettiriyorken bir anda tamamen beni yok saymaya başlamıştı.

Tamam. Bununla başa çıkabilirdim. Sınırları anlamayan bir arkadaş yerine, sessiz bir eşlikçiyi tercih ederdim.

Ayrıca bu sadece bir pasta tadımıydı. Sonuçta Vuk benimle gelin iç çamaşırı almaya gelmiyordu.

Sadece bir gidiş-dönüş yolculuğu ve Kaliforniya'da bir hafta sonu... Kolay olacaktı.

Tekrar suyuma uzandım, gülünç derecede gösterişli nişan yüzüğüm ışıkların altında parıldıyordu. Hiç benim tarzım değildi ama Jordan "ilişkimizin imajı için" abartılı bir şeyde ısrar etmişti.

Vuk'un gözleri kısıldı. Yüzüğe, elmasta delik açarcasına baktıktan sonra gözleri benimkilere kaydı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kolay olacaktı. Yutkundum. Suyun tadı metal gibiydi.

Aynen öyle.

Ayana

İyi haber: San Francisco'ya yaptığımız uçuş sırasında Vuk beni öldürmemiştir.

Kötü haber: Birlikte geçireceğimiz yaklaşık yirmi sekiz saatimiz daha vardı ve çikolatalı pastadan bir dilim tadışımızla New York'a dönüşümüz arasında Vuk'un cinayet eğilimlerinin ortaya çıkmayacağını garanti edemezdik.

Sabah trafiğiyle Orta Batı'daki beklenmedik fırtınalar nedeniyle kalkış ve inişimiz planlanandan daha geç oldu. Tadımdan önce otele giriş yapacak vaktimiz yoktu, bu yüzden jetin tuvaletinde kendime çekidüzen verdim.

Nemlendirici, tamam.

Ruj tazeleme, tamam.

Düz ayakkabıları muhteşem bir çift *Louboutin*'le değiştirme, tamam.

Vuk ve ben nihayet uçaktan indiğimizde siyah bir *Rolls-Royce* pistte bizi bekliyordu.

Önce benim binmemi bekledikten sonra o da yanıma geçti. Tabii "yanıma geçti" demek fazla cömert bir ifade olurdu çünkü benden olabildiğince uzağa oturmuştu. Arabanın diğer tarafına o kadar yapışmıştı ki, kapıyla birleşip tuhaf bir milyarder-araç melezine dönüşmemesine şaşırmıştım.

"Bulaşıcı bir hastalığım yok," dedim alayla. "Normal bir insan gibi *oturabilirsin*. Söz veriyorum, ısırمام."

Cevap yoktu.

KISKANÇLIK KRALI

Ne kadar da şok edici. Uçağa geldiğimde bana kısacık bir göz temasıyla karşılık vermiş, ardından sanki hiç yokmuşum gibi davranmıştı.

Cüretim karşısında *Batının Kötü Cadısı* gibi eriyip erimeyeceğini görmek için ona dokunmayı düşündüm. Ancak tadım etkinliğine tek parça halinde varmak istediğimden dolayı telefonumu çıkarmakla yetindim.

En sevdiğim parfüm blog yazarının son yazılarını okuma planım, ekranımdaki ismi görmemle birlikte suya düştü.

Dört harf midemin anında bulanmasına neden olmuştu.

“Merhaba, Hank.” Vuk’a sırtımı dönüp sesimi alçaltırken sakince konuşmaya çalıştım. Beni hâlâ duyabiliyordu ama o anda sahip olduğum tek teselli, mahremiyet illüzyonuydu.

Menajerimle her konuştuğumda ortadan yok olmak istiyordum. Bir zamanlar onun benim tarafımda olduğunu düşündüğüme inanamıyordum.

Büyümenin en zor yanlarından biri de buydu. Sana destek olacağını düşündüğün insanların, çoğu zaman seni sırtından bıçakladığını fark etmekte.

“Ayana.” Yapmacık selamlaması hattın diğer ucundan kulaklarıma sızdı. “Kali’ye sağ salım ulaştın mı?”

“Evet. Şu anda tadım için yoldayız.”

“Harika. Vuk Markovic’le birlikte olduğunu duydum.”

Omuzlarım gerildi. Hank’e seyahat arkadaşımın değiştiğini söylememiştim, buna rağmen biliyordu. *Her zaman* bilirdi.

Onun esrarengiz her şeyi bilme yeteneği konusunda o kadar paranoyaklaşmışım ki, birkaç ay önce dinleme cihazı olup olmadığını öğrenmek amacıyla dairemi ve eşyalarımı kontrol etmişim. Hiçbir şey bulamamıştım, bu da bir şey bulmuş olmaktan daha kötüydü.

“Jordan gelemeyince bana eşlik edecek kadar nazikti.” Vuk’u nasıl öğrendiğini sormadım.

ANA HUANG

Hank en ufak bir zayıflık belirtisini bile hemen fark ederdi. Her şeyi bilme yeteneğinin beni ne kadar tedirgin ettiğini anlarsa, bunu iyice abartırdı.

“Ne kadar da cömert bir davranış.” Bir kapı çarptı, ardından arka planda bir *espresso* makinesinin sesi duyuldu. “Haf-ta sonunu bölmek istemem ama...”

Neredeyse yüksek sesle gülecektim.

Ne yaparsam yapayım beni rahatsız etmekten hiç çekinmezdi. Bir keresinde dişçi randevumun tam ortasındaiken aramış, son dakika bir oyuncu seçimi için şehir merkezine gitmem konusunda ısrar etmişti.

“Pazartesi sabahı Delamonte Kozmetik çekimi için zamanında döneceğinden emin olmak için arıyorum.” *Yoksa...* Hank duraksadı, söylemediği sözlerin sessizliği doldurmasına izin verdikten sonra devam etti. “Onlar büyük bir müşteri. Bu kampanyayı tehlikeye atarsan ajans çok kızar, özellikle de son zamanlardaki dikkat dağınıklığın göz önüne alındığında.”

Tırnaklarım deri koltuğa battı. “Dikkatimi dağıtan şeyler” derken düğün hazırlıklarımı kastediyordu.

Hank ve ajans yönetimi, nişanlandığımı söylediğimde pek sevinmemiş olsalar da geçen aya kadar büyük bir yaygara koparmamışlardı. Düğün hazırlıkları tam o sıra hız kazanmış, programımın büyük bir kısmını doldurmaya başlamıştı. O zamandan beri sürekli beni sıkıştırıyorlardı.

“Henüz hiçbir kampanyayı tehlikeye atmadım,” diye belirttim. “Pazartesi sabahı döneceğim. Endişelenme.”

“İyi. Çünkü dönmezsen kaybedilecek gelirleri, harcanan zaman ve emek maliyetlerini bir sonraki maaşından kesmek zorunda kalacağız.”

Öfke boğazıma kadar yükseldi. Onu bir kamyon şoförünü bile utandıracak küfür yağmuruna tutmadan önce duygularımı bastırdım.

KISKANÇLIK KRALI

“Anladım.” Hâlâ sakın ve soğukkanlıydım. Paniklediğimi ona belli *etmeyecektim*.

Telefonu kapattı. Kendimi zorlayarak derin bir nefes aldıktan sonra sıkıığım yumruğumu gevşetip telefonu çantama geri koydum.

Hank pazartesi günü çekimi kaçıracağımdan endişelendiği için aramamıştı, amacı üzerimdeki otoritesini yeniden kanıtlamaktı. On dokuz yaşındayken cahilce imzaladığım o aptal sözleşme yüzünden ona bağımlı olduğumu hatırlatmak için aramıştı.

Öfkem karnıma yayılarak mide bulantısıyla karıştı.

Altı ay daha.

Sadece altı ay daha ona katlanmak zorundaydım. Ardından sözleşmemi feshedebilir ve ajanstan sonsuza dek kurtulabilirdim.

Yıllardır ayrılmak istiyordum ancak Jordan bana o teklifle gelene kadar bu mümkün olmamıştı.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra tekrar öne döndüm. Kendimi toparlayacak zamanım bile olmadan yanaklarım yanmaya başladı. Dönüp baktığımda Vuk'un beni izlediğini gördüm.

Menajerin miydi?

Konuşmamızı duyabildiğini biliyordum, yine de aniden konuşmak istemesi karşısında yaşadığım şaşkınlık yüzünden cevap vermem bir saniyemi aldı.

“Evet. Yaklaşan bir fotoğraf çekimi hakkında konuşuyorduk.”

Sesin üzgün geliyordu.

Sohbeti o başlatmıştı. Şimdi de benim duygusal durumumla mı ilgileniyordu?

Neredeyse bir şaka programında mıyız diye arabada gizli kamera olup olmadığını kontrol edecektim. Fakat Vuk Markovic asla realite şovların yakınına bile uğramazdı.

ANA HUANG

Bunun yerine, en iyi yaptığım şeyi yaptım. Konuyu saptırdım.

“Üzgün değilim. Sadece olup bitenlerden dolayı biraz stresliyim.” Delamonte Kozmetik’le çok istediğim anlaşmayı yapmamı sağlayan gülümsemeyi takındım. “Peki ya sen? İş yerinde heyecan verici bir şeyler oluyor mu?”

İlham verici bir konu değildi ama o anda aklıma gelen tek şey buydu.

Sana ne dedi?

Konuyu saptırma çabam boşa çıkmıştı.

“Pazartesi günkü programımı hatırlatıyordu.” En derin, en karanlık sırlarımı Vuk’a anlatmayacaktım. Hank’le işlerin ne kadar kötü gittiğini Jordan bile bilmiyordu. “Onun söyledikleriyle neden bu kadar ilgilendin? Sakın bana bir menajer aradığını söyleme.”

Şakacı bir şekilde sormuştum ama Vuk’un öfkeli bakışları biraz daha derinleşti.

Hank Carson. Adı bu mu?

Şaşkınlığımı gizleyerek başımla onayladım. Menajerimin adı, sektörde olmayan birinin bilebileceği bir şey değildi.

Vuk’un yüzü donuklaşarak soğuk ve mesafeli bir ifadeye büründü. Gözlerinden karanlık bir parıltı geçtiğinde tüylerim diken diken oldu.

Bacak bacak üstüne atıp ardından tekrar indirdim. İçime bir ürperti yayılmasına rağmen midemde kelebekler uçtu. Sanki Hank’i öldürmeyi hayal ediyordu... hem de benim yüzümden!

Hayır, bu doğru olamazdı. Benden hoşlanmıyordu bile.

Öyleyse neden onun varsayımsal korumacılığı göğsümde hafif bir kıpırtı uyandırmıştı?

Çünkü New York’a taşındığından beri kimse seni korumadı. En azından karşılığında bir şey istemedi.

KISKANÇLIK KRALI

Hayal görüyor olmalıydım. Vuk'un bana karşı korumacı davranması mümkün değildi.

Ancak sessizlik, kalp atışlarım kadar güçlü bir şekilde çarpıyordu ve bir anlığına, yalnızca bir saniyeliğine onun belki de...

Dışarıda bir araba kornası çaldı. Vuk'un yüzündeki ifade sertleşirken arkasına yaslanıp hiçbir şey olmamış gibi telefonunu çıkardı. Çünkü hiçbir şey *olmamıştı*.

Menajerimin adını doğrulamıştı. Hepsi bu kadardı.

Hızlı kalp atışlarımın normale dönmesini beklerken dönüp pencereden dışarı baktım. En sonunda kalbim sakinleşti ve öğleden sonra trafiğinde yavaşça ilerlerken dünya yeniden düzene girdi.

Hiçbir şey olmamıştı.

Yine de yolculuğun geri kalanı boyunca midemde hafif bir sıcaklık hissi kaldı.

Randevumuza bir dakikadan az bir süre kala pastaneye ulaştık. Resepsiyonist bizi içeri alıp tadım alanının kahve, çay ve çeşitli keklerle donatılmış olduğu arka tarafa götürdü.

"Merhaba." Sammy Yu bizi geniş bir gülümsemeyle karşıladı. Uzun boylu, köşeli çenesi ve kısa siyah saçlarıyla dikkat çeken, rahat tavırlı, yakışıklı bir adamdı. "Siz Ayana ve Jordan olmalısınız. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Biz de çok memnun olduk." Uzattığı elini sıktım. "Jordan ailesiyle ilgili acil bir durum çıktığı için gelemedi. Bu Vuk, onun sağdıcı. Bugün Jordan'ın yerini alacak."

Vuk onu kısa bir baş hareketiyle selamladı.

Sammy'nin kaşları havaya kalktı.

Sanırım bir sağdıcın bu kadar önemli bir düğün görevini

ANA HUANG

üstlenmesi alışılmadık bir durumdu. Yine de Sammy bu konuda yorum yapmayacak kadar profesyoneldi.

Yerlerimize oturduk. Resepsiyonist şampanya kadehlerini getirdi ve ben de sonraki bir saatimi Sammy’le düğün hakkında konuşup pastaların tadına bakarak geçirdim.

Jordan ve benim önceden doldurduğumuz tercih formlarına göre altı farklı lezzet yaratmıştı.

Her biri insanın aklını başından alacak tatlardı.

İnsanların onu görmek için buraya gelmelerine şaşmamalıydı. Fazla abartılmış olacağından korkuyordum ama pastalar kesinlikle bu heyecanı hak ediyordu.

“Aromayı seçtikten sonra pasta tasarımına geçeceğiz,” dedi Sammy. “Gelecek hafta sana birkaç çizim göndereceğim. Şu ana kadar bir favorin var mı?”

“Hepsini çok beğensem de buna daha sıcak bakıyorum.” Ahududulu ve bademli olanı işaret ettim. “Sen ne düşünüyorsun, Vuk?”

Her pastanın tadına bakmıştı ve hiçbirisiyle ilgili yorum yapmamıştı.

Seçimin o mu?

Kaşlarımı çattım. “Beğenmedin mi?”

Mesele benim beğenip beğenmemem değil. Bakışları keskinleşti. Jordan bademden nefret eder.

Siktir. Haklıydı.

Jordan’ın bademe olan nefretini tamamen unutmuştum, oysa nişanlısı olarak bunu bilmem *gerekiyordu*.

Diğer yandan, neden tercihlerinde bundan bahsetmemişti ki? Formlarımızı aynı anda doldurmuştuk, yani onun da kendi tercih formunu gönderdiğini biliyordum.

“Doğru. Sanırım formlarımıza bunu eklemeyi unutmu-

KISKANÇLIK KRALI

şuz.” Gülererek durumu geçiştirmeye çalıştım. “Met Gala”‘dan hemen sonra doldurduk, haliyle bitkin durumdaydık. Bugün hatırlamam gerekirdi ama uçuş yorgunluğundan beynim durmuş gibi. Nasıl olduğunu bilirsiniz.”

Vuk bana baktı, yüzü şüpheyile kararmıştı.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

Sorun yok. O bilmiyor. Jordan’ın bademden nefret ettiğini unutmuşsam ne olmuş? Küçük bir hataydı. Yüzüğünü çöpe atıp ondan nefret ettiğimi söylemedim ki.

Vuk bizim anlaşmamızı öğrense bile, Jordan’ın büyükanesine koşup en iyi arkadaşını ispiyonlamazdı. Tabii benden nefret ediyorsa, bunu nişanımızı bozmak için bir fırsat olarak kullanabilirdi.

Söz konusu başkası olsaydı, bu fikri çok uzak bir ihtimal olarak görebilirdim.

Ancak karşımdaki kişi Vuk Markovic’ti. Ondan her şeyi bekleyebilirdim.

Gergin ve uzun bir sessizliğin ardından dikkatini tekrar Sammy’ye çevirdi.

Rahatlamam gerekiyordu, oysa midemdeki düğüm daha da sıkılaşmıştı. Vuk’un badem konusundaki bu hatayı, sırf benim için oluşturduğu zihinsel bir dosyaya eklediği hissinden kurtulamıyordum.

Sammy şaşkın bir ifadeyle bizi izliyordu. “Demek badem yok. Bunu not alayım.” Konuşmamın son kısmına yorum yapmaktan nazikçe kaçındı. “İkinci bir favorin var mı?”

“Sanırım çikolatalı ve fındık kremalı ya da gül ve bergamotlu çay aromalı.” İkincisi yine benim zevkime daha yakındı ama bu iki kişilik bir karardı. Vuk’u tekrar konuya dahil etmeye çalıştım. “Sen hangisini daha çok beğendin?”

* Her yıl mayıs ayının ilk pazartesi günü, Metropolitan Sanat Müzesi’nin Kostüm Enstitüsü yararına düzenlenen yardım galasıdır. Dünyanın en prestijli moda etkinliği olarak kabul edilmektedir. (ç.n.)

ANA HUANG

Fark etmez. Seninle evlenen ben değilim.

Sık sık sinirlenmezdim. Ailem bana toplum içinde asla olay çıkarmamamı öğretmişti ve ben de genellikle çatışmadan kaçınan biriydim.

Ancak...

Vuk tam bir *pislik* gibi davranıyordu. Ayrıca yedi saatlik bir uçuştan, Hank'le yaptığım telefon görüşmesinden ve dişlerimde çürük oluşmasına neden olacak kadar çok şeker tükettikten sonra onun pasif agresifliğine tahammülüm kalmamıştı.

Cevabımı sözlü olarak ifade etmek yerine işaret dilini kullandım. İşleri Sammy için tuhaf hale getirmeye gerek yoktu.

Bunu biliyorum. Sadece Jordan'ın hangisini tercih edeceğini soruyorum. Ayrıca -ellerim havada keskin çizgiler çiziyordu- bana eşlik etmek için vakit ayırmana minnettarım ancak işbirliği yapmaman hoşuma gitmiyor. Buraya gelmeyi sen kabul ettin. Ya düzgün bir insan gibi davranıp lanet olası bir aroma seç ya da git. Sensiz de hallederim.

Sammy'nin gözleri ikimiz arasında gidip geldi. Oda o kadar sessizdi ki, resepsiyonistin ön tarafta klavyede yazı yazdığını duyabiliyordum.

Tık. Tık. Tık.

Kalbim, onun vuruşlarıyla aynı ritimde atıyordu. Vuk'un beni Kaliforniya'da tek başıma bırakıp gitmeyeceğinden tam olarak emin değildim ama neredeyse eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Gözlerini benden ayırmadan başını gül ve bergamotlu çay aromalı pastaya doğru eğdi.

Jordan umursamayacaktır. Fakat bu senin damak zevki-ne daha uygun.

Nasıl...

KISKANÇLIK KRALI

Neyse, bir önemi yoktu. Sonuçta iki seçenek vardı. Benim favorimi seçme şansı yüzde elliydi. Bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

“İkinci seçenek olsun.” Eteğimi düzeltirken Sammy’ye gülümsedim. Zavallı adam muhtemelen bizi müşteri olarak kabul ettiğine pişman olmuştu.

“Mükemmel. Detayları Vera’yla ön tarafta halledeceğim. Bu arada lütfen...” Kalan ikramların bulunduğu tarafı işaret etti. “Yiyecek ve içeceklerin tadını çıkarın. Kutlamak için daha fazla şampanyayla geri döneceğim.”

Vuk, Sammy gittikten sonra işaret etti: *Bir süredir o öfkemi içinde tutuyormuşsun.*

Yüzüm kızardı. “Sadece sen hiç...”

İşbirliği yapmadım mı? Alaycı ses tonunu neredeyse duyabiliyordum.

Ona sert bir bakış attım. Ancak o elini uzatıp başparmağım yanağıma değdirdiğinde, keskin cevabım aniden yok olmuştu.

Donup kaldım.

Daha önce bana hiç dokunmamıştı. *Hiç.* İlk tanıştığımızda elimi bile sıkımadı.

Kaslarım istemsizce gerildi. Kaçma dürtüsüyle ona yaklaşma arzusu arasında kalmıştım.

Eli sertti. Güçlüydü. Oysa dudağımın kenarını silerken dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

Sonra elini çekti ve sanki birkaç saniyeliğine değil de saatlerce nefesimi tutmuşum gibi ciğerlerime oksijen doldu.

Farkında olmadan onun dokunduğu yere dokundum. Sıcaklığının izi hâlâ oradaydı.

Vuk’un dudakları gerildi. Bir peçeteyle elini sildikten sonra buruşturup yakındaki çöp kutusuna attı. Ardından yeni bir peçete alarak üzerine bir şeyler karaladı.

Gözlerindeki soğuk bakışla peçeteyi bana doğru itti.

ANA HUANG

Yüzünde krema vardı.

Doğru. Mantıklıydı.

Yakıcı bir sıcaklık boynumdan göğsüme yayıldı. Bugün neyim vardı? Neden etkileşimlerimizi olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyordum?

Neyse ki Sammy o anda geri dönerek beni cevap vermekten kurtardı.

Vuk ve ben birer kadeh daha şampanya içme teklifini reddettik. Evrak işlerini halledip on beş dakika sonra otele doğru yola çıktık.

Sammy'le günün son randevusunu biz kapmıştık. Pastaneden ayrıldığımızda güneş çoktan batmıştı. Doğrudan New York'a uçabilirdik ama yirmi dört saatten kısa bir sürede kıtalar arası gidiş dönüş yapmak yerine, geceyi burada geçirmek daha mantıklı görünüyordu.

Moda Haftası ve çılgınca fotoğraf çekimleri sırasında vücudumu yeterince zorlamıştım, bu yüzden mümkün olduğunca dinlenmeye çalışıyordum.

“Bay Ford ve Bayan Kidane, Winchester’a hoş geldiniz,” dedi resepsiyon görevlisi neşeyle. Kayıt yapması için ona kimliğimi vermiştim ama rezervasyonda Jordan’ın adını değiştirmeyi unutmuştum. Ne Vuk ne de ben onu düzelttik. “Kral süitimizde bir gece için rezervasyon yaptırdığınızı görüyorum. Odanızın hazır olduğunu bildirmekten mutluluk duyarım. İşte anahtarlarınız. Asansörler koridorun sonunda solunuzda. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen resepsiyona ulaşmak için sıfırı tuşlayın, size yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız.”

Derin bir nefes aldım. *Kahretsin.*

Jordan ve ben, ilişkimizin imajı için tek yatak odalı bir süit

KISKANÇLIK KRALI

ayırtmıştık. Ne yazık ki Vuk onun yerine seyahate katıldığında, konaklama düzenimizi değiştirmeyi unutmuştum.

Yanımda duran Vuk kaskatı kesildi.

“Özür dilerim, son anda planlarda bir değişiklik oldu. Bunu daha önce söylemeliydim ama uzun bir gündü.” Resepsiyon görevlisine utangaç bir bakış attım. “Rezervasyonumuza bir süit daha ekleyebilir miyiz? Biz... mümkünse ayrı odalar istiyoruz.”

Görevlinin gülümsemesi kayboldu. “Çok üzgünüm. Otel tamamen dolu. Bu hafta sonu *Riley K.* konseri var ve bölgedeki tüm oteller tıklım tıklım dolu. Bu gece için tek müsait yerimiz kral süiti. *Ancak...*” Yüzü tekrar aydınlandı. “Odada portatif yatak var, yani iki kişi kalabilir. Bu sizin için uygun mu?”

Vuk’un elleri bankonun üzerinde yumruk haline geldi.

Yutkundum. Beni boğduğunu hayal etmediğini umuyordum. Aynı odayı paylaşmak zorunda kalacaksak, tek parça halinde uyanmak istiyordum.

“Hanımefendi?” diye sordu görevli.

“Şey...” Vuk’a baktım. Onun tek telefonuyla şehirde bir yerlerde süit bulmak kesinlikle mümkün olurdu, hatta istese şu anda tüm oteli satın alabilirdi. Ancak teklif etmemişti ve ben de sormak istemedim. “Uygundur. Teşekkürler.”

Süitimiz otelin en üst katındaydı. Oturma odası, yemek alanı, mermer banyolu bir yatak odası ve evet, bir portatif yatak vardı.

Çok küçük, dayanıksız görünen bir portatif yatak.

Açık konuşmak gerekirse, Vuk dışında herkes için yeterli olurdu. Adam 1.95 boyunda ve en az 90 kilo ağırlığındaydı. O şeyi sadece elleriyle ezip paramparça edebilirdi.

“Asıl yatağı sen alabilirsin,” diye teklifte bulundum. “Diğerine... şey, sığabileceğini sanmıyorum.”

Yatağı almayacağım.

ANA HUANG

Peki. Tartışmayacaktım.

Onun için üzülsem de ipek yastık kılıflarını ve *Duxiana* yataklarını daha çok seviyordum. *İstiyorsanız beni dava edin.*

Banyo malzemelerimi çıkarıp oda servisinden ne sipariş edeceğimi düşünürken kaçınılmaz olan gerçekleşti.

Vuk çantasını portatif yatağın üzerine fırlatıp oturdu.

Yatak uğursuz bir gıcırtyla büküldü.

Ardından ikimiz de bunun ne anlama geldiğini fark etmeye zaman bulamadan anında çöktü.

Daha önce işkenceye maruz kalmıştım.

Bıçaklar, yanıklar, zincirler... Hepsinden sağ kurtulmuş-
tum.

Peki bu? Bu *gerçek* bir işkenceydi ve kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Dizüstü bilgisayarına sert bir bakış atıp kapalı banyo ka-
pısı yerine güvenlik şefimin raporuna odaklanmaya çalıştım.

Oturma odasında oturduğum yerden o kapıyı, yatak oda-
sındaki ipek ve dantellerle dolu açık valizi doğrudan görebili-
liyordum. Sanki bana eziyet etmek için bilerek oraya bırak-
mıştı.

Duş gıcırdadı, ardından akan suyun sesi geldi.

Çenemdeki bir kas seğirdi.

“...ofisimizin güvenlik önlemlerini güçlendirmek...” Se-
an’ın sesi bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

Ayana’ya buraya kadar eşlik etmeyi asla kabul etmemeliy-
dim. İnsan içinde ona yakın olmak yeterince kötüydü. Şim-
diyse sadece aynı odayı değil, aynı lanet yatağı da paylaşmak
zorundaydık.

Winchester tamamen dolu olduğu için fazladan portatif ya-
tak yoktu, bu yüzden gece boyunca acı çekmek zorundaydım.

Keşke daha önce bize başka bir otel bulsaydım.

Keşke açgözlü ve bencil tarafım -aptalca ona daha yakın
olmak isteyen tarafım- galip gelmeseydi.

Keşke.

“Doğrulanana kadar bir şey söylemek istemedim ama Vault’taki yangını başlatan kişi hakkında bir ipucu bulduk.” Sean’ın verdiği haber, beni giderek kötüleşen ruh halimden nihayet kurtarmıştı.

Kalbim hızlanırken doğruldum. Bugünlerde aklımı Aya-na’dan uzaklaştırabilecek tek şey yangındı ve Sean bana gümüş tepside kocaman bir dikkat dağınıklığı sunmuştu.

“Olay yerinde işçilere veya kayıtlı ziyaretçilere ait olmayan lif izlerine rastladık.” Sean eskiden özel kuvvetlerde görev yapmıştı ve Harper Güvenlik’in en iyi çalışanlarından biriydi. Beş yıl önce onu kişisel ekibime almıştım. Çalışanlarımda değer verdiğim o doğrudan, dolambaçsız tavra birebir sahipti. “Yangın sonrası şantiyenin durumu ve bürokratik engeller nedeniyle kanıtları incelememiz biraz zaman aldı. Adamlarımız delilleri ancak bu sabah bulabildi.”

Cevabımı sohbete yazdım. Yüz yüze görüşemediğimizde, güvenli ve şifreli bir ağ üzerinden iletişim kuruyorduk.

DNA kanıtı var mı?

“Hayır. Ancak yangın sırasında o bölgede dolaşan birinden bu fotoğrafı bulduk.”

Ekranda bir fotoğraf belirdi. Northwestern *sweatshirt*’ü giymiş yirmi yaşlarında sarışın bir kadın kameraya gülümsüyordu. Belli ki bir turistti ama ben onunla ilgilenmiyordum.

Asıl ilgimi çeken arka plandaki adamdı.

Kadın, adam tam da oradan geçerken fotoğraf çekmişti. Normalde sıradan bir yürüyüşe çıkmış herhangi birine benziyordu.

Bana göre ise bir şeyler saklayan bir adam gibi görünüyordu. Sıradan kıyafetleri, rahat ama tetikte olan vücut dili,

KISKANÇLIK KRALI

yüzünü güvenlik kameralarından uzak tutması... Bu adam bir profesyoneldi.

Düz, mavi şapkası yüzünün yarısını gizliyordu. Yaklaşık 1.88 boylarındaydı. İri yapılı, koyu renk saçlı ve beyaz tenli bir adamdı. Siyah bir tişört giyiyordu, kıyafetinin üzerinde bilinen bir logo yoktu.

Sean aklımdan geçenleri okudu. “Giydiği tişört, bulduğumuz liflerle potansiyel olarak eşleşiyor,” diye açıkladı. “Çevredeki işyerlerinin güvenlik kamera kayıtlarını bir araya getirdik. Yüzünü net olarak göremiyoruz ancak zamanlama, kıyafet ve diğer ilgili faktörler dikkate alındığında en olası şüpheli o.”

Fotoğrafı tekrar inceledim ve ilk seferinde gözümde kaçan bir şeyi fark ettim. Tişörtünün kolunun altından görünen bir dövmesi vardı. Adam ayrıntıları seçemeyeceğim kadar bulanık ve uzaktı, yine de iyi bir görüntü düzenleyici bunu kolayca düzeltebilirdi.

Sean bir kez daha ne düşündüğümü anladı. “Görüntüyü iyileştirdik, dövmeyi analiz ediyoruz. Sadece dörtte birini görebildiğimiz için zor ama özelliklerini belirlediğimizde veri tabanımızda arayacağız.”

Cevabımı gönderdim. *Güzel. Peşini bırakma. Para ve zaman sorun değil.*

Kaç ay ya da yıl süreceği umurumda değildi, beni öldürmeye çalışan o piçi bulacaktım.

Bu yılın başlarında, sessiz ortağı olduğum ve artık ünlenmiş olan Vault gece kulübünü gezerken “talihsiz” bir yangında neredeyse can veriyordum. Vault’un sahibi Xavier Castillo hayatını riske atıp beni zamanında dışarı çıkarmamış olsaydı, geriye sadece küllerim kalmış olurdu.

Resmi kaynaklar bunu eski, arızalı kablolarla bağlamıştı ancak zamanlama ve yöntem fazlasıyla rastlantısaldı.

ANA HUANG

Tesadüflere inanmıyordum, ayrıca şehirdeki dedektiflere de kesinlikle güvenmiyordum. Ekibime yangını bizzat araştırmalarını emretmiştim.

Altı aydır hiçbir sonuç alamamış olmalarına rağmen beni hiç sorgulamamaları sadakatlerinin bir kanıtıydı.

Ayrıca giderek yaklaşıyorduk. Sean'ın dediği gibi dövme çok büyük bir delil değildi ama önemliydi ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

Banyonun kapısı açıldı.

Ayana yatak odasına adımını attığında başka bir şey yazmadan video görüşmesinden çıktım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

“Banyoyu işgal ettiğim için özür dilerim,” diye seslendi. “İstersen şimdi sen girebilirsin.”

Ona şöyle bir baktım. Damarlarımda şimşek gibi çakan bir sıcaklık dolaşırken dişlerimi sıktım.

Siktir.

Dizlerinin altına kadar uzanan altın rengi ipek bir sabahlık giymişti. Son derece mütevazıydı ancak bunun bir önemi yoktu.

Makyajsız yüzü.

Çıplak ayakları.

Parlayan cildi.

Duştan yeni çıkmış hali o kadar mahrem görünüyordu ki, karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Onu şık bir elbise ya da mayo içinde görmekle başa çıkabilirdim ama bu halde karşımda dururken olmazdı. Bizi ayıran tek şey geniş bir halı ve benim yıpranmış irademken yapamazdım.

O benim arkadaşımın nişanlısıydı. Dudaklarının dolgun kıvrımını fark etmemem ya da boynundan süzülen su damlasına odaklanmamam gerekiyordu.

KISKANÇLIK KRALI

Üstelik kesinlikle o damlayı narin boynundan aşağı, yakasının teninde bıraktığı gölgeye kadar dudaklarımla takip ettiğimi hayal etmemem gerekiyordu.

Fakat ben her zaman yapmamam gereken şeyleri yapmıştım ve kimse beni durdurmamıştı.

Cesaret edememişlerdi.

Ayana masadan telefonunu almak için yanıma geldiğinde, ifadesiz bir yüzle arkama yaslandım. Üzerimden masaya uzanırken sabahlığı koluma değdi.

Vücuduma elektrik akımı yayılırken nefretim iyice yoğunlaştı ve onun kokusunu içime çekmemek için başımı çevirdim.

Bazı kadınların kendilerine özel imza kokusu olurdu ama Ayana her seferinde farklı bir parfüm kullanıyordu. Bir gün tatlı, ertesi gün baştan çıkarıcı bir aroma taşıyordu.

Bu akşam parfüm yoktu, sadece şampuanından gelen hafif bir hindistancevizi kokusu ve teninin doğal kokusu vardı.

Nefretim kadar arzum da yoğunlaştı.

“Üzgünüm,” diye tekrar özür diledi. “Telefonumu burada bıraktığımı unutmuşum.”

Özür dilemeyi kes.

Gözleri benimkilere doğru kaydı.

Özür dileyecek bir şey yokken iki dakika içinde iki kez özür dilemek biraz fazla.

Ayana'nın çekingen, aşırı saygılı davranışlarından hoşlanmıyordum. Bu o değildi. Pastanede haddimi bildiren ve şimdi de haklı olduğumu kabul mu etmesi, yoksa bana tokat mı atması gerektiğine karar verememiş gibi bakan halini görmek istiyordum.

İçimde bir memnuniyet hissettim. *İşte böyle.*

Elbette bunu daha kibar ifade edebilirdim ama onu ne kadar uzak tutarsam o kadar iyiydi.

Neden pazartesi sabahına kadar New York'a dönmek zorundasın?

Konuşmanın dikkatimi dağıtacağını umarak konuyu değiştirdim.

Uzun bacaklar, çıkık elmacıkkemikler, bronz bir ten, zekâ ve mizahın karışımıyla parıldayan koyu renk gözler... Ayana tanınmış bir manken olmasaydı bile sokakta yürürken dikkatleri üzerine çekerti.

Oysa benim için cazibesi fiziksel görünüşüyle ilgili değildi. Öğretilmeyecek kadar doğal bir zarafetle hareket ediş, en karanlık gölgeleri bile kovalayabilecek kadar içten ve neşeyle gülümsemesi... sanki içinde patlamayı bekleyen bir ateş varmış gibi parıldayışıyla ilgiliydi.

Ünlü olsun ya da olmasın, Ayana Kidane parlamak için doğmuştu.

“Delamonte Kozmetik için bir fotoğraf çekimim var.” Karşımdaki koltuğa oturdu. Gece yarısı siyahı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, cildi süitin loş ışıkları altında parlıyordu. İçimdeki kargaşadan habersiz görünüyordu. “Onların en yeni güzellik elçisiyim ve bu onlarla ilk çekimim, dolayısıyla çok önemli bir olay.”

Menajerinin onu cumartesi günü arayıp bu konuda taciz edeceği kadar önemli bir olaydı.

Adamın söylediklerini duyamamıştım ama Ayana'nın konuşmasının sonunu duymuştum. Tırnaklarının koltuğa nasıl gömüldüğünü ve sesindeki gerginliği hatırlıyordum.

Bu stresten daha fazlasıydı, korkuydu.

Hank Carson. Bir sonraki sorumu sorarken bu ismi zihnimde tekrarlardım.

Modellik, çocukluk hayalin miydi?

“Pek sayılmaz.” Dalgın bir şekilde parmağını masanın üzerinde gezdirdi. “Güzelliğe ve modaya bayılıyordum. Hatta

KISKANÇLIK KRALI

on bir yaşındayken ailemi bana *Vogue* dergisi aboneliği almaya bile ikna ettim. Yine de kendimi bir model olarak görmüyordum. Aslında birçok şey olmak istiyordum. Çocuk doktoru, psikolog, tercüman... Sonunda Howard Üniversitesi'nde kimya ve tıp hazırlık okudum, ta ki bir arkadaşımın arkadaşının Thayer'daki partisine gidene kadar. Hank oradaydı ve beni keşfetti. Gerisi malum."

Bunları zaten biliyordum. Onunla ilgili tüm röportajları izlemiş, hakkında yazılan makalelerin her birini okumuştum.

Detayları bizzat kendisinden dinlemek hoşuma gidiyordu ancak sesindeki acı bana anlattıklarından daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Sayısız derginin kapağını süsleyen; New York, Paris ve Milano podyumlarını kasıp kavuran bir model için çok da heyecanlı görünmüyordu.

"Peki ya sen?" Ayana'nın gözleri merakla parlıyordu. "Alkol işine nasıl girdin?"

Onun en ufak bir ilgisi karşısında kalbimin hızla atması sinir bozucuydu.

Kimya mühendisliği okudum.

"Bu çok uluslu bir imparatorluğu yönetmeye giden doğrudan bir yol sayılmaz."

Aynı zamanda işletme de okudum.

Lisedeyken memleketim Virginia'daki küçük bir damıtımevinde çalıştığım sıkıcı geçmişimin tamamını ona anlatmadım. Yönetim biçiminden nefret etmiştim, bu yüzden üniversiteden sonra fabrikayı satın alacak kadar para biriktirmiştim. Fabrikayı devraldıktan sonra kimya mühendisliği bilgimi, votka yapım sürecinde devrim yaratmak için kullanmışım. Böylece Markovic Holding doğmuştu ve bugünkü haline gelene kadar büyümeye devam etmişti.

"Bunu baştan söyleyebilirdin." Ayana'nın yüzünde düşün-

celi bir ifade belirdi. “Vuk Markovic, bir mühendis. Bunu hayal bile edemiyorum.”

Adımın onun dudaklarından dökülmesinin verdiği heyecanı görmezlikten gelerek sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşımı kaldırdım.

“Seni bir liderden başka bir şey olarak hayal etmek zor. Düşünemiyorum bile...” diye cümlesini yarıda bıraktı.

Beni nasıl düşünemiyorsun?

“Seni bir ofis bölmesinde öne eğilmiş, üretim süreçleriyle uğraşırken hayal bile edemiyorum. Hepsi bu,” dedi en sonunda. Sesinde tuhaf bir pürüz vardı. Utanmış gibiydi, aynı zamanda biraz nefes nefese kalmıştı.

Beni ne yaparken hayal edebiliyorsun?

Görünüşte masum bir soruydu ama el hareketlerim kasıtlıydı, neredeyse tembeldi. Cevap vermesi için ona meydan okuyorlardı.

Tehlikeli bir yolda yürüyordum.

Burada, bu odada, bizi ayıran tek şey küçük bir masayken... çok kolay olurdu.

O kadar yakındı ki, uzanıp o sabahlığı omuzlarından aşağı kaydırabilirdim. Ellerimi teninde gezdirerek görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını kontrol edebilirdim. Dilimi ağzının içine kaydırır, hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadığına bakabilirdim.

Sessizlik uzadı.

Ayana'nın dudakları aralandı. Sorumdaki ince imayı anladığına şüphe yoktu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve boğazının dibinde kalbinin çılgınca attığını görebiliyordum.

Çekip gitmesini, bu maskaralığa tümüyle son vermesini bekliyordum. Onun gibi kadınlar benim gibi canavarlara asla ilgi duymazlardı.

Ancak o bunu yapmadı.

Oturmaya devam etti ve bana baktı... Başka bir adamın

KISKANÇLIK KRALI

yüzüğünü takarken bana bakmaya hakkı olmadığı bir şekilde baktı, gözlerinde sıcaklığa yakın bir farkındalık vardı.

Benim kanım ise tamamen farklı bir nedenden dolayı kaynıyordu.

O lanet yüzük yüzünden.

Gözümün önünde parıldayan elmas, anın üzerine bir kova buzlu su fırlattı.

O nişanlıydı. Ben de sağdıçtım. Hayatım boyunca birçok sınırı aşmış, birçok ahlak kuralını çiğnemiş olsam da sadakat benim için vazgeçilmez bir değerdi.

Ani bir hareketle ayağa kalkarak göz temasını kestim.

Ayana irkildi. “Ben...”

Sözünü bitirmesini beklemedim.

Banyoya girip kapıyı arkamdan çarptım. Kalbim duvarlarla birlikte titredi.

Taş gibi sertleşmiştim ama şişmiş aletime dokunmadım.

Bunun yerine, suyu olabildiğince soğuk hale getirdim ve buz gibi damlaların vücuduma çarpmasına izin verdim.

Belki de kendi kendime uyguladığım bir cezaydı ya da basbayağı mazoşistlikti. Tıpkı diğer odadaki kadından uzak duramamam gibi.

Alnımı fayans duvara yaslarken uzun, kontrollü bir nefes verdim.

Yararı olmadı.

Biraz önce olanlar yüzünden kafam hâlâ karışık. O kadar gergindim ki, ondan bir kelime daha duyarsam patlayacaktım.

Jordan dışında başka biriyle nişanlı olsaydı, sonuçlarına aldırmadan buna izin verebilirdim.

Fakat Jordan benim arkadaşımı ve bir zamanlar hayatımı kurtarmıştı. Onun sağdıçı olmayı kabul etmemin tek nedeni buydu.

Bana sadık olan insanlara sadık kalırdım.

ANA HUANG

Yine de sadakat, içimdeki çirkin yeşil canavarı* evcilleştirmeye yeterli değildi. Jordan'dan daha fazla param ve gücüm vardı ama onun normal ilişkiler kurup sürdürme yeteneğini kıskanıyordum. Hayatını, başkaları onu hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi seyretmeden yaşayabiliyordu. İnsan etkileşimlerinden her ne kadar nefret etsem de asla sahip olamayacağım bir normallliği arzuladığım günler oluyordu.

Ağzında gümüş kaşıkla büyüdüğü, her şeye kolayca erişebildiği ayrıcalıklı çocukluğundan nefret ediyordum. Hiçbir zaman para karşılığında ruhunu satmak zorunda kalmamıştı. Sevdiği insanları kaybetmemişti.

En önemlisi de *ona* sahip olmasından nefret ediyordum.

Dişlerimi sıktım.

Yangın soruşturması ve milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetmek arasında, arkadaşımın nişanlısına saplanıp kalmaktan daha önemli işlerim vardı. Ancak dediğim gibi konu ona geldiğinde sağduyum kayboluyordu.

Jordan ve Ayana. Lanet olası mutlu çift.

İçimde bir şeyler çözüldü. Yavaş, sinsî bir zehir boğazıma kadar yükselerek beni boğdu

Ne kadar çabalasam da onlar yüzünden bu duyguyu yok edemiyordum.

Çünkü evleniyorlardı.

Çünkü *onu* ilk ben görmüştüm.

Çünkü *o*, benim olması gerekirken Jordan'ın olmuştu.

* İngilizcede kıskançlık anlamına gelen bir deyimdir. Shakespeare'in *Othello* oyununda geçen "green-eyed monster" (yeşil gözlü canavar) ifadesinden türemiştir. (ç.n.)

Ayana

“Ne? Vuk Markovic’le aynı yatağı mı paylaşıyorsun?” Sloane’un şaşkınlığı telefonun diğer ucundan bile belli oluyordu. “Bu nasıl oldu?”

“Sana söylemiştim. Rezervasyonu değiştirmeyi unuttum ve bu bölgedeki tüm iyi oteller *Riley K.* konseri yüzünden dolmuş durumda.” Banyo kapısına göz attım. Su hâlâ akıyordu. Vuk kırk dakikadır içerideydi ve onun ne yaptığını hayal etmemek için kendimi *gerçekten* zor tutuyordum. “Ayrıca teknik olarak henüz aynı yatağı paylaşmadık. Tabii... uyuduğumuzda bu kaçınılmaz olacak.”

“Sadece üzerine oturarak mı kırdı yatağı gerçekten?”

“Evet.” Beş yıldızlı bir otel için Winchester pek de iyi bir izlenim bırakmıyordu.

Cevap olarak başını iki yana salladığını neredeyse görebiliyordum.

Sloane Kensington son bir buçuk yıldır benim halkla ilişkiler sorumlumdu. Aynı zamanda arkadaşım da olmuştu, hatta ondan nedimelerimden biri olmasını istemiştim. Kabul ettiğinde gerçekten şaşırmış ve sevinmişim.

Üzücü gerçek şu ki, bu şehirde fazla arkadaşım yoktu. Moda dünyasından birçok tanıdığım vardı. Birlikte defilelerde çalışıp partilere katılıyor ve aynı çevrelerde dolaşıyorduk ancak onları gerçek *arkadaşlarım* olarak görmüyordum. Kötü

ANA HUANG

bir gün geçirdiğimde arayacağım ya da zaferlerimi birlikte kutlamak isteyeceğim insanlar değillerdi.

Neyse ki o dünyayı bilen ama oraya tamamen saplanıp kalmamış olan Sloane vardı.

“Otel durumunuz basına yansımadığı sürece sorun yok,” diye belirtti. “Moda Haftası öncesinde bir skandal çıkmasını istemeyiz.”

“Güven bana. Herhangi bir skandal çıkarmak gibi bir niyetim yok.”

Bununla birlikte, niyetler ve gerçekler her zaman aynı yönde gitmiyordu.

Beni ne yaparken hayal edebiliyorsun?

Vuk’un sorusunun anısı, omurgamda sinir bozucu bir ürperti yarattı. Avını bekleyen yırtıcı gibi bacaklarını açmış bir şekilde rahatça oturuşu, soğuk ama alaycı bakışları...

Bu, bir an için de olsa düşünmemem gereken şeyleri hayal etmeme neden olmuştu.

Onu neredeyse hiç tanıımıyordum.

Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

Yine de etkileyici varlığı karşısında ona tepki vermek bir seçim değildi, bu kaçınılmazdı.

Koltuğumda kıpırdanırken banyo kapısına tekrar baktım.

“Ayana?” diye seslendi Sloane. “Beni duydun mu?”

Gözlerimi kırıştıtarak dikkatimi tekrar telefon görüşmeme verdim. “Üzgünüm, tekrar edebilir misin?”

“*Luxury Brides*’la röportajın. Jordan’ın program değişikliğiyle herhangi bir sorunu olmadığını teyit edebilir misin?”

“Evet, sorun yok.”

Luxury Brides dergisi düğünümüzle ilgili büyük bir haber hazırlıyordu. Röportaj için en iyi muhabirlerini İrlanda’ya göndereceklerdi ama önce bazı ön görüşmeler yapmak istiyorlardı.

KISKANÇLIK KRALI

Şimdiden içim daralmıştı.

Kısa bir sessizliğin ardından, Sloane beni fena halde şaşırttı. “Düğünü yapmak istediğinden emin misin?”

“Tabii ki. Neden istemeyeyim ki?” dedim gülerek. Ancak sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı.

“Konusu açıldığında çok heyecanlı görünmüyorsun da.”

Sinirlerim gerildi. Rol yapma konusunda iyi iş çıkardığımı düşünmüştüm ama Sloane her zaman fazlasıyla gözlemciydi.

Ayrıca Jordan bana bu teklifi sunduğunda ona danışmıştım. Anlaşmamızın ticari yönünden bahsetmesem de onunla evlenmek konusundaki tereddütlerimi dile getirmiştım. Aramızdaki durumu, bana model olarak büyük bir fırsat sunması karşısında ona duyduğum minnettarlıkla kalbim arasında kalmışım gibi ifade etmiştim. Onu önemsiyordum fakat bu yeterli miydi?

Sloane bana içgüdülerimi dinlememi tavsiye etmişti, ben se mantığımı dinlemiştim.

Herkes kalbinin sesini dinleme ayrıcalığına sahip değildi.

“Sadece çok bunaldım,” dedim usulca. “Düğün planlamasının ne kadar emek gerektirdiğini fark etmemiştim. Çok stresli.”

Bana inandığından emin değildim, yine de konuyu uzatmadı. “İstedğin bu olduğu sürece...” Sloane tekrar duraksadı. “Biriyle konuşmaya ihtiyacın varsa, ben her zaman buradayım. Bunu arkadaşın olarak söylüyorum, halkla ilişkiler sorumlun olarak değil.”

Sloane Kensington’ın söyleyebileceği en duygusal şey buydu.

Boğazım düğümlendi. Beni göremeyecek olmasına rağmen yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. “Teşekkür ederim, bunun için minnettarım.”

O duygusal an çabucak geçti ve telefonu kapatmadan önce

ANA HUANG

tanıtımlarla ilgili birkaç konuyu daha konuştuk. Doğu Yakası'nda gece yarısını geçmişti ama o yirmi dört saat çalışıyordu.

E-postalarımı kontrol etmek üzereyken duş sesi kesildi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kapı açıldığında onun çıkmasını bekliyormuşum gibi görünmemek için hızla bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Gözucuyla çıplak tenini gördüm ama bakışlarımı telefondan ayırmadım.

En azından denedim.

Vuk valizinden bir şey çıkarmak için eğildi. Tişörtünü başının üzerinden geçirirken sırtındaki kaslar gerildi. Tişört onu örtmeden önce kolunun iç kısmında dövme benzeyen bir şey görmüştüm.

Ne dövmesiydi? Acaba bir sembol müydü? Bir alıntı veya isim miydi? Yoksa bir tarih miydi? Sormayacaktım, oysa bilmek için can atıyordum.

Sinirli bir homurtuyu zorla bastırdım.

Ona karşı bu ani farkındalığımm neye dayandığını anlamıyordum. Tam anlamıyla şehvet değildi. Daha çok... ilgi miydi? Merak mıydı? Hastalıklı bir düşkünlük müydü?

Ne olduğu önemli değildi. Hepsi aynı şeyin farklı tonlarıydı. *Uygunsuzdu.*

Anlaşmalı bir nişanlılık olsun ya da olmasın, sevgi dolu bir nişanlı gibi davranmam için bana milyonlarca dolar ödemişti. Birkaç saçma düşünce yüzünden planlarımı mahvetmeyecektim.

O sağ salım giyindikten sonra, "Bunu nasıl yapmak istersin?" diye sordum. Başımla yatağı işaret ettim.

Vuk bana alaycı bir bakış attı. *Yatak işte. Üzerinde uyuyacağız.*

"Biliyorum. Ama bu... neyse. Unut gitsin." Sinirlenerek banyoya girdim.

KISKANÇLIK KRALI

Pijamalarımı giyip sonraki yarım saati saç ve cilt bakımı rutinimi gerçekleştirerek geçirdim. Bu süre içinde Vuk da muhtemelen uykumda beni nasıl öldüreceğini düşünüyor, planlar yapıyordu.

Jordan'la nasıl arkadaş olduklarını anlayamıyordum. Jordan çok girişken ve rahat biriydi, Vuk ise... değildi.

Gerekli serumları ve kremleri sürdükten sonra saçlarımı tarayıp ördüm. Tel tokalarla sabitleyerek ipek bir eşarpla sardım, ardından yatak odasına geri döndüğümde Vuk'u yatağın yanında oturmuş, kitap okurken buldum.

Elindeki bir tür polisiye gerilim kitabıydı. Ona ne hakkında olduğunu sormamak için kendimi zor tutuyordum.

Gün içinde yeterince girişimde bulunmuştum. Yarısında kabaca davranmıştı ve ben de daha fazla acı çekmeye hazır değildim.

Medeni bir insan gibi konuşmak istemiyorsa, onu zorlamayacaktım.

Yatağa girdim ve bilerek sırtımı ona döndüm. Evet, kaba bir davranıştı ama en azından elinde kitap varken ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğünü fark etmek zorunda kalmayacaktım.

Onun kurgu romanları seven biri olduğunu asla düşünmezdim. Zaten hakkında çok bir şey bilmiyordum. Alkol işine nasıl bulaştığına dair cevabı bile belirsizdi.

Komodinin üzerindeki saate baktım. On buçuktu.

Sayfalar hışırdadı, ardından kitabı yavaşça komodine bıraktığımı duydum. Bir an sonra yatak çöktü ve vücut ısısı beni sardı.

Çok derin nefes alırsam birbirimize degeceğimizden korkarak kaskatı kesildim.

Yatağın ne kadar büyük olduğu önemli değildi. Odanın zıt taraflarında uyuyor olsak bile bu yine de çok yakın olurdu.

ANA HUANG

Vuk yatağa yerleşirken yorgan çıplak tenimin üzerine kayd1.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve dar, saten pijama şortumdan başka bir şey giymiş olmayı diledim.

Keşke yanımda bir kitap ya da el işi getirseydim. Böylece yanımdaki sinir bozucu iriyarı adamdan başka odaklanacak bir şeyim olurdu.

Ancak hiçbirini yapmadığım için sonunda tedirgin bir uykuya dalana kadar orada huzursuz bir şekilde yattım.

Vuk

Saat sabahın üçüydü. Işıkları kapattığımdan beri tavana bakıp Ayana'nın nefes alışını dinlemek dışında hiçbir şey yapmamıştım.

Vücudu gevşemiş, nefes alış veriş saatler önce düzene girmişti. Aramızdaki küçük boşluk bana eziyet ederken onun derin bir şekilde uyuduğu açıkça görülüyordu.

Normal şartlar altında otelin yatağı devasa sayılırdı. Peki şu anki durumumda? Pasifik Okyanusu bile yeterince büyük gelmezdi.

Sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Şampuanının kokusunu hâlâ alabiliyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatmanın, onu arzuyla ıslanıp kıvrancaya kadar öpmenin ne kadar kolay olacağını hâlâ hayal edebiliyordum.

Dişlerimi gıcırdatarak gözlerimi kapattım ve kendimi başka bir şey -*herhangi bir şey*- düşünmeye zorladım.

Londra'da satın aldığım futbol kulübü Blackcastle'ın bu sezonki performansı.

KISKANÇLIK KRALI

Yangın soruşturması.

Daha önce oda servisinden sipariş ettiğim o lanet olası burger.

Hiçbiri işe yaramadı.

Gece yarısıyla şafak vakti arasındaki sessiz saatlerde, en kötü dürtülerim baskın geliyordu ve bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Başımı çevirdim, gözlerim karanlığa o kadar alışmıştı ki, Ayana'nın omuz kıvrımını ve yorganın altındaki kalçasının hafif kabarıklığını kolayca seçebiliyordum.

Yatağın kenarına fazla yakın uyuyordu, neredeyse düşecekti. Onun nişanlısı olmadığımı ve asla olmayacağımı hatırlatıyordu. Bu yolculuktaki tek işlevim boşluk doldurmaktı. Jordan burada olsaydı, muhtemelen su samurları gibi birbirlerine sarılmış olurlardı.

Düğünden sonra birlikte yaşamaya başlayacaklardı ama gecelerinin çoğunu zaten Jordan'ın evinde geçirdiklerini var sayıyordum.

Bu Jordan için normal bir durumdu. Her gece onunla yatıp her sabah onun yanında uyanmak konusunda tereddüt bile etmezdi.

Bu düşünce kafamın içinde dönüp dururken karanlık öylesine yoğunlaştı ki, neredeyse boğulacak gibi oldum.

Neyse ki tam da o anda telefonum sessiz bir bildirimle aydınlandı ve beni bu girdaptan çekip çıkardı.

Sean.

Burnumdan nefes alıp ondan gelen e-postayı açtım, dikkatimi dağıtacak bir şey için sabırsızlanıyordum. Adam benim kadar az uyuyordu ve bu da ilişkimiz için iyi bir şeydi.

Mesajı tek bir cümle içeriyordu.

İstedığınız dosyalar ektedir.

Memnuniyet hissi içimdeki yoğun kıskançlığı biraz olsun

ANA HUANG

azalttı. İşte bu yüzden ona West Village’da bir ev satın alıp oğlunun özel okul masraflarını karşılayacak kadar para ödüyordum. İşini yapıyordu, hem de iyi yapıyordu.

Şifrelenmiş belgeleri açarak içeriğini inceledim. Biri Hank Carson hakkında kapsamlı bir dosyaydı. Diğeri de Beaumont Model Ajansı’yla ilgili benzer bir rapordu. Adını kurucusu ve sahibi Emmanuelle Beaumont’tan alıyordu. Ayana tüm modellik kariyeri boyunca onlarla çalışmıştı.

Menajeriyle yaptığı görüşmeden sonra, Sean’dan Hank ve Beaumont hakkında bulabildiği her şeyi bana göndermesini istemiştim. İlk bakışta her şey normal görünüyordu ama içimden bir ses ajansta tuhafılık olduğunu söylüyordu.

Daha önce çok dikkat etmemiştim ancak Ayana’nın Hank’le yaptığı görüşme esnasındaki endişesi bir uyarı işaretiydi. Şimdi baktığımda temiz sicilleri de öyleydi. Aşırı iş yükü ve geciken ödemelerle ilgili alışıldık şikâyetler dışında, profilleri neredeyse *fazla* temizdi.

Yirmi yıldır varlığını sürdüren bir ajans için bir tür skandal veya uygunsuz söylentiler olmalıydı. Sonuçta bu moda dünyasıydı. Sektör, istismarcıların cirit attığı bir zemin hazırlıyordu.

Emmanuelle ya bir azizdi ya da arkasını toplayan çok iyi bir ekibi vardı.

Bununla birlikte, dosyalar sadece bir başlangıçtı. İncelemek mali kayıtlar, takip edilecek müşteriler ve çözülmesi gereken karmaşık bir ilişki ağı vardı.

Bunu kendim yapacaktım. Sean’ın kundakçılık şüphelisini bulmaya odaklanmasını istiyordum. Ayana’yla ilgili her şey bana aitti. Başka kimse dokunmayacaktı.

Dosyalardan çıktım, telefonumu komodinin üzerine koyarken Ayana kıpırdandı.

Donup kaldım.

Bir şeyler mırıldandı -belki hayal görüyordum ama *fıstık*

KISKANÇLIK KRALI

ezmesi dediğine yemin edebilirdim- ve diğer tarafına döndü. Bu hareket onu bana birkaç santim daha yaklaştırmıştı.

Kaskatı kesildim. Aramıza fazlasıyla ihtiyaç duyduğum mesafeyi koyamadan bacağını benimkinin üzerine attı ve iç çekti.

Çıplak teni, sanki eşofmanım yokmuş gibi içimi yakıp geçti. Vücudumun tepkisi o kadar içgüdüsel ve anlıktı ki, düşünmeden sıçradım. Omzum komodine çarptığında kolumdan aşağı bir acı dalgası yayıldı.

Ayana irkilerek uyandı. “Ne oldu?” Uykulu sesinde bir panik dalgasıyla doğruldu. “Her şey yolunda mı?”

Işıkları yakıp yorganı üzerimden attım. Nabzım damarlarımda hızla atıyordu. *Her şey yolunda.*

Ayaklarım yere değdi. Anahtar kartımı ve telefonumu aldıktan sonra kapıya yürüdüm.

“Öyleyse neden...” Duraksamasına bakılırsa saati kontrol ediyordu. “Sabahın üç buçuğunda ayaktasın?”

Ona bakmak için döndüm. *Spor salonuna gidiyorum.*

“Sabah üç buçukta mı?”

Evet. Lanet olsun, imkânım olsa spor salonunda uyurdum. Ondan uzaklaşmak ve vücudunun benimkine değdiği anı silmek için her şeyi yapardım.

Yüz ifadem donuklaştı. *Uyumaya devam et, Ayana.*

Cevap beklemedim.

Odadan çıkıp doğruca otelin alt katına yöneldim. Spor salonu yirmi dört saat açıktı ama gecenin bu saatinde bomboştı.

Ayana muhtemelen ruh hali değişimleri yaşayan bir pislik olduğumu düşünüyordu. Yanıldığını söyleyemezdim. Hem benden ne kadar nefret ederse o kadar iyiydi.

Takıntılı olduğun kadının senden nefret etmesinden daha kötü tek şey, seninle arkadaş olmaya çalışmasıydı.

Bir çift dambıl aldım. Kısa süreli temasımızın ardından hâlâ sızlayan tenimi görmezlikten geldim.

ANA HUANG

Bunun yerine, içimde biriken tüm hayal kırıklıklarını zorlu bir antrenmana yönlendirdim. Sean burada olsaydı, vücuduma karşı bu kadar sorumsuz davrandığım için beni azarlardı ama... *Siktir et*. Arkadaşının nişanlısıyla aynı yatakta uyumak zorunda kalan o değildi.

Ağırlık ve kardiyoyla geçen bir saatin ardından koşu bandını durdurup kendimi bir banka bıraktım. Yüzümden ve sırtımdan ter akıyor, kaslarım öfkeyle çığlık atıyordu.

Acıyı memnuniyetle karşıladım. Bana, Ayana'yı beyaz dantel bir gelinlik içinde hayal etmekten başka odaklanacak bir şey sağlamıştı. Antrenman sırasında bu görüntüyü bir kenara itmeyi başarmıştım ama şimdi hareketsiz otururken birdenbire geri gelmişti.

Kollarımı dizlerime dayadım. Kalbim kulaklarımda güm-bürdüyor, karşımdaki ayna bakışlarımı yansıtıyordu.

Bunca yıldan sonra bile yansımamı görmek hâlâ karnıma bir yumruk yemişim hissi uyandırıyor.

Yüzümdeki yara izi kızgın bir kırmızıdan pembemsi bir beyaza, boynumdaki yanıklar ise morumsu bir pembeye dönüşmüştü. Mahvolmuş tenim olabilecek en iyi şekilde iyileşmişti fakat içimin burkulmasına neden olan şey estetik değildi.

Kendime her baktığımda onun çığlıklarını hatırlıyor, yanan etin kokusunu alıyordum. Acının yüzümü ve boğazımı pençelediğini hissediyordum.

Bazı şeyler ne kadar zaman geçerse geçsin, sizinle kalıyordu.

O zamanlar şimdiki kadar param ve tıbbi erişimim yoktu. Olsaydı bile yaralarımı olduğu gibi bırakırdım.

Onlar yaşananların bedeliydi. Öfke, suçluluk ve dehşet

KISKANÇLIK KRALI

herkesin şaşkınlıkla bakakalacağı korkunç bir çehrede toplanmıştı. Uzak durulması için bir uyarıydı, yaptıklarımın hatırlatıcısıydı.

Ayana, Jordan'la nişanlı olmasaydı bile benim olmazdı. Farklı dünyalara aittik.

Fakat bunu umursamadığım anlar ve günler de oluyordu. O bana *aitti*. Üstelik sadece birkaç kat aşağıdaydı, sanki evren bana oyun oynamak için onu bilerek kucağıma bırakmıştı.

Dudağım kıvrıldı.

Gözlerimi aynadan ayırıp yan taraftaki banyoya girdim ve suyu sonuna kadar açarak gecenin ikinci soğuk duşunu aldım. .

6

Ayana

Ertesi sabah uyandığımda Vuk çoktan kalkmış ve giymişti. Belki de hiç uyumamıştı ama yeterince dinlenmemenin onu etkileyip etkilemediğini anlayamıyordum.

Ben hazırlanırken o oturma odasındaki masada oturmuş, kahve içip gazete okuyordu. Geniş omuzları ve sert hatları vardı, gömleğinin açık yakası hafif bronzlaşmış teninin bir kısmım ortaya çıkarıyordu. Buz gibi yüzünde en ufak bir yorgunluk belirtisi yoktu.

Günaydın deme zahmetine girmedim. Dün geceden sonra bunu hak etmiyordu.

Kabalık ettiğimi biliyordum ancak terslenmekten bıkmıştım. Sabahın üçünde aniden spor yapma isteği duymasına bir an bile inanmamıştım. Sadece yanımda olmak istemiyordu.

Otelden çıkış yaptık ve sessizce havaalanına gittik.

Vardığımızda Vuk'un personeli bizi bekliyordu. Kısa sürede havalanıp New York'a doğru yola koyulduk.

Mide bulantımı bastırdım ve aşağıdaki bulutlara bakmaktan kaçındım. Kalkıştan hemen önce bir anksiyete ilacı almıştım ama etki etmesi biraz vakit alıyordu. O zamana kadar zihnimde dönüp duran uçak kazaları ve enkaz görüntülerine hapsolup kalmıştım.

Uçma konusundaki endişem yıpratıcı değildi. Öyle olsaydı, işimi yapamazdım.

KISKANÇLIK KRALI

Ancak yanımda dikkatimi dağıtacak biri olmadıkça gizli-den gizliye darmadağın olmama yetecek kadar geriliyordum. Ben on beş yaşındayken teyzem bir uçak kazasında neredeyse ölüyordu. O olaydan sonra kaza araştırmalarının derinliklerine dalmıştım ve gördüğüm görüntüler beynime kazınmıştı. Uçağa her bindiğimde, hayatımın son anlarını yaşadığıma ikna oluyordum.

Vuk ise son derece rahat görünüyordu. Koridorun karşısına oturup başını geriye atmış, gözlerini kapatmıştı. Önündeki masada hiç dokunulmamış bir kadeh şampanya duruyordu.

“Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?” Sorum sessizliği tek hamlede paramparça etti.

Birdenbire ağızımdan kaçtığını söyleyebilirdim ama aylardır yüzeyin altında kaynayıp duruyordu. Sanırım zor soruları sormak ve kendimi hastalıklı hayal gücümünden uzaklaştırmak için altı saatlik bir uçuşta mahsur kalmaktan daha iyi bir zaman olamazdı.

Vuk gözlerini açıp başını çevirdi. Yüzü ifadesizdi. *Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?*

“Etmiyor musun?” diye sordum elimle ikimizi işaret ederek. “Benden uzak durmak için elinden geleni yapıyorsun. Benden kaçınmadığın zamanlarda da ben yokmuşum gibi davranıyorsun. Tanrı aşkına, geceyi benimle aynı odada geçirmektense otelin spor salonunda geçirmeyi tercih ediyorsun. Ayrıca bana kimseden hoşlanmadığına dair masal anlatma. Bana davranışınla, diğer insanlara davranışın arasında belirgin bir fark var.” Derin bir nefes aldım. “Zengin bir aileden gelmediğimi biliyorum, belki de bu yüzden Jordan’a layık olmadığımı düşünüyorsundur. Fakat ne olursa olsun, biz nişanlıyız ve *evleneceğiz*. Sen de sağdıcsın. En azından düğün bitene kadar medeni davranabilirsin.”

Hayal kırıklığım tüm ihtişamıyla ortaya dökülmüştü.

ANA HUANG

Sinirli ve soğuk tavrından *bıkmıştım*. Dünkü tadımda onu benzer bir şekilde azarlamıştım ama şimdi yalnızdık. Artık kendimi tutmama gerek yoktu ve benimle ilgili sorunlarının kökenine inmenin zamanı gelmişti.

Vuk'un açık renk gözlerinde karanlık bir şeyler titreşti. Kasıtlı olarak arkasını dönerek not defterine bir şeyler yazdı.

Bir süre sonra yerinden kalktığında, içgüdüsel olarak kol-tuğuma iyice gömüldüm. Bana yaklaşıırken kalp atışlarım hızlandı.

Neden cevabım işaret diliyle anlatmak yerine yazmıştı? Sonunda onu çileden mi çıkarmıştım? Kendi özel jetinde beni gözünü kırpmadan öldürecek miydi?

Pilot ve hostes dışında kimse yoktu, ikisi de onun çalışanıydı. Yardıma koşacaklarını sanmıyordum.

Vuk önümde durdu. O kadar uzundu ki, ona bakmak için başımı geriye yatırmak zorunda kaldım.

Yumruğunu açıp buruşuk notu kucağıma bırakırken nefesimi tuttum. Ancak başka bir kabine giderek ortadan kaybolduğunda rahatladım ve yazdıklarını okumaya başladım.

Koyu siyah mürekkeple yazılmış kelimeler karşısında kalbim hızlandı.

Senden nefret etmiyorum ama keşke etseydim.

Vuk yazdığı nota dair bir açıklama yapmadı, ben de sordum.

Birinin senden nefret etmeyi dilemesi, gerçekten nefret etmesinden daha kötüydü ve bir açıklama duymak için peşine düşemeyecek kadar yorgundum. Ondan doğrudan bir cevap almaya çalışmak, taştan kan çıkarmaya çalışmak gibiydi.

KISKANÇLIK KRALI

Saatler sonra o kendini yatak odasına kilitlemişken banka hesabıma baktım.

Aslında durum fena değildi. Ortalama bir insanla kıyaslandığında hatırı sayılır bir gelir sağlıyordum. Diğer yandan hesapta olması *gerekeni* de *gerçekte* ne olduğunu da biliyordum. İkisi arasında büyük bir fark vardı.

Beaumont tüm masraflarımı ve harcamalarımı peşin öderdi. Oteller, ulaşım, yeni model olduğum zamanlardaki deneme çekimleri... Ancak çoğu modellik ajansı gibi bu masrafların tamamının geri ödenmesini bekliyorlardı. Ben de o mali çıkmazdan kurtulacak kadar yüksek maaşlı bir iş bulana kadar yıllarca onlara borçlu kalmıştım. *Bir bakıma.*

Borç sonrası yıllarım, gecikmiş veya atlanmış ödemeler, bahaneler ve peşlerine düştüğüm her seferde aldığım ince tehditlerle doluydu. Bir yıl önce tamamladığım işler için hâlâ paramın ödenmesini bekliyordum.

Ne yazık ki modellik sektörü büyük ölçüde denetimsizdi. Finansal sömürü ve diğer istismar biçimleri fazlasıyla yaygındı. Modellerin yapabileceği fazla bir şey de yoktu.

İyi bir birikimim ve yanımda ailem olduğu için şanslıydım. Yine de “karşılıklı rıza” olmadan ajanstan ayrılmamı yasaklayan sözleşmem tarafından esir tutuluyordum. Ayrılırsam şartlarını ihlal ettiğim için onlara dudak uçuklatan bir meblağ ödemek zorundaydım. Bu miktar, New York’un bu kadar pahalı ve modellikten elde ettiğim gelirin bu kadar istikrarsız olduğu bir dönemde ayıramayacağım bir paraydı. Şimdilik iyi gidiyordum ancak gelecekte başarılı olacağımın garantisi yoktu.

İşte bu yüzden sözleşmemi feshetmek, hukuki masraflarımı karşılamak ve kendime mali açıdan güvence sağlamak için Jordan’la yaptığım anlaşmadan gelecek paraya ihtiyacım vardı.

ANA HUANG

Banka hesabımdan çıkıp Hank'e bir mesaj yazdım.

Ben: *Crystal Water ödemesini kontrol ettim. Çekim sekiz ay önceydi ama ödemeyi hâlâ alamadım.*

Cevap vermesi on beş dakika sürdü.

Hank: *Üzgünüm, bebeğim. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Muhasebeyle görüşmen gerekecek.*

Böyle cevap vereceğini biliyordum, bu yüzden sohbeti sürdürmeye gerek duymadım. Sadece yazılı bir kanıtı ihtiyacım vardı.

Telefonumu kenara koyup suyum bitirdim. Jordan'dan gelecek ödemeye rağmen, içimde tarifsiz bir gerginlik vardı. Şubata kadar birçok şey ters gidebilirdi.

Sözleşmemi feshedemezsem ne olurdu? Sonsuza dek Beaumont'un esiri mi olacaktım, ta ki...

Ani bir sarsıntıyla telefonum yere düştü. Uçağın mutfağında tabaklar şangırdadı ve dışarıdaki gri gökyüzünde bir şimşek çaktı. Jet o kadar şiddetli sarsıldı ki, kemiklerimin zangırdadığını hissettim.

Tıpkı az önceki hastalıklı hayallerimde olduğu gibiydi.

Aman Tanrım.

Hank, Beaumont ve mali durumumla ilgili tüm düşünceler kafamdan uçup giderken midem bulandı. Odaklanabildiğim tek şey uçağın mide bulandırıcı yükselişi ve alçalıştıydı.

Havada ne kadar yüksekteydik? Otuz veya kırk bin fit mi? Yere çakılıp bir ateş topuna dönüşmemiz ne kadar sürerdi?

Vuk gergin bir ifadeyle ana kabine girdi. Sarsıntıya rağmen dengesini kaybetmeden yürüdü -türbülansın bu kadar uzun sürmesi normal miydi- ve hiçbir şey söylemeden yanı-

KISKANÇLIK KRALI

daki koltuğa oturdu. Arkasındaki uçuş görevlisi de kendisine ayrılan koltuğa geçip kemerini bağladı.

Emniyet kemeri. Evet, onu takmalıyım.

Emniyet kemerimi çekiştirirken pilotun oturmamız gerektiği yönündeki uyarısını güçlükle duydum. Kemer terli avuçlarımdan kayıp duruyordu.

Bu lanet şey neden *kapanmıyordu*?

Vuk uzanıp emniyet kemerimi takarken hafif bir hava akımı hissettim.

“Teşekkür ederim.” Kelimeler kuru boğazımdan zar zor çıktı.

Ben başka bir şey söyleyemeden uçak büyük bir sarsıntı daha yaşadı. Bu sefer çığlığımı tutamadım ve içgüdüsel olarak Vuk’un eline uzandım.

Gerildi ama geri çekilmedi.

Nefes al.

Sarsıntı durana dek kendimi defalarca ona kadar saymaya zorladım. Ancak o zaman rahatladım, yine de adrenalin kanımda pompalanmaya devam ediyordu.

Tam o sırada Vuk’un elini hâlâ sıktığımı fark ettim. Dokunduğum yere baktığında çenesi kasıldı.

“Özür dilerim.” Yüzüm kızardı. “Türbülansla pek iyi başa çıkamıyorum.”

Geri çekilmeye yeltendim ama parmakları kıvrılarak elimi kendi avucunun içine hapsetti. Teni pürüzlü ve sıcaktı, tutuşu sağlamdı.

Ciğerlerimdeki tüm hava bir kez daha boşaldı. Ağzımı açtım, ne söylemek istediğimden emin değildim. O anda jet tekrar sarsıldı.

Öğle yemeğinde yediğim tavuk ve ıspanak midemde çal-

ANA HUANG

kalanıyordu. Buna daha fazla dayanamazdım. Adrenalinim yükselip alçalmaya devam ederse, özel oymalı masasının her yerine kusacaktım.

Neyse ki uçak kısa sürede dengelendi. Pencerenin dışında gri gökyüzü maviye döndü ve pilot beklenen türbülansı atlattığımızı anonsla duyurdu. Uçuşumuzun devamı sorunsuz geçecek olmalıydı.

Anons sistemi kapanınca Vuk elimi hızla bıraktı.

Elimdeki karıncalanmanın geçmesini umarak avucumu bacağıma sürttüm. Geçmedi.

“Nereden bildin?” Geri çekilmeye çalıştığımda beni tutmasının nedeninin, başka bir türbülansa gireceğimizi bilmesi olduğunu tahmin ediyordum.

Yeterince uçtuğunda, bunları hissedersin.

Bu biraz abartılı gibi görünse de açıkçası doğaüstü güçlere sahip olmasına şaşırırmazdım. Sinir bozucu derecede ürkütücü bir havası vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, pilotun “her şey yolunda” anonsuna rağmen Vuk yanımda kaldı. Bakışları terli yüzümden dizimi sıkıca kavrayan ellerime kaydı.

Dediğim gibi türbülansla pek iyi başa çıkamazdım.

Bir saat sonra iniş yapacaktık ve benim kendime gelmem de en az o kadar sürecekti.

Uçmaktan korkuyorsun ama modelliği seçtin. Bu bir som değildi.

“Seçmek” biraz iddialı bir kelimeydi ancak umursamadım.

“Korkmuyorum. Tedirgin oluyorum.” Tamam, bazen korkuyordum fakat çoğu zaman sadece tedirgin oluyordum. “Genellikle konuşacak birinin olması iyi oluyor. Böylece sırf bir dâhi bunun iyi bir ulaşım yöntemi olacağını düşündüğü için

KISKANÇLIK KRALI

gökyüzünde küçük bir teneke kutuya hapsediğimizi aklımdan çıkarabiliyorum.”

Vuk’un gözlerinde eğlendiğini belli eden hafif bir parıltı belirdi. *Ne hakkında konuşuyorsunuz?*

“Her şeyden. Filmler, memler*, güncel olaylar.” Ardından dayanamadığım için ekledim. “Aynı anda hem sıcak hem de soğuk davrandığı için yanlarında nasıl davranacağını bilemediğin insanlar.”

Vuk imamı görmezlikten geldi ve ondan beklemediğim bir konuya odaklandı. *Memler.*

“Evet. *Kurbağa Kermit?* Ya da gergin bir şekilde göz kırpan adam?” Oyuncu seçmelerinde beklerken çok fazla vakit harcadığımdan internet şakalarına fazlasıyla aşinaydım.

İyi bir tane bulduğumda kız kardeşime gönderirdim. Fakat genellikle çocuklarıyla veya hemşirelik işiyle fazlasıyla meşgul olduğu için ancak günler sonra cevap verirdi.

Bir keresinde Jordan’a da komik bir video göndermiş, ardından yarım saat boyunca ona şakayı anlatmaya çalışmışım. O günden sonra bir daha hiç göndermedim.

Vuk bana yan yan baktı. *Memlerin ne olduğunu biliyorum.* Duraksadı. *Jordan’la uçarken nelerden konuşursunuz? Spesifik olarak.*

Açıkçası pek konuşmazdık. O çalışırken ben de en sevdiğim moda ve parfüm bloglarını okuyarak kendimi sakinleştirmeye çalışırdım. Tabii bunu Vuk’a söyleyemezdim.

“Aile.” Aklıma gelen ilk şey buydu. “Ailelerimizden,” diye açıkladım. “Ve şey, yakında nasıl tek bir aile olacağımızdan.”

İçten içe utandım. Aptal gibi konuşuyordum.

Vuk aynı fikirdeyse bile belli etmedi. *Bana aileden bahset.*

* İnternette -genellikle sosyal medyada- ufak değişikliklerle yayılan mizahi bir resim, video, metin parçası veya GIF. (ç.n.)

ANA HUANG

Duraksadım, ailem hakkında onlar dışında herhangi biriyle konuşmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark edince şaşırdım.

“Washington’da yaşıyorlar,” dedim usulca. “Liya ve Aaron adında benden büyük iki kardeşim var. Liya, Thayer Hastanesi’nde acil servis hemşiresi. Aaron ise ailemin işlettiği restoranda çalışıyor. Birkaç yıl içinde emekli olacaklar, bu yüzden işleri devralması için onu yetiştiriyorlar.”

Ne tür bir restoran?

“Etiyopya mutfağı. Ailem Addis Ababalı ve memleketlerinin tadını özledikleri için ben küçükken bu restoranı açmışlar. Washington’da büyük bir Etiyopya topluluğu mevcut, bu nedenle zaten birkaç restoran vardı ama hiçbiri babamın yaptığı gibi *sambusa** yapamıyor.”

Cuma akşamı yemeklerimizi, tüm evin tavuk ve baharat kokusuyla dolu olduğu zamanları hatırlayıp hüznle gülümsedim. Babam yemek pişirirken annem masayı kurardı. Liya, Aaron ve ben de ev işleri konusunda tartışırdık.

Sık sık misafir ağırlardık. Evimiz, birçoğu babamın meşhur yemeklerini tatmaları için *kendi* arkadaşlarını getiren teyzeler, amcalar, kuzenler ve aile dostlarıyla dolu olurdu.

New York’u seviyordum ama Washington’da bir topluluğum vardı. Manhattan’da altı yıl geçirdikten sonra bile hâlâ buraya ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Ailemi sık sık arayıp mesaj atıyordum, yine de aynı değildi.

“Geniş ve kalabalık bir ailemiz var,” diye ekledim. “Doğu Yakası’nda yaşıyorlar ama her tatil sezonunda büyükannem ve büyükbabamın Maryland’deki evlerinde büyük bir buluşma düzenliyoruz.”

Yıllar içinde iş yüzünden birkaç buluşmayı kaçırmıştım.

* Baharatlı patates, soğan, bezelye, et veya mercimek gibi lezzetli bir dolgu ile kızartılan üçgen biçimli hamur işidir. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

Artık buna alıştıklarından dolayı “izin al” diye baskı yapma zahmetine girmiyorlardı, bu da kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Uçuş görevlisi bize daha fazla yiyecek ve içecek ikram etmek üzere yanımıza geldi. İkimiz de reddettikten sonra Vuk tekrar bana odaklandı.

En sevdiğin kardeşin hangisi?

Ona yan yan baktım. “Başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun?”

Omuz silkti, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

Özel hayatıma olan bu ani ilgisinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Daha önceki notunu unutmamıştım. *Senden nefret etmiyorum ama keşke etseydim.*

Oysa benden nefret etmek istiyormuş gibi davranmıyordu. Sanki gerçekten hakkımda daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Anlaşılan yine sıcak modundaydık. Ruh halindeki ani değişimlerden ne kadar hoşlanmasam da iş ve düğün dışında herhangi konuda gerçek bir konuşma yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu... güzeldi.

“İkisini de seviyorum ama Liya yaşıma daha yakın,” diye itiraf ettim. “Benden üç yaş büyük, Aaron ise yedi yaş. Sadece daha çok ortak noktamız var. Yakında tanışacaksın, benim baş nedimem.”

Vuk’un dudakları yine gerildi. ***Neden Jordan?***

Konunun aniden değişmesiyle gözlerimi kırıştırdım, cevap vermem bir dakika sürdü. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Neden onunla evlenmeyi seçtin?

Seçmek. Yine o kelime.

Sanırım onunla evlenmeyi *seçmiştim* ama modellik kariyerim gibi bu da her şeyden çok zorunluluktandı.

ANA HUANG

Tüm yetişkin hayatım kontrolüm dışındaki koşullar tarafından şekillendirilmişti.

Boğazım düğümlendi. Bacak bacak üstüne attım ve eteğimi elimle düzelterek zaman kazanmaya çalıştım.

Sürekli kıpırdanan biri değildim ancak Vuk'un soruları -sadece varlığı bile- beni geriyordu. Yıkımın eşiğindeymişim gibi hissediyordum. Sanki tek bir yanlış hareketle her şey yerle bir olacaktı.

"Neden onunla evlenmeyeyim ki?"

Saptırma 101: Soruya soruyla cevap ver ve hayatlarına devam etmelerini umut et.

Vuk'un bakışları benimkilere kilitlendi, o kadar soğuktu ki yakıyordu.

Bu bir cevap değil, Ayana.

Sesini hiç duymamıştım ama ismimin hayali yankısı omurgamın ürpermesine neden oldu.

"O iyi biri." Bu sıradan tanımım karşısında irkilmemi bastırdım. "Uzun zamandır tanışıyoruz ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. Tam da evlenmem gereken tipte biri."

Aşk hikâyemiz hiç de inandırıcı değildi ama kendimi savunmam gerekirse, kimse bana neden Jordan'la evlendiğimi hiç sormamıştı. Model ve moda şirketinin CEO'su. Çoğu insan için cevap ortadaydı.

Ne yazık ki Vuk çoğu insan değildi.

Senin mantığını kullanırsak senden önce Jordan'la ben evlenirdim. Onu uzun zamandır tanıyorum ve arkadaşlığından keyif alıyorum.

Tenimin altında dans eden tuhaf kıvılcımlar olmasaydı, neredeyse şaka yaptığı için onunla dalga geçerdim. "Bu bir yalan. Sen kimsenin arkadaşlığından keyif almazsın."

Yanlış.

KISKANÇLIK KRALI

“Jordan dışında arkadaşlığından keyif aldığın tek bir kişi söyle.”

Jordan “herhangi biri” sayılmıyor mu?

“Bu konuşmanın amacı doğrultusunda hayır. Bir noktayı kanıtlamaya çalışıyorum.”

Neymiş o?

“Sen insanlardan hoşlanmazsın.”

Genel olarak insanlardan, evet. Bakışları bir anlığına yere kayd, ardından tekrar benimkilerle buluştu. Ama istisnalar var.

Hava sanki her nefes alış verişimizle birlikte yoğunlaşarak puslu bir hal alıyordu.

Vuk benden bahsetmiyordu. Geçmişte bana nasıl davranıldığına bakılırsa, benden bahsediyor olamazdı.

Yine de bu seyahatte bana katılmış, türbölans olduğunda elimi tutmuştu.

Bana baktığında yaşayan, nefes alan bir insan gibi hissediyordum. Manken ya da bir para makinesi gibi hissetmiyordum. Asla örnek olmayı istemediğim kızlar için bir rol model gibi de değildim.

Ajansımın benim için kurduğu hayatın dışında, ilgi alanları olan sıradan bir insan gibi hissediyordum.

Senden nefret etmiyorum ama keşke etseydim.

Pus keskinleşirken Vuk’un bana karşı hisleriyle ilgili önceki fikirlerimi yakıp kül etti. O...

Emniyet kemeri zili çaldı. Pilotun sesi interkomdan cızırtılı bir şekilde duyuldu. “New York’a inişe geçtik. Tuvaleti veya diğer alanları kullanmanız gerekiyorsa, lütfen şimdi kullanın. Kısa bir süre sonra inmiş olacağız.”

Pus tamamen dağıldı. Oksijen ciğerlerime hücum etti ve telefonuma baktığımda türbölansın başlamasından bu yana bir saat geçtiğini görüp şok oldum.

ANA HUANG

Vuk’la sohbetimiz, neredeyse ölecek olmanın yarattığı panikten beni uzaklaştırmakla kalmamıştı. Tamamen unutmamı sağlamıştı.

Ona teşekkür etmek üzere tekrar başımı kaldırdığımda çoktan gitmişti.

Tabancamı kaldırıp nişan aldım.

BAM. BAM. BAM.

Kurşunlarım bitene kadar her atış, kâğıt hedefin kafasında ve kalbinde temiz delikler açtı.

Ardından Sean yanıma gelip hedefi kaşlarını çatarak inceledi. Elinde bir dosya vardı. “Daha iyi misin?”

Hiç değildim. Özellikle Ayana’yla geçirdiğim hafta sonu aklımdan çıkmıyorken bu mümkün değildi.

Cevap vermek yerine, tabancamı yeniden doldurdum.

Valhalla Kulüp’ün atış poligonunda sadece biz vardık. Kulübün daha az popüler olan bölümlerinden biriydi, bu da burayı becerilerimizi geliştirmek ve özel meseleleri tartışmak için mükemmel bir yer haline getiriyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, tabancalar en sevdiğim silah türü değildi. Pek kişisel sayılmazlardı. Birinden onu öldürecek kadar nefret ediyorsanız, bunu gözlerindeki ışığın söndüğünü görebileceğiniz kadar yakından yapmaya cesaretli olmalıydınız.

Profesyoneller ve psikopatlar bir yana, amaç uğruna öldürenlerle dürtüsel olarak öldürenler arasında bir ayrım vardı. Yalnızca ilki, kurbanlarının son nefesini tenlerinde hissettiklerinde bile sonuna kadar gitme azmine sahipti.

Ben de bu yüzden bıçakları tercih ediyordum. Keskin, çok yönlü ve her zaman kişisellerdi.

Ancak kafamı dağıtmam veya aklımı belirli bir süper modelden uzaklaştırmam gerektiğinde tabancalar işe yarıyordu.

Ben sessiz kalınca, “Sinirlendiğin her neyse, aklını dağıtacak haberlerim var,” dedi Sean. Dosyayı bana uzattı. “Şüphelinin dövmesini tespit ettik. Fotoğrafta görülebilenlere göre yüzde yetmiş beşlik bir eşleşme yakaladık. Sahip olduğumuz verilerle bundan fazlasını beklemek mümkün değildi.”

Silahımı bırakıp dosyayı açtım. İçinde söz konusu dövmenin büyütülmüş bir fotoğrafı vardı. Sapınm etrafına tıslayan bir engerek yılanı sarılmış siyah bir tırpan.

Kanım dondu. Üyelerine o dövmeyi yaptıran tek bir örgüt vardı.

Kardeşlik.

“Elbette bu işleri karmaşıklştırıyor,” dedi Sean. “En azından artık yangının bir kaza olmadığından ve senin peşinde olduklarından eminiz. Ne amaçladıklarını biliyoruz.”

Dosyayı kapatıp masaya bıraktım. *Biliyor muyuz?*

Kardeşlik’le son kanlı münakaşam neredeyse on üç yıl önceydi. O zamandan beri huzursuz bir karşılıklı barış içinde yaşıyorduk. Beni rahat bırakmışlardı, ben de yaşamalarına izin vermiştim.

Peki o halde bunca zaman sonra neden tekrar peşıme düşmüşlerdi?

“Asıl amaçlarını değil,” diye düzeltti Sean. Onu işe aldıktan sonra işaret dilini öğrenmişti, bu yüzden beni çok iyi anlıyordu. “Ama çözeceğiz. Son zamanlarda alışılmadık bir telefon aldın mı? Etrafta yeni veya şüpheli birini fark ettin mi? Posta kuryesi, teslimatçı veya elektrikçi. Gözden kaybolabilecek ama sana kısa süreli erişim sağlayabilecek herhangi biri.”

Başımı iki yana salladım. Şüpheli davranışlara dikkat etmek için eğitilmiştim. Bir şey fark etseydim, Sean’a hemen söyledim.

KISKANÇLIK KRALI

“Ben de öyle düşünmüştüm fakat emin olmak istedim.” Sean dudaklarını birbirine bastırdı. Kardeşlik sıradan bir suç örgütü değildi. Güvenlik şefim endişelenmekte haklıydı. “Güvenlik önlemlerimizi artırmak üzere çoktan bir plan hazırladım. Willow’a da bir koruma ekibi tahsis etmemi ister misin?”

Willow uzun bir süre boyunca benim asistanlığımı yapmıştı. Annemin en iyi arkadaşıydı ve annemle babam öldükten sonra bana kendi oğluymuşum gibi bakmıştı.

Bu yılın başlarında emekli olup Oregon’a taşınmıştı. Sağlığı artık çok iyi değildi, kızı da yakın zamanda ilk torununu doğurmuştu. Ailesiyle daha fazla vakit geçirmek istemişti. İsteklerine saygı duymuş, ona veda hediyesi olarak yüklü bir tazminat ödemiştin.

Hâlâ düzenli olarak konuşuyorduk ama eskisi kadar sık görüşemiyorduk. Yerine henüz yeni bir asistan da bulamamıştım, kimseye yeterince güvenmiyordum.

Hayır. Artık birlikte çalışmıyoruz ve Willow, Oregon’da. Onun peşine düşmezler. Bir an duraksadıktan sonra ekledim. Güvenlik önlemlerimizi de henüz değiştirme. Bildiğimi onlara belli etmek istemeyiz.

Sean’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kolay hedef olacağız,” diye karşı çıktı. “Mevcut güvenliğimiz mükemmel ama Kardeşlik’e karşı... her an tekrar saldırabilirler.”

Birçok şey yapabilirlerdi ama yapmadılar.

Yangından beri ortalık kaygı verici derecede sessizdi. Ne suikast girişimi ne de tuhaf kazalar olmuştu. Sean, Kardeşlik’in olaya karıştığını doğrulayana dek yangının kasıtlı olduğuna dair içgüdülerimi sorgulamaya başlamıştım.

Onları tanıdığım kadarıyla, tekrar saldırmadan önce rehavete kapılmamı bekliyorlardı. Bu bana bir ay, belki daha fazla zaman kazandırırdı.

ANA HUANG

Benim gibi onlar da sabırlıydı.

Siber güvenlik ve gözetleme de dahil olmak üzere pasif güvenlik önlemlerimizi geliştir. Bunu yıllık değerlendirmemizin bir parçasıymış gibi göstereceğiz. Şifrelerimizi, kilitletirmizi falan da değiştirelim. Fakat insan gücüne gözle görülür bir ekleme yapmak istemiyorum.

Kardeşlik'i, evimin ve ofislerimin etrafındaki ek korumalardan daha fazla şüphelendirecek bir şey yoktu.

"Anlaşıldı." Sean kendi bölmesine çekildi ve ekipmanlarımızı teslim etmeden önce bir düzine el daha ateş ettik.

Kulübün ana binasına girdiğimizde kimse gözünü bile kırpmadı. Sean sadece benim misafirim olduğu için içeri girebiliyordu ancak diğer üyeler onu etrafta görmeye alışkındı. Alışkın olmasalardı bile buraya kimi ve neden getirdiğimi sorgulamayacak kadar akıllıydılar.

Valhalla Kulüp, dünyanın en seçkin üyelere özel topluluğuydu. Bazı insanlar üyelik ayrıcalığına doğuştan sahipti, bense içeri girebilmek için dişimle tırnağımla mücadele etmiştim.

Yine de buradaydım, üstelik kulübün yönetim komitesinin başkanlığını üstlenmiştim. Bu pozisyon her beş yılda bir üst düzey üyeler arasında değişiyordu ve görev sürem sonuna yaklaşıyordum. Yine de sınırsız misafir davetiyle tesislerde neredeyse tam yetki gibi yönetici ayrıcalıklarına hâlâ sahiptim.

Kardeşlik'in ne istediğini öğreneceğim. Sean'la fuayeye giderken şık giyimli bir üçlünün yanından geçtik. Avrupalı bir prens, bir telekomünikasyon şirketinin CEO'su ve girişimciliğe adım atmış aşırı zengin bir kozmetik vârisi. Bize bir bakış atıp koridorda hızla ilerlediler. ***Şüpheliyle sen ilgilen.***

Sean gittikten sonra asansörle ofisime çıktım. Diğer aktivitelerimin yanı sıra, yönetmem gereken bir şirketim ve halletmem gereken Valhalla işlerim vardı.

KISKANÇLIK KRALI

Kendime bir bardak Markovic votkası doldururken başım zonkluyordu. Tek dikişte içtim.

Ancak üçüncü kadehimin ardından vücudumun en nefret ettiğim yerine bakmaya cesaret edebildim.

Yara izlerine ya da yanıklara değil, kolumun iç kısmındaki dövmeye. Sapının etrafına tıslayan bir engerek yılanı sarılmış siyah bir tırpan.

Seçme şansım olsaydı, tüm zamanımı Kardeşlik'i tekrar avlamaya ayırırdım.

Ne yazık ki yerine getirmem gereken sorumluluklar vardı, bu yüzden o cuma günü kendimi Vault'ta buldum.

Gece kulübü, beş ay önceki görkemli açılışından bu yana hızla ünlenmişti. Katılımcılara yemek, moda, edebiyat ve daha birçok alandaki en iyi etkinliklere erken ve özel erişim sağlayan Tadım Serisi gecelerine davet edilmek, şehirde elde edilebilecek en prestijli ayrıcalıktı.

Sessiz ortak olarak sermaye koymuştum ama günlük işle-yişten uzak duruyordum. Bu, Castillo bira servetinin vârisi ve şu anda New York gece hayatının en güçlü ismi olan Xavier Castillo'ya kalıyordu.

“Seni görmek güzel, Vuk.” Omzuma dokundu. “İşlerin iyi gittiğini duyunca mutlu olacaksın. Geçen çeyreğin raporlarını pazartesi günü sana ulaştıracağım.”

Kayıtsızca başımı salladım. Ortaklığım her şeyden çok bir formaliteydi. Xavier'in işleri bu kadar iyi yürütmesinden etkilenmiş olsam da bunun büyük bir gelir kaynağı olacağını düşünmemiştim.

Geçen yıl Vault fikriyle bana ilk geldiğinde onu görmezlikten gelmiştim. Eski çapkın, ciddiyetsizliği, tembelliği ve

ANA HUANG

keyif düşkünlüğüyle ün salmıştı. Bunların hiçbirisi bir iş ortamında aradığım özellikler değildi.

Ancak kulüp konusundaki azmi ve vizyonu ile beni etkilemişti. Yangın, inşaatı haftalarca geciktirmesine rağmen bahardaki görkemli açılış için her şeyi zamanında toparlamıştı.

İyi bir yatırım yapmıştım.

Fakat burada bulunmamın sebebi Vault'un başarısının tadını çıkarmak değildi. Bu akşamki Tadım Serisi etkinliği, New York Moda Haftası öncesinde Lilah Amiri'nin yeni koleksiyonuna ilk bakış fırsatı sunuyordu.

Jordan, Rhode Island'dan dönmüş ve "önemli bir mesele" hakkında konuşmak için onunla burada buluşmamı istemişti. Sürekli beni evimden dışarı çıkarmaya çalışıyordu, bu yüzden partilerde ve restoranlarda buluşma konusunda ısrar ediyordu.

Peki bu akşam? Beni davet etmemiş olsaydı bile gelirdim.

Xavier etrafı dolaşmak için izin istedikten sonra gözlerimle odayı taradım. Moda dünyasının önde gelen isimleriyle doluydu ama modelleri, tasarımcıları ve dergi editörlerini atlayıp...

İşte.

Bakışlarım Ayana'nın Jordan'la durduğu köşeye odaklandı. Mavi elbiseli, uzun bacaklı bir sarışınla konuşuyorlardı. Xavier'in kız arkadaşı ve Ayana'nın halkla ilişkiler sorumlusu Sloane...

Müziğin arasından hafif bir kahkaha yankılandı ve midemin derinlerine yerleşti.

Ayana'nın kahkahası, onu daha ilk gördüğümde dikkatimi çekmişti. Bulaşıcı, neşeli ve hayat doluydu; benim yaşam biçiminin tam tersiydi.

Yine de bunu düşünmeden duramıyordum. *Onu* düşünmeden duramıyordum. Onu izledikçe saplantım daha derinlere kök salıyordu. Artık o sarmaşıkları içimden söküp atmak, kendimi de paramparça etmek demekti.

KISKANÇLIK KRALI

Ayana, Jordan'm sırtına neden olan bir şey söyledi. Ardından Jordan kolunu onun beline dolayıp kulağına fısıldadı. Ayana tekrar güldüğünde gülümsemesi loş kulüpte bembeyaz parladı.

Gözlerimi Ayana'nın vücudunun duruşuna ve Jordan'ın elinin konumuna dikerek viskimden büyük bir yudum aldım.

Alkol boğazımdan aşağı akarken kıskançlığın zehirli yeşil dumanlarını yakıp yok etti ve geride acı bir tat bıraktı.

Onu Jordan'la görmek işkenceydi. Onları görmemek ve hayal gücümün kontrolden çıkmasına izin vermek daha da kötüydü.

Her iki durumda da mahvolmuştum.

Gürültülü parti müdavimlerinden oluşan bir grup yanıma yaklaşırken sessizleşti. Benden özellikle uzak durarak etrafımdan dolaştılar.

Xavier, Jordan ve birkaç kişi dışında etkinliklerde kimse bana yaklaşmazdı. Benim istediğim de tam olarak buydu.

Havadan sudan sohbetlere tahammülüm yoktu, yalakalığa ise hiç katlanamıyordum. Buraya gelmemin bir sebebi vardı, sadece tek bir sebep...

Köşedeki çiftten dikkatimi ayırmadan kadehimi tepeme dikip içkimi bitirdim.

Jordan, Ayana'nın yanından ayrılmadan önce ona başka bir şey söyledi. Giderken eli kalçasına değdi.

Boş bardak elimde çatladı.

Altı ay sonra evlenirken öpüşmelerini izlemek zorunda kalacaktım. Benim gibi insanların asla sahip olamayacağı o mutlu sona siktir olup gitmelerini izlemek...

Cam paramparça oldu.

Etrafımdaki konuşmalar bir anda kesildi, ardından hayret

ANA HUANG

dolu nefesler ve fısıltılar yükseldi. Hemen yanımda beliren iki görevli elimdeki kırık kadehi alıp yere saçılan cam parçalarımı toplamaya koyuldu.

“Çok özür dilerim, Bay Markovic,” dedi içlerinden biri. Sesinde hafif bir titreme vardı. Meslektaşları arka planda kaybolmak için elinden geleni yaparken o da gözlerimin içine bakmaktan kaçınıyordu. “Lütfen, o kesiğe bir yara bandı yapıştırıralım. Bizi takip ederseniz...”

Ellerimdeki kan lekesine baktım. O konuyu açana kadar acıyı bile hissetmemiştim.

“Bütün bardaklarımızın sağlamlığını iki kez kontrol edeceğiz...”

Ah, Tanrı aşkına.

Başımı iki yana sallayarak sözünü kestim. Onun hatası değildi, kesinlikle bardağın da hatası değildi.

Kanamayı önlemek için bir peçete aldım ve adamları elimi sallayarak uzaklaştırdım. Hiç tereddüt etmeden ortadan kayboldular.

Yüksek müzik sesi sayesinde sadece yakınımıdakiler yaşananları fark etmişti. Ayana hâlâ Sloane’la sohbet ediyordu ama o da bir dakika sonra yanından ayrıldı.

Ayana yalnızdı.

İçkisinden bir yudum aldı ve etrafına bakındı. Bakışları benim üzerimden kayıp giderken aniden durdu, bir kez daha bana döndü.

Gözlerimiz buluştu. Yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirildiğinde kesiğimin verdiği acı azaldı.

Bana doğru bir adım attı.

Ancak daha fazla ilerleyemeden geriye doğru taranmış saçları ve kırmızı gömleği olan bir adam yoluna çıktı. Ayana birdenbire durdu, dudakları gerildi.

Adamı tanımam için arkasını dönmesine gerek yoktu.

KISKANÇLIK KRALI

Hank Carson. Menajeri.

Damarlarımda karanlık ve nahoş bir his dolaşmaya başladı.

Onun ve Beaumont'un dosyalarını incelemeye devam ediyordum. Neden tehlike sinyali verdiklerini henüz tam olarak anlamamıştım ama yakında çözecektim. O zamana dek dinamiklerini bizzat görmek ilginç olacaktı.

Bu yüzden izledim.

Ve bekledim.

Düzenleme
Ny.ozlem

8

Ayana

“Hank.” Hoşnutsuzluğumu gergin bir gülümsemeye gizledim. Burada ne halt ediyordu? “Senin gece kulüplerine giden bir tip olduğunu düşünmemiştim.”

O da tüm o inceliği ve yapay çekiciliğiyle karşılık verdi. Aslında yakışıklı bir adamdı ama maskesinin ardını görmüş ve manzarayı iğrenç bulmuştum. “Değilim ama bu bir Tadım Serisi etkinliği. Kızlarımın çoğu burada olduğu için ben de katılmaya karar verdim.”

Katılanlar arasında Beaumont’tan bir düzine model daha vardı. Mekâna geldiğimde onlarla kısaca selamlaşmıştım ancak herkes rakip olarak gördükleri insanlarla gevezelik etmekle meşguldü.

“Ne kadar düşüncelisin,” dedim ifadesiz bir şekilde.

“Pazartesi günü Delamonte çekiminin iyi geçtiğini duydum.” Dikkatini bana çevirdi. “Fotoğrafçıdan övgü dolu bir yorum aldın.”

“Endişelenmene gerek olmadığını söylemiştim.”

Bu benim ilk büyük güzellik kampanyamdı, bu nedenle çekime başlarken çok gergindim. Neyse ki fotoğrafçı ve ekip harikaydı, her şey sorunsuz ilerlemişti.

“Hımm.” Hank’in bakışları benimkilere kilitlendi. “Çekim bittikten sonra nereye gittin?”

Nefesim kesildi.

KISKANÇLIK KRALI

Hayır. Biliyor olamazdı. Çok dikkatli davranmıştım.

Her şeyi biliyor, diyen bir ses fısıldadı kafamın içinde. Delamonte Kozmetik çekimini bitirdikten sonra bir sözleşme avukatının ofisine gitmemin kötü bir fikir olduğunu söyleyen sesin aynısıydı. Hank şehir dışına çıkana kadar beklemeliydim.

Endişelerimi paranoya diye geçiştirmiştim. Hank bunu nasıl öğrenebilirdi ki? Moda sektörüyle hiçbir bağlantısı olmayan bir hukuk bürosu seçmiştim, üstelik ofisleri şehrin diğer ucundaydı. Ajansımın Manhattan'daki her işletmede casusları olamazdı, tabii bazen öyle hissettiriyordu.

İçimde tuhaf bir sıkışma hissettim.

“Birkaç işimi hallettim. Spor yaptım, sonra eve gittim.”

“Ne tür işler?”

“Kuru temizleme, market alışverişi, postane.” Hepsi doğruydu ama dikkat çekici bir noktayı atlamıştım. Şakacı bir tavır takınarak, “Hayatımın sıradan detaylarına bu ani ilginin sebebi nedir?” diye sordum.

“Tüm kızlarımın hayatlarına ve refahına yatırım yapıyorum. Menajeriniz olarak hayatınızda olup biten her şeye bütünsel bir bakış açısıyla bakmak benim görevim. Bunu biliyorsunuz.”

Evet çünkü postaneye gitmem model olarak başarımda çok önemliydi. *Ne saçmalık.*

“Bu arada iyi haberlerim var,” dedi kravatını eliyle düzeltirken. “*Sage Studios* aradı. Kot kampanyası için seni istiyorlar.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. “Harika!”

Hank'ten hoşlanmamam, işi kapmanm verdiği mutluluğu bastıramadı. Modellik çocukluk hayalim olmasa da zamanla sevmeye başlamıştım.

“Evet. Uzun zamandır büyük bir reklam kampanyasında

ANA HUANG

yer almadın. Prestij harika ama faturaları reklam ödüyor.” Di-
lini şaklattı. “Wentworth çok sevinecek. Uzun zamandır se-
ninle çekim yapmak istiyordu.”

Gülümsemem soldu. “Wentworth... Holt?”

“Moda dünyasında önemli olan başka bir Wentworth var
mı?” Hank’in ses tonu tek bir cevap olduğunu gösteriyordu.
Hayır.

İçimdeki sıkışma biraz daha şiddetlendi. “Sana artık onun-
la çalışmak istemediğimi söylemiştim.”

“Ne istediğinin önemli olmaması iyi bir şey.” Cevabını o
kadar rahat bir şekilde vermişti ki, hâlâ yeni bir model ol-
saydım söylediklerinde ciddi olup olmadığımı sorgulardım.
“Wentworth günümüzün en etkili moda fotoğrafçısı. Birlikte
çekim yapacaksınız ve onunla iyi geçineceksin.”

Parmaklarım su bardağımı sıktı. “Umurumda değil. O bir
fırsatçı.”

Sektör onlarla doluydu ama herkes görmezlikten geliyor-
du. Bu hikâye hiç değişmiyordu. Ne kadar güçlü olurlarsa,
suçları da o kadar cezasız kalırdı. Wentworth Holt ise başlı
başına bir güç simgesiydi.

Bir modelle çalışmayı reddederse, o kızın kariyeri nere-
deyse biterdi. Ayrıca ne yazık ki, çekimlerinde biraz *fazla*
müdahaleci olmasıyla da biliniyordu. Üstelik bu profesyonel
anlamda bir müdahale değildi.

“Uygunsuz davranışlara bizzat tanık oldun mu, yoksa de-
dikodu ve yalanları mı tekrar ediyorsun?” diye sordu Hank
soğukkanlılıkla.

“Diğer modellere nasıl davrandığını gördüm. Ayrıca sette
beni rahatsız etti.”

Wentworth etrafta başka insanlar varken bir şey deneye-
cek kadar aptal değildi ama uygun davranmanın sınırlarını
zorlamaktan geri durmazdı. En son birlikte çekim yaptığımız-

KISKANÇLIK KRALI

da beni elle taciz etmiş ve bunu kıyafetimi “düzeltiyormuş” gibi göstermeye çalışmıştı. Oysa bu aslında stilistin işiydi.

Endişelerimi Hank’e dile getirdikten sonra bir yıldan fazla bir süredir onunla çalışmamıştım. Aptalca bunun, ajansın bir kez olsun benim sınırlarımı dikkate aldığı anlamına geldiğini düşünmüştüm ama işin aslını bilmem gerekirdi.

“Birini rahatsız etmek *fırsatçı bir davranış* değildir.” Hank alaycı bir tavırla sırttı. “Burası moda dünyası ve sen bir yıldızsın, bebeğim. O yüzden sızlanmayı bırak.” Tek kaşını kaldırdı. “Zor biri olarak ünlenmek istemezsin, değil mi?”

Dişlerimi sıktım. İtibar her şeydi ve bir modelin “zor biri” olduğuna dair söylentiler en parlak kariyerleri bile lekeleyebilirdi.

Ben cevap veremedim Hank’in yüzündeki yapmacık gülümseme silindi. Tedirgin bir ifadeyle omzumun üzerinden baktı.

Tam arkamı dönüp onu bu kadar ürküten şeyin ne olduğuna bakmak üzereyken hissettim.

Soğukkanlı, baskın varlığını. Hafif viski ve deri kokusunu. Koluma sürtünen gömleğinin yumuşak dokunuşunu.

Hiçbir şey söylemedi, buna gerek yoktu.

Farkındalık enseme ısıttı.

“Vlada’yı kontrol edeceğim.” Hank yarı ikna edici bir sakinlik takınmayı başardı. “*Sage Studios* kampanyasının ayrıntılarını sana e-postayla gönderirim.”

Ardından kulübün derinliklerine karıştı. Onu ürkmüş bir tavşan gibi kaçmaya zorlayan kişiyle yüzleşmeden önce gözden kaybolmasını bekledim.

Kalbim bir anlığına hızlandı.

“Vuk Markovic bir gece kulübünde.” Nefesimin kesildiğini gizleyip hafifçe gülümsedim. “Vay canına, neler oluyor böyle!”

ANA HUANG

Vuk tek kaşını kaldırdı. ***Ben buranın ortağıyım. Ayrıca daha önce gece kulüplerine gittim.***

“Sadece iş için. Eğlence amaçlı değil.”

Büyük açılışa gelmişti ama hepsi bu kadardı.

Gelip gidişlerimi bu kadar yakından takip ettiğini fark etmemiştim.

“Takip etmiyorum ama geldiğinde seni fark etmemek zor.”

Bunu ciddi anlamda söylemiştim ancak kelimeler ağzımdan çıkana kadar ne kadar imalı geldiğini fark etmemiştim.

Vuk’un kaşı biraz daha kalktı.

Yanaklarım yanmaya başladı. “Yani çok iri olduğun için. Boy açısından,” diye ekledim aceleyle. “Elbette başka bir şeyden bahsetmiyorum.”

Elbette.

Dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Bana *gülüyor* muydu?

Ona dik dik bakmaya çalışmama rağmen kendim kaşındığım için öfkelenemiyordum bile. Ayrıca benimle dalga geçiyormuş gibi görünmüyordu. Neredeyse... flört ediyormuşuz gibiydi.

Bu düşünce, olması gerektiği kadar rahatsız edici gelmedi.

“Söylesene.” Bardağımı yakındaki bir masaya koydum.

“Bu akşam buraya gelmeseydin ne yapıyor olurdun? Bir köşeye çekilip somurtur muydun, yoksa köylüleri ve çocukları mı korkuturdun?”

Gözleri neşeyle parladı. ***Burada ikisini de yapabilirim. Aynı anda birden fazla işi yapma konusunda çok iyiyimdir.***

Birden fazla işi aynı anda yapmanın nasıl bir şey olabileceğine dair bir görüntü kısacık bir anlığına zihnimden geçti.

Eller ve dudaklar. Tutkulu öpücükler, sertçe kavranan saçlar...

Somurtmakla veya çocuklarla hiçbir ilgisi yoktu.

Boğazımdaki kuruluğu giderme amacıyla yutkundum.

“Çok büyük laflar ediyorsun ama henüz marifetlerini gö-

KISKANÇLIK KRALI

remedim.” Suyumu tekrar alırken telaşlı ses tonumu fark etmemesi için dua ettim. “Kaşlarını çatmaktan ve sıkıcı işlerden başka ne yapıyorsun?”

Bingo oynuyorum.

Hızlı ve beklenmedik cevabı karşısında neredeyse bir yudum suda boğuluyordum. “Pardon?”

Bingo. Oyuncuların söylenen sayıları kendi kartlarındaki sayılarla eşleştirdiği bir oyun.

“Bingonun ne olduğunu biliyorum.” Ciddi miydi, yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Emin olamadığım için kaşlarımı çattım. “Milyarlarca dolarlık bir şirketi yönetmediğin zamanlarda yaptığın şeyin bu olduğunu mu söylüyorsun?”

Diğer şeylerin yanı sıra.

“Tam olarak nerede bingo oynuyorsun?” Şaka yapıyor olmalıydı.

Keyfim yerindeyse huzurevlerinde. Değilse evde. Omuz silkti. Çalışanlarım da oyundan benim kadar keyif alıyor.

Vuk Markovic’in o devasa malikânesinde çalışanlarıyla heyecan verici bir bingo oyunu oynadığını hayal etmeye çalıştım.

Ancak bu, bir aslanın tütü ve taçla dans ettiğini gözümde canlandırmak kadar zordu.

Yine de Vuk’un bu kadar sıradan bir şeyden keyif alması tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Açıkçası ona nadir görülen bir normallik havası katıyordu. Tabii bingo hakkında yalan söylemiyorsa, hâlâ emin değildim.

“Kaç yaşında olduğunu söylemiştin?” diye takıldım. “Seksen mi?”

Bingo bir şans oyunu. Karmaşıklık gerektirmiyor. Bütün gün işte kararlar verdikten sonra rahatlamama yardımcı olan mükemmel bir aktivite.

Hiç böyle düşünmemiştim. “Sık sık kazanıyor musun?”

ANA HUANG

Vuk'un dudakları biraz daha kıvrıldı. Parıldayan gözleri kristaller kadar keskindi. ***Ben her zaman kazanırım.***

Başka biri olsa, bu kibir şaşırtıcı olurdu. Onun içinse hayatın bir gerçeği idi.

Vuk Markovic istediğini her zaman elde ederdi.

Eğlence devam ediyordu. Lilah'nın ön gösterimi başlamak üzereydi. Hank hâlâ bir yerlerde gizleniyordu ama damarlarımda kaban o coşku varken bunlara odaklanmak imkânsızdı.

Lilah'yı ne kadar sevsem de bütün haftayı bu akşamki etkinlikten korkarak geçirmiştım. Sektördeki insanlarla sohbet etmek istemiyordum, sırf Jordan istediği için gelmiştım. Hank'in nahoş sürprizi de korkumu pekiştirmişti.

İyi ya da kötü, Vuk'un varlığı hepsini tek hamlede silip süpürmüştü.

New York'a yeni taşındığım zamanlarda sıradan randevulara çıkmıştım. Ancak erkeklerin hiçbirisi tek gecelik bir ilişkiden veya göstermelik bir kız arkadaştan daha fazlasıyla ilgilenmiyordu. Kariyerimde ilerledikçe seçeneklerim azalmıştı. Artık nişanlı olduğum için de başka biriyle çıkmayı bile *deneyemezdim*.

Vuk'la çıkmaya çalışmıyordum -zaten o, kimseyle "çıkan" bir adam değildi- ama onun yanındayken dünyam yeniden açılıyordu. İhtimaller, olasılıklar... *keşkeler*.

Bana, hayatım yeniden bana ait olsaydı nasıl olacağını gösteriyordu.

Vuk, yanımdan geçmek isteyen birine yol vermek için bana yaklaştı. Gömleği göğsüme hafifçe değdiğinde sanki tenimin her yerinde minik ateşböcekleri dolaşmaya başladı.

Gözleri yakından daha koyu görünüyordu. Daha ateşliydi.

"İşte buradasın." Jordan'ın aniden gelen sesi, bütün gece ateşin başında oturduktan sonra bir kar fırtınasının ortasında kalmakla eşdeğerdi.

KISKANÇLIK KRALI

Yanlış bir şey yapmamış olmamıza rağmen, kalbim hızla çarparak geri çekildim.

Jordan yanıma geldiğinde Vuk'un yüzündeki ifade silindi. Bu akşamın merakla beklenen ön gösterimi için o sabah Rhode Island'dan tam zamanında dönmüştü.

Büyükannesinin sağlığı hakkında henüz bana bilgi vermemiştii ama önemli bir şey konuşmamız gerektiğini ima etmişti.

"Vuk! Seni gördüğüme sevindim," dedi Jordan arkadaşının omzuna vurarak. "Ben de seni arıyordum."

Vuk soğukkanlı bir baş hareketiyle karşılık verdi. Daha önce fark ettiğimi sandığım tüm o sıcaklık gitmişti. Buz ve taştan oyulmuş yüz hatlarında en ufak bir duygu kırıntısı yoktu.

Dünyamın sınırları bir kez daha daralmıştı. Olasılıklar, gecede kaybolan yıldızlar gibi birer birer sönmüştü.

Bir kez daha süper model ve sevgi dolu nişanlı Ayana Kisdane olmuşum.

Çığlık atmak istiyordum.

"Ön gösterim başlamak üzere, bu yüzden tam zamanı. Size söylemem gereken bir şey var. *İkinize* de." Jordan eliyle ağzını ovuşturdu. Gözleri hafifçe kızarmıştı. İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Bildiğiniz gibi, büyükannem geçen hafta hastalandı ama geçici bir şey değildi. Akciğer hastalığı teşhisi konmuş. Anlaşılan geçen ay öğrenmiş ama bize söylememiş. Doktoruyla konuştum, durumu pek iyi değil. Yıl sonuna kadar muhtemelen yürüyemeyecek hale geleceğini söyledi." Sesi kasvetliydi. "Haftayı onunla geçirdim ve uzun... tartışmalardan sonra isteklerini açıkça belirtti."

Mideme beton bloklar yığılmıştı. *Ah, hayır.*

"Düğünü öne çekmemizi istiyor," dedi Jordan. "Ben onun vârisiyim ve dileği, sağlığı hâlâ yerindeyken evlendiğimi görmek. Şubat ayına kadar bekleme riskini almak istemiyor."

Sözleri havada asılı kaldı. Kulübün geri kalanında yükselen gürültüye rağmen, dar çevremizde bir iğne düşse duyulabilirdi.

Vuk öyle hareketsiz duruyordu ki, onu biri görse heykel sanabilirdi. Burun deliklerinin hafif kıpırtısı olmasa, Jordan'ı hiç duymadığımı düşünürdüm.

Bu sırada benim içimdeyse bir duygu fırtınası kopuyordu.

Jordan'ın büyükannesi ölecek olmasına rağmen, yanımda duran *arkadaşımı* düşündüğüm için hissettiğim suçluluk. Ford ailesinin liderinin isteği karşısında yaşadığım şok ve her zamanki gibi yıkıcı bir korku...

“Düğünü öne çekmek mi?” Sesim kendi kulağıma zor geliyordu. “Ne zamana?”

Jordan iç çekti. “Ekime,” dedi en az benimki kadar mutlu çıkan sesiyle. “İki ay sonraya.”

9

Vuk

Birkaç sorunum vardı. Tam olarak üç tane.

Bunlardan biri, Kardeşlik'in hayatıma yeniden girmesiydi. Sean'la görüşmemizin üzerinden bir hafta geçmişti ve şüpheliyi bulmaya veya Kardeşlik'in amacını anlamaya henüz biraz bile yaklaşamamıştık.

İkincisi, Markovic Holding'in son mali çeyreğini tartışırken mali işler müdürümün monoton sesiydi. Yetenekliydi ama sesi kokain almış bir ayıyı bile uyutabilirdi.

Üçüncüsü...

Çenem gerildi.

Jordan ve Ayana'nın düğünü ekim ayının sonunda yapılacaktı.

Altı ayla bir şekilde baş edebilirdim. Altı ay sonrası yeni yıldaydı. O kadar uzaktaydı ki, neredeyse uzak bir ihtimal olarak görmezlikten gelebilirdim.

İki ay ise kesindi.

İki ay, tüm kiliseyi yakıp yıkmak istememe neden oluyordu.

Bugünlük işimiz bitti.

Günün sona erdiğini bildiren cümlem sohbette belirdi ve toplantı aniden durdu.

Yönetici ekibimdekiler bana bakakaldılar. Anlaşılan saatlerce sürecektir kazanç ve temettü* tartışmalarını neden dinlemek istemediğimi anlayamıyorlardı.

* Temettü, bir şirketin kârından ortaklarına pay olarak dağıttığı paradır. (ç.n.)

ANA HUANG

“Ama, efendim... Biz henüz...” Mali işler müdürü bakışlarım karşısında duraksadı. “Elbette. İstedığınız zaman inceleyebilmeniz için raporların tamamını hemen size göndereceğim.”

Huzursuz bir şekilde oturumu sonlandırdım. Dışarıdaki fırtına ruh halime uyuyordu. Evdeki ofisimin üzerine kasvetli, gri bir gölge düşürüyordu.

En azından sürekli birileri tarafından rahatsız edildiğim şirket merkezimde değildim. Kurumsal hayatın o yapmacık dansından, bitmek bilmeyen gösterisinden nefret ediyordum. Ağzımdan çıkan tek bir kelimeyle piranhalarla dolu okyanusa atlayacak dalkavukların boyun eğmesinden, yalakalıklarından...

Markovic Holding’i üniversiteden sonra sıfırdan kurmuştum. İlk başta bu meydan okuma beni sarhoş etmişti. Beraberinde gelen para ve statü, Kardeşlik sözünden dönüp de intikam almaya kalkarsa diye ek bir güvence sağlamıştı.

Ancak on üç yıl boyunca hisse senedi alım satımları, birleşmeler ve ürün lansmanlarıyla uğraştıktan sonra çok sıkılmışım. Hatta sadece ortamı canlandırmak için birini vurmaya bile düşünmüştüm.

Belki de Hank’i ziyaret edip ona bir ders vermeliydim. Ayana’nın Vault’ta onun yanında yaşadığı rahatsızlık gözümünden kaçmamıştı ama kariyerinin anahtarları hâlâ ondaydı. Henüz hamlemi yapamıyordum.

Yaptığımda ise her şey eksiksiz olacaktı. New York’a döndüğümüz anda Ayana’nın menajerinin yüzünü dağıtmayı ne kadar istesem de acele edip her şeyi berbat etmek yerine, zaman ayırarak doğru düzgün yapmak her zaman daha iyiydi.

Bu yüzden Beaumont dosyasını tekrar açmaya karar ver-

KISKANÇLIK KRALI

dim. Çevremi Kardeşlik'i araştırmaya yönlendirmiştim ancak örgüt yıllar içinde operasyonlarını elden geçirmişti. Eski kaynaklarımdan bazıları ölmüş, diğerleri ise ortadan kaybolmuştu.

Cevapları almak, beklediğimden daha uzun sürüyordu ama alacaktım. O zamana kadar kafamı o lanet olası düğünden uzaklaştıracak başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Beaumont dosyalarını üçüncü kez inceledim. Mevcut kayıtlarının geri kalanını da taramış olmama rağmen sürekli ilk dosyaya geri dönüyordum.

Onları ilk incelediğimde içimdeki alarmları neyin tetiklediğini hâlâ tam olarak anlayamamıştım. Belki de bilinçaltımın yakaladığı bir bağlantı ya da hafızamın tozlu çekmecelerinde saklanan bir isim vardı.

Her ne ise önemliydi ve Ayana'yı aşıyordu.

Yarım saat geçmesine rağmen hiçbir ilerleme kaydedemedikten sonra dosyayı kenara atıp kendime bir kadeh viski doldurdum. Vault'tan beri tükettiğim her şeyin tadı berbattı, yine de içtim.

Evdeki çalışma odam standartlarıma göre özel olarak yapılmıştı. Büyük, gözlerden uzak ve sessizdi. Arka avluya bakan bir penceresiyle onu ana odalardan ayıran bir koridor labirenti vardı. Mobilya ve kitaplarla doluydu ama çok az kişisel eşyam vardı.

Geçmişime ait olan tek şey, Thayer'dan aldığım diploma'yı. Jordan'la da orada tanışmıştık.

Hiç tanışmamış olsaydık, sağdııcı olamazdım. Onu ve Ayana'yı birlikte bir odaya girerken izleme işkencesinden kurturdum.

Fakat hiç tanışmamış olsaydık, şu an bir CEO olamazdım. Ya Kardeşlik'e hapsolür ya da ölmüş olurdum.

ANA HUANG

Bir bakıma, sahip olduğum her şeyi ona borçluydum ama karşılığında tek bir şey için -tek bir kişi için- her şeyden vazgeçerdim.

Ayana'yı ilk gördüğümde onun hakkında bir şey söyleseydim, yine de onun peşinden koşar mıydı?

Koşmasaydı, Ayana benim yanımda olur muydu?

Hayır. Uzaktan izlemeye devam ederdim. O başka bir piçle nişanlanırdı, ben de minnet veya arkadaşlık borçlarından kurtulmuş olduğum için onu öldürürdüm.

Ancak her ne olursa olsun, hareket edemeyeceğim cehennem gibi bir belirsizliğin içinde hapsolmuştum. Ona sahip olamazdım ve nişanlısını da öldüremezdim.

İkinci viskimi bitirip masama döndüm. Nefret kanımı aside çevirmişti.

Ayana'ya olan takıntım iki ucu keskin bir kılıçtı. Beni delirtse bile varlığını özlüyordum. Düşüncelerimi ele geçirse bile yokluğuna takılıp kalıyordum.

Yakınımda da olsa uzakta da olsa acı çekiyordum.

Beaumont dosyasını yeniden elime alıp okumaya başladım.

Belki alkoldendi ya da ekim şenliklerini unutma ihtiyacındandı ama bu sefer kelimeler farklı bir şekil aldı. Daha net, daha belirginlerdi.

Ajansın kökenlerini atlayıp kurucunun biyografisine odaklandım.

Emmanuelle Beaumont, evlenmeden önceki adıyla Élodie Beaumont. Ellili yaşlarının başındaydı, Fransa'nın küçük bir kasabasında doğmuştu ve gençliğinde Paris'te tatil deyken keşfedildikten sonra daha "modaya uygun" olacağı için adını değiştirmişti.

KISKANÇLIK KRALI

Élodie. Fransa. Zaman çizelgesi...

Buz, alkolün yakıcı etkisini yok ederken bağlantılar yerine oturdu.

Bu bir tesadüf olabilirdi ama dediğim gibi tesadüflere inanmazdım.

Telefonumu alıp Sean'a mesaj attım.

Benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum. Derhal.

Ayana

“Neden burada olduğunu biliyor musun, Ayana?”

Panik yapma. “Hank bundan sonraki kariyer hedeflerimi konuşmak istediğinizi söyledi.”

Emmanuelle şık ve sofistike bir tavırla arkasına yaslandı. Yüzüne yayılan gülümseme, dudaklarındaki kırmızılığı belirginleştirdi.

Manhattan’ın önde gelen modellik ajanslarından birinin sahibi olan elli iki yaşındaki kadın, yaşının yarısı kadar görünüyordu. Porselen teninde kırışıklık yoktu. Küt kesilmiş sarı saçının tek bir teli bile yerinden kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Modellik kariyerinin zirvesindeyken onu fenomen haline getiren zarafetin aynısına sahipti ancak onun yanında rahatlamamı engelleyen bir keskinliği vardı.

Bana çimenlerin arasında yatıp saldırmayı bekleyen güzel bir yılanı hatırlatıyordu.

“Evet. Bizimle altıncı yılın,” dedi Emmanuelle. Hafif aksanlı sesi, kusursuz dikilmiş blazer ceketini kadar pürüzsüz ve netti. “Yıllar içinde muazzam bir başarı elde ettin ve bundan daha fazla gurur duyamazdım.”

“Teşekkür ederim.” Bacak bacak üstüne atarken kendini göz temasını sürdürmeye zorladım.

Emmanuelle’in iç mekânı aldatıcı bir şekilde sıcaktı. Masasının yanındaki raflar küçük saksı bitkileriyle doluydu, ko-

KISKANÇLIK KRALI

casının ve oğlunun fotoğrafları çeşitli yüzeylere serpiştirilmişti.

Ajansta geçirdiğim yıllar boyunca beni ofisine iki kez çağırmıştı. Biri onunla sözleşme imzaladığımda, diğeri de ilk milyon dolarlık kampanyamı ayarladıktan sonraydı.

Bu bile davetkâr dekorun bir tuzak olduğunu anlamam için yeterliydi.

“Siz olmasaydınız şu anki konumda olmazdım,” diye ekledim. Oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum. “Yıllar boyunca yaptığınız akıl hocalığı, Hank’in sıkı çalışması ve rehberliği gibi çok değerliydi.”

Bu açıkça bir yalandı. Gerçek akıl hocam, beş yıl önce Yılın Modeli ödülleriinde tanıştıktan sonra beni himayesine alan eski Brezilyalı süper model Fabiana’ydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, yeniden evlendiği ve yeni kocasıyla dünyayı dolaştığı için artık eskisi kadar sık konuşmuyorduk. Yine de o benim için Emmanuelle’den çok daha fazlasını yapmıştı.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Emmanuelle zorunlu iltifatlarıma aldırış etmedi. “Belki de bu yüzden maaş çizelgelerinden memnun olmadığını duyduğumda kafam karıştı. Minnettar bir model bu şekilde davranmaz, değil mi?”

İliklerime kadar işleyen bir soğuk bedenimi ele geçirdi.

Kahretsin. Dikkatli davranmalıyım.

Jordan’la nişanlı olmam bana bir nevi nüfuz sağlıyordu ama evlenene ve paramı alana kadar tüm kozlar Beaumont’un elindeydi.

“Elbette mutsuz değilim. Ajansın yıllar boyunca benim için yaptığı her şeye minnettarım.” Sesime olabildiğince samimiyet kattım.

Hank’i zorlamak bir şeydi ancak Emmanuelle’i kızdırmak bambaşka bir şeydi. Moda dünyasının en güçlü ve en iyi bağ-

lantıları olan insanlarından biriydi. Modellerinden biri onu en son sinirlendirdiğinde, kız bir gecede ortadan kaybolmuştu. Ajans, kızın “akıl sağlığı sorunları” nedeniyle Wisconsin’e döndüğünü söylemişti. Oysa gerçekte ne olduğuna dair çok sayıda söylenti vardı.

Duyduklarıma şüpheyle yaklaşmıştım ama insan hiçbir zaman fazla tedbirli olamazdı. Kızın başına ne gelmiş olursa olsun, Emmanuelle’in aklına koyarsa herkesi mahvedebileceği bilinen bir gerçektir.

“Bildığınız gibi düğün hazırlıklarının ortasındayım,” diye devam ettim. “Bunun bir kısmı Jordan’la mali durumumu tartışmayı da içeriyor. Ödemelerimin durumu da bu şekilde gündeme geldi.”

“Anlıyorum.” Emmanuelle’in gülümsemesi geri döndü. “O ödemelerin Ford ailesinin servetinin yanında sönük kaldığından eminim ama masaya bir şey koymak istemeni de anlıyorum. Muhasebeyle görüşeceğim. Böyle küçük bir aksaklık yüzünden büyük gününün mahvolmasını istemeyiz.”

Koltuğun kenarlarını kavradım. O *küçük aksaklık*, benim kariyerim ve maddi refahımdı. “Bunun için minnettarım. Gerçekten.”

“Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim.” Emmanuelle dikkatini tekrar bilgisayarına çevirdi. “Gidebilirsin.”

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Tenim vücuduma fazlasıyla dar geliyormuş gibi hissediyordum.

“Bir şey daha.” Sesi beni olduğum yerde dondurdu. “Wentworth Holt’la kot kampanyası. Bir sorun olacak mı?”

Çirkin küçük parçalar göğsüme saplandı. “Hayır.” Dudaklarım bir gülümsemeye benzeyen biçimde kıvrıldı. “Hiç sorun olmayacak.”

Asansörle inerken yaptığım yolculuğun tamamını, istifa ettiğimde Emmanuelle ve Hank’in yüzlerinde belirecek ifa-

KISKANÇLIK KRALI

deyi hayal ederek geçirdim. Buradaki son günümde elime bir çekiç alıp o kocaman cam pencerelerini kırmak istiyordum. Bana yaşattıkları her türlü manipölasyonu ve küçümsemeyi on katıyla onlara yaşatmak istiyordum.

Kanımdaki kaynama, düşüncelerimin korkutucu şiddetiyle aynıydı.

Burnumdan derin bir nefes aldım. Çok fazla heyecanlanma lüksüm yoktu. Ayrılısam bile profesyonelliğimi korumalıydım.

Belli bir yüksekliğe ulaştığınızda, insanlar sizi yerin dibine sokmak için her türlü bahaneyi arardı. Onlara bu fırsatı kendi ellerimle verirsem kahrolurdum.

Jordan'ın teklifini bu yüzden kabul etmiştim. Bana sözleşmemi feshetmeme yetecek kadar para kazandıracaktı. Beaumont'taki finansal sorumluluklarımı oradan ayrılmadan önce kapatmak, Emmanuelle'in şehirde hakkımda kötü konuşmasını engelleyebilmenin tek yoluydu. O konuştuğunda insanlar dinlerdi ve moda dünyasındaki sinsî tiplerden ne kadar nefret etsem de modelliğin kendisine, o sanatın özüne âşıktım.

Kamerayla olan ilişkim, deklanşöre basıldığında hayata dönmem, elbise giyip çıkarmak gibi farklı kişiliklere bürünmenin verdiği o heyecan verici his... hepsi *benimdi*. Onları kaybedemezdim.

Sonunda binadan çıktığımda, yaz sonu sıcağı kaldırımın üzerinden buhar gibi yükseliyordu. Bugün en az otuz iki dereceydi. Hava o kadar boğucu ve bunaltıcıydı ki, ciğerlerimde çorba gibi yoğunlaşıyordu.

Stella Alonso galerisindeki provama iki saatim vardı, bu yüzden önce kafein almak üzere yakındaki bir kafeye uğradım. Moda Haftası yarın başlıyordu. Yorucu hazırlıklar ve düğün kaygısı derken bugünlerde neredeyse hiç uyuyamıyordum.

ANA HUANG

Kafe doluydu ama insanların telaşlı koşuşturmasında tesselli buluyordum. Ne kadar gürültülü olursa, kendi içime çekilmem o kadar kolay oluyordu.

Kara tahtadaki menüye baktım ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ben iyiyim. Her şey yolundaydı.

Emmanuelle beni sürgüne göndermemiş veya kara listeye almamıştı, ayrıca ayrılma planlarımdan haberi yoktu. Bilseydi, tehditlerini daha çok belli ederdi.

Düğüne gelince... o da ayrı bir konuydu.

Günlerden perşembeydi, Jordan'ın Vault'ta bombayı patlatmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. O zamandan beri lojistik süreçlerimizi güncelleyip konukları ve tedarikçileri bilgilendirmek için yoğun bir çaba sarf ediyorduk.

Jordan ve ben, daveti bu kadar kısa sürede öne almanın imkânsız olduğu konusunda hemfikiridik. Bu yüzden alternatif bir şeyde karar kılmıştık. New York'ta en yakın arkadaşlarımız ve ailemiz için küçük, samimi bir tören düzenlenecekti. Ardından planlandığı gibi şubat ayında İrlanda ve Etiyopya daveti verilecekti. Sonuçta büyükannesini için asıl önemli olan kutlama değil, yeminlerdi.

Annemle babam planlardaki değişikliği ilk duyduğunda çılgına dönmüştü. Ancak kilise töreni, planladıkları resepsiyonu etkilemeyeceği için sonunda sakinleşmişlerdi.

Lojistik bir yana, planlanandan daha erken evlenmek büyük bir sorun olmamalıydı. Çoğu gelin ve damat muhtemelen bundan hoşlanırdı. Sonuçta düğün ne kadar erken olursa, hayatlarının geri kalanını o kadar çabuk birlikte geçirebilirlerdi. Daha erken bir tarih, paramı da daha hızlı alacağım anlamına geliyordu. Şanslıysam, tatilden önce Beaumont'un elinden kurtulurdum.

Ancak Jordan'la hayatımızın geri kalanını birlikte geçir-

KISKANÇLIK KRALI

meyecektik ve ekim ayı, şubatın aksine üzerimde bir yükü. Ajansımdan ayrılma ihtimali bile göğsümdeki düğümleri çözemiyordu.

“Hanımefendi?” Kasiyerin uyarısı beni kendime getirdi. Farkına varmadan sıranın başına gelmişim. “Ne sipariş etmek istersiniz?”

“Ah, özür dilerim,” dedim telaşla. “Sadece büyük boy bir yeşil çay. Sıcak. Teşekkür ederim.”

Hesabı ödeyip geri çekilirken arkamdaki kişiye çarptım. Arkamı döndüm ama birkaç dakika içinde edeceğim ikinci özür de o koyu renkli kısacık kesilmiş saç ve mavi gözleri gördüğüm anda boğazımda düğümlenip kaldı.

“Vuk.” Nabzım tekrar hızlandı. “Burada ne yapıyorsun?”

Kaşlarını kaldırdı ve *espresso* makinesine baktı.

Evet. Kahve. Tabii ya.

O siparişini verip teslim alma tezgâhının yanında bana katılırken ben de kendimi toparladım.

Siyah takım elbise giymiş ama kravat takmamıştı. Bu değişiklik yaydığı tehlikeli havayı hafifletmiyordu. Hareketleriyle, duruşuyla ve etrafındaki her ayrıntıyı dikkatle incelemesiyle o hissi alıyordunuz.

Hiçbir özel dikim kıyafet, onun yönetim kurulu odası için değil de savaş alanı için yaratıldığı gerçeğini gizleyemezdi.

“Yakınlarda bir toplantının mı vardı?” diye sordum.

Jordan’ın açıklamasından sonra aniden izin isteyip ayrıldığından beri Vuk’u görmemiştim. CEO’luk işleriyle ve bekârlığa veda partisini planlamakla meşgul olduğunu düşünüyordum, bu yüzden onu gün ortasında burada görmek garipti. Kafe, evine veya ofisine yakın değildi.

Başıyla onayladı ama ayrıntı vermedi.

ANA HUANG

Ne kadar da şaşırtıcı. Vuk'un kendisi hakkında isteyerek bilgi paylaştığı gün, benim kendi isteğimle halka açık yerlerde *Crocs* giyeceğim gündü. Yani asla.

"Ayana için yeşil çay!" diye seslendi barista.

İçeceğimi aldım ve bir an tereddüt ettim. Ketumluğuna rağmen Vuk'un varlığı, önceki gerginliğimi yatıştırmıştı. Muhtemelen etkileşimimizin her ayrıntısını düşünmekle o kadar meşguldüm ki, başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"İstersen bana katılabilirsin." Daveti aniden ortaya attım ve yakınlardaki yeni boşalan masaya oturdum. "Bir sonraki randevumdan önce biraz boş vaktim var. Birinin eşlik etmesi hoş olurdu."

Örgü malzemelerimi getirmiştım. Onunla karşılaşmadan önce son projem -İskoçya'dan aldığım güzel bir gök mavisi iplikten yapılmış bir şapka- üzerinde çalışmayı planlamıştım ama örgü örmektense onunla konuşmayı tercih ederdim.

Onu daha yakından tanımak istiyordum. Jordan'ın en iyi arkadaşıydı ve bu da önümüzdeki yıllarda birlikte olacağımız anlamına geliyordu. Ayrıca Kaliforniya'ya kadar bana eşlik etmiş, dönüş uçuşumda sinirlerimi yatıştırmıştı. Garip bir şekilde, onun bu yanını daha fazla görmek istiyordum. Daha yumuşak, daha nazik tarafını... ancak Vuk'un hiçbir tarafı yumuşak veya nazik sayılmazdı.

Davetime rağmen, kabul etmesini beklemiyordum. Hafta içiydi ve benimle takılmaktan daha önemli işleri vardı.

Barista adını söyleme fırsatı bulamadan kahvesini aldığında, ben çoktan kendi halime razı olmuştum. Yüzünü görünce şaşkınlıkla irkilen kadını tamamen görmezlikten gelerek karşımdaki sandalyeye oturdu.

O kadar iriydi ve sandalye o kadar küçüktü ki, oyuncak be-

KISKANÇLIK KRALI

bek mobilyasının üzerinde oturan bir devi andırıyordu. Fakat uyarıcı bakışları bu gözlemi kendime saklamamı söylüyordu.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. “Önemli bir CEO’nun kahvesini genelde asistanına aldırıldığını sanırdım. Ne kadar da mütevazısın, kendi kahveni almaya tenezzül etmişsin.”

İçeceklerimi her zaman kendim alırım. Bu şekilde zehirlenme riskleri daha az olur.

Ona bakakalmıştım. “Ciddi misin, yoksa bu bir şaka mıydı? Aslında boş ver.” Elimi kaldırdım. “Cevap verme. Bilmek istemiyorum.”

İnsanlar ortalarda dolaşıp rakip CEO’ları zehirlemiyorlardı, değil mi? Yine de bu fikir, Vuk Markovic’in gerçek bir şaka yapmasından daha makul görünüyordu.

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı ama gözleri ifadesizdi. ***Düğün planlaması nasıl gidiyor?***

Gülümsemem yüzümde kaldı fakat göğsümdeki tüm hava boşalmıştı. “Harika gidiyor. Kilisedeki tören küçük çaplı olacak ve her şey Vivian’ın kontrolünde.” Jordan ve ben, tanınmış bir lüks etkinlik planlayıcısı olan Vivian Russo’yu işe almıştık. Aynı zamanda Sloane’un en iyi arkadaşlarından biriydi ve büyük günü kusursuz bir şekilde gerçekleştireceğine dair inancım tamdı. “Her şeyi zamanında halledeceğiz. Muhteşem bir tören olacak.”

Eminim çok heyecanlısındır. Günleri sayıyorsun, değil mi?

Vuk’un tuzağı o kadar ustaca, o kadar doğal bir şekilde kurulmuştu ki... Omuzlarındaki o neredeyse fark edilmeyen kasılmayı görmesem gözümünden kaçacaktı.

Beni sınıyordu. *Neden?* Gitmeden önce Vault’taki dehşetimi mi fark etmişti? Yoksa pasta tadımındaki badem gafletim yüzünden hâlâ şüpheleniyor muydu?

Sebebi ne olursa olsun, yüzümü bir şahin gibi inceliyordu.

ANA HUANG

“Elbette daha iyi şartlarda evlenmeyi isterdim ama hangi gelin düğün gününü hayal etmez ki?” Fincanı tekrar ağzıma götürdüğümde, elimin hafifçe titrediğini fark etmemesini umuyordum.

Daha birkaç dakika önce çeşitli nedenlerle erken bir düğünün iyi bir şey olduğuna kendimi inandırmıştım. Oysa Vuk’un sözleri bu gerekçelerin rüzgârdaki yapraklar gibi dağılmasına yol açmıştı.

Heyecanlı *olmalıyım*. Sonuçta platonik bir evlilik şu anki -var olmayan- aşk hayatımdan çok da farklı değildi. Üstelik bunun için para alacaktım. Ayrıca Jordan’la iyi arkadaşlık ve birlikte çok eğleniyorduk. İyi bir arkadaşla evli olmaktan çok daha kötü şeyler vardı.

Fakat arkadaş, sevgili demek değildi ve platonik de romantik anlamına gelmiyordu.

Günün sonunda, bu aşk değildi. Beni heyecanlandıracak türden bir aşk değildi.

Bir kez daha, bu bir cevap değil. Vuk kahvesine dokunmamıştı. Dikkati tamamen bana odaklanmıştı. Aniden mikroskop altındaki böceklerin nasıl hissettiğini anlamaya başlamıştım.

“Öyle. Düğünle ilgili düşüncelerim ve hislerimle neden bu kadar ilgilisin ki?” Sesimde bir anlık öfke belirdi.

Soğukkanlılığımı kaybetmek bana göre değildi ama uzattığım her zeytin dalını kibriyle beni sindirmek için kullanıyordu. Tatlı sohbetlere ve havadan sudan muhabbetlere ne olmuştu?

Jordan’a âşık olup olmadığını bilmek istiyorum.

“Neden?”

O benim arkadaşım ve evleniyorsunuz. Noktaları birleştir.

KISKANÇLIK KRALI

Onu gördüğüme sevinmekten, ona tokat atmak istemeye bu kadar çabuk geçmiş olmam inanılmazdı.

“Sen...” Fincanımı öyle sıkı tuttum ki, bir damla sıvı bardağın kenarından taşı. “Bazen tam bir pislik oluyorsun.”

Daha kötülerini de duydum. Piç kurusu gözünü bile kırpmamıştı. ***Soruya cevap ver, Ayana. Ona âşık mısın?***

Evet. Tek kelime, iki hece. Oldukça basit bir yalandı.

Cevap dilimin ucundaydı fakat söyleyemedim. Bunun yerine başka bir yol denedim.

“Jordan’ı seviyorum ve onunla evleniyorum.” Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim. Jordan’a âşık değildim ancak onu seviyordum. En azından bir arkadaş olarak. “Yani evliliğimize karşı meşru veya *kişisel* bir itirazın yoksa, beni bu konuda sorgulamayı bırakırsan sevinirim. Rahatsız oluyorum.”

Önceki kalabalık dağılmış, kafede sadece iki barista kalmıştı. Sesim dar alanın her yerine yayılmasına rağmen çalışanlar bize bakmaktan özenle kaçındılar.

Belki de Vuk’tan korkmuşlardı. Çenesi o kadar gerilmişti ki, dişlerinin kırılmamasına şaşırmıştım.

Not edildi.

Hepsi bu kadardı. Karşı koyma ya da söylenecek başka bir şey yoktu.

Kısa süreli öfke patlamam sona ermişti. “Teşekkür ederim.” Göğsümden adını koyamadığım bir şey geçti. Gergin ve ağırdı ama aldırış etmeyeceğim kadar çabuk kaybolmuştu.

Yeni bir sohbet konusu aradım. “Bekârlığa veda partisi gelecek hafta sonu. Ne yapacağını buldun mu?”

Evet.

“Tamam. Peki büyük plan ne?”

Bunu bana ikinci kez soru soruyorsun. Vuk sonunda kahvesinden bir yudum aldı. ***Takıntılı olduğumu söylüyorsun ama belki de tek takıntılı ben değilimdir.***

Kan boynuma ve göğsüme hücum etti. “Takıntılı değilim. Tekrarlanan bir soruyu *takıntı* saymam bile.”

Tabii, geceleri uyumana bu yardımcı oluyorsa.

“Devam et. Topuklularımı *çıkartıp* seni onlarla *bıçaklayacağım*,” diye tehdit ettim.

Vuk sanki ona *spa*’da geçireceği bir gün teklif etmişim gibi arkasına yaslanıp gerindi. ***Ya partide striptizcilerin olacağını söylesem?*** Tembel bakışı, ilk keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. O bakışlarıyla zırhı bile delebilirdi. ***Üzülür müydün?***

Umurunda bile değildi. Bekârlığa veda partisini sadece aklıma ilk gelen şey olduğu için sormuştum ama Jordan’ın gece aktivitelerine gerçek bir ilgi duymak zordu.

Anlaşmamızı yaptığımızda, dikkatli olduğu sürece diğer kişinin istediği kişiyle istediğini yapabileceği konusunda anlaşmıştık. İronik bir şekilde, ikimiz de bu açıktan faydalanmazdık.

Jordan kimseyle romantik ilişki yaşamak istemiyordu ve ben de kocamın onayladığı bir ilişki bile olsa, bunun için fazla paranoyaktım. Hiçbir potansiyel sevgilinin ağzını kapalı tutacağına güvenmiyordum. İstediğim son şey bir skandal çıkması veya Jordan’ın rezil olmasıydı.

Elbette, bunların hiçbirini Vuk’a söyleyemezdim.

“Bu sadece bir eğlence. Hiçbir anlamı yok,” dedim usulca. “Herkesin bekârlığa veda partisinde striptizciler olur ve Jordan’ın çizgiyi aşmayacağına inanıyorum. Eğer aşarsa, eminim onu dizginlersin. Sağdıç bunun için var.”

Vuk’un kaşları çatıldı. Bebek bakıcılığı yapma fikrinden son derece hoşnutsuz görünüyordu.

O anda aklıma Jordan’ın striptizcilerle eğlenen tek kişi olmayacağı geldi. Vuk da orada olacaktı.

Karnımdaki sıkı his, bu sefer tamamen farklı bir sebepten dolayı geri döndü.

KISKANÇLIK KRALI

Kucak dansı yaptırarak birine benzemese de sağdıç olarak kutlamalara katılması bekleniyordu. Hem onu ne kadar iyi tanıyordum ki? Şehrin en lüks striptiz kulübü Vermilion Lounge'un müdavimi olabilirdi.

Vuk'un karanlık bir VIP odasında, dolgun göğüslü bir dansçı ona sürtünürken oturduğu görüntü zihninden geçti.

Çayın tadı ekşidi, fincanı hemen kenara ittim.

Vuk beni sessizce izliyordu. *Eğer benim nişanlım olsaydın, başka bir kadına bakmazdım. Eğlence için olsun ya da olmasın.*

Ciğerlerimden havanın çekildiğini hissettim.

Eğer benim nişanlım olsaydın...

Bu sözler tenimi okşadı, yumuşak ama sarsıcıydı.

Vuk'un konuştuğunu hiç duymamıştım. Duyan çok az kişi vardı.

Jordan'a göre Vuk, yaşadığı gizli bir olaydan sonra çoğu insanla sözlü olarak konuşmayı bırakmıştı. Ancak sözlerinin şok etkisi o kadar yoğundu ki, sanki ağzını kulağıma dayayıp o otuz bir heceyi doğrudan damarlarıma boşaltmış gibi hissettirmişti.

Eğer benim nişanlım olsaydın, başka bir kadına bakmazdım. Eğlence için olsun ya da olmasın.

Vuk'un gözleri kısıldı.

Yüzüme yansıyan düşünceleri okuyup okuyamadığını merak ettim. Hızla çarpan kalbimi duyup duymadığını veya nefesimi tutamadığımda ciğerlerimdeki tüm hava tek seferde dışarı boşalırken göğsümün hızla inip kalktığını fark edip etmediğini merak ettim.

Zaman yavaşladı. Espresso makinelerinin vızıltısı, arka plandaki donuk bir uğultuya dönüştü.

Ardından Vuk tekrar doğruldu ve böylece bu anı havada tutan iplik kafa karıştırıcı bir hızla koptu.

Yeni bir müşteri içeri girerken kapının üzerindeki zillerin şingirtısıyla birlikte gürültü tekrar içeri doldu.

Elbette, varsayımsal olarak konuşuyorum. Vuk'un yüzündeki ifade tamamen mesafeli bir nezaketten ibaretti.

"Elbette." Neşeli bir tonla konuşmayı başardım. "Umarım gelecek hafta sonu eğlenirsiniz. Benim bekârlığa veda partim de o zaman olacak."

Cevap vermeye başladı ama bir anda donup kaldı. Dikkati omzumun üzerinden bir şeye kaydığına yüzü öyle bir düşmanlıkla karardı ki, içgüdüsel olarak geri çekildim.

Gitmeliyim. Sandalyesini geriye ittiğinde metal, fayans zemine sürtünerek gıcırdadı. *Kahve içerken sana eşlik etme-me izin verdiğin için teşekkür ederim.*

Kapıdan çıkıp gözden kayboluşunu ağzım açık bir halde izledim. Ani gidişinin yarattığı şaşkınlık yüzünden bana ilk kez teşekkür etmesinin yeniliği üzerinde bile duramamıştım.

Arkamı döndüm ve dikkatini neyin çekmiş olabileceğini görmek için pencereden dışarı baktım. Gözüme çarpan hiçbir şey yoktu.

Gördüğüm tek şey bir pizza teslimatçısı, Vuk'un uzaklaşan sırtı ve sokakta biraz ileride mavi beyzbol şapkası takmış bir turist oldu.

Aynı boy. Aynı vücut. Fotoğraflardaki adamla aynı şapka.

Arkadan bakıldığında, hedefim gizemli Kardeş'e tıpatıp benziyordu. Ancak yürüyüşü onu ele veriyordu. Çok tereddütlüydü.

Yine de Kardeşlik'in ağındaki bir başka bağlantıydı. O sırada Ayana'dan uzaklaşmamı sağlayabilecek tek güç oydu.

Sola dönüp bir ara sokağa girdi. Onu takip ettim, gizliliği koruyacak kadar uzakta ama izini kaybetmeyecek kadar yakındaydım. Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Bütün gün beni takip etmişti. Evden çıktıktan hemen sonra fark etmiştim ama onu Yukarı Doğu Yakası'yla Beaumont'un merkezi arasında bir yerde kaybetmiştim.

Ani bir tehdit oluşturmuyordu. Beni öldürmek isteseydi, evimden dışarı adım attığım anda bunu denerdi. Bu yüzden fark etmemiş gibi davranmıştım. Fakat Ayana'yla birlikteyken bu kadar kasıtlı bir şekilde yanımdan geçmesi, açıkça bir ihlaldi. Ayana'nın onun radarına girmesini istemiyordum.

Kardeşlik genellikle masum sivilleri işlerine karıştırmazdı, yine de biraz fazla dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. Çatışma kuralları yıllar içinde değişmiş olabilirdi.

Ayana'nın binadan çıktığını görünce rotamı değiştirip onu takip etmek yerine, başta planladığım gibi Beaumont'un ofisine gizlice girmeliydim ancak dayanamamıştım. Onunla fazla-

dan bir dakika yalnız kalmak, bütün o karmaşaya değebilirdi. Tabii bu onu tehlikeye atmadığı sürece...

Mavi şapkalı adam adımlarını yavaşlatırken ben hızımı sabit tuttum.

Üzerinde bulunduğumuz sokak, en küçük arabanın bile sığamayacağı kadar dardı. Kapalı pencereler ve grafitilerle kaplı duvarlar kirli patikayı çevreliyordu. Yaklaştığımda bir sokak kedisi çöp konteynerinin arkasına kaçtı. Bunun dışında başka bir yaşam belirtisi yoktu.

Mavi Şapkalı, kendini koruma içgüdüleri devreye girmen önce neredeyse sokağın sonuna ulaşmıştı. Bir yırtıcının yaklaştığını hisseden tavşan gibi ürkek bir ifadeyle hızla arkasını döndü.

Çok geçti, onu çoktan yakalamıştım.

Bana doğru hamle yaptığında darbeden kolayca sıyrılıp onu duvara çarptım. Kolum zincirine dayandı. Beni üzerinden atmaya çalışarak çırpındı ancak enerjisi ve oksijeni tükendikçe mücadelesi gitgide zayıfladı.

Kafede dikkatimi çekmek için elinden geleni yaptığını düşünürsek -pencereden onu göreceğimi ve takip edeceğimi biliyor olmalıydı- kaçmak için anlamsız bir çaba sarf ediyordu.

Ya bir ahmaktı ya da onu fark etmeyeceğimi düşünecek kadar kibirliydi.

Ancak özensizliği şüphelerimi doğruluyordu. Kardeşlik'ten biri değildi. Örgüt yıllar içinde değişmiş olabilirdi ama yeni üyeleri konusunda asla bu kadar gevşek davranmazlardı.

Gözlerimi kısarak Mavi Şapkalı'nın kızaran yüzüne baktım. Korku kokuyordu.

Etrafta başka kimse yoktu. Soluk borusuna biraz daha baskı uygulasaydım...

KISKANÇLIK KRALI

“Bekle!” dedi boğuk bir sesle. “Düşündüğün gibi değil. Ben...”

Kolumu boğazına daha sert bastırdım ve soğuk bir kayıtsızlıkla ellerimi tırmalamasını izledim.

Hayır, onu henüz öldürmeyecektim. O bir bilgi kaynağıydı, yine de kaynakların bile ekstra motivasyona ihtiyacı vardı.

Tutuşumu gevşetmeden önce yüzünün kırmızından koyu mora dönmesini bekledim.

Nefesi kesildi, göğsü derin soluklarla inip kalkıyordu. “Sana zarar vermek için burada değilim,” dedi hırıltılı bir sesle. “Biri seni takip edip dikkatini çekmem için bana para ödedi. Dedi ki... öylece yanına gelemeyeceğimi söyledi. Senin bana gelmeni sağlamak zorunda olduğumu söyledi.”

Gördünüz mü? Ölüm korkusundan daha hızlı dil çözen bir şey yoktu.

“Neden?” Sesim yıllardır kullanılmamış olmanın etkisiyle, boğuk ve gırtlaktan gelen bir tona bürünmüştü. Önemsiz insanlara laf anlatmaktan nefret ederdim ama böyle durumlarda gerekliydi.

“Bilmiyorum!” Mavi Şapkalı’nın gözleri doldu. “Bu şapkayı takıp sana bir mesaj iletmem için bana bin dolar nakit ödedi. Ev ve ofis adreslerini verdi. Paraya gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden soru sormadım.”

Fotoğraftaki adam, Mavi Şapkalı’nın ona benzemesinin dikkatimi çekeceğini biliyor olmalıydı. Şapka da cabasıydı.

“Not pantolonumun cebinde. Sol tarafta.” Mavi Şapkalı, kolay para kazanacağını sandığı şeyi kabul ettiği için fena halde pişman görünüyordu.

Yalan söylüyor olabilirdi. Kardeşlik, hedeflerine ulaşmak amacıyla kurban taklidi yapmaktan çekinmezdi. Fakat ben saçmalıklara karşı hassas bir radar geliştirmiştım.

Doğruyu söylüyordu.

Yine de notu alırken kolumu boğazına bastırmaya devam ettim, duyularım tetikteydi. Ön yüzünde siyah *Times New Roman* yazı tipiyle baş harflerimin yazılı olduğu sade beyaz bir zarfın içindeydi. Basit, genel ve izi sürülemez.

“Onu tarif et,” diye emrettim.

“Dün gece bir barın dışında yanıma yaklaştı. Karanlıktı, kapüşonlu bir *sweatshirt* giymişti ve güneş gözlüğü takıyordu. Göremedim...” Bir kez daha boğazına baskı uygulayınca Mavi Şapkalı’nın nefesi kesildi.

“Bekle! Bekle,” dedi nefes nefese. “Ben... benim boylarımda olduğunu hatırlıyorum. Vücut yapısı da benzerdi. Yirmilerinin sonlarında veya otuzlarının başlarındaydı. Anlaması zordu ama... motor yağı gibi kokuyordu. Tamirci falan gibi.”

İlginç.

Bu bilgiyi daha detaylı incelemek üzere aklımın bir köşesine not ettim. Şehirde güvenli ev olarak kullanılabilecek birkaç terk edilmiş garaj vardı. Araştırmaya değerd.

Mavi Şapkalı’nın elinde başka işe yarar bir bilgi yoktu, bu yüzden bu olaydan kimseye bahsetmemesi için onu soğukkanlı bir şekilde tehdit ederek serbest bıraktım. Sözünü bozarsa ne yapacağımı söylemedim, söylememe gerek yoktu.

Zarfi açmadan önce kaçıp gitmesini bekledim. Mavi Şapkalı’nın cüzdanı ve kimliği cebimdeydi. Aldığımı bile fark etmemişti.

Sean ismini daha sonra veri tabanımızda aratabilirdi. Ben şimdilik notun içeriğine odaklanmıştım.

Baş harflerimle aynı siyah yazı tipiyle yazılmış tek bir cümle vardı.

Onlar bulmadan önce beni bul.

Notta parmak izi, DNA örneği, kimin gönderdiğini veya kart stoğunun nereden satın alındığını tespit edilmesini sağlayacak hiçbir iz yoktu.

Ekibimin laboratuvar analiz sonuçları şüphelerimi doğrulamıştı ama bir şeyi gözden kaçıırıyorduk. Bundan emindim.

Onlar bulmadan önce beni bul.

Mavi Şapkalı'nın peşine düşeli bir hafta olmuştu. Geçmiş de zekâsı kadar sıkıcı çıkmıştı. Gerçekten de Kardeşlik'in kirli işlerini yapması için seçtiği talihsiz bir ruhtu.

Ayrıca onu bulmamı isteseydi, bir ipucu bırakırdı. Şehir ve çevresindeki terk edilmiş oto tamirhanelerinde yaptığım arama hiçbir sonuç vermemişti. Eğer gerçek bir tamirci olarak ek iş yapıyorsa, bu durum arama alanımızı kilometrelerce genişletiyordu.

Durumun ayrıntılarını kafamda evirip çevirdim.

Bilinenler: Fotoğraftaki adam Kardeşlik üyesiydi, hâlâ New York'taydı ve saklanmak yerine dikkatimi çekmek istiyordu. Vault yangınını görmezlikten gelmeyeceğimi biliyor olmalıydı. Bu yüzden bunu yapma amacı, yaşama arzusundan daha ağır basmalıydı.

Bilinmeyenler: Kardeşlik'in bana tekrar aniden ilgi duymasının sebebi; gizemli Kardeş'in kendi başına mı, yoksa liderliğin onayıyla mı hareket ettiği; beni bizzat kendilerinin

neden aramadığı ve “onlar”ın kim olduğu, denklemdeki bilinmeyenlerdi. Ya Kardeşlik’ti ya da başka biri.

Beni rahatsız edecek kadar çok bilinmeyen vardı.

Sanki işler yeterince karmaşık değilmiş gibi Sean, Mavi Şapkalı’nın motor yağı ipucunu araştırırken ben de iş, düğün ve Beaumont hakkındaki önsezimle uğraşmak zorundaydım.

Notun zihinsel görüntüsünü gözlerimi kırıştırarak uzaklaştırdım ve bilgisayar ekranıma odaklandım. Stella Alonso’nun son defilesinin bir videosu oynuyordu. Zaten izlemiştim ama çalışırken açık olmasını seviyordum.

New York Moda Haftası yeni bitmişti ve gösterilere asla şahsen katılmasam da bazılarını internetten takip ediyordum.

Stella, Delamonte, Prada, Saint Laurent, Dior... Hepsinin ortak bir noktası vardı.

Müziğin bası hafifledi ve nabzım beklentiyle hızlandı.

Bir saniye sonra Ayana lavanta rengi uhrevi bir elbiseyle podyumda belirdi. Teni ışıkların altında zahmetsizce parlıyor, süslü başlığından gevşek bukleleri görünüyordu. Başlığı yüzünün yarısını gölgelemişti ama yürüyüşünü o kadar çok izlemiştim ki, o kendine has tavrını hemen tanımıştım.

Podyumdaki Ayana Kidane, beni kahve içmeye davet eden ve bingoyla dalga geçen kadından çok farklıydı. Kişiliği her şovda değişiyor, şakacı ve cilveliden kibirli ve asil bir havaya bürünüyor. Her ruh haline uygun bir tanrıçaydı.

Yine de sahnede veya dışında hangi role bürünürse bürünsün, tamamen kendine özgü olan o kıvılcımı koruyordu. Beni tekrar tekrar geri getiren de o kıvılcımdı.

Beklememe, izlememe, *saplanıp kalmama* neden olan o kıvılcım...

Video sona erdi. Üçüncü kez izlemeyi düşündüğüm sırada telefonuma gelen yeni bir mesaj düşüncelerimi böldü.

KISKANÇLIK KRALI

Jordan: *Bekârlığa veda partisi hazırlıklarını kontrol ediyim dedim.*

Jordan: *Hazır mıyız? Yapmam gereken bir şey olursa haber ver.*

Gerçekler anlık zevkimi yerle bir etti. Bekârlığa veda partisi bu hafta sonuydu ve planı diğer katılımcılarla teyit ederken bile bu gerçeği unutmaya çalışıyordum.

Ben: *Hayır. Her şey hazır.*

Jordan: *Emin misin? Çünkü daha önce hiç parti planlamadın.*

Jordan: *Üçüncü sınıftaki Büyük Cadılar Bayramı Partisi hariç.*

Kaşlarımı çattım. Üniversitede o felaket partiyi vermem için beni ikna edebilecek tek kişi Jordan'dı. Beni sürekli "rahatlayıp eğlenmeye" teşvik ediyordu. En sonunda onun bitmek bilmeyen yalvarışlarına boyun eğmiştim. Peki bu bize ne kazandırmıştı? Okulla yapılan resmi bir disiplin duruşması, yerel süpermarketten kalıcı bir yasak ve elden çıkaramadığımız iki yüz rulo tuvalet kâğıdı.

Eğlenceli miydi? Bir nevi, olay anında eğlenceli sayılırdı. Gevşemiş miydim? *Hayır.*

Ben: *Sana bir daha asla bu konuyu açmamamı söylemiştim.*

Jordan: *Doğru. Fakat söylemek istediğim şu, partilerden nefret ediyorsun. Bu yüzden ihtiyacın olursa, yardım etmekten mutluluk duyarım.*

Göğsümden hafif bir hırıltı yükseldi.

ANA HUANG

Partilerden nefret ediyordum ama sağdıç olmayı kabul etmiştim. Ne kadar nefret etsem de görevlerimi başkasına devretmeyecektim.

Neyse ki partiler söz konusu olduğunda Jordan son derece rahattı. Ona sert bir içki ve güzel bir müzik verdiğinizde mutlu olurdu. Bu onun en iyi özelliklerinden biriydi. Zengin geçmişine rağmen, vücudunda gösterişli bir kemik bile yoktu.

Ben: *Yardıma ihtiyacım olup olmadığını bir kez daha sorarsan, planlarımızı kamp olarak değiştireceğim. Ayılarla.*

Jordan: ...

Jordan: *Sen her şeyin üstesinden gelirsin. Tamam. Başka soru yok.*

Telefonumu bir kenara koyup odaklanmaya çalıştım ama artık aklımda bekârlığa veda partisi ve dolayısıyla düğün vardı. Onları aklımdan çıkaramıyordum.

Jordan ve Ayana.

Ayana ve Jordan.

Ofisimin duvarları üzerime geliyordu. Göğsümdeki baskı nefesimi kesti, bir anda içeride durmaya tahammül edemez oldum.

Bilgisayarımın oturumunu kapattım. Ceketimi koltuğumun arkasından alıp ofisimden çıktım.

Yanlarından geçerken çalışanlarım sessizleşti. Sanki dikkatlerini üzerimden çekerlerse sinirleneceğimden korkuyorlarmış gibi kocaman gözleriyle asansöre gidişimi izlediler.

Asansör kapıları açıldı. İçeride iki genç pazarlamacı vardı ancak beni görünce sanki alev almış gibi dışarı fırladılar.

“Özür dilerim, Bay Markovic,” dedi içlerinden biri. “Bu-

KISKANÇLIK KRALI

yurun, lütfen.” Yara izime biraz fazla uzun süre baktığında, arkadaşı onu dirseğiyle dürttü. Yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde hızla bakışlarını kaçırdı.

Cevap vermeden asansöre bindim. Lobiye giden yolda iki katta daha durdu ama kimse binmedi.

Dışarıda şehir yeni bir fırtınanın eşiğindeydi. Yağmur son birkaç gündür sokakları griye boyamıştı. Umut vaat eden güneş ışığına ve masmavi gökyüzüne rağmen bugün de bir istisna değildi.

Temiz havayı içime çekerek midemin içini yakan alevleri yatıştırmasına izin verdim. Sean, Kardeşlik tehdidinin ortasında beni böyle dışarıda görse aklını kaçırdı fakat hayatımda hiçbir şeyden ve hiç kimseden saklanmamıştım. Şimdi de saklanmaya niyetim yoktu.

Kevlar* takviyeli kıyafetler giymeye, yanımda gizli bir silah taşımaya özen göstermiştim. Diğer yandan, Kardeşlik’in beni herkesin içinde tek bir kurşunla alt etmeyeceğini biliyordum. Daha kişisel bir şey isteyeceklerdi.

Beş dakika sonra kendimi tanıdık bir dükkânın önünde buldum. Ayana’nın röportajlarından birine göre burası şehirdeki en sevdiği meyve suyu barıydı.

Buraya gelmeyi planlamamıştım -meyve suyundan nefret ederdim- ama ayaklarım beni buraya getirmişti.

Kapı açılıp da göz alıcı bir esmer dışarı çıktığında kalbim hızlandı. *Evrenin kendi planları var.*

Ayana dışarı çıktığı anda oraya varmış olmam ne şanstı ama!

Önümde aniden durdu. Bir elinde yeşil meyve suyu, diğerinde telefonu vardı. “Önce kafe, şimdi de meyve suyu barı.” Gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. “Bay Markovic, beni takip mi ediyorsunuz?”

* Kurşungeçirmez yeleklerde, zırhlı malzemelerde, motosiklet giysilerinde, kasklarda ve askeri ekipmanlarda kullanılan çok dayanıklı bir sentetik elyaf türüdür. (ç.n.)

ANA HUANG

Hayır. Cevabım planladığımdan daha kısaydı. Ofisim yakınında. Öğle yemeği molasındayım.

“Biliyorum. Şaka yapıyordum.” Ayana telefonunu cebine koydu ve çantasının askısını omzuna geçirdi.

Aramızda kısa bir sessizlik oldu.

Topuklu ayakkabıları onu göz hizama on santim yaklaştırıyordu. Onun dışında sade bir tişörtle kot pantolon giymişti, yüzünde makyaj yoktu. Yine de gördüğüm en güzel kadındı.

Geçen gün aniden ayrıldığım için özür dilerim. Hareketlerim kaskatıydı. ***Acil bir durum çıktı.***

“Sorun değil. Zaten prova için gitmek zorundaydım.” Ayana başını eğdi. “Aynı ay içinde hem teşekkür hem de özür. Cehenneme kış gelmiş olmalı.”

Alışma.

“Aklımdan bile geçirmem.”

Daha fazla sessizlik.

Bir anne ve oğulun geçmesine izin vermek için ona yaklaştım. Ayana’nın ağzı açıldı, ardından hiçbir şey söylemeden kapandı.

Bu sırada yaklaşan fırtına tepemizde kara bulutlar halinde toplanıyordu.

Buna rağmen ikimiz de gitmek için hareket etmedik.

Ofiste yapılacak yığınla iş vardı ama burada onunla sonsuza dek kalabilirdim. Sadece biz, bu şekilde.

Yanağıma düşen damla, beni gerçekliğe döndürdü. Birkaç tanesi daha peş peşe geldi ve bu gökyüzü sonunda yarılıp sessizliği paramparça etmeden önceki son uyarımızdı.

Sağanak yağmur, Tanrı’nın gazabı gibi üzerimize yağıyordu. Sokakları sular altında bırakıyor, kemiklerimize kadar ıslanmamıza neden oluyordu.

KISKANÇLIK KRALI

“Kahretsin!” diye bağırdı Ayana. Sokağın karşısındaki yapı iskelesinin altına koştu. Güvenli bir şekilde sığınağa ulaşana dek çantasını şemsiye olarak kullandı.

Onun peşinden gittim. Kendimden çok topuklularla koşan Ayana için endişeliydim ama endişelenmemem gerektiğini kısa sürede anladım. Hiç tökezlemeden gideceği yere ulaşmıştı.

“Sanırım sığınacak bir yer bulmakta geç kaldığımız için bu bizim hatamızdı,” dedi nefes nefese. İskele biraz olsun korruma sağlasa da rüzgârla savrulan yağmur, üzerimize damlalar sıçratmaya devam ediyordu. “Bugün şemsiye taşımam gerektiğini *biliyordum*. Yağmura yakalanmaktan nefret ederim. Ayakkabılarım...” Utangaç bir gülüşle cümlesini yarıda kesti. “Özür dilerim, saçmalıyorum. Ayakkabılarıma ne olacağını umursamadığından eminim.”

Seninle ilgili her şeyi umursuyorum. Bu düşünce sessizce gelip geçti fakat sonrasında hemen zihnimin en derin yerine kilitledim.

Eve nasıl gideceksin?

“Metroyla,” diye yanıtladı. “Yağmur hemen dinmezse, Uber çağırırım.”

En yakın metro istasyonu birkaç blok ilerideydi ve şiddetli yağmurda su baskınlarına meyilliydi. Onu sıırılsıklam ve kim olduğu belirsiz insanlarla tıka basa dolu bir trende hayal edince istemsizce yüzümü buruşturdum.

Uber’a gerek yok. Seni ben götürürüm.

“Zahmet etme. Ben...”

Arabam uzakta değil. Ceketimi çıkarıp ona uzattım. Korumak için bunu kullan. Çantan pahalı görünüyor.

Ayana kollarını kavuşturdu. “Hep böyle buyurgan mısın?”

Evet.

“Bu çok da sevilesi bir özellik değil, biliyorsun.”

Biliyorum.

Ofladı ve ceketini benden almak için hiçbir harekette bulunmadı.

Şu anda sırf inadından dolayı reddediyor olmalıydı. Pis bir metroda yolculuk yapmak ya da bir yabancının arabasında oturmak için fahiş ücret ödemek, bedava eve bırakılmakla nasıl kıyaslanabilirdi ki?

Sıçanların yağmurda dışarı çıkma olasılığı daha yüksek. İstasyonda bir sıçan ailesine rastlarsan şaşırma. Bir an bekledikten sonra ekledim. ***Hiç metroda sıçan gördün mü? Kedi büyüklüğündeler.***

Ayana duraksadı. “Görmedim. Fakat bu doğru değil. Bunu sen uydurdun.”

“Belki ama gerçekten riske atmak istiyor musun?” der gibi kaşlarımı kaldırdım.

“Sen...” Yakınlardan gelen bir bağırış sözünü kesti. Birinin şemsiyesi rüzgârla mücadelesini kaybederek ters dönmüştü. Şemsiyeli kişi sıırılsıklamdı, talihsiz bir tesadüf eseri bembeyaz giyinmişti.

Ayana endişeyle o tarafa baktı. “Pekâlâ,” dedi en sonunda. “Beni eve bırakabilirsin ancak sadece yolculuk sırasında sana üç soru sormama izin verirsen. Cevap vermek zorundasın. ***Dürüstçe.***”

Neredeyse gülümseyecektim. Başka kimse benimle bu kadar küstahça pazarlık etmeye cesaret edemezdi.

Sana iyilik yapıyorum ama taleplerde bulunan sensin, öyle mi?

“Evet.” Zarifçe omuz silkti. “Benim için fark etmez. Cevap vermek istemezsen, yağmurun çağırdığı dev farelerle şansımı deneyeceğim.”

Gülümsemem neredeyse kahkahaya dönüşecekti.

Sessizce onaylayarak ceketimi tekrar uzattım. Dudakları yukarı kıvrılırken ceketini aldı.

KISKANÇLIK KRALI

“Ya sen?” diye sordu. “Eğilirsen ikimiz de ceketin altına sığarız.”

Ceket ikimizi de örtecek kadar büyük değildi.

Sadece su. Bana bir şey olmaz.

Onu iskelenin güvenli alanından alıp ofisimin garajına götürdüm. Şehirde nadiren araba kullanırdım ama o gün işten sonra birkaç garajı bizzat gezmek umuduyla arabamı almıştım. O plan biraz daha beklemek zorundaydı.

Yoldan geçen bir otobüs, büyük bir su birikintisinden geçip üzerimize su sıçrattı. İçgüdüsel olarak vücudumu ona siper ettim, o ise boşta kalan eliyle kolumu tuttu. İrkildiğimde aceleyle geri çekildi.

“Özür dilerim. Ben...”

Sorun yok. Kalbim hızla çarparken adımlarımı hızlandırdım ancak yağmur bile dokunuşunun etkisini silemezdi.

Başka bir olay yaşamadan arabama ulaştık. Kapıların kilidini açtım. Ayana yolcu koltuğuna otururken başının üzerinde tuttuğu ceketini indirdi.

Ayana tamamen siyah İtalyan derisinden yapılmış iç mekânı, son teknoloji gösterge panelini ve özel detayları incelerken ben koltuk ısıtıcılarını açtım.

“Ne kadar da *Batmanvari*,” diye mırıldandı.

Kulağa hakaret gibi geliyor.

“Ancak hakaret olarak algılasan.” İç çekerek koltuğuna iyice gömüldü. “Haklısın. Bu Uber’den daha iyi.”

Ben her zaman haklıyım.

“Aynı zamanda çok da mütevazısın,” dedi kuru bir sesle. Bana adresini verdi, ben de tamamen gösteriştten GPS’e kaydettim. Nerede yaşadığını zaten biliyordum.

Garajdan çıkıp caddeye doğru sessizce ilerledik.

Üç hafta önce bir otel odasını paylaşmak zorunda kaldığımızdan beri Ayana’yla ilk kez gerçekten yalnız kalıyordum.

ANA HUANG

O zaman bile aramızdaki kapıyı kapatabilir veya spor salonuna kaçabilirdim.

Burada kaçabilecek hiçbir yer yoktu. Ne kapı ne yoldan geçen birileri ne de dikkatimizi dağıtacak telefon görüşmeleri vardı.

Sadece parfümünün kokusu ve bakışlarındaki sıcak merakla baş başaydım.

Kendi yarattığım enfes bir cehennemdi.

Kırmızı ışığa geldiğimizde, “İlk soru,” dedi Ayana. “Ailen nasıl? Sana benimkinden bahsetmiştim ama seninki hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Aile.

Hafif çığlıklar kulaklarımda yankılandı. Yanmış et kokusu ciğerlerime dolduğunda midem bulandı.

Safrayı yutkunmaya çalışırken direksiyonu tutan parmak eklemlerim bembeyaz kesildi. Ancak mide bulantısı geçtikten sonra direksiyonu bırakıp cevap verdim.

Anlatacak pek bir şey yok. Annem, babam ve bir de erkek kardeşim vardı. Hepsi bu.

Yağmurun cama vuran sesi arabayı dolduruyordu.

“Vardı?” dedi Ayana yumuşak bir sesle.

İkinci sorun bu mu?

Ailem hakkında konuşmaktan nefret ediyordum. Annem ve babam doğal sebeplerden ölmüştü -annem kalp hastalığından, babam kanserden- bu yüzden onları düşünmek daha kolaydı. Diğer yandan erkek kardeşim...

Kolumun iç kısmındaki dövme yanmaya başladı.

“Hayır,” dedi Ayana. Bu sefer sesi daha da yumuşak, neredeyse çekingendi.

Direksiyondaki tutuşumu gevşettim. Tekrar sıkıştığımı fark etmemiştim.

Işık yeşile döndü ve yeniden ilerlemeye başladık. Yağmur

KISKANÇLIK KRALI

yüzünden trafik yavaşlamıştı. Yirmi dakika sürmesi gereken yolculuk kırk dakikaya çıkıyordu.

Çalışanlarım muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordu ama patron olmanın avantajlarından biri de soruları cevaplamak zorunda olmamaktı.

Tabii Ayana'dan gelmediği sürece.

Başka bir kırmızı ışığa gelene dek derin düşüncelere dalmışa benziyordu. "Tamam, ikinci soru. Üstelik ailenle ilgili değil, söz veriyorum." Boğazını temizledi. "Biriyle çıkıyor musun?"

Bakışlarım yüzüne kaydı. Sakin görünüyordu ama bakışlarımın altında kıpırdanırken hafif bir gerginlik hissettim.

Çıkmayı tanımla.

"Otuzlu yaşlarındasın ve çıkmayı senin için tanımlamam mı istiyorsun? Klasik erkek hareketi."

Yemi yutmadım. Sadece oturup bekledim.

Bir dakika sonra iç çekti ve açıkladı. "Yani düzenli olarak romantik bir ilişki içinde olduğun biri var mı?"

İlişki içinde olmayı tanımla.

Ayana kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bilmiyorum. Akşam yemeği randevularından mı bahsediyorsun, Ayana? Yoksa düzüşmekten mi?

Ani nefes alışışı dudaklarımın yukarı kıvrılmasına neden oldu.

Rahatsızlığından bu kadar zevk almamalıydım. Fakat bunu başlatan oydu. Ayrıca onun yanındayken hissettiklerimi hissetmesini istiyor da olabilirdim. Dayanılmaz, acı verici, etrafımızdaki dünyayı bir baloncuğa dönüştüren ve nefes almayı bile zorlaştıran türden bir gerginlik.

Ayana yutkundu. Tekrar kıpırdandı, bacaklarını birbirine bastırması sakın tonuyla çelişiyordu. "İkisinden de."

Onu beklettim.

ANA HUANG

Ancak ışık yeşile döndükten ve arkamızda korna sesleri patlak verdikten sonra basit bir cevapla başımı çevirdim.

Hayır.

Benim de ihtiyaçlarım vardı ama bunlar, modern flörtün anlamsız gösteriş ve oyununa duyduğum tiksintinin yanında sönük kalıyordu. Üzerime atlayan kadınlar bunu para ve güç için yapıyordu. Milyarder birinin eşi olma umuduyla, tiksintilerini pek de gizleyemeden yutkunmalarını izlemek istemiyordum.

Gerçek ve uygun bir ilgi ortaya çıksa bile bunun hiçbir önemi yoktu.

Sadece bir kişiyi istiyordum ve onlar da o kadın değillerdi.

Ayana kucağındaki ceketle oynadı. Yarım saat sonra bina-sına varana kadar başka bir şey söylemedi.

“Hiçbir zaman doğrudan cevap vermiyorsun,” dedi en sonunda. “‘*Hayır, kimseyle çıkmıyorum,*’ demek o kadar da zor değil, değil mi?”

Aşk hayatıma karşı tuhaf bir ilgin var gibi görünüyor.

Sebebini araştırmak için herhangi bir hamlede bulunmadım. Bu ikimiz adına da iyi bir şeye yol açmazdı.

“İlgi değil, merak. Bunlar farklı şeyler,” dedi olağanüstü bir ağırbaşlılıkla. “Sadece soruyorum çünkü internette özel hayatın hakkında hiçbir bilgi yok. Jordan da bana neredeyse hiçbir şey söylemiyor.”

Arkadaşımın adını duyunca moralim bozuldu.

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmak istiyordum. Ta ki kendi adını, özellikle de Jordan’ın adını hatırlayamayacak hale gelene kadar.

Bacaklarını belime dolamak ve *sadece* benim için çılgınlıklar atmasını sağlamak istiyordum.

KISKANÇLIK KRALI

Sahip olamayacağım birçok şey istiyordum, bu yüzden alaycı bir kayıtsızlıkla yetindim.

İnternette beni araştırmak için çok zaman harcıyor musun?

“Sadece sıkıldığımda. Ayrıca örgü modelleri araştırmak ve kedi videoları izlemek için de çok vakit harcıyorum. Bu yüzden kendini özel hissetme. İkisinden de daha az ilgi çekicisin.”

O kadar aniden olmuştu ki, ses boğazımdan çıkana kadar neredeyse fark etmemiştim. Bir kahkaha gürültüsü yankılandı. Benim kahkaham...

Muhtemelen yıllar sonra ilk gerçek kahkahamdı.

Bunun şoku beni bir anlığına hareketsiz bıraktı. Kontrolümü *hiç* böyle kaybetmemiştim, üstelik Ayana’nın cevabı ne komikti ne de şaşırtıcıydı. Ancak öylesine sevimli ve inatçıydı ki, dayanamayıp pes etmiştim.

Ayana’nın yüzünü aydınlatan mutluluk bile sadece gülümsemesini daha sık görebilmek için kolayca gülebilen bir adam olmayı dilememe neden oldu.

Samimi anımızı bir tıklatma sesi böldü. Kapıcı, binasının dışında boş boş oturmamızdan sıkılmış olmalıydı.

Tüm neşem kaçtı.

Ayana camı açtı. “Merhaba, Bernard. Lütfen bize bir dakika müsaade edebilir misin? Birazdan ineceğim.”

“Bayan Kidane, maalesef...” Ayana’nın arkasından ona dik dik baktığımı görünce duraksadı. “Bir dakika. Tabii ki.”

Kapıcı geri çekildiğinde, Ayana tekrar bana döndü. “Yolculuk ve ceket için tekrar teşekkür ederim.”

Rica ederim.

Hemen gitmesini bekliyordum ancak Ayana kendi içinde sessizce bir şeyler tartışıyormuş gibi bacak bacak üstüne atıp oyalandı.

ANA HUANG

Artık beni şaşırtan çok az şey vardı. Beklenmedik şeyleri beklemek üzere eğitilmiştim, yine de hiçbir şey beni ağzından çıkacak bir sonraki sözlere hazırlayamazdı.

“Yukarı gelmek ister misin?”

Ayana

Yukarı gelmek ister misin?

Sorum havada asılı kaldı. Vuk'un kahkahasından kalan sıcaklığı söndürdü ama geri almak için artık çok geçti.

"Kurulanmak için," diye ekledim aceleyle. "Sırılsıklam oldun ve bu trafikte eve gitmen en az kırk dakika sürer."

Bana makul bir teklif gibi gelmişti fakat kaşlarını çatmasına bakılırsa, ondan yeni doğmuş bir kedi yavrusunu vurmasını istediğimi sanırdınız.

"Zorunda değilsin." Ağır sessizliği daha fazla gevezelikle doldurdum. "Giysilerin çoktan kurumuş olmalı ama sertleşmişlerdir, bilirsin. Yağmurdan dolayı. Üşütebilirsin." *Konuşmayı kes. Hemen.* "Ancak dediğim gibi zorlamıyorum. Sadece bir öneriydi. Eğer sen... şey, kabul etmek istersen."

Yüzümden ateşler çıkıyordu.

Daha önce aşk hayatını sorduğumdan dolayı kendime zaten fazlasıyla kızgındım, şimdi de tutarsız konuşmalarımın durumumu iyice içinden çıkılmaz hale getiriyordum.

Niyetim masumdu, yine de sanki onu çamaşır yıkamaktan başka bir şey yapmak için daireme götürmeye can atıyordum gibi görünüyordu.

Vuk'un çenesindeki bir kas seğirdi.

Bitmek bilmeyen bir sessizliğin ardından kaldırımdan uzaklaşıp bitişikteki garaja girdi.

Yukarı geliyordu.

Arabayı park edip asansörle yirminci kata çıkarken heyecanım içime işledi. Vuk, bakım görevlisi dışında aylardır daireme davet ettiğim ilk erkekti. Ziyaretinin tamamen platonik olması bir şeyi değiştirmiyordu, sınırlarım yine de altüst olmuştu.

Daireme ulaştığımızda ön kapının kilidini açıp ittim. “İşte geldik. Evim güzel evim.”

Şu anki evim için yeterli para biriktirene kadar, şehirde geçirdiğim ilk dört yıl boyunca ev arkadaşlarımla birlikte yaşamıştım. Muhteşem manzaralı, tek yatak odalı bir evdi. Metroya yakındı ve doğal ışık alıyordu, bunlar daire ararken benim için olmazsa olmaz iki şarttı.

Aylık kira absürt düzeyde olsa da buna değiyordu. Devassa pencereler Manhattan’a bakıyordu. Pencerelerden birinin önünde kitap okumak ve hayal kurmak için geniş bir sedir bile vardı.

Duvarlar, rengârenk sanat eserlerinin cesur dokunuşlarıyla süslenmişti. Doğal lifli halılar açık renk ahşap zeminleri kaplarken havada asılı bitkiler mekâna yeşillik katıyordu. Uykusuz bir gecede ördüğüm kalın turuncu battaniye kanepenin arkasına seriliydi.

En iyi eserim değildi ama tamamladığım ilk örgü projesiydi ve onunla gurur duyuyordum.

Vuk içeri girerken onu izledim. Bakışları ferah mekânı inceliyordu. Evimi onun gözünden hayal etmeye çalıştım. Acaba battaniyeye ya da oturma odasındaki rafta dizili boş parfüm şişelerine baktığında ne görüyordu?

Anlamak imkânsızdı.

Ayakkabılarımızı çıkardıktan sonra ona daireyi hızlıca gezdirdim. Oturma odası, mutfak, fotoğraflar ve sanal röportajlar için hazırladığım köşe. Yatak odasını kasten atlamıştım.

KISKANÇLIK KRALI

“Banyo şurada.” Koridoru işaret ettim. “Ben kıyafetleri kurutucuya atarken sen de... *ah*.”

Vuk gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı. *Pantolonumu çıkarmayacağım.* Bana bakmadı. *Çamaşır odası nerede?*

Kuruyan boğazımı biraz olsun ıslatabilme arzusuyla yutkundum ve Manhattan’da en çok arzu edilen eşyalardan birini içeren dolabı sessizce açtım: Ünite içi çamaşır makinesi ve kurutucu. Markovic düzeyinde zengin olmadıkça kimsenin çamaşır yıkamak için ayrı bir *odası* olmazdı.

Vuk gömleğini makineye atıp uygun ayarları seçerken ona bakmamaya çalıştım. Bunu gerçekten denedim.

Ancak aramızda bir adım bile yokken gözlerimi ondan ayırmam imkânsızdı. Arkası dönüktü, bu da bana onun heykel gibi vücudunu hayranlıkla seyretmem için bolca fırsat veriyordu.

Kolları ve sırtı kaslarla kaplıydı, omuzları kapının genişliğini dolduruyordu. Uylukları ağaç gövdesi kadar kalındı. Kurutucuyla işini bitirip banyoya doğru döndüğünde, göğsünden başlayıp bel hizasında kaybolan açık renk tüyleri bir anlığına gördüm.

Çılgınca bir farkındalık dalgası omurgamdan aşağıya aktı. Hormonlarım, nişanlığımın sağdıcına gözlerimi dikip bakmam gerektiğini nasıl olur da unutturdu? Ayrıca o da daireme girip nefes almamı zorlaştıracak kadar *yer* kaplamaya nasıl cüret ederdi? Bu düpedüz kabalıktı.

Kapı arkasından kapanana kadar bekledim, ardından mutfağa gidip kendimi iki fincan çay hazırlamakla meşgul ettim.

Daha önce yarı çıplak erkek görmüştüm. Hatta *Vuk*’u bile gömleksiz görmüştüm.

Fakat hiçbir zaman bu kadar yakın olmamıştık. Asla burada, benim dairemde, sadece birkaç adım ileride...

ANA HUANG

Fincan taşıp da çay elimi yaktığında, “Kahretsin!” diye küfrettim. Bunu evrenin bile benim uygunsuz düşüncelerimi onaylamadığının bir işareti olarak algıladım.

Etrafı temizlemeyi bitirdiğimde, Vuk banyodan çıkmıştı. Mutfakta yanıma geldi. Varlığı öylesine baskındı ki, anında tüm dikkatimi üzerine çekti.

“Al bakalım. Sana çay yaptım.” Dumanı tüten fincanı mermer tezgâhın üzerinden ona ittim ve çenesinden aşağı bakmamaya karar verdim. “Annemin yaptığı özel bir Etiyopya karışımı. Gömleğinin kurummasını beklerken seni ısıtacaktır.”

Gülümseyen gri kedi desenli fincandaki içeceğe baktı. Bir anlığına, o zavallı seramik kedinin sevimliliğine sinirlenip fincanı duvara fırlattığını hayal ettim ama o hiçbir şey söylemeden fincanı aldı. Elinde absürt bir şekilde narin görünüyordu.

Gülmemek için dudağımı ısırdım.

Vuk mutfağa göz gezdirdi. *Dairen hayal ettiğim gibi değilmiş.*

“Dairemi hayal ederken çok zaman harcıyor musun?” diye takıldım. Onu internette araştırdığımla ilgili daha önceki sözlerini tekrarlamıştım.

Belki de ışıklandırma yüzündendi ancak kulak uçlarının hafifçe pembeleştiğine yemin edebilirdim. Gözlerimi kırptığımda renk kaybolmuştu.

Hayal etmiş olmalıydım. Vuk Markovic kızarmazdı. *Asla.*

Çoğu model hayvan figürlü fincan toplamaz ya da dekorasyonlarında bu kadar çok renk kullanmaz.

Çoğu model mi? Kaç modelin evine girmişti ki?

Bunu öğrenme ihtiyacı içimi kemirse de ona bu soruyu sorarak tatmin olmasını istemiyordum.

“Birincisi, bu çok genel bir yargı. İkincisi, herkes minimalizme meraklı değildir,” diye belirttim. Bir yandan onun

KISKANÇLIK KRALI

Polina, Indira veya Vlada'yla olan görüntülerini kafamdan silmeye çalışıyordum.

Zümrüt yeşili dolaplara, bakır tencere setlerine ve beyaz fayanslı duvarlara göz gezdirdim. Dolapları kendim boyamıştım ve buradan taşınırken tekrar boyamak zorunda kalacaktım. Buna değmişti, eski steril beyaz renginden nefret ediyordum.

“New York’a taşındığımda, ajanstaki diğer kızlarla bir daireyi paylaşıyordum,” dedim usulca. “Hayal edebileceğin en sıkıcı, en renksiz yerdi. Orada ne kadar kalacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden dekorasyona zaman ve para harcamak mantıklı gelmiyordu.” O zamanlar her ikisi de yetersizdi. Şu anki durumumun da kendine özgü sorunları vardı ama o ilk günlerdeki toplu seçmeleri ve sürekli reddedilmeleri asla özlemeyecektim. “En sonunda kendi evime sahip olduğumda, tam tersini yapmak istedim. Bu yüzden birbiriyle uyumlu olmasalar bile burayı sevdiğim şeylerle doldurdum.”

Yaşadığım yerin gerçekten ev gibi hissettirmesi gerektiğine inanıyordum. Kitaplar okunmalı, kanepelere oturulmalı ve mutfaklar kullanılmalıydı. Ev bir müze değildi, kim olduğumuzu ve yaşadığımız hayatları yansıtan bir tabloydu.

Fakat yakında yine taşınmak zorunda kalacaksın. Vuk duraksadı. Tabii Jordan senin yanına taşınmıyorsa.

Gülümsemem kayboldu. “Hayır, taşınmayacak.”

Jordan ve ben evlendikten sonra onun Yukarı Doğu Yakası’ndaki evine taşınmaya karar vermiştik. Yeni düğün tarihimiz göz önüne alındığında, çoktan toplanmaya başlamış olmam gerekirdi. Oysa tek bir valiz bile hazırlamamıştım.

Bundan korkmuyordum. Sadece Moda Haftası’yla meşguldüm. Hepsi buydu.

“Harika olacak,” diye ekledim. “Çok daha fazla... alanım olacak.” *Boğucu, resmi ve antikalarla dolu bir alan.*

ANA HUANG

Jordan kendimi evimde gibi hissetmem için yeniden deko-re edebileceğimi söylemişti. Ancak birkaç yıl sonra o evden de taşınmak zorunda kalacaktım. Bunun ne anlamı vardı ki?

“Jordan’la nasıl arkadaş oldunuz?” Konuşmayı daha güvenli sulara yönlendirdim. “Ev arkadaşı olduğunuzu biliyorum ama üniversitedeki birçok ev arkadaşı mezuniyetten sonra bu kadar uzun süre iletişimde kalmaz.” Jordan’a sormuştum fakat “*bir süre sonra bağ kurduk*” şeklindeki cevabı beni tatmin etmeyecek kadar belirsizdi.

Vuk’un fazlasıyla ciddi ifadesini incelerken onun arabadayken gülen kişi olduğuna inanamıyordum. *Cevap verirsem, bu üçüncü sorun olacak.*

İç çektim. Sanki ondan basit bir geçmiş bilgisi istemiyor da işkenceyle itiraf koparmaya çalışıyormuşum gibi davranıyordu.

Yine de anlaşılmıyordu.

Üçüncü soru hakkımı kullanmaya değer olup olmadığını düşünerek tereddüt ettim. Belki de ona daha derin bir soru sormalıydim. Yaralarını nasıl aldığı ya da neden konuşmamayı seçtiği gibi konular seçebilirdim ama bu fazla müdahaleci olurdu. Birbirimizi o kadar da iyi tanıımıyorduk, ayrıca onu rahatsız edecek bir konuyu konuşmaya zorlamak istemiyordum.

Uçaktaki notunda ne demek istediğini de *sorabilirdim*. Komodinimin çekmecesinde duruyordu ve ona itiraf etmek istemediğim kadar sık bakıyordum.

Senden nefret etmiyorum ama keşke etseydim.

Ne anlama geldiğine dair cevapları çeşitlilik gösterebilirdi ve ben bunların hiçbirini bilmek istediğimden emin değildim.

Başımı sallayıp sessizce onay verdim. Jordan’la olan geçmişini gerçekten merak ediyordum. İkisi geceyle gündüz kadar farklıydı. Arkadaşlıkları, beni Vuk hakkında şimdiye dek öğrendiğim her şeyden daha çok şaşırtmıştı. Tabii bingo me-

KISKANÇLIK KRALI

selesini saymazsak ve bu konuda dürüst olduğuna tam olarak ikna olmamıştım.

Başta arkadaş değildik. Birbirimize medenice davranıyorduk ama ben çok sessizdim, o ise çok gürültücüydü. İlgi alanlarımız... farklıydı. Sonra başım belaya girdi ve o benim hayatımı kurtardı.

Nefesimi tuttum. “Bana bundan hiç bahsetmedi.”

Vuk omuz silkti.

“Ne oldu?”

Üç soru sınırını geçmiştik. Vuk’un ne kadar ketum biri olduğunu düşünürsek, benim merak etmeye hakkım yoktu ve o da cevap vermek zorunda değildi. Ancak bu anın -dışarıda yağan yağmur, soğuyan çay fincanları, kurutucunun hafif uğultusu- yarattığı bir samimiyet vardı.

Ya da belki de böyle hissetmemi sağlayan şey, onu mutfağında, alfabetik sırayla dizilmiş baharatlar ve tül perdeler arasında tamamen evindeymiş gibi dururken görmektir. Fazlasıyla sert, soğuk ve erkeksiydi. Yine de mükemmel uyum sağlıyordu.

Belirsizlik denizinin ortasında bir sükûnet adasıydı.

Yanlış insanlara bulaştım. Onlara borcum vardı ve borçlanmak isteyeceğin türden insanlar değildi. Jordan bunu öğrendiğinde, hiçbir soru sormadan borcun tamamını ödedi. Tekrar omuz silkti. Gerisi malum.

Genelde ne kadar suskun olduğu düşünüldüğünde, bana adeta bilgi hazinesi sunmuştu.

Hepsini çözümlemeye çalıştım.

Artık Vuk’un, aralarındaki farklılıklara rağmen Jordan’a neden bu kadar sadık olduğunu anlıyordum. Ona borçlu hissediyor olmalıydı.

Peki Vuk üniversitede hangi “yanlış insanlara” bulaşmış olabilirdi? Bir çete, mafya veya başka bir suç örgütü müydü?

En olası seçenekler bunlardı. Milli Gelirler İdaresi ne kadar korkutucu olursa olsun, alacaklı oldukları insanları öldürmekle uğraşmazlardı.

Uzun süren sessizliğim karşısında Vuk'un dudakları kıvrıldı. *Sor bana.*

“Neyi sorayım?”

Kime borcum olduğunu.

Gözleri, taştan bir yüze yerleştirilmiş buz parçalarına benziyordu.

Geçmişte şüpheli faaliyetlere bulaştığına inanmak zor değildi ama bunun önemi yoktu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Vuk'un gözleri şaşkınlıkla parladı.

“Eğer bana söylemek istersen söyleyebilirsin,” dedim usulca. “Ama her ne olduysa, on yıldan fazla bir süre önce yaşandı. Sonunda her şey yoluna girdi ve geçmiş, geçmişte kaldı. Sen konuşmakta rahat hissetmedikçe eski yaraları yeniden deşmem haksızlık olur.”

O buz gibi gözler eridi, bana daha önce çok güzel ve beklenmedik bir şekilde gülen o adamı bir anlığına görme fırsatı verdi. Onu gardını indirmeye zorlamak benim en büyük zaferlerimden biriydi. Bunun tekrarlanmasını beklemiyordum, yine de o anın samimiyetini özlemiştim.

Eğer bu ters psikolojiyse, işe yaramayacak. Sormazsan sana söylemeyeceğim.

Gülmekle sinirlenmek arasında kalarak homurdandım. “Senden bunu beklemiyorum, söylediklerimde ciddiydim. Diğer yandan beni manipülatif biri olarak gördüğün için teşekkür ederim.” Son cümleyi şakacı bir tavırla eklemiştim.

Sen birçok şeysin, Ayana. Manipülatif bunlardan biri değil.

Keyfim, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Bana tek bir kelime bile söylememiş olmasma rağmen, sesini bu kadar net duymam garipti.

KISKANÇLIK KRALI

Tezgâhın üzerinde duran elim bir yumruğa dönüştü. Nişan yüzüğüm dayanılmaz derecede ağır geliyordu ve onu çıkarmak için can atıyordum. Bir anlık özgürlük... İhtiyacım olan tek şey buydu.

Vuk'un bakışları elmasa kayınca, havaya gözle görülür bir soğukluk yayıldı.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, yüzüğün ağırlığı iki katına çıkmıştı.

Hayatımı kameraların önünde yaşıyordum. Nereye gidersem gideyim, gözler beni takip ediyordu.

İzliyor, inceliyor ve yargılıyorlardı. Başkalarının istediği kişi olmak için kendimi şekillendirmiştım çünkü bu benim işimdi ve inceleme konusu olmaya alışkındım.

Fakat hiçbir kalabalık ya da kamera bana Vuk'un hissettirdiği gibi hissettirmiyordu. Yeniden kendimmişim gibi. *Görülüyormuşum* gibi.

Yüksek bir *bip* sesi gözlerimizi birbirimizden ayırdı.

Kurutucunun işi bitmişti.

Elimi indirip geri adım attım, kalbim olması gerekenden çok daha hızlı atıyordu. "Ben gidip alabilirim..."

Kapının çalınmasıyla sözüm kesildi. Kaşlarımı çattım. Kimseyi beklemiyordum, şehirde yeterince uzun süre yaşamıştım ve ansızın gelen ziyaretçilere karşı temkinli olmayı öğrenmiştim.

Ancak Vuk'un varlığı beni normalde olduğumdan daha cesur hale getirmişti, bu yüzden o gömleğini alırken ben de kapıya yöneldim.

Kapı deliğinden baktığımda midem düğümlendi.

Geriye taranmış saçlar. Bronzlaşmış ten. Bileğinde parlak bir *Rolex*.

Lanet olsun! Menajerim ne zamandan beri ev ziyaretlerine başlamıştı?

ANA HUANG

Onu koridorda bırakmayı ve evde yokmuşum gibi davranmayı dűřündüm ama bu sadece kaçınılmaz olanı erteleyecekti. Yara bandını bir anda söküp bu işi bitirmek daha iyiydi.

Kendimi hazırlayarak kapıyı açtım. “Hank, burada ne işin var?”

Kibarlık numarası yapmaya niyetim yoktu. Evim benim sığınagımdı ve onun bunu mahvetmesini hiç de hoş karşılamıyordum.

Bu sefer, iyiliğimle ilgilendiğini söyleyen sahte laflarla beni küçümsemedi. Ancak gülümsemeyen yüzü boğazımdan aşağıya soğuk bir ürperti gönderdi. “Konuşmamız gerek.”

Ayana kapıyı açtığı sırada kurutucuya gidip gömleğimi aldım. Gömleği üzerime geçirirken zihnim bugün yaptığım hatalarla kaynıyordu.

Ayana'yı arabayla bırakmayı teklif etmek. Yukarı çıkmayı kabul etmek. Ona Jordan'la olan geçmişimi anlatmak. Kahrolası *kahkahalar atmak*.

Mesafemi korumam gerekirken beni ona daha da yaklaştıran tüm tehlikeli yanlış adımlar...

Kardeşlik ve Jordan'ın parasına neden ihtiyacım olduğu konusunda ona yarım yamalak bir gerçek anlatmıştım. Fakat benden ayrıntı isteseydi, ona her şeyi değil ama bana diğer insanların baktığı gibi -erkek kılığına girmiş bir canavarmışım gibi- bakmasını sağlayacak kadarını anlatabilirdim.

Onun gözünde asla olamayacağım kadar iyi bir adamdım. Ayrıca onu bu düşünceden vazgeçirmeyecek kadar bencil ve mazoşisttim.

Ona tamamen sahip olamayacaksam, en azından bana kurtuluş umudu veren bir parçasını saklayacaktım.

Kapının önünden gelen bir erkek ve kadının kısık mırıltıları düşüncelerimi böldü.

Ayana ve kim? Jordan mıydı? Aşırı dost canlısı bir komşu mu gelmişti? Çarşamba öğleden sonra onu kim ziyaret ediyordu?

ANA HUANG

Olasılıklar içime işliyordu.

Kurutma makinesinin kapağını kapatıp oturma odasına gittim. Ayana'nın sırtı bana dönüktü ama on metre öteden bile vücudundan yayılan gerginliği fark edebiliyordum.

"Düğünle ilgili bir konuda danışmak için oraya gittim. Hepsi bu." Sakin ses tonunun altında bir keskinlik vardı.

"Anlıyorum." Yapmacık yanıtı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. *Lanet olası Hank Carson*. Onun iğrenç sesini nerede olsa tanırdım. "Brown, Kermit & Wells'in iş sözleşmelerinde uzman olduğunu düşünürsek, bunu ilginç buluyorum. Daha doğrusu sözleşmeleri feshetmeleriyle biliniyorlar."

"Evlilik bir sözleşmedir ve birçok insan için kesinlikle iş meselesidir." Ayana'nın sesi bir derece daha soğudu. "Jordan'ı seviyorum ama kendimi korumamak aptallık olur."

Jordan'ı seviyorum.

Boğazımda acımasız bir baskı hissettim. Onu bastırmaya çalışmama rağmen kıskançlığın o zehirli yeşil tortusu, silinmeyi reddeden bir leke gibi içimde kaldı.

"Bunu duymak güzel." Hank'in sesi, şüpheciliğinin tamamını olmasa da birçoğunu gizleyecek kadar yumuşadı. "Sadece durumu kontrol etmek ve aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim. Emmanuelle ayrılmayı planladığını duyarsa üzülür."

Yeterince dinlemiştim.

Ayana'nın arkasına yaklaştım, vücudum bastırılmış gerginlikle doluydu. Hank, Kaliforniya'daki o telefon görüşmesinden sonra radarıma girmişti ve saldırmak için doğru zamanı sabırla bekliyordum.

Ancak sabrım tükeniyordu. Üstelik Ayana'yla konuşurken sesindeki tehdidi yok etmezse, sabrımı bir kenara bırakıp dilini koparacaktım.

KISKANÇLIK KRALI

Hank ağzını açtı ama beni görünce şaşkınlıktan dondu. Neyse ki, bu sefer Vault'ta yaptığı gibi kaçıp gitmek yerine direndi.

“Bay Markovic. Bu ne sürpriz.” Kendini toparladı, bakışları benimle Ayana arasında gidip gelirken gözlerinde meraklı bir parıltı belirdi. “Ayana’yla bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum.”

“Biraz önce karşılaştık ve yağmurda beni evime bırakma nezaketini gösterdi.” Ayana benden önce davranarak cevap verdi. “Kıyafetlerini kurutabilmesi için onu yukarı davet ettim. Şimdi, konuşmak istediğin başka bir şey yoksa, bir saat sonra *kick boks* dersim var.”

“Tabii ki. Antrenmanına geç kalmanı istemem,” dedi Hank dudaklarını büzerek. “Bu yıl düğünün yüzünden Paris ve Milano’yu kaçırarak olman çok üzücü.”

Boğazımdan uyarı niteliğinde bir hırıltı yükseldi.

Hank irkildi ve bir adım geri çekildikten sonra hemen ekledi. “Eminim çok güzel bir düğün olacak.” Tekrar bana baktı. Korku perdesinin ardında, gözlerindeki parıltı şüpheli bir hal aldı.

Neden Ayana’nın dairesinde olduğuma dair binlerce hikâye uydurmaya başladığından ve bunları Ayana’ya kendi istediğini yaptırmak amacıyla kullanacağından emindim.

Daha önce Hank gibi adamlarla tanışmış, hatta bazılarını öldürmüştüm. Nasıl düşündüklerini çok iyi biliyordum.

Havada bir tehlike sezmiş olmalıydı çünkü bakışlarını benden kaçırdı ve aceleyle veda ederek ayrıldı.

Ayana kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak kapattı. Bana döndü, öfkeden alnı kırmıştı. “Kusura bakma. Uğrayacağından haberim yoktu.”

Evine habersiz gelmeyi alışkanlık haline mi getirdi?

“Hayır, bu yüzden bu kadar şaşırdım.” Ayana iç geçirdi. “Birkaç hafta önce bir hukuk bürosuna gittiğimi duymuş. Mü-

vekilleri zoru sözleşmelerden kurtarmalarıyla tanınıyorlar ve Hank, Beaumont'tan ayrılmayı planladığımı düşünmüş.”

Damarlarımda soğuk bir fısıltı yankılandı. Ekibim, kurucu hakkındaki önsezilerimi doğrulayamıyordu ve bu da beni haklı çıkarmalarından daha fazla endişe vericiydi. Ya dosyayla kurduğum bağlantıyı gereksiz abartıyordum ya da Emmanuelle Beaumont, geçmişini silebilecek kadar yetenekli insanlarla işbirliği içindeydi.

Her iki durumda da Ayana ajans olmadan daha iyiydi ancak onu kaybetmeyi pek hoş karşılamayacaklardı.

Peki öyle mi? Beaumont'tan ayrılmayı mı düşünüyorsun? Netleştirmek için sordum.

Tereddüt etti. “Düşünüyorum.” Sözlerinde ihtiyat vardı. “Dikkate alınması gereken birçok husus var, bu yüzden bir avukata danıştım. Bariz sebeplerden dolayı Hank'e bundan bahsetmedim. Beaumont'ta kalırsam ve ayrılmayı düşündüğümü öğrenirlerse, kariyerim için sonuçları... korkunç olur.”

Modellik dünyasının inceliklerine aşina değildim ama bazı menajerlerin orantısız bir güce sahip olduğunu biliyordum. Emmanuelle Beaumont da onlardan biriydi.

Ayana'yı inceledim. Belki de farkında olmadan elini tekrar kapı koluna koymuştu. Bakışlarıma o kadar kararlı bir şekilde karşılık veriyordu ki, yalan söylediğini düşünmemem için kendini göz teması kurmaya zorluyormuş gibi görünüyordu.

Beaumont'tan memnun değildi, bu çok açıktı. Hank'le arasında tanık olduğum birkaç etkileşime bakılırsa, ayrılmaya çoktan karar verdiğine emindim. Sadece henüz bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu.

Neden ayrılmak istiyorsun?

“Anladığım kadarıyla sorularla ilgili durumu tersine çevirmeye çalışıyorsun.” Ayana'nın hafif gülümsemesi kayboldu. “Kariyerim boyunca Beaumont'ta çalıştım. Benim için çok

KISKANÇLIK KRALI

şey yaptılar ama artık yeni bir sayfa açmanın zamanı geldi. Ayrıca Hank... Kişiliklerimiz ve çalışma tarzlarımız birbirine uymuyor.”

Anlattıklarından daha fazlası vardı. Her zaman öyleydi.

Ajansların bazı modellere nasıl davrandığına dair korkunç hikâyeler duymuştum. Belki de Ayana'nın başarısı onu en kötüsünden korumuştur. Yine de bu kadar az düzenlemenin olduğu bir sektörde en büyük isimler bile sömürü ve istismara karşı savunmasızdı.

İnsanlar, ünlülerin istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünüyordu. Oysa birçoğu ajanslarına, plak şirketlerine ve diğer güçlere bağılıydı.

İçimde karanlık ve sinsi bir his kıpırdandı. Ayana'nın Beaumont'la olan ilişkisini derinlemesine araştırmam gerekiyordu ama şu anda daha acil bir sorum vardı. Ayana, ayrıldığını ajansının bilmesini istemiyorsa, Hank onun avukata gittiğini nasıl öğrenmişti?

“Bir avukatla görüştüğümü nasıl öğrendiğini bilmiyorum.” Sanki aklımı okumuştur. Elini kapı kolundan çekip boynundaki kolyeye dokundu. “Ama şaşırmamalıyım. O her şeyi bilir.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. *Açıkla.*

Tereddüdü normalden biraz daha uzun sürdü. “Bir şekilde her şeyi öğrenmeyi başarıyor,” dedi en sonunda. “Mesela Kaliforniya'ya Jordan'ın değil de senin geldiğini biliyordu. Telefon görüşmemizde bundan bahsetti, oysa ben ona bu konuda hiçbir şey söylememiştim. Başka şeyler de var... İş dışında gittiğim yerler ve tanıştığım insanlar hakkında küçük detaylar. Ona hiç sormadım çünkü bunun beni rahatsız ettiğini bilmesini istemiyorum.” Acı dolu bir kahkaha attı. “Belki bir paranoyak gibi davranıyorum ama eğer bu konuda onunla yüzleşirsem, geri adım atmak yerine inat edeceğini hissediyorum. Üstelik beni takip etmek için her ne kullanıyorsa, bunu

gizleme konusunda daha dikkatli olacak ve nasıl yaptığını asla öğrenemeyeceğim.”

Damarlarıma buz gibi *yakıcı* bir soğukluk yayıldı.

“Sen sormadan önce söyleyeyim, evet. Evimi ve eşyalarımı dinleme cihazı var mı diye kontrol ettim,” dedi Ayana. “Hiçbir şey bulamadım.”

Ne sıklıkla kontrol ediyorsun? İçimdeki canavar Hank’i avlamak için ağzından köpükler saçsa bile el hareketlerimi sıkı bir şekilde kontrol altında tuttum.

Yüzünde utangaç bir ifade belirdi. “Şey, toplamda iki kez?”

Tanrım. Ekibim evimi, arabamı, ofislerimi ve eşyalarımı her gün kontrol ediyordu. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmezdi ve iş dünyası da suç dünyası kadar acımasız olabiliyordu.

Temel dedektörlerin algılayamayacağı bazı gözetleme cihazları var. Bunu biliyordum çünkü ben de kullanmıştım. *Ekibime kendi kontrollerini yaptırırım. Tedbirli olacaklar ve işin aslını öğreneceğiz.*

Ayana titrek bir soluk verdi. “Teşekkür ederim,” dedi usulca. “Gerçekten minnettarım.”

İletişimde olacağım. Kapıya uzandım.

“Hemen gidiyor musun? Çayını bitirmedin ki,” diye ekledi aceleyle.

O gün neredeyse ikinci kez gülümseyecektim.

Kalmak istiyordum. Hank’le karşılaşması onu açıkça sarsmıştı ve tam da bu yüzden gitmem gerekiyordu.

Bir dahaki sefere bitiririm. Kapıyı açtım. *Halletmem gereken bazı işler var.*

Hank, Batı Yakası’nda bir apartman dairesinde yaşıyordu. Pahalı saatler takan ve bu kadar böbürlenmiş bir adam için

KISKANÇLIK KRALI

epey sıradan bir binaydı ancak bu tezatlık insan doğası hakkında bildiklerimle örtüşüyordu.

En küçük adamlar, basitliklerini en abartılı şekillerde telafi etmeye çalışırdı.

Birkaç blok ileriye park ettikten sonra kapıcısı olmayan binaya sorunsuzca girdim. Gizemli Kardeş'i arayışım bir gün daha beklemek zorunda kalacaktı, daha acil bir meselem vardı.

Sean'a attığım mesajla, Hank'in adresine ve plakasına ulaşmıştım. Biraz mantık yürütünce menajerin Ayana'dan çıktıktan sonra doğrudan eve gittiğini tahmin etmiştim.

Beaumont'ta kıdemli bir menajer olması, evden çalışma konusunda daha fazla esnekliğe sahip olduğu anlamına geliyordu. Öğle yemeği için çok geç, akşam yemeği için ise erkendi ve Ayana'nın dairesi, moda dünyasındaki insanların genellikle buluştuğu mahallelerden nispeten uzaktaydı. Öğleden sonraki programı yoğun olsaydı, onunla görüştüktan sonra toplantılarına yetişmeye vakti olmazdı. Dolayısıyla büyük ihtimalle evdeydi.

Kapıyı tek bir kez çalmam, haklı olduğumu kanıtladı.

Hank daha önce giydiği aynı gömlek ve taktığı ucuz saatle kapıyı açtı. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Burada ne işin... hey!" Onu omuzlayarak içeri geçtiğimde bağırdı. "Böyle içeri dalamazsın! İzinsiz giriyorsun!"

Onun bağırıışlarını duymazlıktan geldim ve dairesini tarafsız bir gözle inceledim. Açık bir alandı, bu yüzden oturma odasını mutfakla yemek alanından ayıran duvarlar yoktu. Düz ekran televizyon, sehpanın üzerine yığılmış dergiler ve lava-boda kirli bulaşıklar... Tipik bir bekâr eviydi.

"Çık dışarı, yoksa polisi ararım." Hank titreyen ellerle telefonunu kurcaladı. "Hemen."

ANA HUANG

Mutfağa gidip meyve sepetinden bir elma aldım.

“Beni duydun mu?” derken sesi daha da yükseldi. “Polisi arıyorum!”

Ahşap bloktan bir bıçak çıkardım.

Hank’in yüzü soldu ama 911’i aramadı. Polisin buraya gelmesi zaman alacaktı ve ben kısa süre içinde çok şey yapabiliyordum.

Sesi yumuşayıp ikna edici bir tona büründü. “Bu Ayana’yla mi ilgili? Yemin ederim, sadece onu kontrol etmek için oradaydım. O benim en önemli müşterilerimden biri. Onun iyiliğini önemsiyorum.”

Bu kadar çabuk tavır değiştirmesi komikti. Artık kolayca sindirebileceği bir hedefi olmadığı için o kadar da güçlü görünmüyordu.

Elmanın kabuğunu bıçakla yavaşça soydum. Bu düzenli hareket öfkemi dizginliyordu ancak Hank konuştuğunda o dizginler gevşiyordu.

Sesi bana Ayana’yla yaptığı konuşmayı hatırlatıyordu. O konuşma ise, Ayana’nın ne kadar üzgün olduğunu ve ben ortaya çıkmadan önce duyduklarımı hatırlattı.

Jordan’ı seviyorum.

Bıçağın keskin ucu elmayı delip geçti. Bir parçası kabukların yanına, lavaboya düştü.

Ayana yalan mı söylemişti, yoksa doğruyu mu? Düğün konusunda bir gelinin olması gerektiği kadar heyecanlı olmadığına kendimi ikna etmişim.

Belki de yanılmışım.

Son kabuk parçası lavaboya düştü. Hank sessiz kalırken ben elmadan bir ısırık aldım. Görünüşe göre çok fazla konuşmazsa, hayatta kalma şansının daha yüksek olduğunu anlamıştı.

İkinci bir ısırık almadım. Bunun yerine, elimde bıçak ve

KISKANÇLIK KRALI

elmayla ona doğru yürüdüm. Adımlarım çıplak ahşap zeminde yankılanıyordu.

Hank kanepeye çarpana kadar geriledi. Bakışları kapıya kaydı, ben ona ulaşmadan kaçma şansının ne kadar olduğunu ölçtüğü belliydi. Hiç yoktu.

Bir adım uzağında durdum. Yakından bakınca Hank'in gözlerinin hafifçe kanlandığını gördüm, parfüm kokuyordu. Bana baktı, yüzü normalden birkaç ton daha solgundu.

Öfkem kaynayarak büyüdü. Zincirlerini zorluyor, onu serbest bırakmam ve abartılmış bir zorbadan başka bir şey olmayan bu adama yöneltnem için yalvarıyordu.

Düğün. Kardeşlik. Onunla konuşurken Ayana'nın yüzüne yerleşen gerginlik.

Birkaç kesik atsam her şey çok daha iyi hissettirecekti.

Bakışlarım Hank'in yüzünden eline, kanepeye ve tekrar yüzüne kaydı. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi, sonra farkına vardı.

Ağzını açtı, ardından kapattı ve titreyen elini kanepenin üstüne koydu.

Başımı iki yana sallayarak çenemi kaldırdım. Bir anlık tereddütten sonra avucunu yukarı çevirdi. Saç diplerinde ter damlaları belirmişti.

Elmayı nazikçe, hatta neredeyse şefkatle avucuna koydum.

Birkaç saniye geçti. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık düzlerken omuzları gevşedi. "Eğer sen..."

Bıçağı indirdiğimde keskin bir çığlık attı. Her şey o kadar hızlı yaşanmıştı ki, ben bıçağı tam merkeze saplamadan önce Hank'in tepki verme şansı olmamıştı.

Bıçağın ucu insan etiyle buluştuğunda, çığlığı hâlâ havada yankılanıyordu. Meyve kana bulandı. Hafif metalik kokusu, Hank altına kaçırırken yayılan idrar kokusuna karıştı.

ANA HUANG

Ben geri çekilirken şoktan neredeyse kaskatı kesilmiş bir halde elmayı tutuyordu. Bıçak, şiddetimin sebep olduğu güçle titredi ve nihayet durdu.

O anda durmasaydım kasları ve kemikleri parçalanacak, sağ eli kullanılamaz hale gelecekti.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Sadece küçük bir çizik atmıştım ama sakat kalma tehlikesi, tüm sahte cesaretini silip süpürmüştü. Rüzgârda savrulan yalnız bir yaprak gibi titriyor, cildi kâğıt gibi görünüyordu.

Ayana'yı tehdit etmekte ya da onu gözetlemekte hiçbir sakınca görmüyordu ama biraz baskı gördüğü anda altını ıslatıyordu.

Ne kadar da acmasıydı.

Onu idrar ve kan içinde dairesinde bırakıp sakın bir şekilde arabama döndüm.

Bana kalsa işleri birkaç adım daha ileri götürürdüm. Ancak Ayana onun birlikte görüldüğü son kişiydi -binasının güvenliği onun gelişini kaydetmiş olmalıydı- ve onu bir cinayet soruşturmasının ortasına atmak istemiyordum.

Yani hayır, menajerle henüz istediğim gibi ilgilenememiştim fakat yapmaya niyetlendiğim şeyi başarmıştım.

Hank'in dairesinde yaşananlar, iletişim kurmak için her zaman kelimelere ihtiyaç olmadığını kanıtlıyordu.

Uyarılarımı açık ve net bir şekilde duymuştu.

“Başardın!” Jordan omzuma vurdu. “Kahretsin, seninle gurur duyuyorum, dostum. Bu gece harika.”

Cevap olarak belirsiz bir ses çıkardım. “*Harika*” kelimesinin tanımları ikimiz için çok farklıydı.

Cumartesi günüydü, çok korkulan bekârlığa veda partisinin olduğu geceydi. Jordan hayatının en güzel anlarını yaşıyordu, bense kendimi bir asit havuzuna atmayı tercih ederdim. Bu geceyi birini öldürmeden atlatabilirim mucize olurdu.

Jordan bir tur daha içki almaya giderken, ben köşedeki yerimden kıpırdamadım. Titizlikle planladığım programın sadece ikinci durağındaydık ve saatime bakmaktan kendimi alamıyordum. Gece bitmeden önce *en az* dört saat daha bu saçmalık devam edecekti.

Tanrım. Biri beni vursun artık.

Gecenin tek iyi yanı, Jordan’ın çok mutlu olması ve kolaylıkla memnun edilebilmesiydi. Onunla Ayana’yı birlikte düşünmek midemi bulandırıyor ama arkadaşı olarak onun eğlenmesine gerçekten seviniyordum.

Bekârlığa veda partisi için abartılı bir şey istemediğini açıkça belirtmişti. Seyahat, saçma sapan aktiviteler veya gösteriler olmayacaktı. Bu yüzden müzik, alkol ve kadınlar gibi denenip kanıtlanmış üçlüye sadık kalmıştım.

İlk durağımız, Xavier’in sadece bizim için ayırttığı Vault’un VIP odasıydı. En kaliteli içkiler ve İzlanda’dan gelen

nl bir DJ eşliğinde balayan gece, yerini yapışkan zeminlerle ucuz neon ışıkları dolu bu bara bırakmıştı.

Lüks içinde büyümüş biri olarak, Jordan'ın küçük barlara karşı bir zaafı vardı. Soggy Bottom tam da onun tarzıydı ancak bekârlığa veda partisine katılan herkes için aynı Ŗey söylenemezdi.

“Ne kadar... ilginç bir bar.” Kai Young, yarı çıplak bir kumralın baını geriye atıp huniyle bira içmesini izlerken yüzünü buruturdu. Kadının yanında, iki niversiteli tip göğüs göğse çarpıp salak goriller gibi bağırıyordu. “Burayı nereden bulmutun?”

Aslında Ŗakınlıktan çok eğlenmi görünüyordu ama tüm katılımcılar arasında, aristokrat İngiliz medya patronu bu mekâna isteyerek adım atacak en son kişi olurdu.

Omuz silktim. Gürültüden, insanlardan ve geceden o kadar bıkmıtım ki, cevap vermeye bile tahammülüm yoktu.

Toplamda sekiz kiiydik: ben, Xavier, Jordan, Jordan'ın yatılı okuldan arkadaşı Will, kuzeni Topher ve birkaç i ortağıyla yakın tanıdıkları. New York sosyetesinde, bekârlığa veda partileri ve düğünler gibi kişisel etkinlikler bile evre edinmek için birer bahane olmaktan öteye geçemiyordu.

Moda yayınlarında Jacob Ford'u önemli bir reklam veren olarak sayan medya imparatorluğunun CEO'su Kai, “evre edinme” kategorisine giriyordu. Lüks rnler firmasının CEO'su Dante Russo da yleydi.

Grubumuzun sekizinci ve son yesi, arkadaş ile tanıdık arasında kalan tek kiiydi. Killian Katrakis, Ford ailesinin yakın bir dostuydu. Bu yüzden düğünün atalarının İrlanda'daki ünlü malikânesinde yapılmasına izin vermişti. Ancak Jordan'dan sekiz ya büyüktü ve ikisi aile etkinlikleri dışında nadiren gryorlardı.

Kai bara, Jordan'ın yanma gitmek üzere yanımızdan ayrı-

KISKANÇLIK KRALI

lırken ben bir kadeh sert votkayı kafama diktim. Ucuz alkol boğazımdan aşağıya ateşli bir yol çizdi.

Bundan sonra, iki bar ve Valhalla'daki erkekler kulübü olmak üzere üç durağımız daha vardı. Kulüp, sınıf ve kalite açısından Vermilion Lounge'dan çok daha üstündü ama onu güzergâhımıza eklememin nedeni bu değildi.

Jordan'ın baştan çıkarıcı bir durumla karşılaştığında ne yapacağını görmek istiyordum. Sadık kalacak mıydı, yoksa yoldan sapacak mıydı? Saygılı mı olacaktı, yoksa gözleri ve elleri kabul edilebilir sınırların ötesine mi geçecekti?

Manipülatif bir hareketti fakat zaten kendimi asla bir aziz olarak görmemiştim.

“Ne oldu da bu kadar sinirlendin?”

Yanıma gelen Dante'yi görmezlikten geldim. Russo Grup'u yönetmenin yanı sıra, Valhalla'nın yönetim komitesini devralacak sıradaki isimdi. Geçiş hazırlıkları için aylarca birlikte çalışmıştık, bu yüzden diğer katılımcılardan daha yakındık.

Ancak bu konuşmak istediğim anlamına gelmiyordu. Partilerden ve havadan sudan sohbetlerden nefret ediyordum.

Dante, Jordan'ın Xavier ve Topher'la güldüğü yere kadar bakışlarımı takip etti. “Damat iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Onu öldürmek istercesine bakmanın bir nedeni var mı?”

Bakışlarımı İtalyan'a çevirdim, ardından telefonuma bir cevap yazdım. *Eşin ve kızınla evde olman gerekmiyor mu?*

Jordan'ın onu davet etmiş olmasının bir önemi yoktu. Sonuçta kabul etmek zorunda değildi.

Dante'nin sırtışı, bakışlarıma karşılık verirken kayboldu. “Gerekirdi,” diye mırıldandı. “Fakat Josie, büyükannesinin yanında ve Vivian da kızlar gecesi yapıyor.” Ailesinden bir gece ayrı kalacağı için mantıksız bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

ANA HUANG

Anlamıyordum. Kim çığlık atan bir bebekten biraz olsun uzaklaşmak istemezdi ki?

Dikkatimi tekrar bara çevirdim. Jordan'la Ayana'nın evlenmesine iki aydan az bir süre kalmıştı.

Ayana onun evine taşınacak, yatağında uyuyacaktı. Her sabah onun yanında uyanacak ve her gece onu tatlı tatlı öpecekti.

Bir gün çocukları da olacaktı. Boşansalar bile sonsuza dek birbirlerine bağlı kalacaklardı.

Votka midemde çalkalanıyordu. Boş kadehimi yakındaki masaya o kadar sert çarptım ki, küçük bir çatırtı duydum.

Dante kaşlarını kaldırdı. Akıllıca davranarak sessiz kaldı ama Jordan ve grubun geri kalanı bize katılırken şüpheci bakışları üzerimdeydi.

“Bir içkiye daha ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.” Jordan elindeki votkayı bana uzattı. Yüzü kıpkırmızıydı, sarhoş olduğu her halinden belliydi. “Hadi, gevşe biraz! Bu harika bir gece.”

İçkiyi alıp tek dikişte bitirdim.

Ayana'nın bekârlığa veda partisi de bu geceydi. Ne yapıyorlardı? Onlar da bir barda mıydı, yoksa striptiz kulübüne mi gitmişlerdi?

Yağlanmış bir erkek dansçının ona sürtündüğü görüntü zihnimde belirdi. Yumruklarımı sıktım, zihnime uzanarak o hayali pisliği ondan çekip uzaklaştırmak istedim.

Will yüzünü buruşturdu. “Votkayı sek içtiğine inanamıyorum. Bu...” Ona baktığımda sustu. “Harika,” dedi aceleyle. “Çok harika.”

“Düğün hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Kai, Jordan'a. “Büyük gün yaklaşıyor.”

Jordan'ın yüzünden bir gölge geçti. “Heyecanlıyım ama keşke koşullar farklı olsaydı. En azından büyükannem bizimle kutlama yapabilecek.”

KISKANÇLIK KRALI

Herkes hasta olan Ford ailesinin lideri için zorunlu bir sempati sesi çıkardı.

“Töreni bir an önce bitirip resepsiyonun tadını çıkarmak güzel olacak,” diye mırıldandı Killian. Elektronik ve telekomünikasyon devi, yakındaki bir korkuluğa yaslanarak yakınlardaki birkaç bekârlığa veda partisi grubunun dikkatini çekmişti. “Benden umudu çoktan kesmiş olan çalışanlarım, en sonunda Westford’da bir düğün planlayabilecekleri için çok heyecanlılar.”

Westford, ailesinin Mayo County’deki kalesiydi ve Killian asla evlenmeyeceğine açıkça yemin etmiş, kötü şöhretli bir bekârdı. Bu kararı, Manhattan’daki kadınların onu ağlarına düşürmeye çalışmasını engellememişti ancak bu çabalar yıllar boyunca sonuçsuz kalmıştı.

“Gruptaki evli erkeklerden tavsiyesi olan var mı?” Topher elini Jordan’ın omzuna koydu. “Ayana’dan önce hiç uzun süreli bir ilişkisi olmadı. Ölümcül bir evlilik hatası yapmadan önce onu hazırlamalıyız. Bir ay sonra boşansın diye ta İrlanda’ya kadar uçmayacağım.”

Etraftan kahkahalar ve kıkırtılar yükseldi.

Hızlı bir boşanma. İşte *bu* güzel bir düşünceydi. Ne kadar uzak görünse de bu olasılıkta teselli buldum.

“Hey, bana biraz güvenin olsun,” diye itiraz etti Jordan. “Ayana’yla çok iyi anlaşıyoruz. Hiç kavga bile etmedik.”

“Çünkü henüz evlenmediniz,” diye karşılık verdi Topher.

“Benim tavsiyem, kayınvaliden ve kayınpederinle iyi geçinmen gerektiğini söyleyenleri dinleme,” dedi Dante. “Onları ne kadar az görürsen, o kadar iyi. Hepsi birer pisliktir.”

“Hayır,” diye düzeltti Kai. “*Senin* kayınvaliden ve kayınpederin pislik. Benimkiler çok tatlı.”

Dante arkadaşına kaşlarını çatarken kahkahalar daha da arttı.

Karısı Vivian’ın babasıyla arası kötüydü. Vivian’ın Dan-

te'yle evlenmesini ayarlayan kişi oydu. Dante'yle Vivian'ın ilişkisi yolunda gitmiş olsa da düğünden önce Francis La-u'nun bazı gizli oyunlar çevirdiği ve bunun sonucunda hem kızının hem de damadının ebedi nefret listesine girdiği dedi-koduları dolaşıyordu.

“Ayana'nın annesiyle babasını seviyorum, bu yüzden bunun bir sorun olacağını sanmıyorum,” dedi Jordan. “Çok iyiler ve harika yemekler yapıyorlar.”

Dante ağzını açtı ama Kai onun sözünü kesti. “Sen Russo'ya bakma. Kin duygusundan nasıl kurtulacağını bilmiyor,” diye belirtti. “Benim tavsiyem, dinle ve sabırlı ol. Ayrıca asla ama asla karının kitaplarını izinsiz düzenleme.” Kai kaşlarını çattı. “Kitapları başlıklarına göre alfabetik sıralamanın mantıklı olduğunu düşünebilirsin ama görünüşe göre bu ‘estetik açıdan hoş’ değilmiş.”

“Neden kitaplarını yeniden düzenledin ki?” Xavier dehşete kapılmış görünüyordu. “Evli ol ya da olma, bu bir ilişkideki ilk kuraldır. Onların eşyalarına dokunma. Sloane'un eşyalarını yeniden düzenlemeye kalksaydım, şu anda burada olmazdım. Ölmüş olurum.”

“Son teslim tarihi yaklaşmıştı ve ben de yardımcı olmaya çalışıyordum,” dedi Kai savunmacı bir tavırla.

“Bu aptalca bir hareketmiş.” Xavier, Jordan'a döndü. “Ben evli değilim ama şahsen mutlu bir evliliğin anahtarının her gün seks yapmak olduğunu düşünüyorum. Hatta bazen günde iki kez.”

Dişlerimi gıcırdattım. *Lanet olası Xavier*. Onu öldüremezdim ama bunu düşünmemi kimse engelleyemezdi.

“Yüce Tanrım.” Topher inledi. “Kimsenin *gerçek* bir tavsiyesi yok mu? J, sen bittin.”

“İyi tarafından bak.” Killian giderek daha gergin görünen

KISKANÇLIK KRALI

Jordan'a sıırttı. "Boşanırsan Davenport'tan onu geri kazanmak için ipuçları alabilirsin. Onda işe yaramıştı."

"O nerede?" diye sordu Xavier. "Şehirdeydi."

"Eski evlilik yıldönümü." Dante sıırttı. "O kutlamayı bir daha kaçırmayacağına emin olabilirsin."

Dominic Davenport, karısı iki yıl önce ondan boşanmış güçlü bir Wall Street finansçısıydı. Bir yıldan az bir süre sonra yeniden evlenmişlerdi. Boşanmalarının ve barışmalarının ayrıntılarını bilmiyordum ama Dante'nin imasına dayanarak sorunun yıldönümleriyle ilgili olduğunu anlamıştım.

Gerçekten umurumda değildi. Başkalarının sorunlarını üstlenmeden de kendime yetecek kadar derdim vardı.

Grubun geri kalanı Jordan'a evlilik hayatı hakkında sataşmaya devam ederken, gözlerimi barda gezdirdim.

Ekibim, gizemli Kardeş'i bulma çabalarından henüz sonuç alamamıştı. Kardeşlik'in saldıracağından endişeli değildim, bu yüzden gece için güvenliği iki katına çıkarmamıştım. Şehrin en güçlü adamlarından bazılarıyla birlikteydim ve örgüt ortalığı birbirine katmak istemezdi, yine de tetikte olmalıyım.

Zaman daralıyordu. Er ya da geç, Kardeşlik tekrar harekete geçecekti. Benim görevim onları bulmak, etkisiz hale getirmek ve o gün gelmeden ne istediklerini anlamaktı.

Topher tuvalete gitmek üzere yanıımızdan ayrıldı, en azından bunu denedi. Yolda diğer müşterilerden birine çarptı ve adam dönüp ona sert bir bakış atarken ortam birden sessizleşti.

"Bir sorun mu var?" diye hırladı. Neredeyse benim kadar uzundu, hatta iki katım genişliğindeydi. Ayrıca kolları ağaç gövdesi gibi kalındı, yüzünün yarısını kaplayan gür bir sakalı vardı.

"Sorun yok," dedi Topher ellerini kaldırarak. "Sadece geçmeye çalışıyordum."

“Öyle mi? Eh, senin yüzünden içkimi döktüm.” Adam kahdehini en yakın masaya sertçe çarptı. Genişlemiş gözbebekleri ve nefesindeki alkol kokusu, sarhoş olduğunu gösteriyordu. “Sadece ‘geçmek’ istediğin için etrafta dolaşıp insanlara çarpabileceğini mi sanıyorsun?”

Jordan’ın kuzeni, farlara yakalanmış geyiğe benziyordu. Cüssesi, Ayıcık’ın yarısı kadar bile olmayan bir zengin çocuğuydu, aralarındaki kavga tek bir şekilde sonuçlanabilirdi.

“Bu bir kazaydı ama neden kızdığını anlayabiliyorum.” Kai her zamanki gibi mantıklı bir şekilde araya girdi. “Sana yeni bir içki ısmarlayıp ödeşsek nasıl olur?”

Ayıcık alaycı bir şekilde güldü. “Olmaz dersem?”

Kai’yi itti. *Sertçe.*

Kai, tertemiz gömleğini lekeleyen ıslak el izlerine baktıktan sonra başını kaldırdığında yüzü taş gibi sertleşmişti. “Bu,” dedi. “Bir hataydı.”

Sonrasında yaşananlar o kadar hızlı gelişti ki, kimse doğru bir açıklama yapamazdı.

Ayıcık, Kai’nin üzerine atladı. Kai onun sarhoş yumruğunu savuşturup adamı yere sertçe çarptığında, adam iki büklüm oldu. Ayıcık’ın arkadaşlarından biri kavgaya karıştı ancak Dante onu geri çekerek ikiye bir kavga çıkmasını engelledi. Gerisi bulanıktı.

Büyüyen kavgaya daha fazla insan katıldı. Bir kalabalık oluştu, yuhalamalar patlak verdi ve barın güvenlik görevlisinin suçlulara ulaşmak için kalabalığın arasından ilerlediğini gördüm.

Başka bir gece olsaydı, birkaç morarmış çene ve yaralanmış egoyla durumu kurtarabilirdik.

Ne yazık ki zaten sinirliydim, bu yüzden Ayıcık’ın diğer arkadaşlarından biri beni kışkırtmaya çalıştığında içimde bir şeyler koptu.

KISKANÇLIK KRALI

“Neden orada öylece duruyorsun? Dövüşemeyecek kadar korktun mu?” diye alay etti. Bakışları yaralarımın takıldı. “Senin gibi çirkin bir pisliğin...”

Onu gömleğinin yakasından yakalayıp korkuluklara fırlattım. Ucuz ahşap çarpmanın etkisiyle parçalandı. Adamın acı dolu çığlığı yüzünden diğer kavga edenler bile durup bakmaya başladı.

Görüşüm kırmızıya boyandı. O pisliğe doğru ilerlerken tanıdık bir vızıltı kulaklarımı doldurdu.

Birisi beni arkamdan yakalayana kadar yolu yarılamıştım. Kollarını boğazıma dolayarak beni zapt etmeye çalıştı ama onu kolayca üzerimden attım. Adam üzerinde yarısı dolu bardakların olduğu bir masaya fırladı. Masa yere çarptı ve küçük parçalar her yana saçıldı.

Bar çığıllıqlarla dolarken müzik durdu. Güvenlik görevlisi sonunda arbedenin merkezine ulaşmayı başarmıştı. Ancak bekârlığa veda partisi grubuyla Ayıcık'ın arkadaşları arasındaki kavgayı ayırmaya çalışırken biri gözüne yumruk attı.

İşte o anda her şey gerçek bir cehenneme döndü.

16

Ayana

“Sence erkekler şu anda ne yapıyorlardır?” diye sordu Indira. “Kucak dansı mı yaptırıyorlar? Bir barda içki mi içiyorlar? Biz de onlara katılmalıyız.”

“Bekârlığa veda partileri öyle olmaz.” Ablam Liya ona sert bir bakış attı. İkimiz de aynı çıkık elmacıkkemiklerine ve koyu kahverengi ten rengine sahiptik. Sadece o benden biraz kısaydı ve yüz hatları daha yumuşaktı. “Bu gece Ayana’nın gecesi. Erkekleri düşünmeyi bırak da onu kutla.”

Indira utangaç bir ifadeyle omuz silkti. Meslektaştan ziyade arkadaş olarak gördüğüm birkaç modelden biriydi. Her hafta görüşmesek de sık sık aynı işlere seçiliyorduk ve sektör hakkında sızlanıp dertleşerek çok zaman geçiriyorduk.

“Üzgünüm ama elimde değil. Jordan’ın bekârlığa veda partisinin davetli listesini gördün mü? New York’un en yakışıklı adamları adeta bir arada.” Bana hızlı bir bakış attı. “Sizinle eğlenmediğimden değil. Bu şimdiye kadarki en sakın bekârlığa veda partisi.” Ses tonu, bunun pek de iyi bir şey olmadığını gösteriyordu.

Kuzenlerimin hepsi şehir dışında yaşıyordu ve bekârlığa veda partisinin tarihi değiştiği için gelememişlerdi. Bu yüzden grupta sadece beş kişiydik: ben, Indira, Sloane, Liya ve benim sadık kuaförüm Kim.

Abartılı dekoru, geniş kokteyl menüsü ve yakışıklı garsonlarıyla ünlü bir restoranda akşam yemeği yiyorduk. Canlı

KISKANÇLIK KRALI

mekâna dağılmış kuşak ve taç takan kadınlardan da anlaşılacağı üzere, burası bekârlığa veda partileri için popüler bir yerdi.

Kuşak ve taç takmaktan kaçınmışım ama muhteşem yeni Stella Alonso elbisemi ve en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Aşk için evlenmiyor olabilirdim, yine de bu kendi bekârlığa veda partimde en iyi halimle görünmemem için bir neden değildi.

“Tamam, bu gecelik bu kadar *sakinlik* yeter,” dedi Kim. Kırklı yaşlarının sonlarındaydı ancak tanıdığım yirmili yaşlarındaki gençlerin yarısından daha hareketli bir sosyal hayatı vardı. “Lanet olası bir kitap kulübündeymişiz gibi kokteyl içip durduk. Artık ortamı biraz canlandırmanın vakti geldi.”

Liya kollarını kavuşturdu. “Nasıl? Dans pisti yok ki.”

Baş nedimem olarak gecemizi planlayan oydu. Programımız akşam yemeği, ardından özel tasarlanmış bir kaçış odası ve gecenin ilerleyen saatlerinde bir caz barında kokteyllerden oluşuyordu. Pek parti insanı sayılmazdım ve beni çıplak karın kaslarına veya penis şeklindeki tatlılara yaklaştırmayacağına dair Liya’ya yemin ettirmiştim. Indira için fazla “sakin” olsa da şu anki programımız mükemmeldi.

“Sanki dans etmek için bir piste ihtiyacın varmış gibi,” diye takıldı Kim. “Fakat benim aklımdaki bu değildi. Geceyi birlikte geçireceksek, birbirimizi daha iyi tanımalıyız. Basit, eğlenceli ve edepsiz bir şey düşünün...”

“İçki oyunu gibi!” Indira’nın yüzü aydınlandı. “*Daha Önce Hiç*’e ne dersiniz? Klasik bir oyundur.”

“Bilmiyorum.” Sloane burnunu kırıştırdı. “Üniversiteden beri oynamadım.”

“Bu her şeyi açıklıyor,” dedi Kim. “Alınma, tatlım ama üç içki daha içip biraz rahatlamaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor. Gevşe biraz. Daha iyi hissedeceksin.”

ANA HUANG

Sesi sıcak, alaycıydı. Yine de kimseye boyun eğmeyen ve asla eğmeyecek olan Sloane'a gergin bir bakış attım. Diğer arkadaşlarımdan biraz daha tutucuydu ama onu yeterince uzun süredir tanıyor, istediği zaman rahatlayıp eğlenebileceğini biliyordum. Özellikle de Xavier'la çıkmaya başladıktan sonra.

Sloane beni şaşırtarak Kim'in yorumunu görmezlikten geldi. "Bir içki daha *içebilirim*," diye kabul etti. "İş yerinde çok zor bir hafta geçirdim."

"O zaman karar verildi." Indira ellerini birbirine vurdu. "*Daha Önce Hiç* oynayacağız."

Yeni bir tur *margarita* sipariş ettik ve ben ilk başlayan olmak istemediğim için oyunu Indira başlattı.

Bir saniye düşündükten sonra itirafını yaptı. "Daha önce hiç dörtlü seks yapmadım. Henüz."

Kim içkisinden bir yudum alarak masadakilerin hayrete düşmesine neden oldu. "Ne?" Omuz silkti. "2000'lerin başları çılgın bir dönemdi."

Bu sürprizin ardından oyun tüm hızıyla başladı. Her itiraf bir öncekinden daha müstehcendi ve en sonunda sıra bana geldiğinde daha önce söylenmemiş iyi bir şey aklıma gelmedi.

"Daha önce hiç... bir gecede birden fazla orgazm yaşamadım." Aklıma gelen en iyi şey buydu ama beklediğim son şey herkesin içmesiydi. Onlara şaşkın şaşkın baktım. "Cidden mi? Hepiniz birden fazla orgazm yaşadınız mı? Bu istatistiksel olarak imkânsız!"

Çoğu kadın iki ya da daha fazlası bir yana, bir orgazm bile yaşayabilirse şanslı sayılırdı.

"Yeterince denersen, her şey mümkündür," dedi Indira. "Bu konuda erkeklerden çok kadınlarla daha şanslı olduğumu söyleyebilirim. Sadede gelmekte daha iyiler, anlarsın ya."

"Yurtdışında okurken şansım yaver gitti ve *çok* yetenekli

KISKANÇLIK KRALI

bir Fransız adamla tanıştım.” Kim kendini yelpazeledi. “Gerard. Off! O adamı hâlâ zaman zaman düşünürüm.”

Dikkatimizi başını iki yana sallayan Sloane’a çevirdik. “Muz şeklindeki lambaların olduğu bir restoranda seks hayatımı tartışmayacağım. Ama...” Omuz silkerken sakın mavi gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirdi. “O konuda hiçbir şikâyetim olmadığını söyleyebilirim.”

“Sen. Tek kelime bile etme,” diye ablamı uyardım. “Yoksa Nathan’a bir daha eskisi gibi bakamam.”

Sakin, sessiz eniştemi hayal edemiyordum... *Hayır. Tüylerim diken diken oldu. O konuya girme.*

Liya güldü. “Detaylara girmeyeceğim ama tek söyleyeceğim, bazen biraz rehberlik gerekir. Biriyle rahat olduğunuzda, ona neyin işe yarayıp neyin yaramadığını söylemekten çekinmezsiniz. Bu her şeyi daha keyifli hale getirir.”

“Jordan’a kendini geliştirmesini söylemelisin.” Kim dilini şaklattı. “Âşık olduğunu biliyorum ama o adamın dansını gördüm. Zavallının ritmi, canlı bir çamaşır tahtasını andırıyor.”

Gülmemem gerekirdi ama kendimi tutamadan ağzımdan bir kıkırtı kaçtı.

Keşke bu sohbetin benim şu anki seks hayatımla ne kadar alakasız olduğunu bilselerdi. Jordan dünyanın en iyi ya da en kötü âşığı olabilirdi ve bu konuda benim hiçbir fikrim yoktu. Çevremizdekilere gösteriş yapmak uğruna öpüşmekten öteye geçmemiştik... ve bir ay sonra evlenecektik.

Beş yıllık bir cinsel perhiz düşüncesiyle keyfim kaçtı. Evlilik dışı bir ilişki yaşamayı düşünemezdim, kocam bunu onaylasa bile ama...

Aması yok. Bunu kabul ettin. Artık pişmanlık duymak için çok geç.

ANA HUANG

“Neye ihtiyacın var biliyor musun?” Indira öne eğildi. “Seks hayatını renklendirmelisin. *Çok* rahat olmak da bir sorun. Üçlü yapmayı dene.”

“Bekârlığa veda partisinde onu yatak odasına üçüncü bir kişiyi sokması için teşvik etmemelisin,” dedi Sloane. “Yine de seks hayatını renklendirme konusunda sana katılıyorum. Onun ofisi gibi yasak bir yerde seks yapmayı dene.”

“*Ya da* aksesuar kullan,” dedi Liya. “Kelepçe veya meme ucu kısıkaçı gibi.”

Neredeyse içkim yüzünden boğuluyordum. “*Liya.*”

“Bana ‘Liya’ deme. On yıldır evliyim. İşleri ilginç tutmanın yollarını bulmasaydık, sıkıntıdan ölürdük.”

“Çok doğru.” Kim kıkırdadı. “İçki oyununun iyi bir fikir olacağını biliyordum. Bununla birlikte, *seksoyuncakları.com*’da çılgınca alışveriş yapmadan önce Jordan’a danış. Kelepçe veya meme ucu kısıkaçı seven bir adam gibi görünmüyor.”

“O ‘yumuşak ve nazik’ bir adam,” diye takıldı Liya. “Bunda yanlış bir şey yok ama bu tipler genellikle yatakta da çok maceracı olmazlar.”

“Görünüş aldatıcı olabilir.” Sloane’un yanakları koyu pembeye dönmüştü. *Margarita*’lar onu etkilemiş olmalıydı. “Bir arkadaşımın dediğine göre dikkat etmen gerekenler sessiz olanlarmış.”

“Ah, buna inanırım. Bu tanıma uyan kim var biliyor musunuz?” Indira’nın yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. “Vuk Markovic.”

Bu sefer gerçekten boğulmuştum. Tekila ve limon suyu burnuma kaçınca öksürmeye başladım.

Mümkün olduğunca çabuk kendime geldim ama grubun geri kalanı Vuk’un adına odaklandığında gözlerimden hâlâ yaş akıyordu.

KISKANÇLIK KRALI

“O kimdi?” diye sordu Kim. “Adı tanıdık geliyor.”

“Jordan’ın sağdıcı.” Indira telefonunda bir şey açıp stiliste uzattı.

“Ah. *Bu* adam ortalığı dağıtabilecek birine benziyor.” Kim’in gözleri parladı. “Tam benim tipim.”

“Sen bir muhasebeciyle evlisin,” diye belirttim.

“Vergi döneminde bir muhasebeci gördün mü hiç?” diye karşılık verdi. “Korkutucu olabiliyorlar.”

“Hadi ama, Ayana.” Indira ayağıyla bacağıma hafifçe vurdu. “Vuk’u merak etmediğini söyleyemezsin. Çirkin bir yara izi var ancak bu onun çekiciliğini artırıyor. Tehlike seksidir.”

Çirkin kelimesi tüylerimi diken diken ederken şehirdeki birkaç arkadaşımın birini boğazlama isteğine karşı koydum. “Onu hiç o şekilde düşünmedim,” dedim sert bir şekilde. “Ben nişanlıyım. Unuttun mu?”

Bu konuya nasıl gelmiştik? Bu akşam -ya da herhangi bir gün- Vuk’un seks hayatını tartışmak gibi bir niyetim yoktu. Aslında onu ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi.

“Ne olmuş yani? Bu seni bir rahibe yapmaz. Ayrıca bahse girerim bir rahibe bile o adam hakkında günahkâr düşünceler beslerdi.” Indira iç çekti. “Yüzü hakkında ne dersen de ama o vücudu? Vay canına. Neyse köpek stili bunun için var zaten ya da seks yaparken ışıkları kapatabilirim. O yara izleri olmasaydı, gerçekten çok seksi olurdu. Yani orgazm olmak üzereyken yüzüne bakmak istemezdim, anlarsın ya?”

Kan yüzüme ve boynuma hücum etti. Ellerim koltuğun kenarını kavrarken kulaklarımda garip bir çınlama duyuldu. İçgüdülerim geceyi cinayet yüzünden hapiste sonlandırmamak için çatal veya bıçağıma dokunmamamı söylüyordu.

“Yara izlerinde bir sorun yok.” Sesimdeki sertlik o kadar keskindi ki beni bile şaşırtmıştı. “Karakter katıyorlar.”

ANA HUANG

“Evet.” Indira bana tuhaf bir bakış attı. “Ben de öyle dedim.”

“Sen dedin ki...”

“Hadi devam edelim.” Sloane hızla araya girdi. “Kaçış odamız yarım saat sonra başlayacak, bu yüzden hemen gitmeliyiz. Garsonu çağırayım.”

Hesabı ödeyip restorandan çıktık. Son sohbet konumuzdan dolayı kızarmış ve öfkelenmiş bir şekilde grubun gerisinde kaldım. Çınlama azalmıştı ama kalbim hâlâ hızla atıyordu.

Indira kim oluyordu da Vuk hakkında sanki hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi konuşmaya cüret ediyordu? Birisi onun yüzüne bakmak zorunda kalmamak için seksten önce ışıkları kapatacağını söylese hoşuna gider miydi? *Hayır.* Bu... insanlarla ilgili böyle konuşmak kabalıktı, alçakçaydı ve tamamen *yanlıştı*.

Vuk’un parası ve gücü olması, taştan yapılmış olduğu anlamına gelmiyordu. Onun da duyguları vardı. Elbette yokluğunda onu savunacak birine ihtiyaç duyacak dünyadaki son kişi muhtemelen oydu ama...

“Vuk’un yaraları kimi *rahatsız etmiyor* biliyor musun? Polina’yı. Uzun zamandır Vuk’a pençelerini geçirmeye çalışıyor.” Indira öfkemi fark etmemiş ya da umursamamış gibi yanıma geldi. “Vuk’un orada olacağını umarak her etkinliğe katılıyor. Kız çok kararlı.”

Polina birkaç yıl önce İngiliz futbol yıldızı Asher Donovan’la olan kısa süreli kaçamak da dahil olmak üzere, bir dizi yüksek profilli adamla yaşadığı ilişkilerle ünlü bir mankendi.

Adımlarım yavaşladı. Vuk’un Polina’yla çıkma ihtimali, Indira’ya olan kızgınlığımı gölgede bıraktı. “Bu berbat bir strateji. Vuk halka açık etkinliklerden nefret eder.”

Ayrıca o ve Polina asla anlaşılamazlardı. Polina’nın “gör ve görül” zihniyeti Vuk’u çileden çıkarırdı.

KISKANÇLIK KRALI

Bununla birlikte, Polina çok güzeldi. Vuk bana sığ bir tip gibi görünmemişti ama çoğu erkek, üzerlerine atlayan muhteşem bir sarışın süper modeli geri çevirmezdi.

Yemeğim boğazımdan geri çıkacak gibiydi. Bu kadar çok *margarita* içmemeliydim.

“Etkinliklerden eskisi kadar nefret etmiyor.” Indira bize arsızca arzulu bakışlar atarak yanımızdan geçen bir grup finansçıya göz kırptı. “Onu eskisine göre çok daha sık dışarıda görüyorum. Hatta geçen yıl Londra’daki moda partisine bile katılmıştı.”

O partiyi hatırlıyordum. Katılmam gerekiyordu ama *Versace* ile son dakika bir marka yemeği için gitmek zorunda kalmıştım.

“Her neyse,” diye mırıldandım. “Gerçekten umurumda değil.” Indira’yla daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için hızımı artırdım.

Kaçış odası restorandan sadece birkaç blok ilerideydi, bu yüzden taksiye binmek yerine yürümeyi tercih ettik. Sanki Manhattan’daki herkes bu gece dışarı çıkmıştı, kaldırımları dolduran kalabalığın arasından zar zor geçebildik.

Kim barlardan birinin önünde duran bir grup erkeğe gözlerini kısarak baktı. “Gözlüğüm yok, bu yüzden yanılıyor olabilirim ama... şu senin nişanlın değil mi?”

Durup söz konusu gruba odaklandım. Erkeklerin birçoğunun yüzünde kesikler ve morluklar vardı. Birisi yanağına buz torbası tutarken, diğeri sinirli görünen bir polisle tartışıyordu. Sessiz polis ışıkları, grubu kırmızı ve mavi yansımalarla aydınlatıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, beynim belirli bir kişiye odaklanamayacak kadar fazla uyarılmıştı.

Sloane benden yarım saniye önce tepki gösterdi. Grubun yanında durup sessizce soludu. “*Xavier?*”

ANA HUANG

Erkek arkadaşı döndü. Yüzüne mahcup bir ifade yerleşirken gamzeleri ortaya çıktı. “Merhaba, *luna*. Bu şey... Göründüğü gibi değil.”

Sloane kollarını kavuşturdu. “Sen ve bekârlığa veda partisine katılan diğerleri bir kavgaya karışmış ve bardan atılmışsınız gibi görünüyor.”

Xavier duraksadı. “Tamam, o zaman tam olarak görüldüğü gibi.”

“Yemin ederim, ben...” Sloane, erkek arkadaşının çenesindeki morluğa odaklandı. “Yaralanmışsın. Buz torban nerede? Sen!” Yakınlarda dolaşan rasgele bir adama seslendi. “Bana buz torbası getir.”

“Hanımefendi, kim olduğunuzu bilmiyorum...”

“Buz torbası. Hemen.”

Adam onun bakışları altında küçüldü. Yutkunduktan sonra cehennem köpekleri tarafından kovalanıyormuş gibi bara koştu.

Sloane’un telaşlı biri olduğunu asla düşünmezdim ama erkek arkadaşının yaralandığını görmek, onda gizli bir koruma içgüdüsünü tetiklemiş olmalıydı.

Parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirerek, “Acıyor,” dedi Xavier ciddi bir tavırla. “Hemen... şurayı öpebilir misin?” Sloane morluğun üzerine yumuşak bir öpücük kondurunca, Xavier iç geçirdi. “Çok daha iyi.”

Sloane’dan örnek alıp doğrudan Jordan’ın yanına gitmeliydim, bunun yerine kendimi koyu renk kısa saçları ve açık mavi gözleri olan birini ararken buldum.

Yoktu.

Midem düğümlendi ama kendimi toparlayıp hızla Jordan’ı buldum. Nişan partimizde tanıştığım kuzeni Topher’la grubun kenarında duruyordu.

Topher’in alnında bir kesik vardı ve Jordan da morarmış gözüyle pek iyi görünmüyordu. Beni fark edince şaşkın yü-

KISKANÇLIK KRALI

zünde zayıf bir gülümseme belirdi. “Seni burada görmek ne güzel.”

“Aman Tanrım. Ne oldu? İyi misin?” Yanına koşup yüzüne nazıkçe dokundum. Morarmış ve şişmiş cildi karşısında yüzümü buruşturdum, göz altındaki morluk gerçekten fena durumdaydı.

“Evet. Topher sarhoş bir salakla çarpıştı ve Kai araya girince adam kavga çıkarmaya çalıştı,” dedi Jordan. “Sonra Dante olaya karıştı, diğer adamın arkadaşları da dahil oldu ve işler çığırından çıktı.”

Jordan’ın açıklamasını duyabilecek kadar yakın olan İtalyan’a bir bakış attım.

“O pislik bunu hak etmişti,” dedi Dante en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden.

“Vivian bundan hiç *hoşlanmayacak*,” diye uyardı Sloane. Xavier’e sert bir bakış attı, yüzündeki endişeli tavrı yerini azarlayan bir ifadeye bıraktı. Daha önce görevlendirdiği adam buz torbasıyla geri dönmüştü. Xavier torbayı çenesine bastırdı. “Ve sen. Karışmaman gerektiğini bilmeliydin.”

“Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için.” Erkek arkadaşı da aynı derecede pişmanlık duymuyor gibiydi. “Arkadaşlarımı kendi başlarına bırakamazdım.”

“Testosteron ve alkol karışınca böyle olur.” Liya başını iki yana salladı. Indira, Killian Katrakis’le flört etmekle meşgulken, o ve Kim şaşkınlıkla sahneyi izliyorlardı. “Striptizcilerin olduğu eski usul özel partilere ne oldu?”

“Ah, bir sonraki durağımız orasıydı.” Jordan’ın yatılı okul arkadaşlarından biri sırttı. Adı neydi? Wyatt? Walker? *Will*. Evet, buydu. “Sizin gibi güzel hanımlarla sohbet etmekten de rahatsız değilim hani.” Gözlerini grubumuzun üzerinde gezdirdi.

“Ben evliyim,” dedi Liya.

ANA HUANG

“Ben de evliyim ama iltifatın için teşekkür ederim,” dedi Kim. “Devam et.”

Will tam da bunu yapmak üzereymiş gibi görünüyordu ancak bakışları arkamdaki birine kaydı. “Hey, Markovic. Hâlâ Valhalla’ya gidiyoruz, değil mi? İçerisinin nasıl bir yer olduğunu hep merak etmişimdir.”

Neredeyse dönüp bakacaktım ama kendimi tuttum.

Tekrar Jordan’a odaklandım, tüm vücudum Vuk’un yaklaşmasını bekleyerek kasılırken dalgın dalgın yüzünü okşadım.

Sırtımı serin bir esinti okşadı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Elimi indirip arkamı dönmeden önce tam üç saniye bekledim.

Onu görmeden bile orada olduğunu biliyordum, varlığını fark etmemek imkânsızdı. Yine de bu, ona baktığımda kalp atışlarımın hızlanmasına engel olmadı.

Grubun geri kalanından farklı olarak Vuk kavgayı zararsız atlatmıştı. Görünürde hiçbir morluk veya kesik yoktu.

Will’in sorusunu görmezlikten gelerek bana baktı. Çenesindeki bir kas seğirdi.

Kızgın görünüyordu ama henüz bir şey söylememiş veya yapmamıştım.

“Sizi gördüğümüzde buradan geçiyorduk.” Sessizliği kalbimin çarpıntısından başka bir şeyle doldurma ihtiyacı duymuştum. “Başınız ne kadar belada?”

Polisler gitmişti ama güvenlik görevlileri herkesi arka sokağa sürükleyip dövmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Hiç. Polisle hallettik. Vuk kesinlikle öfkeliydi. Hareketlerinden bunu anlayabiliyordum.

Bakışları aşağı kaydı. Gözlerini bacaklarımdan çıplak omuzlarıma kaydırıdıktan sonra tekrar yüzüme odaklandı.

Onun dikkatli bakışlarının ardından içimi bir sıcaklık kap-

KISKANÇLIK KRALI

ladı. Kar fırtınasından sonra sıcak bir duşa girmek gibiydi, istesem de istemesem de tüm vücudum tepki gösterdi.

“Dur tahmin edeyim.” Titrememi alaycı bir gülümsemeyle gizledim. “Onları korkutup işin peşini bırakmalarını sağladın, değil mi?”

“Korkutmak” biraz abartılı bir kelime. Onları ikna ettim.

“Hımm. Bekârlığa veda partisi planlarını bana söylemeyi reddetmene şaşmamalı. Bingo kartımda bar kavgası yoktu, özellikle de adı...” Girişin üzerinde parıldayan neon yeşili harfleri gözlerimi kısarak okudum. “Soggy Bottom* olan bir mekânda.”

Fighting Pit doluydu.** Vuk cevabını o kadar ciddi bir ifadeyle vermişti ki, ağzının kenarında beliren küçük gülümsemeyi fark edene dek onun ciddi olduğuna neredeyse inana caktım.

Kendi dudaklarımı zorla düz bir çizgi haline getirmeye çalıştım. “Bu bir şaka mıydı?”

Bana baktı, gözleri hiçbir şey belli etmiyordu ama yüzü sonunda yumuşamıştı. Onu daha önce kızdıran her neyse, artık bir sorun değildi.

“Ayana.” Indira yanıma yaklaştı. Killian gitmişti ve o da hedefine doğru ilerleyen bir füze gibi dikkatini Vuk’a çevirmişti. “Neden beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?”

Cevabımı beklemeden Vuk’a yaklaşp elini uzattı. “Ben Indira, Ayana’nın model arkadaşlarından biriyim.” Model olduğu gerçeğini sindirmesi için ona zaman vermek istercesine duraksadı. “Beni *Mode de Vie* dergisinin son sayısının kapağında görmüş olabilirsiniz.”

Vuk kendisine uzatılan ele baktı. Indira’nın elini tutmadı ve onun ilgisizliği beni bir parça tatmin etti.

Ancak Indira onun tepkisizliği karşısında yılmadı. “Görü-

* (İng.) Batak Altı. (ç.n.)

** (İng.) Dövuş Çukuru. (ç.n.)

nüşe göre gruptaki tek bekârlar sadece ikimiziz.” Vuk’la flört etmeye o kadar odaklanmıştı ki, aynı zamanda bekâr olan Killian’ı unutmuş gibiydi. *Sanki biraz önce onun yaralarıyla alay eden sen değildin*, diye düşünerek öfkelen dim. “Bir ara akşam yemeği yemeliyiz. SoHo’da harika bir yer var...”

Mide bulantım on katına çıktığı için onu duymazlıktan geldim. Ben Vuk’la konuşurken Jordan, Topher’la sohbetine geri dönmüştü. Ancak dikkatimi başka yere yöneltmem gerekiyordu. Ondan ve Indira’dan hemen uzaklaşmazsam, on santimlik *Louboutin*’lerinin üzerine kusacaktım.

“Partinizi bölmek istemem ama *gerçek* partilere geri dönebilir miyiz?” diye sordu Liya imalı bir şekilde. “Kaçış odasına geç kalacağız.”

“Bekârlığa veda partisi için kaçış odasına mı gidiyorsunuz?” dedi Will alayla. “Bu çok sıkıcı.”

“Heyecan istiyorsan, hayalarından birini kesebilirim,” diye mırıldandı Liya. Sesi şeker kadar tatlıydı. “Ben hemşireyim. Çeşitli tıbbi aletlerle aram iyidir.”

Will’in yüzü solarken hemen ellerini kasıklarına götürdü. “Olmaz. Sen ikiyüzlü bir yemin falan imzalamadın mı?”

“Ona Hipokrat Yemini denir ve bu sadece doktorlar için geçerli.” Liya, hemşirelerin Nightingale Yemini adıyla farklı bir çeşidini tekrarladığını söylemeyi atlamıştı. “Şanslısın ki, bu gece senin cinsel organlarınla uğraşacak vaktim yok. Ayna, hadi. Gerçekten gitmemiz gerekiyor.”

Tereddüt ettim. Etrafta dolaşıp konuşmaktan başka bir şey yapmıyorduk ama garip bir şekilde ayrılmak istemiyordum.

“Daha iyi bir fikrim var. Neden grupları birleştirmiyoruz?” dedi Indira. “Zaten birlikteyiz. Büyük bir parti yapabiliriz. Ne kadar kalabalık olursa, o kadar eğlenceli olur.”

“Katılıyorum,” dedi Topher hemen. Süper modele rüya-

* Yazar kelime oyunu yapmaktadır. “*Hypocritical oath*” (ikiyüzlü yemin) ile “*Hypocratic Oath*” (Hipokrat Yemini) birbirine benzetilmiştir. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

larından fırlamış gibi bakıyordu. “Kesinlikle birlikte kalmalıyız.”

Kim omuz silkti. “Bana göre sorun yok.”

Gruptan bir onay uğultusu yükseldi.

“Durun. Bunun bize bağlı olmadığını unutuyorsunuz.” Sloane buz gibi bakışıyla herkesi susturdu. “Bu gece Jordan ve Ayana’nın gecesi. Kararı onlara bırakalım.” Bize döndü. “Ne dersiniz?”

Jordan ve ben birbirimize baktık.

Bekârlığa veda partimde sevgi dolu nişanlı rolünü oynamak istemiyordum fakat arkadaşlarımızla birlikteydik. Bu bize en azından istediğimizi yapma özgürlüğü veriyordu. Her çift her zaman birbirine yapışık değildi.

“Bana uyar,” diye yanıtladım. “İndira’nın dediği gibi ne kadar kalabalık olursak, o kadar eğlenceli olur.”

“Aynen ama artık bar yok, tamam mı? Bu gece daha fazla bara gidemem.” Jordan kanıt olarak morarmış gözünü gösterdi.

Onayımızı verdikten sonra çözmemiz gereken bir problemimiz daha vardı. Tam olarak nereye gidecektik? Barlar ve kulüpler seçenek dışıydı, kaçış odası içinse grubumuz fazla kalabalıktı.

Mini golf, karaoke ve kumarhane gecesi önerileri havada uçuşurken Xavier araya girdi.

“Durun. Mükemmel bir fikrim var.” Gözleri yaramazlıkla parlarken sırtıttı. “Ama üç kıza daha ihtiyacımız var.”

Karma farklı yüzleri olan bir sürtüktü. Bazen bu bir suikast girişimi olurdu. Bazen de arkadaşım, gizlice takıntılı olduğum nişanlısı ve bana kaya midyesi gibi yapışan bir mankenle geçirdiğim lanet olası bir *laser tag** gecesi olurdu. Ah ve bir de umursamadığım bir grup sarhoş insan.

Başka bir suikast girişimini tercih ederdim.

Polisler, Soggy Bottom'daki kavgayı ayırdıktan sonra -Kai, Ayıcık'ın burnunu kırdıktan ve ben de Ayıcık'ın iki arkadaşını korkutup kaçırdıktan hemen sonra- işleri kolayca halletmiştim. Birden fazla tanık, ilk yumruğu atanın Ayıcık olduğunu doğrulamıştı ve bekârlığa veda partisine katılanların isimleri polisin geri adım atması için yeterliydi.

Soggy Bottom'a girmemiz ömür boyu yasaklanmıştı ama bu konuda üzüldüğümüz söylenemezdi.

Ancak beklediğim son şey, Ayana ve arkadaşlarıyla karşılaşmaktı. Bardan çıkıp da onun Jordan'ın yüzünü okşadığını gördüğümde, yine bir şeye vurmak istemişim.

Kıskançlık beni yiyip bitiriyordu ve şimdi bütün bir gece boyunca onların birbirlerine karşı sevgi dolu davranışlarını izlemek zorundaydım.

Xavier kuralları açıklarken Jordan'a sert bir bakış attım. Parti lideri rolümü devralmıştı ama umurumda değildi.

* *Laser Tag* oyunu katılımcıların genellikle bir sensör yelek giydiği ve lazer silahlarıyla birbirlerine ateş ettiği fiziksel bir aktivitedir. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

“Erkekler kızlara karşı. Kazananlar övünme hakkına sahip olacak.” Xavier milyarderler, süper modeller ve çeşitli arkadaş ve aile üyelerinden oluşan eklektik gruba baktı. Takımları eşitlemek için Sloane’un birkaç arkadaşını da oyuna dahil etmişti. Bu yüzden Vivian Russo, Isabella Young ve Sloane’un diğer müşterisi Maya da takıma katılmıştı. Ben dahil herkes, *laser tag* yelekleriyle gülünç görünüyorduk. “Kuralları hepimiz anladık mı?”

“*Laser tag* bu,” dedi Kai. “Zaten zamanla kavrarız.”

“Daha önce hiç *laser tag* oynamadım,” dedi Will düşünceli bir şekilde. “Ama video oyunlarını çok severim. İkisi de aynı şey sayılır, değil mi?”

Dante’nin dudağı kıvrıldı. “Onu Viv’le değiştirelim diyorum. En azından Viv, sanal gerçeklikle gerçek dünya arasındaki farkı biliyor.”

Karısı sırtıttı. “Mümkün değil. Seni yenmeyi çok istiyorum.”

Dante’nin gözleri parladı. Başını eğdi ve kadının kulağına yanaklarını kızartacak bir şey fısıldadı.

“Sanki kazanacakmışsınız gibi.” Jordan alaycı bir şekilde güldü. “Bu iş bizde.”

“Bahse girmek ister misin?” Ayana başını eğdi. “Kaybedenler gecenin geri kalanında hesabı öder.”

Herkes Alan 56’da tekrar buluşmadan önce eve gidip üstünü değiştirmişti. Ayana’nın siyah tişörtü ve şık pantolonu, daha önce giydiği elbiseden bile daha çekiciydi. Ayrıca mekânın topuklu ayakkabı giymeme önerisini görmezlikten gelmişti. Deri çizmeleri boyunu en az yedi santim uzatmıştı.

“Anlaştık,” dedi Jordan. “Daha önce hiç *laser tag* oynamamış birine göre fazlasıyla özgüvenlisin.”

Ayana karşılık olarak tek kaşını kaldırdı. “Oynamadığımı kim söylemiş?”

ANA HUANG

“Pes ediyorum!” Jordan onu yanağından öptü. “Peki. Eğer kazanırsan, sana bütün gece memnuniyetle içki ısmarlarım.”

Burun deliklerim genişledi. Gözlerimi onlardan ayırdım ve diğerlerini beklemeden arenanın girişine doğru ilerledim.

Buraya oynamaya mı gelmiştik, yoksa kur yapmaya mı?

Diğerleri de beni örnek alıp arkamdan içeri girdiler.

Xavier’e göre Alan 56, üç eyalet bölgesindeki en iyi kapalı *laser tag* mekânıydı. Mükemmel hizmeti, son teknoloji ekipmanları, müşterilerin oyun aralarında birinci sınıf içkiler ve gurme bar yemekleriyle ziyafet çekebilecekleri bir VIP odasıyla... her şeye sahipti.

Ekstralar umurumda değildi. Sahte bir silahla bile olsa, sadece bir şeyler vurmak istiyordum.

Kapılar kapanıp oyun başladığında, herkes hızla ayıldı. Rekabetçi bir gruptuk ve hesap ödemek hiçbirimizi zarara sokmayacak olsa da kimse kaybetmek istemiyordu.

Diğerlerinden ayrılıp kendi başıma avlanmaya başladım. Kimsenin beni yavaşlatmasını ya da konumumuzu ele vermesini istemiyordum.

Gizli hoparlörlerden müzik yükseliyordu. Uzun saçları ve tanıdık şekilleri görmek için gözlerimi dört açarak bariyerden bariyere sessizce ilerledim.

Sadece birkaç dakika geçtikten sonra ilk hedefimi gördüm. Silahımı kaldırdım ve Isabella’yı tam kalbinden vurdum.

“Lanet olsun!” diye inledi. “İlk turda elendim. Aksiyon filmleri izleyerek geçirdiğim onca saat *boşuna* mıydı?”

Mızımızlanmalarının geri kalanını dinlemek için beklemedim. İlk iki maç bitmeden Liya’yı ve Maya’yı “öldürmeyi” başarmıştım.

Mevcut “ölü” sayısı sekizdi. Dört erkek -Topher, Xavier, Killian ve Jordan- ve dört kadın -Isabella, Maya, Liya ve Indira- elenmişti. Böylece oyun berabere bitmişti.

Son oyundan önce yirmi dakikalık bir aramız vardı. Gru-

KISKANÇLIK KRALI

bumuz bir masaya sığmayacak kadar büyüktü, bu yüzden iki ayrı yere oturduk.

En son görmek istediğim kişilerle oturmak zorunda kaldım: Jordan, Ayana ve Indira.

“Akşam yemeğinde ‘*Daha Önce Hiç*’ oynuyorduk,” dedi Indira içkilerimizi aldıktan sonra. Bana kurnaz bir bakış attı. “Başka bir oyun daha oynamalıyız. ‘*Doğruluk mu Cesaret mi*’ oynamayı öneriyorum.”

“Biz yetişkiniz. İçki oyunları için fazla yaşıyoruz,” diye homurdandı Dante.

“*Yetişkin olduğumuz için oynamalıyız,*” diye karşılık verdi Xavier. “Nostalji bir uyuşturucudur, Russo. Kendini ona bırak.”

Tanrı aşkına.

Üniversitede bu sıkıcı oyunları hiç oynamamıştım, şimdi de oynamak istemiyordum. Ne yazık ki çoğunluk ‘*Doğruluk mu Cesaret mi*’ oynamaya karar verdi ancak tek bir şart vardı. Pas geçmek yasaktı. Ya cevap vermek ya da cesaret görevini yerine getirmek zorundaydın.

Sıra Ayana’ya gelene kadar herkesi duymazlıktan geldim.

“Neyi seçiyorsun?” Kim’in gözleri parladı. “*Doğruluk mu, cesaret mi?*”

“*Doğruluk.*”

“Seks yaptığın en çılgın yer neresiydi?”

Bardağı ağızma götürürken duraksadım. Bir yudum bile almadan masaya geri bıraktım ve arkama yaslanıp gözlerimi Ayana’ya diktim.

Donup kaldı. Boğazını temizlemeden önce gözleri bir saniyeliğine benimkilere kaydı. “Seks yaptığım en çılgın yer, şey... orası...”

ANA HUANG

Havada bir beklenti vardı. Jordan kıpırdanırken son derece rahatsız görünüyordu, bense nabzımın tehlikeli ve düzenli bir ritimle attığını hissediyordum.

“Bir mağazanın soyunma odasıydı,” dedi Ayana. “Bergdorf’s. Şey, gece kıyafetleri reyonu.”

“Oooh.” Kim canlandı. “Seks ve moda. Bayıldım. Aferin.” Jordan’a göz kırptı, o da gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kalbimin ritmi belirgin bir şekilde hızlandı.

Bu oyunu icat eden kişi ölmeliydi. Eğer zaten ölmüşse, tekrar ölmeliydi. Hem de korkunç bir şekilde.

Ayana, Indira’ya telefonunun arama geçmişini grupla paylaşması için meydan okudu -Tanrım, çok fazla alışveriş yapmıştı- ve sonra sıra bana geldi.

“Vuk.” Indira bana döndü. “Doğruluk mu, cesaret mi?” Hangi seçeneğin, hangisi olduğunu belirtmek için ellerini kullanarak sorusunu vurguladı.

Öfkemi bastırıp başımla sol elini işaret ettim. *Cesaret.*

Gülümsemesi bu cevabı vermemi umduğunu gösteriyordu. “Bu masadaki birini öpmeni istiyorum.”

Buradaki tek bekâr oydu. Oyunun pas geçmeme kuralı düşünüldüğünde, bu akıllıca bir taktikti.

“Kahretsin.” Jordan güldü. “Seni yakaladı.”

Yanımdaki Ayana kaskatı kesildi, boynu ve omuzları gerilmişti.

Indira’ya soğuk bir bakış attım. Tarafsız bir gözle bakıldığında, yeterince çekiciydi ama onu öpmektense bir sümüklü böceği öpmeyi tercih ederdim. Ayrıca insanların beni yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamasından da nefret ederdim.

Bakışlarımı onun gözlerinden ayırmadan, karşıya uzandım ve yavaşça, kasıtlı olarak Ayana’nın elini tuttum.

KISKANÇLIK KRALI

Masaya belirgin bir sessizlik çöktü.

Ayana'nın elini ağzıma götürüp dudaklarımı parmaklarına değdirdim... ve orada bir süre oyalandım. Hafif tatlı badem kokusu tüm duyularımı sardı.

Onu öpmeyi o kadar uzun süredir hayal ediyordum ki, dudaklarımın eline kısa bir dokunuşu bile kalbimin çarpmasına yetmişti. Kan kulaklarıma hücum etti ve vücudumdaki her hücre alev aldı.

Onu kendime çekip gerçekten öpmek istiyordum. Dilimi ağzına sokmak, saçlarını avuçlamak ve inlemelerini kulaklarımda duymak istiyordum.

Onu masanın üzerine yatırıp daha fazlası için yalvarana kadar tadına bakmak istiyordum. *Benim* adımı haykırana; bu masadaki, bu şehirdeki ve bu *dünyadaki* herkes onun benim ve sadece benim olduğunu açıkça anlayana dek...

Sahip olamadığım her şeyi ve çalamadığım her anı istiyordum. Ancak kısacık bir süre için onun da bunu istediğine inandım.

Ayana'nın parmakları kıvrıldı. Hafif titremeleri, neredeyse fark edilmeyecek kadar yumuşak ve düzensiz soluklarına eşlik ediyordu.

Ancak o zaman elini bırakıp arkama yaslandım, gözlerim hâlâ Indira'nın üzerindeydi. Ayana'ya bakmadım.

Indira'nın dudakları aralandı. Yüzünde eşit derecede hayal kırıklığı ve arzudan oluşan donuk bir ifade vardı.

Cüretkârlığımın ardından yaşanan derin sessizlik, Xavier'in kahkahasıyla bozuldu.

"İşte bu yüzden bu tür konularda net olmalısınız," dedi Xavier. "Aksi takdirde insanlar açıkları bulurlar."

Indira, kendi meydan okumasıyla ilgili en büyük boşluğu unutmuştu. Ne tür bir öpücük olacağını belirtmemişi. Ayana'yı seçerek insanlara yan çizdiğimi düşünmelerini sağla-

ANA HUANG

mıştım çünkü hangi küstah herif, arkadaşının nişanlısına onun önünde asılırdı ki?

Sonunda Ayana'ya baktığımda, onun da bana anlaşılmaz bir ifadeyle baktığını gördüm. Gözlerimiz buluşmadan önce bakışlarını kaçırdı ama göğsünün hızla inip kalkması hiçbir şüpheyi yer bırakmıyordu.

Kanım kaynadı. Öyle ya da böyle, bu öpücükten etkilenen tek kişi ben değildim.

Yarım saatlik molamız bittiğinde final oyunu için arenaya döndük. İlk iki turdan çok daha hızlı geçti. İçimde fazlasıyla enerji birikmişti. Diğerleri sarhoş olmuştu ya da partnerleri yüzünden dikkatleri dağılmıştı.

On dakika içinde ben, Ayana ve şaşırtıcı bir şekilde Will dışında herkes elendi.

Müzik yüksek sesle çalmaya devam ediyor, duvarların üzerinde gölgeler titriyordu. Artık oyuncuların çoğu gittiği için arena neredeyse ürkütücü bir havaya bürünmüştü. Etrafımda engeller belirdi, her biri potansiyel bir düşmanı saklı-yormuş gibi görünüyordu.

Sahte silahlar ve düşük bahislerle oynanan aptalca bir oyundu ama bu, ensemde sürünerek dolaşan dejavu hissini engelleyemedi.

Bir anda arka planda müziğin çaldığı ve köşenin ardında ölümün ya da ondan daha kötüsünün beklediği o diğer geceyi hatırladım.

Çıglıklar. Korku. *Koku*.

Görüşüm karardı. Dilime metalik bir tat yayılırken duman kokusu tüm duyularımı sardı.

Silahı daha sıkı tuttum. *Aynı şey değil*. O günde değildim ve burası evim değildi. Karton yapılar ve tanıdığım insanlarla dolu bir yerde oyun oynuyorduk. Hepsi bu kadardı.

KISKANÇLIK KRALI

Soluklarımı yavaşlatmaya çalıştım.

Burada olsalar bile benden alabilecekleri başka kimse yoktu, tek bir kişi hariç...

Arkamda bir hışırtı oldu ve içgüdülerim devreye girdi. Düşünmedim, kim olduğunu bile kontrol etmedim.

Hiç kimse bana gizlice yaklaşılamazdı. Asla.

Arkamı dönüp onu en yakın duvara çarptım. Bileklerini yakalayıp başının üzerine kaldırarak onu hareketsiz hale getirdiğimde silahı yere düştü. Diğer elimle boğazını kavrayıp sıktım.

Kanıma dolan adrenalin düşüncelerimi bulanıklaştırdı ve keskin bir soluk sesi içinde bulunduğum sisi dağıtana kadar sıkmaya devam ettim.

Duvara bastırdığım kişiye bakarken görüşüm yavaş yavaş netleşti. Karşımdaki kişinin yüz hatları belirginleşirken içimi korku kapladı.

Uzun, koyu renk kirpikler. Korkuyla parlayan kocaman gözler. Çıkık elmacıkkemikler ve nefesinin yumuşak hırıltısını hissedebileceğim kadar yakın duran dolgun dudaklar.

Ayana.

18

Ayana

Nefes alamıyordum.

Daha fazla oksijen alma çabalarım başarısız kalmıştı. Boğazımı sıkan el ve vücuduma bastıran ağırlık nedeniyle başım endişe verici bir şekilde dönmeye başlamıştı.

Vuk, kendimi koruma içgüdülerimin haykırmasına neden olan bir yüz ifadesiyle tepemde dikiliyordu. Gözleri anlayamadığım karanlık bir duyguyla parlıyor, sanki burada değilmiş gibi bakıyordu. Zihni bedeninden ayrılmış, benim ulaşamayacağım bir yerde kaybolmuştu.

Beni görmüyordu. Ortadan kaldırması gereken isimsiz, yabancı bir tehdit görüyordu.

Gözlerimin önünde noktalar dans ediyordu. Korku göğsüme yumruk gibi saplandı ama onunla birlikte nereden geldiğini bilmediğim küçük, tuhaf bir heyecan hissettim.

Bir an sürdü, sonra yok oldu. Ancak yarattığı şok o kadar büyüktü ki, az da olsa nefes almayı başardım.

Bu ses Vuk'u kendine getirmiş olmalıydı.

Yüzünde yavaşça farkındalık belirdi, ardından dehşet geldi. Tutuşunu hemen gevşetti, ben de bir kez daha nefes aldım. Ciğerlerim ani hava akışından dolayı yanıyordu.

Gözlerim yaşardı fakat bu duygusal olmaktan çok fiziksel bir tepkiydi. Vücudumdaki her kas rahatlamayla gevşedi.

Vuk bana baktı, yüzü bembeyaz ve ifadesizdi. Gevşek

KISKANÇLIK KRALI

kavrayışına rağmen eli hâlâ boğazımdaydı ve kollarım başımın üstüne sabitlenmiş durumdaydı. Vücudunu bana bastırdığı için her bir kıvrımını ve kasını hissedebiliyordum.

Nefesim yavaş yavaş normale dönerken şiddetli soluklarım da düzeldi.

Onu kendimden uzaklaştırmadım.

Korkmam *gerekirdi*. Vuk kendine gelmeseydi ya bayılacaktım ya da daha kötüsü olacaktı. Fakat bir yanımda -biraz hayalperestçe de olsa- ne olursa olsun bana zarar vermeyeceğine inanıyordum.

Bu hissi destekleyecek hiçbir kanıtım ya da mantıklı bir nedenim yoktu. Sadece içgüdüydü.

Vuk'un gözleri yüzümde gezindi. Hiçbir zaman pişmanlık duyacak bir tip değildi ama çenesindeki seğirme olanlar yüzünden yaşadığı kargaşayı ortaya koyuyordu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Sorun yok."

Sertçe yutkunurken boğazı gerildi. Beni serbest bırakmak üzere harekete geçti ama içgüdüsel olarak bir elimi ondan kurtarıp bileğini tuttum ve gitmesine izin vermedim.

Gözleri şaşkınlıkla parladı. Az önce gördüğüm o küçük ısı kıvılcımı yeniden alevlendi.

Kendimi korku bağımlısı olarak görmüyordum. Korku filmlerinden nefret ederdim, geceleri karanlık sokaklardan kaçınırdım ve Cadılar Bayramı'nı vahşi bir kediye yaklaşıyor gibi temkinli karşılardım. Cinsel hayatım bu zamana kadar epey sıradandı, ayrıca nefes kontrolüyle ilgili hiçbir fantezim olmamıştı.

Ancak bu an içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Belki alkolün etkisiydi, belki de sadece *onun* yüzündendi.

Vuk'un dudaklarının tenimde bıraktığı his bir kez daha su yüzüne çıktı. Tüyük kadar hafif bir öpücüktü. O kadar kısa ve masumdu ki, bir öpücük olarak nitelendirilemezdi bile. Yine

de bu hatırlatma karşısında bedenim sızladı ve kalçam kendiliğinden yukarı kıvrıldı.

Vuk bacağını bacaklarımın arasına bastırarak beni hareketsiz hale getirmişti, kalçamın minik bir hareketi bile merkeze dayanılmaz bir baskı uyguluyordu.

Hissettiğim o küçük kıvılcım tamamen alev aldı. Tüylerim ürperirken kızışmış bir dişi aslan gibi bacağına sürtünmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu. Anlaşılmaz uyarılmamı kontrol etmek uğruna mücadele ederken soluklarım tekrar düzensizleşmişti.

Benim *sorunum* neydi? Nişanlım diğer odada beni bekliyordu, oysa ben onun sağdııcıyla ilgili fanteziler kuruyordum. Arzularıma teslim olursam ne olacağına ve onun altında sıkışıp kaldığımda bana neler yapabileceğine dair kirli, müstehcen düşünceler zihnimde geziniyordu.

Alevler karnımın derinliklerinde kıpırdanıyordu.

Tanrım, cehennemde benim için özel bir yer olmalıydı.

Vuk'un gözleri bir kez daha karardı. Bileğini hâlâ bırakmamıştım. Benim üzerimde nasıl bir etki yarattığını biliyor ya da hissediyor olmalıydı.

Ağzım kurudu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ancak etraf çok karanlıktı ve müzik fazlasıyla yüksekti, sanki zaman kavramı tamamen kaybolmuştu.

Kendi dünyamızdaydık. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Vuk dizini yukarı bastırdı. Duruşunda ufak bir değişiklik bile yaratmayacak kadar belirsiz bir hareketti.

Fakat bu bile yeterliydi. Yenilenen baskı, içimde bir zevk patlaması yarattı. Damarlarımda dolaşarak beni içten dışa yakıyordu.

KISKANÇLIK KRALI

Vuk'un eli bir kez daha boğazıma dolandı. Nefesimi kesmeyecek kadar hafif, utanç verici bir iniltinin dudaklarımdan kaçmasına yetecek kadar kararlıydı.

Bundan hoşlanmamalıydım ama... *Siktir*. Hoşlanmıştım.

Elim bileğinden omzuna kaydığında, Vuk başını eğdi. Keskin hatlı yüzü, soğuk ve vahşi bir maskeden ibaretti. Tüm kısıtlamalardan kurtulmuş bir halde arsızca ona sürtünmemi izliyordu.

Ne yaptığımın farkında bile değildim. Tenime bir sıcaklık dalgası yayıldı, dünya bulanıklaşarak sadece bacaklarımdan arasındaki noktadan ibaret hale geldi. Baskı gitgide artarak yükseldi, ta ki...

Bir dizi ayak sesi, içimde bulunduğum sisi delip geçti.

Vuk sanki onu yakmışım gibi geri çekildi. Yeleği vurulduğunu göstererek titreyince başını soluma çevirdi.

Bir saniye sonra benim yeleğim de titredi. Vücudum şiddetle sarsıldı ama dişlerimi sıkıp kendimi doğrulmaya zorladım.

Davetsiz gelen kişiye döndüm. İçten içe titriyordum. Mahvolmuş orgazmım yüzünden tenim o kadar hassaslaşmıştı ki, titreşimler benimle adeta alay ediyordu.

"Kazandım!" Will bize gülümseyerek küçük bir dans gösterisi yaptı. "Siktir, kazandım!"

Zaferin verdiği coşkuyla, bunun bir grup oyunu olduğunu ve Vuk'u vurarak kendi takım arkadaşını elediğini fark edemeyecek kadar kendinden geçmiş görünüyordu.

Önemli değildi. Ayakta kalan son kadın bendim, yani her halükârda onlar kazanacaklardı.

Titrek bir nefes aldım. *Laser tag* oynadığımızı tamamen unutmuştum. Will bizi vurmadan önce ne kadarını görmüştü? O... Ben...

Yüzüm kızardı. Yokmuşum gibi davranmaya başlayan

ANA HUANG

Vuk'a kaçamak bir bakış attım. Bana bakmadan yanımdan geçip çıkışa doğru ilerledi.

Tanrım.

Yaptığım şeyin gerçekliği bana bir kamyon gibi çarptı. *Laser tag* arenasında Vuk Markovic'e resmen sürtünmüştüm. Üstelik o da beni durdurmamıştı.

Bu ne anlama geliyordu? Belki de şaşkınlıktan nasıl tepki vereceğini bilememişti *ya da* -fazla iyimser bir düşünce de olsa- ne olduğunu hiç anlamamıştı.

Bunun ihtimali çok düşüktü ama öpüşmüş *ya da* kıyafetlerimizi çıkarmış değildik. Will yüzünden orgazm bile olamamıştım. Aslında hiçbir şey olmamış sayılırdı. Değil mi?

Hafifçe inledim. Bahanelerim bana bile zayıf geliyordu.

Grubun geri kalanının bizi beklediği VIP odasına kadar Vuk ve Will'i takip ettim. Sadakatsizliğimin yüzüme kazındığını düşünüyordum ama kimse farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Aferin, bebeğim." Jordan ayağa kalkarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

Zorla gülümsedim. Başka bir erkeğin dokunuşunun izleri hâlâ tenimde dolaşırken onun öpücüğünü kabul etmek, içimi suçluluk duygusuyla doldurdu.

Dikkatimi yeniden Vuk'a çevirdiğimde onun da bize baktığını fark ettim. Gözleri Jordan'dan bana kaydı ve dudakları yanaklarımın kızarmasına neden olan alaycı bir gülümsemeye yukarı kıvrıldı.

Bakışlarımı ondan kaçırdım.

Ne yaptığımı biliyordum. Yine de bu konuda bir pislik gibi davranmak zorunda değildi.

Neyse ki oyun bittiği için orada fazla kalmadık. Kızlar kaybettiğinden dolayı hesabı ödediler ve katkıda bulunma girişimlerimi reddettiler.

KISKANÇLIK KRALI

“Bu gece *senin* gecen,” dedi Sloane kararlı bir şekilde. “Bir kuruş bile ödemeyeceksin.”

Onunla tartışmak, bir tuğla duvarla tartışmak gibi olduğundan ısrar etmedim.

Vuk hariç hepimiz dışarı çıktık, o görüntülü görüşme yapmak için geride kaldı. Herkes vedalaşıp evine gitti. Jordan ve ben, Rhode Island’dan dönmesinden bu yana ilk kez baş başa kalmıştık.

Son taksinin arka farları gözden kaybolana kadar bekle-dikten sonra konuşmaya başladı. “Nasıl hissediyorsun?”

Hafif bir esinti, tenimdeki kızarıklığı aldı götürdü. “Üşüyorum ve biraz sarhoşum,” dedim ve karşılığında eğlenceli bir kahkaha duydum. Biraz endişeli bir şekilde, “Altı hafta kaldı,” diyerek gülümsedim.

“Evet.” Jordan ellerini ceplerine soktu. “Hazır mısın?”

Hayır. “Sen?”

“Hazır olabileceğim kadar.”

Sessizce durup trafiğin sesini ve yoldan geçenlerin konuşmalarını dinledik. Genelde çok rahat sohbet ederdik ama bu gece ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık.

En sonunda sessizliği bozarak, “Büyükkannen nasıl?” diye sordum.

“Beklenebileceği kadar iyi. Onu tanıyorsun,” dedi Jordan hafifçe gülümseyerek. “Güçlüdür. Yüksek lisansımı bitirdiğimden beri evlenmem için başımın etini yiyor. Her şeyi göz önünde bulundurursak, düğünümüz onu çok mutlu etti.”

En azından bu bir umut ışığıydı. Ancak şimdi aile konusuna gelmişken... “Anlaşmamız bittikten sonra ailene gerçeği söyleyecek misin?”

Gülümsemesi, bir yüz buruşturmasına dönüştü. Nadiren değindiğimiz bir konuydu ama bu sırrın ona ne kadar ağır geldiğini biliyordum. Evliliğimizde ne olursa olsun, onun mutlu

ANA HUANG

olmasını istiyordum. Ailesine neden aşk yerine mantık evliliği yaptığını anlatmadığı sürece bunun mümkün olacağını sanmıyordum.

“Bilmiyorum. Söylemek istiyorum ancak iyi karşılamayacaklarını hissediyorum ve bununla uğraşmaya hazır değilim,” diye itiraf etti. Yüzüne küçük bir gülümseme daha yerleşti. “Beş yıl sonra tekrar sor.”

“Takvimime işaretleyeceğim.”

Jordan güldü. Onu daha fazla zorlamadım.

Bu onun hayatıydı, her şeyi kendi istediği zaman yapmıyordu. Ayrıca neden bu kadar tereddüt ettiğini de anlıyordum. Ailesinin tek vârisiydi. Herhangi biriyle romantik bir ilişki kurmak istemediğini onlara nasıl söyleyebilirdi? Seks yapmıştı, farklı ilişkiler denemişti ama bir hayat arkadaşına ihtiyacı yoktu ya da istemiyordu. Çocuk da istemiyordu.

Bu yüzden benimle anlaşmaya varmıştı. Bir gece Milano’da içki içerken bana itiraf ettiği için sırrını zaten biliyordum. Bu yıllar önce, Jacob Ford kampanyamın bitiminden hemen sonra yaşanmıştı ve ben de onun çevresinde onu hiçbir şekilde kullanmaya, manipüle etmeye veya baştan çıkarmaya çalışmayan birkaç kişiden biri olduğumu kanıtlamıştım.

Ayrıca ona âşık olmam ya da onunla geleneksel bir evlilik düşünmem de mümkün değildi. Bu da beni onun amaçları için mükemmel bir partner yapıyordu.

Aramızda karşılıklı olarak yarar sağlayan bir anlaşma vardı ama bir yanım bunun gerekli olmamasını diliyordu. Jordan’ın, hayatının bu kadar önemli bir parçasını -ve kendisini- ailesiyle paylaşamamasına üzülüyordum.

“Anlaşmamızdan gelecek paraya neden ihtiyacın olduğunu bana hiç söylemedin,” dedi Jordan. “Bana bir ipucu verir misin?”

“Para istemek için gerçekten bir nedene ihtiyaç var mı?”

KISKANÇLIK KRALI

diye geçiştirdim. Jordan'a güveniyordum ancak sektörle fazla iç içeydi. Planlarımı paylaşma riskini göze alamazdım. Zaten sözleşmemle ilgili yapabileceği bir şey yoktu, büyükannesi hastayken ve kendi şirketini yönetmek zorundayken onu da kendi karmaşama sürüklemek istemiyordum.

"Hayır. Fakat senin gibi biri bunun için hayatının beş yılını feda etmeye hazırsa, genellikle güçlü bir motivasyonu vardır." Omuz silkti. "Güzelsin, zekisin ve başarılısın. Benden daha iyi ve zengin birini bulup aşk evliliği yapabilirsin."

Aşk evliliği. Tabii.

Başımı geriye atarak gökyüzüne baktım. Manhattan'da yıldızları görmek imkânsızdı ama orada bir yıldız denizi olduğunu ve şefkatli melekler gibi bize parıldadıklarını hayal etmeyi seviyordum. Biz hayatın içinde amaç, anlam ve en küçük bir mutluluk kırıntısı peşinde tökezlerken sanki onlar insanlığın dramını ve çilesini izliyorlardı.

"Belki," dedim usulca. "Ama artık pek bir önemi yok."

Jordan'dan daha zengin adamlar var mıydı? *Evet.* Peki daha iyi ya da ruh eşi olabilecek biri var mıydı? Kim bilebilirdi ki?

Arenanın girişine baktım. Vuk hâlâ içerideydi.

Zihnim istemsizce son bir aydaki etkileşimlerimizi gözümün önüne getirdi.

Mutfağıma kusursuz bir şekilde uyum sağlaması. Onu her gördüğümde midemde hissettiğim o hafif sızı. Dudaklarının tenime değişti ve elinin boğazıma dokunuşu...

Önemli olan kim olduğu değil, bana *hissettirdikleriydi.* Yalnız değilmişim, hayattaymışım ve dünya engellerle değil de olanaklarla doluymuş gibi hissettiriyordu.

Eğer mantık evliliğini teklif eden o olsaydı, düğüne kadar kendimi bu kadar kötü hisseder miydim?

ANA HUANG

“Ben eve gidiyorum,” dedi Jordan. “Sana taksi çağırabilirim.”

Başımı iki yana salladım. “Yürüyeceğim. Evim çok uzak değil.”

Vedalaştık. Sonra o gitti ve ben yine yalnız kaldım. Neden-se henüz oradan ayrılmaya cesaret edemiyordum.

Herkes gittiği için kendimi... boş hissediyordum. Beni enerjileriyle doldurmuşlardı. Onların heyecanı olmadan sadece üzgün ve bitkin hissediyordum. Bekârlığa veda partisinden sonra bir gelin adayının hissetmesi gereken duygular tam olarak bunlar değildi.

Eğlenmişim ama bu gece orada bulunanların yarısını bile tanımadığım gerçeği gözümünden kaçmamıştı.

Lise ve üniversitedeki arkadaşlarımla bağlantımı kaybetmişim. Zaman ve mesafe bu ilişkileri yıpratmıştı, onların yerini dolduracak hiçbir şeyim de yoktu. Belki olsaydı, kendimi bu kadar kaybolmuş hissetmezdim.

Heyecan verici haberlerim oluyordu fakat paylaşacak kimsem yoktu. Berbat günlerim oluyordu ve yine dertleşebileceğim kimse yoktu. En azından gerçek anlamda, derin bir bağ kurabileceğim biri yoktu. Sanki benimle diğer herkes arasında kalm bir cam duvar vardı. Onları görebiliyordum ama onlara ulaşamıyordum. Gerçek bir acil durum yaşasam, ailem dışında kimi arayacağımı bilemezdim.

Tüm bunlar sırf kendi isteklerimin yerini... bunun almasına izin verdiğim içindi. Macera, şöhret, para... Üstelik vergiler, ajans ücretleri ve diğer masraflar düşüldükten sonra paradan geriye çok fazla bir şey kalmıyordu. Çoğu insan be-

KISKANÇLIK KRALI

nim hayatımı yaşamak için her şeyi yapardı. Oysa ben okulu bitirip doktor ya da kimyager olsaydım nasıl olacağını merak ediyordum.

Daha iyi olabilirdi ya da daha kötüsü ama en azından kendimi özgür hissederdim.

Arenanın kapısı açıldı ve Vuk dışarı çıktı, yüzü yine taş gibi sertleşmişti. Cumartesi gecesi bu saatte kimi araması gerektiğini bilmiyordum ama her kimle konuştuysa, onu çok kızdırmıştı.

Gözlerimiz buluştu. Gecenin olayları, söylenmemiş sözlerin ağırlığıyla aramızdan geçti.

Vuk'un çenesinde bir kas seğirdi. Ardından veda etmeden arkasını dönüp gitti.

Onu örnek al ve oradan ayrıl, Ayana.

Arkasından baktım. Elime dokunan dudaklarının heyecanını ve karanlıkta yaşadığımız o elektrik yüklü anı hatırladım. Uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar canlı hissetmiştim.

O köşeyi dönüp kaybolduğunda, içimde bir şeyler koptu. Cesaretimi kaybetmeden önce peşinden koştum. "Bekle!"

Adım atmak üzereyken durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü. Sokak, arenanın dışındaki ana caddeden daha sessizdi ve ona doğru yürürken kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyordum.

Mekânın tavsiyesine uymayıp yüksek topuklu çizmeler giymiştim çünkü topuklularla kendimi daha rahat hissediyordum. Genelde özgüvenimi artırıyorlar, hayatım üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissettiriyorlardı.

Bu gece ne özgüvenim ne de kontrolüm vardı. Sinirlerim damarlarımda tiz ve gergin bir şekilde uğulduyordu. Fakat artık geri dönmek için çok geçti.

Vuk en sonunda bana dönerek kayıtsız bir ifadeyle yaklaş-

mamı izledi. Gölgeleer yüzünde dans ediyor, bıçak gibi keskin elmacıkkemiklerinin ve acımasız, gergin dudaklarının etrafında dönüyordu.

Bir ay önce karanlık bir sokakta Vuk Markovic'le yalnız kalmak bana panikatak geçirtebilirdi. Ancak bir şekilde, bir yerlerde bu durum değişmişti.

O anda birlikte olmak için birini seçebilseydim, onu seçerdim.

Birkaç adım ilerisinde durdum, yüreğim ağzımdaydı. "Oyun sırasında elimi öptüğünde bu bir kaçış mıydı, yoksa başka bir şey miydi?"

Hemen konuya girmiştim. Artık çok geçti ve başka bir şey yapamayacak kadar usanmışım.

Onun cevabını beklerken kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu.

Vuk'un yüzünde tek bir duygu belirtisi bile yoktu. *O 'başka bir şey' ne olabilir?*

"Sen söyle." Hiç kimseye karşı bu kadar açık sözlü olmamıştım ama haftalardır birbirimizin etrafında dans ediyorduk.

Artık bu meseleyi sonsuza dek çözmenin zamanı gelmişti.

Vuk gölgelerden sıyrılıp ışığa çıktı. Adımları boş sokakta yankılanırken içimde garip bir beklenti ve korku hissi uyandı.

Arenada beni tüketen hisle aynıydı. Tehlikenin eşiğinde olduğumu, düşüşün şimdiye dek yaşadığım en korkutucu ancak en heyecan verici şey olacağını biliyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatması üç adım sürdü. Soğuk, mavi gözlerinin arkasında yaklaşan bir fırtınanın tehdidi gizliydi. *Neden buradasın, Ayana?*

Bir bahane uydurmak için son şansımdı. Yapılacak en güvenli ve akıllıca şey bu olurdu.

Fakat temkinli olmaktan, akıllıca davranmaktan ve beni buradan başka hiçbir yere götürmeyen -beni altın bir kafe-

KISKANÇLIK KRALI

se hapseden ve sevmediğim bir adama bağlayan- her şeyden bıkmıştım.

Neden herkes istediğini yaparken ben “doğru” olanı yapmak zorundaydım? Neden hayatımın çoğunu başkalarının hayallerini ve hedeflerini gerçekleştirmek uğruna harcamışken kendi mutluluğumun peşinden gidemiyordum?

Kendim için *tek bir şey* istiyordum. Hayatı yeniden heyecan verici hale getirecek bir kıvılcım.

Nefesim serin gece esintisinde buharlaştı. Küçük bir adım daha yaklaştım, her nefes verişimde göğsüm onunkine dokunuyordu.

Vuk’un kasları gözle görülür şekilde gerildi, yine de geri çekilmedi.

Beklenti kanımda dolaşıyordu. Sanki bir hız treninin tepesine santim santim tırmanıyor ve kaçınılmaz düşüşü bekliyordum. O anı, baş döndürücü heyecanı... Hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

Elimi omzuna koyup parmak uçlarımda yükseldim. Pervasız cesaretimin beni yönlendirmesine izin vererek çenemi yukarı kaldırdım ve...

Vuk’un eli hızla havaya kalkıp bileğimi kavradı. Avucu tenimi yakıyordu. “Yapma.”

Ağızdan çıkan kelime duyularıma saldırıp karnıma bir yumruk gibi indi.

Konuşmuştu. Sözlü olarak. Benimle.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Sesi derin ve boğuktu, kontrolü elinde tutmasına rağmen duygu yüklüydü.

Şok, öpüşme girişimimi seldeki bir enkaz gibi kenara itti.

Vuk mecbur kalmadıkça konuşmazdı. Jordan bile üniversiteden beri onun konuştuğunu fazla duymamıştı.

Peki neden sessizliğini bozmak için bu geceyi seçmişti?

Onu baştan aşağı süzerek gergin ağzını ve bileğimi acı verici bir şekilde kavrayan elini inceledim.

ANA HUANG

Yapma. İşkence dolu sesi kulaklarımda çınladı ve gerçek o anda acı verici, yürek parçalayıcı bir netlikle ortaya çıktı.

Bu beni istemeyen bir erkeğin emri değildi. Beni *isteyen* birinin yalvarışydı.

Vuk Markovic beni istiyordu ve kendimi ona sunduğum halde bana sahip olamaması onu öldürüyordu. *Özellikle* de kendimi ona sunduğumda.

Bu bilgi, beni baş döndürücü bir heyecanla sardı. “Vuk...” diye soludum.

Kolumu öyle bir sıktı ki, neredeyse çığlık atacaktım. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Alçak ve sert sesi karşısında ürperdim. “*Kada te konačno budem, poljubio nećeš više nositi njegov prsten na ruci.*”*

Söylediği kelimelerin hiçbirini anlamamıştım ama ardındaki duyguyu anlıyordum. Hem bir tehdit hem de bir vaat gibi hissettiriyordu.

Vuk o gece ikinci kez beni serbest bıraktı.

Beni orada, karanlığın içinde, arzudan nefes nefese kalmış ve daha fazlası için yanıp tutuşur halde öylece bıraktı.

* (Srp.) “Seni nihayet öptüğümde, artık parmağında onun yüzüğü olmayacak.” (ç.n.)

19

Vuk

Son şişe de patlayarak cam parçalarından oluşan bir yağmura dönüştü.

Bir dakikadan kısa sürede on iki şişeyi de vurup kendi rekorumu kırmıştım. Buna rağmen hiç tatmin olmuş hissetmiyordum. Hâlâ gergindim, duygularım lanet olası bir sarkaç gibi öfke ve pişmanlık arasında gidip geliyordu.

Bekârlığa veda partisinin üzerinden altı gün geçmişti.

Altı gün boyunca Jordan'm Ayana'yı yanağından öpüşünü ve onun buna karşılık gülümseyişini tekrar tekrar gözümde canlandırdım.

Yüz otuz saat boyunca vücudunun benimkine doğru nasıl kıvrıldığını hatırladım.

Sekiz bin küsur dakika boyunca beni neredeyse öpecek olmasını zihnimde yeniden yaşadım.

Ve sonsuz kez eğer onu durdurmasaydım, ne olurdu diye düşündüm.

Bekârlığa veda gecesinde bunu yaparak ne halt etmeye çalışmıştı?

Ayana'nın hiçbir sebep yokken Jordan'la nişanım tehlikeye atacağına bir an bile inanmıyordum. Ayrıca onun bana karşı ani bir arzu duyduğu için kendini tutamadığına da kesinlikle inanmıyordum.

Yeni bir sıra şişe dizdim.

Sosyalleşecek havada değildim, bu yüzden Valhalla'ya

gitmek yerine evimdeki geçici atış poligonuna çekilmiştim. Bekârlığa veda partisinden sonra en az iki ay boyunca kimseyle konuşmak istemiyordum.

İkinci atış turuma başlamak üzereyken kapı açıldı. Sean içeri girdi, yüzü asıktı.

Çalışanlarım bütün hafta boyunca benden kaçmıştı. Kötü bir ruh hali içinde olduğumu anlayacak kadar uzun süredir benimle çalışıyorlardı ve herhangi bir insan etkileşiminin beni daha da sinirlendireceğini biliyorlardı.

Sean kapıdan kimin girip kimin giremeyeceği konusunda nihai otorite sahibi olan kâhyam Jeremiah'yı geçebilmişse, konu önemliydi.

Kulaklığımı çıkarıp beklemeye başladım.

“Bir şey bulduk.” Sean hemen konuya girdi. “Şehir dışındaki terk edilmiş bir garajda bir SIM kart çıktı. Kartı alıp satın alındığı yere kadar izini sürdük. İşe yarama ihtimali düşüktü ama bir şey bulduk.” Yorgunluğunun ardında bir tatmin duygusu vardı. Haftalardır durmaksızın gizemli Kardeş'in peşindeydi ve bu onu fiziksel olarak çok yıpratmıştı. “Devin Rhoades. Kardeşlik'in bilinen bir üyesinin takma adı.”

Vücudumun her hücresi, sudaki kan kokusunu alan köpekbalığı gibi bu bilgiye kilitlendiğinde, sanki etraftaki her şey bir anlığına dondu.

“Onun hakkında bulabildiklerimiz burada.” Sean bana bir dosya uzattı. “Adam adeta bir hayalet, üyeliği göz önüne alındığında bu beklenen bir şey. Fakat soyadına bak.”

Klasörü açtığımda, gizemli Kardeş'in net bir fotoğrafını gördüm. Doğrudan kameraya bakıyordu. Sert hatlarla keskinleşmiş bir yüzü, soğuk ve yeşil gözleri vardı. Otuzlu yaşların başında, Amerikalı, beyaz, en son New York'ta görülmüş... Birden fazla takma adla faaliyet göstermişti ancak dosyadaki en eski isim koruyucu aile kayıtlarından geliyordu.

KISKANÇLIK KRALI

Roman Davenport.

“Evet.” Sean, şaşkın sessizliğini doğru bir şekilde okudu. “O Davenport. Dominic’le, ergenlik çağlarında Ohio’da aynı koruyucu aileye verilmişler. Dominic üniversiteye gitmiş, Roman ise ortadan kaybolmuş. Kardeşlik’e nasıl katıldığı veya eğitimi hakkında ayrıntılar bilinmiyor fakat yaklaşık altı yıl önce Fransa’da yeniden ortaya çıkmış. Söylentilere göre oradaki bir yerel suç lorduna düzenlenen suikasttan sorumluymuş. Adamın kafası kesilmiş. Epey etkileyici bir mesaj vermiş.”

Duyduğum bilgileri sessizce sindirdim.

Roman ve Dominic Davenport üvey kardeşlerdi. Valhalla’da iş yaptığım, etkinliklere birlikte katıldığım ve nezaket kuralları gereği sohbet ettiğim Dominic’in ta kendisinden bahsediyordum.

Dominic, ailesi veya üniversite öncesi yılları hakkında hiç konuşmazdı. İçgüdülerim bana onun Kardeşlik’le bir ilgisi olmadığını söylüyordu ancak bu tür durumlarda hiçbir şeyi göz ardı edemezdim.

Dominic ve Roman’ın şu anki ilişkileri nasıl?

“Belirsiz,” dedi Sean. “Anladığımız kadarıyla, Dominic üniversiteye gittikten sonra irtibatı kaybetmişler. Fakat bunlar sadece ilk bulgularımız. Daha derinlemesine araştırmamız gerekecek ama şimdiye kadar elde ettiklerimizi sana hemen aktarmak istedim.” Duraksadı.

Tereddüdü karşısında kaşlarımı kaldırdım. Bu hiç ona göre değildi. ***Başka ne var? Söyle hadi.***

“İki yıl önceki Sunfolk skandalını hatırlıyor musun?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

Skandal, son yıllarda ana haberlere konu olan en büyük suç hikâyelerinden biriydi. İsmi açıklanmayan paralı asker

örgütünün bir üyesi, Sunfolk Bank CEO'suyla paralı askerler arasında, Sunfolk'un rakiplerini her ne pahasına olursa olsun -yani cinayet yoluyla- ortadan kaldırmak için yapılan bir sözleşmeyi sızdırmıştı.

Sözleşme internette hızla yayılmıştı. Detayların çoğu sansürlenmişti ancak bu, söylentilerin ve komplo teorilerinin yayılmasını engellememişti. Sunfolk'un CEO'su hapishanede gizemli bir şekilde ölmüştü ama banka iflasın eşiğine geldiğinde başka biri devreye girip bankayı satın almıştı. *Dominic.*

Parçalar yerine oturuyordu. *Kardeşlik'in o sözleşmedeki örgüt olduğunu düşünüyorsun.*

"Evet ve sözleşmeyi sızdıran kişi de Roman olabilir." Sean'ın ağzı ince bir çizgi halini aldı. "Henüz hiçbir şeyi doğrulayamam ama tarih ve olayın içindeki kişiler göz önüne alındığında, bu mantıklı görünüyor."

Öyleydi ve lanet olsun, keşke öyle olmasaydı.

Dominic'in olaya karışması, durumu daha da karmaşık hale getirecekti. Arkadaş olmasak da aynı çevrede bulunuyorduk. Geçmişimi ve bugünümü ayrı tutmaya çalışıyordum. Fakat o, geçmişimle bağlantısı olamayacak kadar şimdiki hayatımla iç içe geçmişti.

Bu konuyu araştır. Günlük güncellemeler istiyorum.

Sean başını salladı. "Bir şey daha var. Güvenlik ekibinin şefi olarak hem burada hem de ofisinde güvenlik önlemlerini artırmanın ne kadar önemli olduğunu vurgulamazsam, görevimi yerine getirmiş sayılmam. Konuştuğumuz gibi güvenlik güncellemelerini yaptık ancak Kardeşlik seni gözetliyorsa, Roman'ı aradığımızı çoktan öğrenmiş olabilirler. Senin peşinde olduklarını *öğrendiğini* bilecekler ve bu da başka bir saldırının yakın olabileceği anlamına geliyor."

Yine haklıydı.

Etrafımda silahlı korumaların olmasından nefret ediyor-

KISKANÇLIK KRALI

dum. Ne kadar çok insan dahil olursa, sızıntı ve ihanet olasılığı o kadar artardı. Tek bir hata ya da bir hain, her şeyi mahvedebilirdi. Ne kadar iyi incelendiklerinin bir önemi yoktu, çoğu insan satın alınabilirdi. Onlarla uzun bir geçmişim olmadığı ve sadakatlerini kanıtlamadıkları sürece kimseye güvenmezdim.

Neyse ki, kiralık kas gücü dışında kendimi korumak için başka yollar da vardı.

Koruma yok. Diğer önlemleri artırın. Sean tartışmak üzere ağzını açtığı anda ekledim. ***Kendimi koruyabilirim.***

İç çekti ama konuyu daha fazla uzatmadı. “Tamamdır.”

O gittikten sonra geçici atış poligonumda kalarak bulmacanın eksik parçalarını birleştirmeye çalıştım.

Roman. Dominic. Kardeşlik. Vault. Ortak nokta neydi?

Sean haklıysa ve sözleşmeyi sızdıran Roman ise o zaman örgütün bir numaralı hedefi olurdu. Kiralık katiller işlerini itibarlarıyla yürütürdü ve bu büyüklükte bir sızıntı, güvenilirliklerini yok ederdi. İsimleri duyulmamış olabilirdi ama gölgelerdeki kişiler sırları ortaya çıkarmanın bir yolunu bulurlardı.

Roman örgütün hedefiyse neden onların adına beni öldürmeye çalışsındı ki? Belki de kendi başına hareket ediyordu fakat daha önce hiç karşılaşmamıştık. Beni öldürmek için kişisel bir nedeni yoktu.

Son olarak o lanet not vardı. *Onlar bulmadan önce beni bul.* “Onlar” diye bahsettiği Kardeşlik miydi?

Ucu açık sorular ve binlerce olasılık yüzünden başım zonkluyordu.

Odaklanamıyordum, bu yüzden poligonu temizleyip üst kattaki ofisime çıktım. Silahım yanımdaydı.

Evin bana özel olan kanadı, kapalı bir geçitle ana odalardan ayrılıyordu. Temizlikle bakım dışında, personelim ben çağırmadığım sürece oraya dokunmazdı ve bu da tam iste-

ANA HUANG

diğim şeydi. Yukarı Doğu Yakası'ndaki bu mülkü özellikle satın almıştım çünkü yerleşim planı bana birçok arkadaşımın sevdiği çatı katlarından ve kumtaşı evlerden daha fazla mahremiyet sunuyordu.

Bekârlığa veda partisine kafayı takmışken ihmal ettiğim bazı işleri halletmeye hazır bir şekilde ofisime adım attım ama ensemdeki tüyler aniden diken diken oldu.

Bir terslik vardı.

Daha spesifik olarak *burada biri vardı*.

Yıllar boyunca birçok tehlikeden kurtulmama yardımcı olan altıncı his, duvardaki gölgeyi ya da koltuğun ters durduğunu fark etmeden önce devreye girdi.

Davetsiz misafir lanet olası koltuğumda bana doğru döndüğünde, çoktan silahımı kaldırmış ve ona doğrultmuştum.

Sırtarak kestane rengi deri koltuğa biraz daha gömüldü. “Misafirlerini karşılamak için pek de kibar bir yol değil.”

Silahın horozunu kaldırdım.

“Beni vurabilirsin.” Sıkılmış gibi konuşuyordu. “Ya da evine girme riskini neden aldığımı öğrenebilirsin.”

“Birinci seçeneği tercih ederim,” diye hırladım.

Ölü adamlara nefesimi israf etmekten nefret ediyordum ama silahımı indirmeyi kesinlikle düşünmüyordum. Bu durumda iletişim kurmanın tek yolu konuşmaktı.

“Demek konuşabiliyor.” Gülümsemesi mizahtan yoksundu. “Kim olduğumu bildiğini biliyorum. Bu da karşılıklı bir çıkarımız olduğunu da bildiğin anlamına geliyor. Kardeşlik. Dediğim gibi beni vurabilirsin ya da söyleyeceklerimi dinleyebilirsin. Son zamanlarda kafanı kurcalayan birçok sorunun cevabını bulacağını hissediyorum.” Yavaşça ellerini kaldırdı. “Silah yok. Sadece konuşmak istiyorum.”

Parmağım seğirdi. Tetiği çekip onu vurmak için can atıyordum, Kardeşlik'in canı cehennemeydi. Kahretsin, dikka-

KISKANÇLIK KRALI

timi dağıtmak için gönderilmiş olabilirdi. Şu an evde belki başka üyeler de vardı, ben burada meşgulken koridorları basıp personelimi terörize ediyor olabiliyorlardı.

Alarmların çalmamış olması göz önüne alındığında bu olasılık düşük olsa da imkânsız değildi.

Onun içeri girmeyi başarmış olması gerçeği de hiç iyi değildi ama güvenlik ihlaliyle sonra ilgilenecektim. Daha acil işlerim vardı.

Gözlerini kırpmadan bana baktı.

Piç kurusu. Elinde koz vardı, o da bunun farkındaydı. Kardeşlik’le olan tek bağlantım oydu ve kafasını uçurmanın vereceği tatmin, onunla birlikte yok olacak bilgilere değmezdi.

Silahı bir santim indirerek konuşmaya başlaması için işaret ettim.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Roman Davenport öne eğildi, gözleri batmakta olan öğleden sonra ışığında parılıyordu. “Detaylara girmeden önce sana bir teklifim var.”

“Kestik!” Wentworth kamerasını indirerek kaşlarını çatı. “Ayana, bebeğim. *Odaklanmıyorsun*. Ateşin nerede? Tutkun nerede? Seni Yılın Modeli yapan *o özel şey* nerede, hımm? Göremiyorum, tatlım.”

Ben senin bebeğin ya da tatlın değilim.

Sert cevabımı geri yuttum. Profesyonellikten saparsam “çalışması zor” biri olarak etiketlenirdim.

Ayrıca kabul etmek istemesem de haklıydı. Kafam işimde değildi. *Sage Studios*’un kot çekiminde iki saati geride bırakmıştık ama henüz hiçbir fotoğrafı çekememiştik. Milano’da gıda zehirlenmesi yaşayıp on bin dolarlık bir elbisenin üzerine kustuğumdan beri işimde hiç bu kadar zorlanmamıştım.

“Üzgünüm.” Zorla gülümsedim. “Hazırım. Odaklanacağım.”

Wentworth bir saniye bana baktıktan sonra abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Hayır. Herkes beş dakika mola versin. Biraz temiz hava alın, lanet tuvalette işinizi halledin. Umurumda değil. Ancak sete döndüğümüzde, *hepinizin* en iyi performansınızı sergilemesini istiyorum. Duydunuz mu? Hadi bakalım!” Parmaklarını şıklattı. “Çabuk, çabuk!”

Asistanlar, stilistler, makyaj sanatçıları ve kuaförlerden oluşan ekip dağıldı. Stüdyo sohbet sesleriyle doldu ve ben en yakın pencereye doğru yürürken birkaç kişi bana sempati dolu bakışlar attı.

Pencereyi hafifçe aralayarak eylülün serin havasını açgöz-

KISKANÇLIK KRALI

lülükle ciğerlerime çektim. Kahvaltıda içtiğim yeşil *smoot-hie*'den beri bir şey yememiştim, stres ve açlıktan başım biraz dönüyordu. Wentworth'ün arka planda emirler yağdırması da yardımcı olmuyordu. Tanrım, o adamdan nefret ediyordum.

Şimdiye kadar profesyonelce davranmıştı ama sadece varlığı bile beni ürkütüyordu. Etrafımızda başka bir sürü insan vardı, yine de onun yanında tamamen rahat hissedemeyecek kadar çok şey görmüş ve duymuştum.

Keşke Vuk burada olsaydı. Bu düşünce istemsizce zihnimde dolaştı. Vuk'un moda dünyasıyla hiçbir ilgisi yoktu ama ne kadar korkutucu ve sinir bozucu olsa da bana güven hissi veriyordu. Yarın kıyamet kopsa, bizi hayatta tutmak için ne yapması gerektiğini tam olarak bileceğinden emindim. O kadar yetenekliydi.

Ne yazık ki, bu çekimi mahvetmemin sebebi de oydu.

Onu öpmeye çalıştığım için beni sokakta bırakıp gitmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Ne kadar çok düşünürsem, suçluluk ve utanç duygusu beni o kadar yiyip bitiriyordu. Buna rağmen o anı düşünmeden *edemiyordum*.

Bana bakışını, bileğimi tutuşunu ve kulağıma fısıldadığı sert sözlerini...

Ne dediğini anlamamıştım ancak önemi yoktu. Bu anı, omurgamdan aşağıya sıcak bir ürperti gönderiyordu. *Her seferinde.*

Makyöz yanıma geldi. "Bir dakika sonra çekime devam edeceğiz. Önce makyajını tazeleyeyim."

"Tabii ki." İçimdeki kargaşayı bastırıp pencereyi kapattım.

"Teşekkür ederim."

Ekip saçımı ve makyajımı yaparken zihnim geçen hafta sonuna geri döndü.

O zamandan beri Vuk'u görmemiş ve onunla konuşmamıştım. Artık içgüdülerimi sorgulamaya başlıyordum. Belki

benden hoşlanmamıştı. Belki de alkol hayal görmeme neden olmuş ve hissettiğim titreşimleri ben uydurmuştum.

Eğer gerçekten öyleyse, muhtemelen benim utanmazlığımdan tiksinimişti. Onun için ben, düğününden birkaç hafta önce nişanlısını aldatmaya çalışan birinden başka bir şey değildim.

Fakat bu doğru değilse ve benden gerçekten hoşlanıyorsa... bu da pek bir şeyi değiştirmezdi, değil mi? Tabii kısa süreli bir zevk için on üç yıllık bir dostluğu tehlikeye atmak istemediği sürece.

Kendi kendime homurdandım. Sarhoşken her şey çok daha kolaydı.

Saç ve makyaj ekibi son rötuşlarını yaptıktan sonra tekrar kamera önüne geçtim.

Wentworth beni baştan aşağı süzdü. Gözleri göğüslerimde ve bacaklarımda biraz fazla oyalanırken, “Güzel,” diye mırıldandı. “Ama bu yeterli değil. Ayana Kidane’nin meşhur ışıltısını görelim.”

Bu işi ne kadar hızlı bitirirsem, o kadar çabuk gidebilirdim. Bu yüzden rahatsızlığımı, Vuk ve düğünle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara ittim.

Regl dönemindeyken sırtı açık bir elbise ve *stiletto* giyerek İzlanda’da kış kampanyası çekimi yapabildiysem, bunu da yapabilirdim.

Derin bir nefes alıp odadaki diğer her şeyi unutarak sadece kendime, kameraya ve ritmik deklanşör sesine odaklandım. Hayatımın geri kalanı berbat olabilirdi ama bu?

Bu benim alanımdı.

Sonraki birkaç saat boyunca poz verdim, doğaçlama yaptım ve odadaki yükselen enerjiyi kullandım. Düşünmeme gerek yoktu, vücudumun pozisyonlara doğal bir şekilde girmesine izin verdim.

KISKANÇLIK KRALI

Arka planda Fransız elektronik müziği çalarken, “Muhteşem! Mükemmel!” diye haykırıyordu Wentworth. Ara sıra makyaj tazelemek ve kıyafetleri düzeltmek için mola verdik ancak çekim o kadar sorunsuz geçti ki, gün batmadan önce bitirdik.

“İyi iş, millet,” dedi Wentworth çekimin sonunda. “Bu kampanya çok başarılı olacak.”

Ekip toparlanırken üstümü değiştirdim ve telefonumu kontrol ettim. Ailemden ve Indira’dan yeni mesajlar gelmişti. Indira yine Vuk’la arasını yapıp yapamayacağımı soruyordu. Ayrıca Vuk’tan hiçbir mesaj gelmemişti... Tabii ona numaramı vermediğim için bu gayet mantıklıydı.

Yine de hayal kırıklığına uğramıştım.

“Harika iş çıkardın, tatlım. Yapabileceğini biliyordum.” Wentworth’ün kulağıma fısıldadığı sözler beni ürküttü. Başımı kaldırdığımda yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaklıktaydı ve hayalarına tekme atmamı engelleyen tek şey demir gibi olan irademdi.

“Başlangıçta zorlandık ama sonuç iyi oldu, değil mi?” Gülmemesi, amaçladığının tam tersi bir etki yaratıyordu.

Tarafsız gözle bakıldığında, Wentworth yakışıklı biriydi. Kırklı yaşlarının başındaydı. Gür kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve sert hatları vardı. Kadınlarla arkadaşlık kurmakta zorluk çekecek bir tip değildi, ta ki kadınlar onu tanıyana kadar.

Sahip olduğu çekicilik, kibirli ve genel olarak ahlaksız tavırlarıyla hemen gölgeleniyordu.

“Evet.” Birkaç adım geri çekildim. “Çekimi yaptığımıza sevindim.”

Etrafa baktığımda bizim dışımızda herkesin gittiğini fark ettim.

Çekim biter bitmez gitmediğim için kendime kızdım. Hiçbir model Wentworth'le yalnız kalmak istemezdi.

“Bunu kutlamalıyız.” Aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı. Artık seyircisi olmadığı için profesyonel davranmaya çok önem vermiyormuş gibiydi. “Dairem uzakta değil. Yemek sipariş edebilirim. Şampanya. Başka şeyler.” Son iki kelime imalı bir şekilde söylenmişti.

Tenimde gezinen örümcek ordusu çoğaldı. “Hayır, teşekkürler.” Bir adım daha geri çekildim ama arkamdaki duvar daha fazla geri gitmemi engelledi. “Başka bir randevum var. Aslında ben...”

“Gerçekten mi?” Wentworth kaşlarını kaldırdı. “Hank bana bunun bugünlük son işin olduğunu söyledi.”

Lanet olsun. Kahrolası Hank.

Daireme habersiz geldiğinden beri şüpheli bir şekilde sessizdi. Normalde beni kontrol etmek için en az dört kez arardı ama bu sefer hiç ses çıkmamıştı.

Belki de casusluk yaptığını anladığımı bildiği içindi. Söz verdiği gibi Vuk o hafta başında, dairemi ve eşyalarımı dinleme cihazı var mı diye kontrol etmeleri için ekibini göndermişti. Telefonumda ve her yere yanımda taşıdığım Beaumont marka kalemde birer tane bulmuşlardı. Bunları doğrudan Hank'e bağlayamadılar ancak sorumlusunun o olduğunu biliyordum.

Vuk'un ekibi dinleme cihazlarını ortadan kaldırmış, “izi sürülemeyen” cihazları kendi başıma kontrol etmemi sağlayan bir tarayıcı bırakmışlardı. Bilgi kesintisi Hank'i uyandırmış olmalıydı, o zamandan beri sesi çıkmamıştı.

Gözetleme konusunda onunla henüz yüzleşmek istemiyordum. Neyi beklediğimden emin değildim, sadece zamanın henüz gelmediğini biliyordum.

KISKANÇLIK KRALI

Bu sırada uğraşmam gereken başka bir sektör pisliği daha vardı.

“İş randevusu değil. Yüz bakımı randevusu,” diye yalan söyledim. Çantamı omzuma astım ve kapıya kadar olan mesafeyi ölçtüm. Uzak değildi ama Wentworth yolumu kesiyordu.

“Bir ay kadar sonra evleneceğini duydum.” Parfümünün güçlü kokusuyla boğulmama neden olacak kadar yaklaştı.

“Evet,” dedim zoraki bir gülümsemeyle. “Şimdi izin verirsen...”

“Bu yüzden mi bu kadar dalgınsın? Senden daha fazlasını bekliyordum.” Wentworth başını iki yana salladı. “Profesyonellik önemlidir.”

Sinirlerim tepeme çıktı ama tuzağa düşmedim. Ona bu fırsatı vermeyi reddettim.

“Düğünün hakkında çok fazla dedikodu var,” dedi rahat bir tavırla. “Mesela kilise töreninin *aslında* Orla Ford’un sağlığı nedeniyle değil, bir skandal yüzünden öne alındığı gibi. Hamilelik, evlilik dışı çocuk, bu tür şeyler.”

“Bunu söyleyenler yanılıyor,” dedim kısaca. Rol yapmaya devam edemeyecek kadar öfkelenmişim. “Dediğim gibi yüz bakımı randevum var, gerçekten gitmem gerekiyor.”

Onun yanından geçip gitmeye çalıştım ama çok hızlıydı. “Başka dedikodular da var,” dedi bir kez daha yolumu keserek. “Senin ve nişanlının seks bile yapmadığınıza dair şeyler. Zor olmalı. Fiziksel yakınlık ilişkilerde önemlidir.” Koluma dokunurken nefesi yüzüme çarptı.

Gözbebekleri kocaman olmuştu.

Kafası güzel. Bu farkındalık beni derinden sarstı. Çekimden sonra ne aldığını bilmiyordum ancak Wentworth kesinlikle kafayı bulmuştu.

Yıldırım hızıyla harekete geçtiğinde, korku soğuk bir bıçak gibi kaburgalarımın arasına saplandı. Tepki verebildiğimde artık çok geçti.

Ağzı ağzıma yapıştı. Ellerini başımın üstünden duvara dayadı ve beni vücuduyla duvar arasına hapsederken dili dudaklarımın arasına girmeye çalıştı.

Olayların ani değişimi beni o kadar şaşırtmıştı ki, Wentworth Holt rızam olmadan beni öperken hareketsiz bir şekilde ayakta durmaktan başka bir şey yapamadım.

Onu itmeliydim. Çığlık atmalı, bağırmalı, *bir şeyler* yapmalıydim. Fakat beynimin bir kısmı yaşananları tam olarak kavrayamıyordu.

Hikâyeler duymuş ve bazı şeyler görmüştük ama her insanın içinde kendisinin bir istisna olduğuna dair küçük, sarsılmaz bir inanç yaşıyordu. Başkalarına olanların kendilerine olamayacağına inanıyorlardı. Felaket mümkündü ancak olası değildi.

Bu yüzden onunla ilgili tüm endişelerime ve hissettiğim rahatsızlığa rağmen, onun böyle bir hamle yapmaya cesaret edeceğini hiç düşünmemiştim.

Wentworth tepkisizliğimi teşvik olarak algıladı. Beni daha sert öpmeye, duvardaki elini indirip omzumu okşamaya başladı.

Avucunun çıplak tenime değmesi beni sersemliğimden uyandırmıştı.

Midem bulanırken ani bir öfke dalgası diğer tüm duygularımı bastırdı. O anda işim ya da itibarım umurumda değildi. Wentworth Holt gibi erkekler çok uzun zamandır başkalarından faydalanıyordu ve ben bundan bıkmıştım.

Onu üzerimden itip avucumu yanağına geçirdim. Şiddetli *tokat* sesi boş stüdyoda yankılandı.

“*Dokunma bana.*” Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi sertçe çarpıyordu. Dilimde yapışkan, ekşi bir tat vardı ve ışıklar kulaklarımda arı gibi vızıldıyordu.

Diğer mankenlerle kıyaslandığında, Wentworth gibi sapık-

KISKANÇLIK KRALI

lar konusunda şimdiye kadar “şanslı” sayılırdım. Müstehcen bakışlara ve yorumlara maruz kalmış, ara sıra elini sürenlere katlanmışım ama şimdiye kadar kimse bu kadar küstah olmaya cesaret edememişti.

Wentworth’ün yüzü çirkin bir ifadeyle buruştu. “*Hayır*” cevabını duymaya alışık değildi. Reddedilmenin ve uyuşturucunun etkisiyle daha da canavarca bir hal almıştı.

Tekrar üzerime saldırdı. Ondan kaçmaya çalıştım fakat hareket alanım kısıtlıydı, o da uyuşturucunun etkisiyle insanüstü bir güce sahipti.

Kollarımı yakalayıp beni duvara itti. Boğazımdan bir çığlık yükseldi, ardından yeni bir öfke dalgası geldi.

Bütün gün süren çekimden sonra aç ve yorgundum. Ancak bitkinliğimin onun istediği her şeyi yapmasına izin vereceğim anlamına geldiğini düşünüyorsa, *canı cehennemeydi*.

Wentworth beni tekrar öpmeye çalıştığında, tüm gücümü toplayıp ona kafa attım. Kemiklerin iğrenç çıtırtısı, onun acı dolu çığlığına karıştı.

Onu kenara itip kapıya doğru koşmaya çalışırken burnundan kan fişkırdı ve kırmızı damlalar tenime sıçradı.

“Seni sürtük!” Yanından geçerken kolumu yakaladı. Eli kandan kayganlaştığı için tutuşundan kurtulmayı başardım.

Beni tekrar köşeye sıkıştırmasına fırsat tanımadım, düşünmedim bile. İçgüdülerimle hareket ettim ve dizimi tüm gücümle kasıklarına geçirdim.

Wentworth çığlık atarak iki büklüm oldu. Bu onu etkisiz hale getirmek için yeterli olmazsa diye çantamı yüzüne savurdum. Yanımda çekim günü çantam vardı ve içi makyaj malzemeleri, seyahat boyu saç ürünleri, su şişesi, ajanda, şarj cihazı, atıştırma malzemeleri, yedek bir çift topuklu ayakkabı ve acil durumlar için yanımda taşıdığım binlerce başka şeyle doluydu.

ANA HUANG

Yani çanta fazlasıyla ağırdı ve Wentworth'ün yüzüne çarptığında çok tatmin edici bir ses duydum.

Darbenin onu tamamen bayılttığını mı, yoksa sadece yavaşlattığını mı görmek için beklemedim.

Arkamı dönüp dışarı çıktım. Altıncı kattaydık ama asansör yerine merdivenleri kullandım çünkü beni yakalayıp intikam almaması için hareket etmeye *devam etmem* gerekiyordu.

Lobiye ulaşıp Chelsea'nin ortasına fırladığımda ciğerlerim yanıyordu.

Kaldırımdan geçen bir çift, beni kanlar içinde ve bitkin bir halde görünce şaşkınlıklarını gizleyemediler ama gerçek bir New Yorklu gibi beni rahat bıraktılar. Diğer insanların meraklı bakışlarını görmezlikten gelerek stüdyodan uzaklaşmak için hızla yürümeye devam ettim. Sokak üstüne sokak geçtim, en sonunda yön duygumu tamamen kaybedene kadar dönüş üstüne dönüş yaptım.

Sonunda Chase Bankası'nın yanındaki rasgele bir köşede durdum. Hızlı yürüdüğümünden dolayı baldırlarım ağrıyordu. Görüşüm bulanıklaşana kadar yanaklarımın ıslak olduğunu fark etmemiştim.

Göğsüm sessiz hıçkırıklarla inip kalkıyordu. Gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama durmadan akmaya devam ettikleri için sonunda vazgeçtim.

Duvara yaslandım. Biraz önce hissettiğim adrenalin patlaması geçmişti. Ağırlaşan uzuvlarım yüzünden ayakta durmakta zorlanıyordum.

Aylardır bitkin bir haldeydim ve Wentworth'le yaşadıklarım kalan enerjimi de tüketmişti.

Gözlerimi önümdeki yola diktim. Dünya, insanlardan ve trafikten ibaret bulanık bir karmaşaya dönüşmüştü.

Günlük hayatta, yoğun bir programım ve dikkatimi dağıtan anlamsız eğlenceler olduğunda kendimi iyiymişim gibi

KISKANÇLIK KRALI

avutabiliyordum. Fakat yalnızken, tamamen açık ve savunmasız kaldığımda kabul etmek istemediğim şeyi artık inkâr edemiyordum. Yorgundum. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak yorulmuştum.

Hayatım bir sarmalın içindeydi ve kontrolü yeniden ele geçirme girişimlerim, her seferinde bunu daha da ulaşılmaz hale getiriyordu. Öncelikle ailemi maddi sıkıntılardan kurtarmak için Beaumont'un sözleşmesini imzalamıştım. Sonrasında o sözleşmeden kurtulmak uğruna Jordan'la evlenmeyi kabul etmiştim. Şimdi de Vuk'a karşı hissettiklerim ve Wentworth meselesiyle uğraşmak zorundaydım. Olayları çarpıtarak beni kötü göstereceğinden emindim.

Şakaklarımın arkasında migren ağrısı başladı.

Polise şikâyetle bulunmalı ve Sloane'u aramalıydım. Kendimi savunmak amacıyla Wentworth'e "saldırdığım" için ajansım üstüme geldiğinde ne yapacağımı düşünmeliydim.

Beaumont'un benim tarafımda olduğu fikrini uzun zaman önce kafamdan silmiştim. Onlar için modeller hiyerarşinin en altında yer alıyordu çünkü bizim gibi insanlar sonsuz bir kaynak oluşturuyordu.

Her zaman, her yerde gözlerinde yıldızlar parlayan, şöhret ve servet hayalleri olan ya da en azından ailesinin karnını doyurmanın yollarını arayan güzel genç kızlar vardı.

Yani hayır, Beaumont kaçınılmaz olarak olanları öğrendiğinde benim tarafımı tutmayacaktı. Bunu gizli tutup Wentworth'ü yatıştırmanın bir yolunu bulacaklardı.

Öfkeyle yüzümü sildim. Mantıklı tarafım, birisi ağlarken fotoğrafımı çekip internete yüklemeyen önce sokaktan uzaklaşmam gerektiğinin farkına vardı.

Tanınmış biriydim ama neyse ki, her hareketimi takip eden bir paparazzi ordusuna sahip olacak kadar ünlü değil-

dim. Yine de bu, sokaktan geçenlerin çektiği fotoğraflardan korunmuş olduğum anlamına gelmiyordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp düşünmeye çalıştım. Şimdi ne yapmalıyım?

Boş bir daireye gitmek istemiyordum, güvendiğim biriyle birlikte olmak istiyordum. Peki gerçekten kime güvenebilirdim ki?

Pratik açıdan bakıldığında Jordan en bariz seçimdi ama ben pratik bir şey istemiyordum. Duygusal destek istiyordum ve bu konuda başvurabileceğim ilk kişi o değildi.

Kim çalışıyordu. Indira kesinlikle olmazdı, durumu anlardı ama bu sektöre çok yakındı. Sloane bu konuda çok mantıklı davranırdı ve ailem olanları öğrenirse *çılgına dönerdi*. Babam muhtemelen gelip Wentworth'ü kendi elleriyle öldürürdü. Halihazırda bir sürü işle ve düğün hazırlıklarıyla uğraşırlarken onlara bu duygusal yükü de yüklemek istemiyordum.

Gözyaşlarım sonunda yavaşladı.

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, görmek istediğim tek bir kişi vardı. Bu mantıklı değildi ama zaten hayatımda mantıklı olan çok az şey vardı.

Bu yüzden kendimi vazgeçirmeden önce en yakın metro istasyonuna gidip trene bindim ve tanıdığım en tehlikeli adamın bulunduğu yere doğru yola çıktım.

Sana bir teklifim var.

Roman'ın sözleri havada asılı kaldı. Umursamaz bir tavırla masanın arkasına iyice yerleşti ama keskin bakışları, cevabımın onun için belli ettiğinden çok daha fazla önemli olduğunu gösteriyordu.

“Kardeşlik’i yok etmek istiyorum,” dedi usulca. “Ve bunu yapmak için senin yardımına ihtiyacım var.”

Silahımı tekrar kaldırdım.

“Biliyorum, biliyorum. Neden bana yardım etmen gerektiğini düşünüyor olabilirsin.” Roman, *Glock*’un namlusuna bakmaktan rahatsız olmuşsa bile bunu belli etmedi. “Vault’u ateşe veren bendim. Seni neredeyse öldürüyordum. Bu yüzden neden biraz...”

Bir silah sesi patladı.

Mermi onun yanından geçip duvarıma saplandı. Bu bir uyarıydı. O kadar yakınından geçmişti ki, merminin hızı nedeniyle saçları hafifçe dalgalanmıştı.

Roman duraksadı. “Bu konuda üzgünüm,” dedi soğukkanlılıkla. “Kişisel bir şey değildi. Kardeşlik’e bir borcum vardı ve onu ödedim. Ödemeseydim, ikimiz de bana ne olacağını biliyoruz.”

Ağzım düz bir çizgi halini aldı. Ne yazık ki Kardeşlik’e borçlu olmanın ne demek olduğunu ilk elden biliyordum.

Yine de bu piçin en büyük zaafımı kullanarak beni *öldürmeye* çalıştığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Damarlarımda kontrol edilemez bir öfke kaynıyordu. Silahı bir kenara atıp en sevdiğim bıçağı çıkarmak, duvarları onun kanıyla boyamak istiyordum.

İçgüdülerim bana onlara boyun eğmemi söylüyordu ama en sonunda mantık galip geldi.

Roman yaşayacaktı... *Şimdilik*.

“Bu noktada doğrudan konuya gireceğim. Burada ne kadar uzun kalırsam, seninle temasa geçtiğimi öğrenme olasılıkları o kadar artar.” Kardeşlik üyeleri gölgelerde saklanıyormuş gibi gözlerini ofisin içinde gezdirdi. “Kardeşlik senin ölmeni istiyor. *Hem de çok.*”

Hadi canım. Bana bilmediğim bir şey söyle.

Sessizliğim, etkilenmemiş memnuniyetsizliğimi gayet net bir şekilde anlatıyordu.

“Senin düşündüğün nedenlerden dolayı değil. Örgüt savaş halinde.” Roman şaşkınlığım karşısında yine neşesiz bir kahkaha attı. “Gallo geçen yıl öldü. Onun çırağı Shepherd başa geçti ama Kardeşlik’in bir kısmı onun liderliğine şiddetle karşı çıktı. Bu da grubu ikiye böldü, şimdi kontrol için savaşıyorlar. Kardeşlik’in genel sağlığı ve uzun ömürlülüğü için açıkça zararlı olacak şekilde birbirlerini öldürmek yerine, kazananın her şeyi alacağı bir ödül belirlediler.” Roman başını eğdi. “Sen.”

Bu açıklama bir jilet gibi tenime saplandı.

Daha fazla ayrıntıya girmedi ancak geri kalan boşlukları kendim doldurabilirdim.

Yıllardır Kardeşlik’in en büyük sorunuydum. Ellerinden kaçabildiğim için başarısızlıklarının yaşayan ve nefes alan bir hatırasıydım.

Dünyanın en seçkin suikastçı ve kiralık katil gruplarından

KISKANÇLIK KRALI

biriydiler ve ben yüz yıllık tarihlerinde onlara karşı koyup kazanan tek kişiydim.

Beni öldürmek, onurlarını geri kazanmalarını sağlayacaktı. Daha da önemlisi başarılı olan taraf, en çok değer verdikleri nitelikleri sergilemiş olacaktı: güç, beceri, iktidar.

“Shepherd’ın yanında kaldım. Ne de olsa tanıdığın düşman, tanımadığın dosttan iyidir. Bana seni öldürmemi ve bunu kaza gibi göstermemi emretti. İşimi kasten savsaklamış olabilirim ama onlara ihanet ettiğimden şüphelenmeyecekleri kadar ikna ediciydim.”

“Neden?”

Akıllıca olan, beni ortadan kaldırıp Shepherd’ın gözüne girmektir. Ancak Kardeşlik savaş halindeyken diğer taraf kazanırsa, onun gözüne girmek hiçbir anlam ifade etmezdi.

Tabii tüm bunlar Roman’ın doğruyu söylediğini varsaydığımız durumda geçerliydi. O anda bunu doğrulamanın bir yolu yoktu, bu yüzden onun hikâyesini derinlemesine kontrol edene kadar onun gibi davranmak zorundaydım.

“Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.” Omuz silkti. “Artık hiçbir gruba bağlılık yemini etmiyorum. Her ikisinin de emri altından çıkmak istiyorum. Fakat onları tek başıma alt edemem, bu yüzden yardımına ihtiyacım var.”

Bekledim.

“Ben istihbarat ve içeriden bilgi sağlayacağım. Sen de para ve diğer kaynakları halledeceksin,” diye açıkladı. “Senin beni bulmanı beklerdim ama koşullar değişti ve adamların fazla oyalanıyordu. Bu yüzden onları hızlandırmak için garaja küçük bir ipucu bıraktım.”

Roman ofisime tekrar göz gezdirdi. Ya *Oscar* ödüllü bir aktördü ya da Kardeşlik’in onu burada bulmasından gerçekten endişeleniyordu. “Daha önceki bir hatamdan dolayı Kardeşlik’in güvenini tam olarak geri kazanamadım. Beni yakın-

dan takip ediyorlar ve onların... dikkatleri başka yöne kayana kadar doğrudan temas kurma riskini alamazdım.”

“Sana güvenmemek için nedenleri var gibi görünüyor.” Bu açık bir kırmızı bayraktı. Hayatta kalmanın ilk kuralı: *İkiyüzlü birine güvenme*. Bir kez taraf değiştiren biri, seni de sırtından bıçaklayabilir. Fakat Kardeşlik onun genel olarak nerede olduğunu biliyorsa... “Notundaki ‘onlar’ kim?”

Onlar bulmadan önce beni bul.

Roman’ın yüzündeki ifade silindi. “Kardeşlik’ten saklanırken karşılaştığım birileri.”

Bu sözlerin ardında bir sırlar dünyası gizliydi.

Onun “önceki hatasının” sızdırılan Sunfolk sözleşmesi olduğuna, bu yüzden Kardeşlik’ten saklandığına tüm şirketim üzerine bahse girerdim. Peki onu yeniden ortaya çıkaran neydi ve kiminle karşılaşmıştı? Tecrübeli bir katili tedirgin edecek güce sahip olan kimdi?

Hepsi de ilgi çekici sorulardı ama şu anda üzerinde durmaya vaktim yoktu. Bana anlattıklarını doğrulayana dek işleri basit tutacaktım.

“Her iki grubun liderlerini ortadan kaldırırsan, Kardeşlik’in yeni fiili lideri olursun,” diye mırıldandım. “Ne kadar da uygun.”

Roman her ikisinin de emri altından çıkmak istediğini söylemişti. Ancak örgütten tamamen ayrılmak istediğini söylememişti, işte bu kadardı.

Örgüt, eski dünyanın sürü kurallarını takip ettiği için güçlü olan zirveye çıkardı. Üyeler başka kimseyi takip etmezdi.

Roman, Shepherd’ı ve diğer grubun liderini öldürürse en güçlü kişi olacak, biri ona meydan okumadıkça liderlik ona geçecekti.

“Akıllıca. Sana gelmekle doğru kararı vermişim.” Dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. “Evet, liderlik rolünü

KISKANÇLIK KRALI

istememin son derece bencil nedenleri var ama bu sana da fayda sağlayacak. Görevi devraldığım da, sen ve Kardeşlik arasındaki düşmanlık ortadan kalkacak. Sonsuza dek. Bunun için elimden geleni yapacağım.”

“Sana inanmamı mı bekliyorsun?”

“Tabii ki hayır. Ancak benim sözüm hiç yoktan iyidir.” Roman başıyla silahımı işaret etti. “Senden korktukları sürece ateşkes devam etti. Ne yazık ki aynı korku seni onların en büyük hedefi haline getirdi. Henüz sana karşı başka bir hamle yapmamalarının tek nedeni, savaşta yaşanan bazı... gelişmeler. Dikkatlerini dağıtan şeyler var. Bunları çözdüklerinde, tekrar peşine düşecekler.”

“Ne tür gelişmeler?”

Hafifçe güldü. “İyi deneme. Sana yeterince şey anlattım. Daha fazlasını istiyorsan, karşılığında bir şey vermelisin.” Roman beni inceledi. “Kardeşlik’le ilgili eski kaynakların kurudu. Ya öldüler ya da emekli oldular. Bu örgütle olan tek aktif bağlantın benim ve sana tekrar ne zaman saldırmayı planladıklarını söyleyebilecek tek kişi de benim. En azından Shepherd’ın grubu için. Ama eminim diğer tarafa da sızabiliyim.”

Diğer grubun adını vermemeye dikkat ediyordu. Bana karşı elinde tuttuğu daha fazla bilgi var mıydı, yoksa palavra mı atıyordu?

Seçeneklerimi sessizce analiz ettim.

Roman yalan söylüyorsa ve ben ona yardım etmeyi kabul edersem, beni doğruca bir tuzağa sürükleyebilirdi. Ancak evime başarılı bir şekilde girmişti. Eğer Kardeşlik’le işbirliği içindeyse, şimdiye kadar saldırmış olurlardı. İşleri uzatmaları mantıklı değildi, tabii bunu bir gösteri haline getirmek istemi-

ANA HUANG

yorlarsa. Önce Roman'ın yalanlarına inandığım için ne kadar saf olduğumu kanıtlayarak beni küçük düşürür, sonra da işkence ederlerdi. Çok olası görünmese de mümkündü.

Roman doğruyu söylüyorsa, bu benim hayatta kalmak için en iyi şansımdı. Kardeşlik'in yangınla ilgisi olduğunu öğrendiğimden beri savunmaya geçmiştim çünkü başka seçeneğim yoktu. Karanlıkta hareket ediyordum ama şimdi Roman'ın verdiği bilgilerle nihayet saldırıya geçebilirdim.

Roman'ın örgütü ele geçirmesinin sonuçları ise... bu başka bir günün sorunuydu.

“Eee?” Gözleri benimkileri delip geçti. “Anlaştık mı?”

Eski kaynaklarım kurumuş olabilirdi ancak nereye bakaçağımı bilirim, Kardeşlik'in iç savaşını doğrulayabilirdim ve biliyordum.

Roman'ın ağzından çıkan her kelimeyi üç kez kontrol etmem gerekecekti. O zamana kadar...

Tetiği çektim.

Kaçma şansı olmadı. Vücudu merminin şiddetiyle sarsıldı. Mermi omzunu delip geçerken keskin bir tıslama sesi çıkardı. Gömleğinin önünü kaplayan kan, deri koltuğa damladı.

Lanet olsun. O benim en sevdiğim koltuğumdu.

Roman bana öfkeyle baktı, yüzü acıdan bembeyaz kesilmişti. Yine de çığlık atmadı. Bunun için ona ekstra puan verdim.

“Kalbini hedef alabilirdim,” dedim usulca. “Teklifinle ilgili olarak seninle iletişime geçeceğim. Şimdi fikrimi değiştirmeden evimden defol git.”

Ayana

Vuk'un malikânesi de sahibine benziyordu. Büyük, heybetli ve sessizdi. Manhattan'da ön avluya ve arka bahçeye yetecek kadar geniş alana sahip olan nadir malikânelerden biriydi. Tümü devasa siyah demir kapıların ardına gizlenmişti.

Daha önce Jordan'la bir kez buraya gelmiştim. Büyüklüğü ve soğuk görünüşü beni o kadar korkutmuştu ki, akşam yemeği boyunca diken üstünde oturmuştum. Sevgiyle hazırlanmış ev yapımı gurme rostonun bile karton gibi bir tadı vardı.

Bu bir yıl önce yaşanmıştı.

Bu kez kapıları görünce içim rahatladı. Kalın taş duvarların ve kilitlerin güvenliği arkasında kendimi kaybetmek istiyordum. Dış dünyanın var olmadığı, Wentworth Holt gibi insanların bana dokunamayacağı bir baloncuğun içine hapsolmek istiyordum. En çok da kısa bir süreliğine de olsa, yaşananları unutmamı sağlayabilecek tek kişiyi görmek istiyordum.

Girişin yanındaki çağrı düğmesine basıp birinin cevap vermesini bekledim. Güneş batmıştı ve alacakaranlık, sokağı serin mavi bir sessizlikle kaplamıştı.

Burası New York'un en güvenli mahallelerinden biriydi, yine de dışarıda olmaktansa içeride olmayı tercih ederdim.

"Yardımcı olabilir miyim?" İnterkomdan net, hafif İngiliz aksanlı bir ses geldi.

"Merhaba. Vuk'u görmeye geldim. Markovic," diye ekle-

dim aptalca. Sanki bu binada başka bir Vuk'un daha yaşıyor olma ihtimali vardı. "Ben... Şey, bir arkadaşım."

Belki "arkadaş" demek biraz abartılıydı ama "bekârlığa veda partisinde beni neredeyse boğarak öldürecekken onu öpmeye çalışan kadının, yani arkadaşının nişanlısı" pek de aynı etkiyi yaratmıyordu.

Ayrıca böyle söylediğimde... yüzümü buruşturdum. Tanrım, berbat haldeydim.

"Anlıyorum." Ses, kibar bir şekilde etkilenmemiş gibiydi. "Maalesef Bay Markovic şu anda meşgul ancak ona geldiğinizi söyleyeceğim. Adınız nedir?"

"Ayana Kidane." Boğazımdaki utanç verici düğümü yutkundum. Vuk'un evine habersizce gitmişken beni kabul etmediği için ağlayacak değildim. Ne umuyordum ki? Orada oturup ziyaretçilerini bekleyecek hali yoktu ya? O bir CEO ve Valhalla'nın idari yöneticisiydi. Yapacak daha önemli işleri vardı.

Cevabımın ardından uzun bir sessizlik oldu.

Şaşırtıcı bir şekilde, kısa süre sonra kapılar açıldı ve ardından biraz daha sıcak bir karşılama geldi. "Lütfen içeri girin."

Kapı görevlisinin fikrini değiştirmesine neden olan şeyin ne olduğu konusunda kafam karışmıştı. Ancak elime geçen fırsatı sorgulamayacaktım, bu yüzden avluya girip girişe doğru ilerledim.

Siyah takım elbiseli, uzun boylu ve beyaz saçlı bir adam ön kapıda beni bekliyordu. Son ziyaretimde onu gördüğümü hatırlamıyordum. Fakat o sırada Vuk bizi kendisi karşılamıştı ve etkileşimde bulunduğum tek personel garsonlardı.

"Hoş geldiniz, Bayan Kidane," diye selamladı. "Ben Jeremiah, kâhyayım. Lütfen benimle gelin. Bay Markovic sizi bekliyor."

Beni içeri aldığından bu yana bir dakika bile geçmemişti. Vuk'a haber verecek vakti nasıl bulmuştu?

KISKANÇLIK KRALI

Önemli değil. Buraya Vuk'un ev işleyişini incelemek için gelmemiştim.

Jeremiah'yı içeriye kadar takip ettim. Gelmeden önce bir mağazanın tuvaletinde temizlenmiş olsam da gözyaşlarıyla şişmiş gözlerimi düzeltememiş, Wentworth'ün dudaklarının benimkilerde bıraktığı izi silememiştim.

Adımlarım bir anlığına duraksadı. Çantamı düzeltirken ellerimin hafifçe titremesini Jeremiah'nın fark etmemiş olmasını umdum.

Giriş holünden geçip ana yaşam alanına girdik. Tam olarak hatırladığım gibiydi. Uzun mermer koridorlar, güneşin altında yapılan her türlü aktiviteye ayrılmış büyük odaların etrafında dolanıyordu. Bilardo odası, sinema odası, oturma odası, salon -hâlâ bununla oturma odası arasındaki farkı bilmiyordum- ve farklı müzik aletlerini sergilemekten başka bir amacı yokmuş gibi görünen bir oda vardı.

On dakika kadar sonra nihayet kütüphanenin önünde durduk. Kapılar aralıktı. Jeremiah bana içeri girmem için işaret etti. İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan hafif bir *klik* sesiyle kapattı.

Ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledim, ardından tekrar normal nefes almaya başladım. Vuk, Jordan'la son gelişimde bana evin tamamını gezdirmemişti ve kütüphaneyi daha önce hiç görmemişim.

Çok güzeldi. Deri ciltli kitaplarla dolu raflar, yürürken kendi ayak seslerimi duyamayacağım kadar kalm zümrüt yeşili bir halı ve arka bahçeye bakan devasa pencereler vardı.

Vuk gül ağacından yapılmış masalardan birinde oturuyordu. Dizüstü bilgisayarını önünde açıktı ve kaşları çatılmıştı. Ancak beni görünce yüz ifadesi biraz yumuşadı.

ANA HUANG

Dizüstü bilgisayarını aniden kapatıp ayağa kalktı. Bakışları yüzümü ve çantamı sıkıca tutan ellerimi inceledi. Gözleri keskinleşti.

Ne oldu?

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

Sadece merhaba demek için uğradım. Düğünle ilgili konuşmamız gereken bazı şeyler var. Geçen hafta sonu hakkında konuşmak istiyorum.

Tren yolculuğu sırasında bir düzine farklı bahane hazırlamıştım. Vuk'a Wentworth'ten bahsetmememin daha iyi olacağına karar vermiştim çünkü işin aslı, onun yapacaklarından biraz korkuyordum. Başının belaya girmesini istemiyordum.

Fakat şu an buradaydım ve uydurduğum bahaneler boğazımda düğümlenmişti. Beni tamamen dehşete düşürerek gözlerim yaşlarla doldu.

Kısa bir an için gözyaşlarımı kontrol edebileceğimi sandım. Sonra bir hıçkırık koptu ve her şey bitti.

Omuzlarım titriyor, ağlamamın şiddetinden mideme kramp giriyordu. Daha önceki gözyaşlarım bunun yanında hiçbir şeydi. Halka açık bir yerde bulunduğumdan bilinçsizce kendimi tutmuştum. Fakat artık güvenli bir yerde olduğum için her şey bir anda dışarı taşmıştı.

Öfke, tiksinti, korku, hayal kırıklığı ve endişe... Geçtiğimiz bir yılı aşkın süredir beni rahatsız eden tüm duygular odayı doldurdu. Sorun sadece Wentworth değildi, *her şeydi*. O sadece bardağı taşıran son damlaydı.

Daha fazla oksijen için her soluk alma çabam boşa çıkıyor, her titreme daha fazla sarsıntıya yol açıyordu. Tüylerim ürperdi. Kederimin derinliklerinde o kadar boğulmuştum ki, Vuk'un yaklaştığını fark etmedim.

KISKANÇLIK KRALI

Güçlü kollar beni sarıp sıkıca tuttu. İçgüdüsel olarak yüzümü göğsüne gömdüm. Sıcaklığında ve hafif, odunsu kokusunda teselli buldum. Kalbi yanağımın altında düzenli bir ritimle atıyordu.

Beni güvende hissettirenin, evinin duvarları ve kapıları olduğunu sanıyordum ama öyle değildi. *Oydu.*

Dakikalar, saatler, belki de günler sonra gözyaşlarım yavaşça azaldı. Geri çekildim, gözlerim ve boğazım yanıyordu. “Özür dilerim,” diyerek burnumu çektim. “İçeri girip üstüne ağlamak gibi bir niyetim yoktu. Ben... daha selam bile vermedim.”

Özür dileme. Hareketleri ölçülüydü ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey fark etmişim. Panik. **Bana ne olduğunu anlat.**

Yutkundum. Daha önceki düşüncelerime rağmen, ona yalan söylemek istemiyordum. O bu kadar endişeli ve ben birine güvenmek için bu kadar çaresizken bunu yapamazdım.

En kötü ne yapabilirdi ki? Tabii bir şey yaparsa... Wentworth’ü kara listeye aldirmek için birilerinden iyilik mi isterdi, yoksa onu biraz hırpalar mıydı? Açıkçası o adam bunu hak etmişti.

“Fotoğraf çekimindeydim ve fotoğrafçı...” Hıçkırarak konuştum. “Herkes gittikten sonra... o... beni...” Birkaç denemeden sonra sonunda kelimeleri ağzımdan çıkarabildim. Vuk’a olanları anlattım. Çekimden sonra Wentworth’ün bana yaklaşmasından başlayıp oradan kaçışımla bitirdim. Ben konuştukça Vuk daha da sessizleşti. Anlatmam bittiğinde bir heykel gibi kaskatıydı. Soğuk ve donuk gözleri karşısında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Sana dokundu,” diye fısıldadı. Sesinde hiçbir tonlama ya da duygu yoktu. Sadece safi buz vardı.

O kadar ürkütücüydü ki, benimle üçüncü kez konuştuğu ger-

çeği üzerinde durmadım. “O bir şey yapmadı... Öpücükten başka hiçbir şey olmadı.” Wentworth’ü savunmaya çalışmıyordum ama Vuk’un bu tuhaf sakinliği beni öfkelenip bir şeye yumruk atmasından daha fazla tedirgin ediyordu. “Ben iyiyim.”

Bu doğru değildi. Fiziksel olarak iyiydim fakat zihnim ve duygularım allak bullaktı. Yine de ilk geldiğim zamankinden çok daha iyi hissediyordum.

Günün olaylarıyla ilgili daha fazla sorguya çekilmeye hazırlandım. Ancak şaşırtıcı bir şekilde beklediğim sorular hiç gelmedi.

Vuk telefonuna bir şeyler yazdıktan sonra beni en yakın masaya yönlendirdi. Kafam karışmış bir halde oturdum, birkaç dakika sonra iki personel ellerinde gümüş tepsilerle içeri girdi. Onları önüme koydular ve tabakların üzerindeki kapakları kaldırdıklarında altlarından buharı tüten bir fincan çay, çeşitli meyveler, hamur işleri ve garip bir şekilde iki kavanoz fıstık ezmesi ortaya çıktı. Biri kremalı, diğeri parçacıklıydı.

Ye. Personel gittikten sonra Vuk karşıma oturdu. ***Kendini daha iyi hissedeceksin.***

Sanki işaret almış gibi midem guruldadı. Gerçekten açlıktan ölüyordum. “Nasıl anladın?”

Bütün gün fotoğraf çekimindeydin. Sana düzgün bir yemek verdiklerini sanmıyorum.

İçim ısınmıştı. “Peki ya fıstık ezmesi?” Bu benim gizli zevklerimden biriydi.

Kaliforniya’dayken uykunda bundan bahsetmiştin. Hoşuna gideceğini düşündüm.

“Uykumda fıstık ezmesinden mi bahsettim?” diye sordum utanç içinde. “Bu çok... Ah, öldür beni.”

Vuk’un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ben

KISKANÇLIK KRALI

kruvasanımı yiyip elma dilimlerini fıstık ezmesine bandırırken o başka bir şey söylemedi. *Kalorilerin canı cehenneme.* Bugün ne istersem yiyecektim, gerisini sonra düşünürdüm.

Vuk'un Wentworth hakkında daha fazla soru sormamasına minnettardım. Olayı içimden atmıştım ve travmamı tekrar tekrar yaşamadan sessizce yemek yemek güzeldi.

O anda tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Çaydan bir yudum aldığımda, tadı gözlerimi kamaştırdı. "Bu sana evimde ikram ettiğim çayın neredeyse aynısı."

Vuk omuz silkti. *Çayı beğendim, bu yüzden birinden mümkün olduğunca aynısını yapmasını istedim.*

"Nasıl? Bu annemin özel karışımı. *Bana* bile tarifini vermiyor."

Kendi yöntemlerim var.

Tabii ki vardı.

"Güzel olmalı," diye mırıldandım. Oysa benim çay kavanozumu yeniden doldurmak istersem, Washington'a geri dönmem gerekiyordu.

Bu rahatlatıcı tanıdıklık, içimi bir nostalji dalgasıyla doldurdu. O anda evde olmayı diledim. Annemin sarılışıyla ve sıcak bir içeceklerle yatışmayacak hiçbir şeyin olmadığı gençlik günlerimin sadeliğini özliyordum.

Vuk yine sıırttı ama gözlerindeki soğukluk hiç kaybolmadı. Wentworth hâlâ aklımdaydı.

Ayrıca konuşmamız gereken başka bir şey daha vardı. Bu konuyu gündeme getirip getirmemekle ilgili kararsızdım ama er ya da geç konuşmak zorundaydık. Yara bandını tek seferde söküp atmak en iyisiydi.

"Geçen cumartesi hakkında," dedim çekinerek. "Ben..."

Geçen cumartesi hiçbir şey olmadı.

Kısa cevabı beni şaşırttı. Bir an bile tereddüt etmemişti.

ANA HUANG

Hayal mi görmüştüm? Sokakta yaşananları hayal mi etmiştim?

Hayır. O kadar da sarhoş değildim. Kesinlikle onu öpmeye çalışmıştım ve o da kesinlikle beni durdurmuştu. Sırpça ne dediğini anlamamıştım ancak ondan önce söylediğini net bir şekilde duymuştum.

Yapma.

Vuk, hiçbir şey olmamış gibi davranarak bana zarif bir çıkış yolu sunuyordu. Bu, her açıdan, ikimiz için de en iyi senaryoydu.

Öyleyse neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

Konuyu değiştirdi. *Wentworth’le olanları başkasına anlattın mı?*

“Henüz değil.” Yanaklarım kızardı. “İlk anlattığım kişi sensin.”

İtirafımın çıplak savunmasızlığı, rüzgârda savrulan günlük sayfaları gibi aramızda dalgalandı.

Vuk’un gözleri hafifçe yumuşadı.

“Hank ve Sloane’a da söylemeliyim,” diye ekledim çabucak. “Zaten yakında Hank’le de konuşmam gerekiyor. Bütün hafta ondan haber almadım.”

Gerçekten mi? Vuk’un yüzü ifadesizdi. *Ne garip.*

“Evet.” Çayımı bitirip fincanı kenara ittim. “Yemek ve beni dinlediğin için teşekkür ederim ama gitmeliyim. Yeterince zamanını aldım.”

Neden önce Jordan’a gitmedin?

Donakaldım. Mantıken önce nişanlıma gitmem *gerekirdi*. Ancak Vuk’a, görmek istediğim kişinin Jordan değil de o olduğunu nasıl söyleyebilirdim?

“Ona daha sonra anlatırım,” diye yalan söyledim. “Bugün işyerinde önemli bir yönetim kurulu toplantısı vardı ve dikkatini dağıtmak istemedim.”

KISKANÇLIK KRALI

Vuk'un gözleri kısıldı. Bu zayıf bir bahaneydi, neyse ki konuyu daha fazla uzatmadı.

Bir sonraki sorusunu duyduğumda yerimden kalkmak üzereydim.

Kızgın mısın?

“Ne?”

Wentworth konusunda.

Çenem gerildi. “*Tabii ki kızgıyım. Bana saldırdı ve taciz ettiği ilk model ben değilim. Keşke...*” Kendimi durdurup derin bir nefes aldım. “Önemli değil. Öfke beni hiçbir yere götürmez. İşleri... pratik bir şekilde halletmeliyim. Gerçi burununu kırdığım için mutluyum.”

Umarım düzgün bir şekilde iyileşmezdi ve o pislik hayatının geri kalanında eğri bir burunla dolaşmak zorunda kalırdı. O kadar kibirliydi ki, bu onu öldürürdü.

Vuk aniden ayağa kalktı. ***Benimle gel. Yardımcı olabilecek bir şey biliyorum.***

Hiç sorgulamadan peşinden gitmem, ona ne kadar güvendiğimin kanıtıydı.

Vuk'u kütüphaneden dışarıya ve merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken göğsüm merakla kıpır kıpır oldu.

Neye baktığımı anlayamayarak gözlerimi kırıştırdım.

Bodrum katındaki oda benim dairemden iki kat daha büyüktü ama ortadaki bir masa ve çöp dolu kasalar dışında boştu. Odanın uzak köşesine kırık şişeler ve şişe kapakları dağılmıştı. İçeride hafif keskin bir koku vardı. Neredeyse yanmış ekmeğe benziyordu fakat biraz daha yoğundu.

Vuk siyah bir sandığa doğru ilerleyip kapağını açtı. Bana da ona katılmamı işaret etti.

Ben de öyle yaptım. Bir ceset falan görmeyi bekleyerek sandığın içine baktım. Ancak içinde bir kask, yelek, gözlük ve eldiven buldum.

ANA HUANG

Kaşlarımı çattım. “Ne...” Bir an durup tekrar etrafa baktım. Birden kafama dank etti. “Bir dakika. Senin kendi öfke odan mı var?”

Omuzlarını kaldırdı. *Bazen işe yarıyor.*

İnsanların stres ve öfkelerini atmak amacıyla, kırılabilir nesneleri parçalamaya para ödedikleri mekânlar olduğunu duymuştum. Hiç gitmemiştim ama bu konsept her zaman ilgimi çekmişti. Bir barda kavga çıkarmaktan veya çevremdeki insanlara saldırmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Etrafımızı çevreleyen tabak çanak ve eski elektronik aletlerin bulunduğu kasaları gözden geçirdim. Annemle babam bana eşyalarımıza değer vermeyi öğretmişti. Bu eşyaları öylesine kırma düşüncesi beni rahatsız etti, ta ki gözüm eski bir kameraya takılana kadar.

Wentworth’ün kullandığı marka veya model değildi. Rengi de farklıydı. Ancak onu görmek bile beni stüdyoya, bana dokunan çirkin ellere ve sergilediği kendini beğenmiş tavırlara geri götürmeye yetmişti.

Eski öfkem yeniden yüzeye çıktı. İçimde kaynayıp şişerek patlayacakmışım gibi hissetmeme neden oldu.

Güvenlik ekipmanlarını alıp giydim. Kaskı takmadan önce saçlarımın birbirine dolanmaması için buklelerimi arkada topladım. Hazır olduğumda Vuk bana bir beyzbol sopası uzattı ve hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı.

Kapı kapandı.

Bir zamanlar boş olan masaya baktım. Ben giyinirken Vuk masayı eşyalarla doldurmuştu. Şarap kadehleri, tabaklar, bir televizyon ve o aptal kamera vardı. Televizyonun karanlık ekranı bana dönüktü, titreyen bedenimi yansıtıyordu.

Wentworth bana baktığında ne görmüştü? Sistemin lehine kurulduğunu bildiği için yararlanabileceği birini mi? Diğer kızlar gibi ortalığı karıştırmaktan korkup sessiz kalan birini mi?

KISKANÇLIK KRALI

Ortaya çıkmadıkları için onları suçlayamazdım. Dünya cesaret gösterip konuşanlara karşı nazik değildi.

Fakat bu, doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Masaya yaklaşırken kalbim deli gibi atıyordu. Ekipmanlarım ve elimdeki sopayla, genelde hissettiğim kadar çaresiz görünmüyordum. Karşı koyan biri gibi görünüyordum.

Derin bir nefes aldım ve sopayı savurup kameraya *vurduğumda*, korkunç bir çatırtıyla parçalandı.

Tatmin olmamış bir halde televizyona geçtim. Ekranı tamamen parçalanıp televizyon tanınmayacak hale gelene kadar tekrar tekrar vurdum. Ardından öfkemi tabaklara, şişelere ve seramik süs eşyalarına yönelttim. Öfkem karşısında hiçbir şey güvende değildi.

Yine de içimdeki ateş sönmedi, çaresizce bir çıkış yolu arıyordu. Kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyordu. Tenim terden ıslanmıştı ve vuruşlarımın şiddetinden kaslarım ağrıyordu.

Ancak ben vurmaya devam ettim. Cam ve seramik parçalarından oluşan yağmurun altında sapkın bir zevk aldım. Ta ki sonunda, *en sonunda* kırılacak hiçbir şey kalmayana kadar devam ettim. Ancak o zaman durdum.

Sopayı yere attım. Eldivenli ellerimi masanın üzerine koydum, göğsüm hızla inip kalkarken öne eğildim. Koruyucu gözlüğüm buğulanmış, ter damlaları yüzümden aşağı akıyordu. Ağrıdan dolayı kollarımı kaldırmakta zorlanıyordum.

Bu bir rahatlama değildi, çok daha iyisiydi.

Arınmaydı.

“Beyefendi, oraya giremezsiniz. Beyefendi!” Asistan pesimden koşarken parlak mokasenleri mermer zeminde gıcır-dıyordu.

Beaumont’un ofisinde dolaşırken bana bakan diğer personelleri umursamadığım gibi onu da görmezlikten geldim.

Bütün hafta sonu bunu beklemiştim ve sabrım sınırına ulaşmıştı.

Cuma günü Ayana’nın öfke odamda işi bittikten sonra onu evine bırakmış, planımı hazırlamadan önce dairesine güvenli bir şekilde girdiğinden emin olmuştum.

Aynı gece kahrolası Wentworth Holt’u bulup onu öldürmemek için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Fakat önce yapmam gereken bir şey vardı ve dürtülerle hareket etmek hiçbir zaman iyi sonuç vermezdi.

Köşedeki ofisin önünde durdum ve kapıyı çalmadan içeri girdim.

Emmanuelle Beaumont, benim gelişime şaşırmış görünmüyordu. Resepsiyondan uyarı telefonu almış olmalıydı.

“Vuk Markovic.” Asistanını eliyle uzaklaştırdı, ben adamın yüzüne kapıyı kapatırken gözleri keyifle parladı. “Ne hoş bir sürpriz. Bu zevki neye borçluyum?”

Karşısındaki koltuğa oturup onu soğukkanlılıkla süzdüm. Tarafsız bir gözle bakıldığında çekici bir kadındı ama ha-

KISKANÇLIK KRALI

yatımda yeterince yılanla uğraşmışım ve onlardan birini gördüğümde çok iyi tanırdım.

O gösterişli görünüşün ardında, bir engerek yılanının kurnaz zihni yatıyordu. Zirveye kibar davranarak çıkmamıştı ve acımasızlığı Ayana'yı etkilemeseydi, onu takdir ederdim.

Doğrudan konuya girerek önceden yazdığım kâğıdı masasının üzerinden ona kaydırdım. Kâğıtta iki kelime yazıyordu. *Wentworth Holt*.

“Ne olmuş ona?” Duygusuz ses tonu ve ifadesine rağmen yaşananların farkındaydı. Sakinliğinden bunu hissedebiliyordum. Bu benim neyden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmaya çalışan birinin sakinliği idi.

Yanımda basit tükenmez kalemle dolu seramik bir fincan vardı. Onları es geçip elindeki beş yüz dolarlık özel *Montblanc* kalemi aldım.

Emmanuelle'in dudakları gerildi ama akıllı davranıp sessiz kaldı.

Cevabımı keskin siyah harflerle yazdım.

Cuma çünkü fotoğraf çekiminden sonra Ayana'ya saldırmış.

Bunu yazmak öfkemi yeniden alevlendirdi. Sadece korkaklar, karşılık veremeyeceğini düşündükleri insanlara saldırırdı. Wentworth sahip olduğu gücün farkındaydı ve bu gücü, hakkı olmayan özgürlükler elde etmek için kullanmıştı.

Bu olabilecek en kötü türden bir korkaklıktı.

“Bu ilginç.” Emmanuelle'in yüzü tekrar ifadesizleşti. “Wentworth bu sabah beni arayıp Ayana'nın *ona* saldırdığını haykırarak anlattı. Bunu kanıtlayacak yaraları ve acil servis kayıtları var. Suç duyurusunda bulunmak üzere olduğunu söyledi.”

Bırak şikâyetçi olsun.

Kâğıt üzerindeki yazıya bakakaldı. Kelimelerin ardında yatan tehdit, havada ağır bir şekilde hissediliyordu.

ANA HUANG

Tekrar konuşmaya başladığında sesinde ihtiyat vardı. “Ben onun patronu değilim, Bay Markovic. Bir şey *yapması* için ona izin vermiyorum. Onun kararları üzerinde hiçbir kontrolüm yok.”

Ama ajansınızın aldığı işler üzerinde kontrolünüz var. Öfkem kaynama noktasına gelmişti ancak şimdilik kendimi tutuyordum. Bir daha hiçbir modelinizi o adamla aynı odaya sokmayın.

“Moda sektöründe çalışmayan ve daha önce hiç konuşmadığım biri için bu epey büyük bir talep.” Beni inceledi. “Siz Jordan Ford’un sağdıcısınız, değil mi?”

Soğuk bir bakışla karşılık verdim. İkimiz de cevabı biliyorduk.

“Merak ediyorum.” Keskin kırmızı tırnağını kâğıdın üzerindeki siyah yazının üzerinde gezdirdi. “Neden bu durumu görüşmeye gelen kişi nişanlısı değil de sizsiniz?”

Çünkü o bana ait.

Jordan kâğıt üzerinde nişanlısıydı ama ilk aradığı kişi bendim. Onun neye ihtiyacı olduğunu ben biliyordum. Teselli edilmek değil, intikam almak istiyordu. Onun için hem öldürebilecek hem de ölebilecek olan bendim.

Hiçbir erkek, yüzük olsun ya da olmasın, bununla boy ölçüşemezdi.

Gülümsedim. Gerçek bir gülümsemenin duygusundan yoksundu, hatta kasıtlı bir taklidiydi. Bu hareket, ağzımın etrafındaki yara izinin buruşmasına neden oldu.

Emmanuelle yutkundu. Yüzünde bir anlık tiksinti belirdi.

Ayağa kalktım, sandalyenin metal ayakları yere sürtünerek gıcırdadığında yüzü bembeyaz oldu.

Onun sorusuna cevap vermeden dışarı çıktım.

Kaldırıma geçene kadar bekledim, ardından telefonumu çıkarıp şifreli bir uygulamaya giriş yaptım.

KISKANÇLIK KRALI

Emmanuelle'le Wentworth hakkında yüzleşmek istemiş-tim ama başka, gizli bir amacım daha vardı. O benim notumla meşgulken masasının altına küçük bir gözetleme cihazı yer-leştirmiştim.

Şu anda ofisinden net bir şekilde yayın yapıyordu.
Telefonumu cebime koymak üzereyken yeni bir mesaj geldi.

Sean: *Senin için hazırız.*

Bu sefer gülümsemem neredeyse içtendi.
Günüm şimdiden güzelleşmeye başlamıştı.

Kırk dakika sonra Brooklyn'in derinliklerindeki bir sana-yi bölgesine ulaştım. Şehre yakın moda bölgelerinin aksine, semtin bu köşesi grafiti ve boş sokaklarla doluydu. Terk edil-miş depolar, kirle kaplı çatlak kaldırımlar boyunca uzanıyor-du. Burada gökyüzü bile daha gri görünüyordu.

Rasgele birinin oradan geçme ihtimali yok denecek kadar azdı.

Beş numaralı deponun arkasına park ettim ve arka kapıdan içeri girdim.

Sean eski deponun dışında beni bekliyordu. "Onu eve gi-derken yakaladık," dedi. "Kimse bizi görmedi. Nerede oldu-ğumuzu bilmesin diye gözlerini bağladık."

Güzel. Kapı koluna uzandım. İçeri girmek için can atıyor-dum ama güvenlik şefim beni durdurdu.

"Bir şey daha var." Sesi alçaldı. "Senin... arkadaşının id-dialarını araştırdım. Kimse bana net bir cevap vermedi ama doğruyu söylediğini kuvvetle ima ettiler. Tüm yeraltı dünya-sı diken üstünde. Büyük bir şey olmadıkça nadiren bu kadar gergin olurlar." Sean elini ağzına götürdü. "Bir aracı yoluyla

Kardeşlik'i tutmaya çalışabilir ve neler olacağını görebiliriz ancak bu riskli olur.”

Katılıyorum. Aracı yok. Aracı bize kadar izlenebilirdi. Eğer yakalanırlarsa, Kardeşlik bilgi almak için onlara işkence ederdi ve kişinin ne kadar sert olduğunun bir önemi kalmazdı. Er ya da geç herkes pes ederdi.

Bundan sonra konuyla ben ilgileneyeğim. İşimi bitirene kadar burada bekle.

Roman'ın ziyaretinden *sadece* Sean'a bahsetmiştim. Birinin evime girmeyi başarmış olmasına çok şaşırılmış ve öfkelenmişti. Güvenlik açığını bulup düzeltmesi bir saatten az sürmüştü. Roman, iki haftada bir gelen bahçıvanlık hizmetinin bir üyesi olarak gizlice girmişti ve tüm ziyaretçileri kontrol etmesi gereken güvenlik görevlisi işini ihmal etmişti. Hemen kovulmuş, daha kıdemli biriyle değiştirilmişti.

Kardeşlik tekrar işin içine girmişken bu aptalca bir hataydı ve bunun tekrarlanmasını göze alamazdık.

Sean da Roman'ın teklifini duyduğunda pek heyecanlanmamıştı. Ancak Kardeşlik'le olan ilişkimin karmaşık olduğunu biliyordu ve Roman'a güvenmemem konusunda birkaç uyarıda bulunmak dışında herhangi bir yargıda bulunmaktan kaçınmıştı.

“Anlaşıldı,” dedi usulca. “Ben etrafı kolaçan edeceğim.”

Kolu çevirip depoya girdim.

Yıllar önce bir paravan şirket aracılığıyla bu depoyu satın almıştım. Mülkiyeti bir yığın evrak katmanının altında gömülüydü, birinci sınıf adli muhasebecilerden oluşan bir ekibin bile bana kadar izini sürmesi yıllar alırdı.

Deponun çoğunu olduğu gibi bırakmıştım ancak depolama alanı da dahil olmak üzere bazı odaları ses geçirmez hale getirmiştim. İçeridekilerin dışarıda olup biteni duyması, dışarıdakilerin de içeride yaşananlardan haberdar olması imkânsızdı.

KISKANÇLIK KRALI

Depoyu gerçek sahibi hakkında kimseye ipucu vermeden satın almak ve yenilemek çok zor olmuştu fakat buna değmişti.

Depo özel durumlar içindi. Sık sık ziyaret etmiyordum ama işime yarıyordu.

İçerideki adam benim girdiğimi duyunca doğruldu. Gözleri bağlı bir şekilde sandalyeye bağlanmıştı.

Yanına gidip eldivenli elimle göz bağını sakince çıkardım.

Wentworth Holt solgun yüzüyle bana bakarken gözleri anlık bir tanıma belirtisiyle parladı.

“Bu da ne demek?” Sesi titriyordu. “Neler oluyor? Bana yardım etmelisin! Sen...” Cebimden bir kâğıt parçası çıkarıp düzgünce kucağına koyduğumda sesi kesildi.

Bu geçen cuma günkü programının çıktısıydı ve *Sage Studios* fotoğraf çekimi kırmızı daire içine alınmıştı.

Wentworth bir avcıydı ancak aptal değildi. Parçaların yerine oturması bir dakikadan az sürdü.

“Bu olanlar Ayana’yla mı ilgili?” Gergin bir kahkaha attı. “Dinle, dostum. Sana ne söylediğini bilmiyorum ama *bana* asılan *oydu*. Neredeyse yalvarıyordu...”

Yumruğumu yüzüne indirdiğimde sözleri bir çığlıkla kesildi. Ayana’nın kafa atmasından dolayı burnunun tam olarak iyileşmediğini görmek beni mutlu etti ve yumruğumla kemik kolayca tekrar kırıldı.

Acı dayanılmaz olmalıydı.

“Ben hiçbir şey yapmadım!” diye bağırdı Wentworth. Yüzünden kan ve gözyaşı akıyordu. “Sadece aptalca bir öpücük-tü. Yapamazsın... Sen bir iş adamısın, değil mi? Seni gazetelerden tanıyorum. Bunu yapamazsın. Bu... ben... bu adam kaçırmaya girer!”

Birincisi, insanların bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesinden nefret ederdim.

ANA HUANG

İkincisi...

Telefonuma bir cevap yazdım. *Eğer ölmemişsen, o zaman kaçırılma sayılır.*

İma ettiğim tehdit anlaşıldığı anda, Wentworth'ün gözleri sadece beyazları görünene dek arkaya kaydı ve en sonunda bayıldı.

Ah, lanet olsun.

Hareketsiz bedenine bakarken dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

Moda dünyasındaki erkeklerin nesi vardı böyle? Önce Hank, şimdi de Wentworth. Başkalarını korkutmayı seviyorlardı ama kendilerine yapılanların bir kısmını bile kaldıramıyorlardı.

Ayana'nın zayıf olduğunu düşünüyorlardı, oysa Ayana onlardan bin kat daha güçlüydü.

Saatime baktım. İki saat sonra smokin provam ve Singapur'la toplantım vardı.

Zaman kaybetmek yerine, Wentworth'ü tokatlayarak uyandırdım ve yakındaki bir masadan çekiç alırken onun korku dolu gevezeliklerini duymazlıktan geldim. Kollarını çözüp sağ elini masanın üzerine koydum.

Baskın eli oydu. Fotoğraf çekmek ve Ayana'ya dokunmak için kullandığı eliydi. Kendisine ait olmayan şeyi almaya çalışırken onu yakalayıp tutmak için kullandığı eliydi.

Onun ağlamasına neden olan eliydi.

Wentworth yüzümdeki niyeti okumuş olmalıydı çünkü yalvarışları gittikçe şiddetleniyordu. Kaçmaya çalışacak kadar aptal değildi ancak çılgınlıkları damarlarımda dolaşan buz gibi öfkeyi iyice artırıyordu.

Ayana'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü hayal ettim. Hıçkırık seslerini zihnimde tekrar tekrar dinledim. Kollarımda nasıl titrediğini hatırladım.

KISKANÇLIK KRALI

Görüşüm adeta kıızıla boyandı ve çekici Wentworth'ün eline geçirirken içimde biriken öfke şiddetle *patladı*.

Kemiklerin mide bulandırıcı çıtırtısı o kadar yüksekti ki, onun insanlık dışı çığlıklarına rağmen bile duyabilmişim.

Çekici bir kenara atıp öfkemin geri kalanını yumruklarım-la dışa vurdum. Bıçaklar ve silahlar güzeldi ama öfkeyi dışa vurmak söz konusu olduğunda, eski usul yumruklardan daha iyisi yoktu.

Wentworth'ün hıçkırıkları bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Kaç kez birinin durması için çığlık attığını görmezlikten gelmişti? Şimdi aynı şeyi yaşarken pek de iyi hissetmiyordu, değil mi?

Kan ter içinde kalmıştım. Yumruklarım morarmış ve zedelenmişti fakat çığlıkları kesilip tekrar bayılana dek devam ettim.

Ancak o zaman durdum.

Hasarlı bedeninin yanından geçip Sean'a onunla ilgilenmesini işaret ettim. Öfkemin şiddeti dinse de gözlerimin önünde hâlâ kırmızı bir pus vardı.

Wentworth kolay kurtulmuştu. Onun sikini kesip boğazına tıkmak istemişim ama bu çok pis bir iş olurdu. Bu yüzden onu kanlı bir yüzle, parçalanmış bir elle ve Ayana'ya bir daha yaklaşmamasına ve hatta onu *düşünmemesine* dair sözsüz bir uyarıyla baş başa bıraktım.

Bugün yaşananları birilerine anlatmaya kalkışmasının sonucunun iyi olmayacağı açıktı. Belki Emmanuelle ofisindeki sohbetimizden dolayı parçaları birleştirebilirdi ancak Wentworth'ün kaderi onun için de ince bir uyarıydı. Ayrıca o, Wentworth'ten daha akıllıydı, ağzını kapalı tutacaktı.

Depodan çıktığımda nefes alış verişim normale dönmüştü.

ANA HUANG

Ayana yaptıklarımın asla haberdar olmayacaktı. Öğrenmesine gerek yoktu. Bilmesi gereken tek şey, sorunun halledilmiş olduğuydu.

Kimse ona zarar verdikten sonra paçayı kurtaramazdı.

Wentworth'ü halletiğime göre dikkatim başka bir yarım kalmış işe kaydı.

Tüm işaretler, Roman'ın Kardeşlik'in iç savaşı hakkında anlattıklarının doğru olduğunu gösteriyordu. Ayrıntılar konusunda yalan söylüyor olabilirdi ama sırtımda bir hedef tahtası varken böyle şeylere takılma lüksüm yoktu.

Geçen gün onu evimden kovmadan önce bana kullan-at telefonunun numarasını bırakmıştı. Ona kısa ve öz bir mesaj gönderdim.

Ben varım.

Düzenleme

Ny.ozlem

24

Ayana

Kabul ediyorum, korkaklık etmiştim.

Sloane'a, Jordan'a veya ajansıma Wentworth'ten bahsetmemiştim. Bunu yapmaya niyetim vardı, özellikle de onun geri dönüp beni kötü adam olarak göstermeye çalışacağını düşününce kararımı vermiştim. Fakat olaydan bir hafta sonra ortadan kaybolmuştu.

Tüm çekimleri iptal etmiş, arkasında bir sürü kızgın editör ve marka bırakmıştı. Herhangi bir ayrıntı vermemişti. Telefonunu kapatıp e-posta hesabını sildikten sonra insanlara kendisiyle iletişime geçebilecekleri hiçbir yol bırakmamıştı.

Sage Studios fotoğraf çekiminden bu yana iki hafta geçmişti ve kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Geri dönmeye çalışsa bile son dakikada yeni bir fotoğrafçı bulmak zorunda kalan o kadar çok güçlü insanı kızdırmıştı ki, moda dünyasındaki konumu bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Ne Hank ne de Emmanuelle çekimde olanlardan bahsetti. Ya bilmiyorlardı ya da umursamıyorlardı. Her ikisi de mümkündü.

Durum ne olursa olsun, Wentworth'ün ortadan kaybolması ilk planımı bozmuştu. Duygularımı zaten öfke odasında dışa vurmuştum ve Vuk dışında kimseyle bu olayları tekrar konuşmak istemiyordum. Duygusal olarak çok yorucuydu.

Wentworth'ün ortadan kaybolmasına neyin, daha doğrusu *kimin* neden olduğuna dair şüphelerim vardı ama sonuçta

ANA HUANG

bunun bir önemi yoktu. Sadece bu olayı geride bırakmak istiyordum.

Neyse ki, üç hafta sonraki düğünüm ve bu gece Valhalla'da yapılacak gala gibi dikkatimi dağıtacak birçok şey vardı. Ben üye değildim ama Jordan öyleydi.

Balo salonuna girdikten sonra, "Bir dakika yanından ayrılısam senin için sorun olur mu?" diye sordu. "Dante'yle konuşmam gerekiyor."

"Git sen. Ben iyiyim." Elimi sallayarak lüks odayı işaret ettim. "Beni eğlendirecek bir sürü şey var."

Gala okyanus temalıydı ve organizatörler odanın her iki ucuna gerçek boyutlu birer akvaryum kurmuşlardı. Şelale gibi çağlayan içkiler, canlı orkestra, akrobatik gösteriler ve *Poseidon**'un dört buçuk metre boyunda buzdan bir heykeli vardı. Ben de dahil olmak üzere tüm konuklar mavi, yeşil ve gümüş tonlarında şık kıyafetler giymişlerdi.

Uzun uzun düşündükten sonra deniz köpüğü yeşili ipek tül bir elbise seçmiştim. Askısız bir korsesi ve zarif katmanlar halinde yere dökülen muhteşem, firfırlı bir eteği vardı. Mücevherlerimi, omuzlarıma kadar uzanan göz alıcı altın ve yeşil kuvars küpeler ve nişan yüzüğüm dışında minimal tutmuştum. Etkisi sade ama çarpıcıydı.

"Harika." Jordan dalgınca gülümsedi. "Hemen dönerim."

O, Dante'yle konuşurken ben de ana bara gidip limonlu bir su sipariş ettim. Son birkaç haftadır diyetimi yeterince ihmal etmiştim. Bu yüzden düğüne kadar alkolü kendime yasaklamıştım.

"Ona bunun kabul edilemez olduğunu söyle." Öfkeli bir ses, dikkatimi birkaç sandalye ileride oturan kadına çekti. "*Hayır*, Sebastian Laurent'la eş başkanlık yapmayacağım. O son erkek olsa bile umurumda değil... Anne. Lütfen." İç çekişine bir dünya dolusu bıkkınlık sığmıştı. "Anlıyorum ama

* Antik Yunan mitolojisinde denizlerin ve fırtınaların tanrısıdır. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Valhalla Galası'ndayım. Tamam, evet. Biliyorum. İyi geceler.”

Telefonu kapatıp şakaklarını ovuşturdu.

Doğal, zahmetsiz bir güzelliği vardı. Şimdiye kadar gördüğüm en parlak saçlara, en uzun ve en gür kirpiklere sahipti. Bronz, atletik vücudu zarif mavi bir elbise içindeydi. Pürüzsüz kahverengi teni ve çıkık elmacıkkemikleriyle, tanıdığım bazı mankenlere rakip olabilecek kadar güzeldi.

Ayrıca tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Birdenbire onun, bekârlığa veda partime geldiğini hatırladım. Sloane'un diğer müşterilerinden biriydi.

Elini indirip bana bakmadan önce onu izlediğimi hissetmiş olmalıydı.

“Özür dilerim,” dedim utanarak. “Kulak misafiri olmak istemezdim ama... sen Maya'sm, değil mi? Sanırım bekârlığa veda partime gelmiştin.”

Tanışmamız tuhaf bir şekilde gerçekleşmişti. Çoğu gelin, evlilik öncesi kutlamalarına yabancıların katılmasını istemezdi ama bu düğünde hiçbir şey normal değildi.

“Evet.” Maya neşelendi. “Beni de davet ettiğiniz için teşekkürler. O sırada Vivian doğum günü partimi planladığından dolayı birlikteydik ve telefon geldiğinde ben de gelmek zorundaydım. Uzun zamandır *laser tag* oynamamıştım.” Yüzünde utangaç bir ifade belirdi. “Umarım garip olmamıştır çünkü biz...”

“Birbirimizi pek tanımıyoruz.” Gülümsedim. “Sorun değil. Eğlenceli vakit geçirdik. Hem yeni insanlarla tanışmayı severim.”

“Güzel. Teknik olarak tanıştığımızı biliyorum, yine de kendimi yeniden tanıtacağım.” Elini uzattı. “Maya Singh.

Bekârlığa veda partine davetsiz geldiğim için ihtiyacın olursa yedek nedime olmaktan da mutluluk duyarım.”

Gülerek elini sıktım. “Ayana Kidane. Yedek listeme adını ekleyeceğim.”

Maya’nın gülümsemesi genişledi. Sloane bizi *laser tag* salonunda tanıştırmıştı ama çok kalabalıktık ve o kadar çok şey oluyordu ki, gerçekten konuşma fırsatımız olmamıştı.

Singh. Yaygın bir soyadıydı. Ancak Valhalla’daki varlığı göz önüne alındığında, Maya o *Singh ailesinden* -dondurulmuş gıda sektöründe servet kazanan büyük ve olağanüstü zengin aileden- biri olmalıydı. İmparatorluklarını genişleterek atıştırmalıklar, içecekler ve şekerlemeler gibi ürünleri de portföylerine eklemişlerdi.

Aslında Singh şirketinin çatısı altında bulunan en az bir düzine markayı görmeden tek bir süpermarkete veya markete giremezsiniz.

“İrlanda’daki resepsiyona davet edildim, yani her türlü beni orada göreceksin.” Maya başını iki yana salladı. “Kilise töreninin birkaç ay öne alınmasına inanamıyorum. Neden gerekli olduğunu anlıyorum ama böyle bir değişiklik beni çılgına çevirirdi. Açıkçası çok iyi idare ediyorsun.”

“İdeal bir durum değil,” diye kabul ettim.

“En azından resepsiyon için heyecanlı mısın?” Sohbetimize devam ederken Maya barmenden bir içki daha istedi.

“Elbette.” Sesim amaçladığımdan biraz daha yüksek çıkmıştı.

“Sorun değil. Bana yalan söylemene gerek yok. Büyük düğünlerin nasıl olduğunu bilirim.” Gözlerini devirdi. “Ab-lam evlendiğinde, annemle babam tanıdıkları *herkesi* davet etti. Şaka yapmıyorum, Hindistan’daki törene iki bin misa-

KISKANÇLIK KRALI

fir katıldı. Ablam bu insanların yarısını bile tanıımıyordu ama hepsinin misafir listesinde yer alması *gerekiyordu*. Aksi halde ‘sosyal açıdan kabul edilemez’ bir durum yaşanırdı.”

“Bizim düğünümüzde de yedi yüz konuk olacak. İki bin değil fakat seni anlıyorum.” Yüzümü buruşturdum. “Karşılaşma sırası işkenceye dönecek.”

“Rahat ayakkabılar giy ve el dezenfektanı getir,” diye tavsiye etti Maya. “Ya da o kadar çok şampanya iç ki, hepsi birleşip kocaman bir tebrik ve gülümseme konvoyuna dönüşsün.”

Tekrar güldüm. Bekârlığa veda partimde daha fazla konuşma fırsatımızın olmasını isterdim. Onda beni anında rahatlatan bir şey vardı.

Sohbetimiz yavaş yavaş düğün dertlerinden seyahate, moda ve ikimizin de balkabağı aromalı yiyecek ve içeceklerden hoşlanmamasına kaydı. Mevsim sonbahardı, her yerdediler ama ben tatlı patates severdim.

Maya, ailesi milyarlarca dolarlık bir servete sahip olan birine göre şaşırtıcı derecede alçakgönüllüydü. Sonunda işimle hiçbir bağlantısı olmayan biriyle sohbet etmek de güzeldi. Modellik dünyasıyla ilgisi yoktu, aramızda profesyonel bir ilişki de bulunmuyordu. O sadece iyi anlaştığım biriydi.

“Keşke Sloane bizi daha önce tanıştırsaydı. Sen her gün katlanmak zorunda olduğum insanların yarısından çok daha eğlencelisin.” Maya iç geçirdi. Omzumun üzerinden baktı ve mükemmel şekilli kaşları bir santim kadar yukarı kalktı. “Vay canına. Sırp burada. *Bu* gerçekten sürpriz oldu.”

Kendime engel olamadan hızla arkamı döndüm.

Balo salonunu dolduran yüzlerce insana rağmen, Vuk’u hemen fark ettim. İçeri girdiğinde hava sanki onun etrafında bükülmüştü. Mekân ve zaman, varlığının dizginlenemez gücüne boyun eğiyordu. Siyah smokinli haliyle tam bir yıkım tablosu çiziyordu.

ANA HUANG

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

O benim bakışlarımı yakalamadan önce hızla başka yere döndüm. Yine de farkındalıkla sırtım karıncalandı. Ne kadar yakın ya da uzak olduğu önemli değildi, aynı odada olduğumuzda bunu her zaman hissediyordum.

“Ah.” Maya’nın gözleri büyüdü. “Bize doğru geliyor.”

“Gerçekten mi? Yani...” Bir yudum su içtim. “İlginç.”

Öfke odasından beri Vuk’u şahsen görmemiştim. Son iki hafta boyunca ona birkaç kez mesaj atmak istemiştim ama hep cesaretim kırılmıştı. Ne diyecektim ki?

Hey, bodrumunda eşyaları parçalamama izin verdiğin için teşekkürler. Bu arada, bir ara çay içmeye gelmek ister misin?

Teşekkürler, ben almayayım.

“Ah, boş ver.” Maya hâlâ onu izlemeye devam ediyordu. Vuk galalara sık sık katılmadığından, onun varlığı her zaman bir yenilikti. “Yanılmışım. Davenportlarla konuşuyor.”

Hayal kırıklığıyla göğsüm sıkıştı. Bir kez daha arkama baktım. Vuk gerçekten de Dominic ve Alessandra Davenport’la konuşuyordu.

Yüzü bana dönüktü. Onu izlerken gözleri bana kaydı. Dudaklarının bir kenarı, bilmiş bir sırıtışla yukarı kıvrıldı.

Kahretsin. Suçüstü yakalanmışım.

Boynum ve kulaklarım yanmaya başladı. Bakışlarımı ondan ayırıp suyum bitirdim.

Burası ne zaman bu kadar ısınmıştı?

“İyi misin?” diye sordu Maya. Kaşlarını çatmıştı. “Yüzün biraz kızarmış gibi.”

“Hı-hı.” *Arkana bakma. Arkana bakma.* “Aslında şey... tuvalete gitmem gerekiyor ama seninle sohbet edebildiğime sevindim. Çok eğlenceliydi. Belki bir ara birlikte kahvaltıya gider ya da takılırız diye numaralarımızı kaydedelim. Yani, eğer istersen,” diye ekledim çabucak.

KISKANÇLIK KRALI

Utanma dürtüsüyle mücadele ettim. Yetişkin olarak arkadaş edinmek, flört etmek gibiydi. Hem garip hem de utanç vericiydi ama işe yaradığında bu rahatsızlığa değiyordu.

Maya'nın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Çok isterim."

Numarasını aldıktan sonra balo salonundan çıktım. Gerçekten tuvalete gitmem gerekiyordu ancak başka bir niyetim daha vardı.

Çıkarken kasıtlı olarak Vuk'un yanından geçtim. Ona bakmadım ama bakışlarının sıcaklığı tenimi yakıyordu.

Neyse ki tuvalette sıra yoktu. Hızlıca işimi halledip makyajımı tazeledim. Çıktığımda koridor boştu.

Hayal kırıklığına uğradım. Belki de durumu yanlış yorumlamıştım. Belki de...

Balo salonunun kapıları açıldı. Geniş omuzları ve kusursuz siyah takım elbisesiyle kapının eşiğini doldurdu. Birdenbire kalbim tekrar hızla atmaya başladı.

Vuk'un soğuk ve değerlendirci bakışları üzerime çevrildi.

Onu görmezlikten gelerek merdivenlerden yukarı çıktım. Her adımında kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. İkinci kat bomboştu. Koridorun en sonundaki kapılara ulaşana kadar yürümeye devam ettim.

Kalp atışlarımın sesi gitgide yükseldi. Hafifçe nefes aldım ve kapı kolunu hızlıca çevirerek Valhalla'nın kütüphanesine girdim. Ay ışığı vitray pencerelerden içeri süzülüyordu. Oadaki derin sessizlik, yumuşacık halıdan üç kat yüksek tavana kadar uzanıyordu.

Vuk'un arkamdan girdiğini duymaktan çok, hissettim. Bir an sonra kapılar yumuşak bir tık sesiyle kapandı ve baştan aşağı titredim.

"Aşağıda olman gerekiyordu." Boğuk sesi tüylerimin ürpermesine neden oldu.

ANA HUANG

En sonunda ona döndüm. “Senin de öyle.” Sesimi hafif ve neşeli tutmaya çalıştım. “Beni takip eden sensin.”

Vuk birkaç metre uzağımdan bana baktı. Yüzü sertti ve gülümsemiyordu. *Gitmemi söyle.*

“Hayır.”

Bu kelime, meydan okumayla örülü bir iplik gibi aramızdan süzülüp geçti. Bu kadar yol kat ettikten sonra şimdi geri adım atamazdım. Gitmek istiyorsa, bunu kendisi yapmalıydı. Ona kolay bir çıkış yolu sunmayacaktım.

Vuk keskin bir soluk verdi. *Bu elbiseyle buraya, kütüphanede vakit geçirmek için gelmediğini ikimiz de biliyoruz.*

Belki öyleydi ama Vuk’un bu gece ortaya çıkacağını ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

“Tekrar ediyorum, beni buraya kadar takip eden sensin.” Onu bunun için kıskırttığımı çok iyi biliyordum.

Ve kalmamı isteyen de sensin.

Bu da doğrudu.

Saniyeler boyunca ne benden bir cevap ne de ondan en ufak bir hareket geldi. Uzayan sessizliğin içinde, bastırılmış bir hararet ve sahip olmamamız gereken nefes kesici bir arzu yanıp tutuşuyordu.

Vuk’un bakışları yüzümden boğazıma, oradan da göğsüme kaydı. Karnımın ve kalçalarımın üzerinden geçip bacaklarım boyunca yavaşça ilerledi. En sonunda tekrar gözlerime döndü.

Nefesim tek bir yumuşak dalga halinde içimden çıktı. Onun dikkatli bakışlarının ardından binlerce ateşböceği tenimde dans etti. O kadar sıcak ve samimiydi ki, bir sevgilinin okşamasını andırıyordu.

Geçen hafta neden önce bana geldin?

Başım dönüyordu, bu nedenle sorusunu anlamam biraz zaman aldı. Wentworth’ü soruyordu.

KISKANÇLIK KRALI

“Çünkü o anda görmek istediğim kişi sendin.” Gerçek kolayca ağızımdan çıktı. Başka bir zamanda veya yerde olsaydık, yalan söyleyebilirdim ama artık o aşamayı geçmiştik. “Başka bir nedeni yok. Hepsi bu.”

Vuk sertçe yutkundu.

“Wentworth ortadan kayboldu,” diye ekledim yumuşak bir sesle. “Bu konuda bir şey biliyor olabilir misin?”

Hayır. Vuk’un gözlerindeki memnuniyet parıltısı bana aksini söylüyordu. ***Ama adalet onu bulmuştur herhalde.***

Omurgamdan bir titreme geçti.

Fotoğrafçının ortadan kaybolmasında onun parmağı olması beni tedirgin etmeliydi. Wentworth tamamen egosuyla hareket ederdi ve Vuk her ne yaptıysa, fotoğrafçıyı ortadan kaybolmaya zorlayacak kadar aşırı olmalıydı. Ancak o kadar uzun süredir sesimi duyuramamış ve o kadar uzun yıllar boyunca tek başıma mücadele etmişim ki, Vuk’un meseleyi kendi eline almaya karar vermesi bana her şeyden çok korunduğumu hissettirmişti.

“Sence hayatta mı?” diye sordum dikkatlice. Bu aşmak istemediğim tek sınırdı.

Vuk omuz silkti. ***Eğer akıllıysa ve kendine dikkat ederse.***

“Anlıyorum.” Dudaklarımı yaladığımda, gözleri tekrar ağızıma kaydı ve az önce hissettiğim sıcaklık yeniden canlandı.

Nefesim kesildi. Wentworth, iş veya bu odanın dışındaki dünya hakkındaki tüm düşüncelerim Vuk’un bakışlarının ağırlığı altında eriyip gitti.

Yüzümde gördüğü şey, ifadesinin kararmasına neden oldu.

Bu ay evleniyorsun.

“Biliyorum.”

Sessiz itirafım olası tüm inkârlarımı ortadan kaldırdı. Bu gece alkolü bahane olarak kullanamazdım. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

ANA HUANG

Vuk'un benden nefret ettiğini veya Jordan için bana tahammül ettiğini düşünseydim, durum farklı olurdu. Fakat son birkaç haftada yaşananlar, ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, onun da beni istediğini kanıtlıyordu.

Ve işte buradaydık. Bir okyanusun iki yakasında mahsur kalmış, hiçbir suçu olmayan bir adama olan sadakatimiz yüzünden birbirimizden ayrılmıştık. Jordan'a bir söz vermiştim ama bu sözün kapsamı *bunu* içermiyordu.

Gerçek duygular. Heyecan verici olasılıklar. Uzun zamandır ulaşılamaz görünen bir dünyanın cazibesi.

"Bana onu sevip sevmediğimi sorduğunu hatırlıyor musun?" Sessiz sorum, Vuk'un gözlerinin parlamasına neden oldu. "Gerçek şu ki sevmiyorum. En azından romantik açıdan."

Bu sefer soluğunu bırakırken vücudu titredi.

"O da beni sevmiyor," dedim usulca. "Hiç sevmedi."

Kütüphane çok sessizdi, itirafımın ağırlığının omuzlarımdan kayıp yere düştüğünü neredeyse duyabiliyordum. Çıplak ve savunmasızdım. Kalbimin yarısı boğazımda, diğer yarısı elimdeydi.

Tüm o numaraların, yalanların, aldatmaların ve inkârların ardından sonunda bu noktaya gelmiştim. Tam da olmak istediğim yere ulaşmıştım.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Vuk'un sesi soğuktu ama gözlerindeki ateş, ayak parmaklarımın kıvrılmasma neden olacak kadar sıcaktı.

Bunu ona neden *anlatıyordum*? Ne umuyordum ki? Bana karşı hisleri olduğunu itiraf etmesini mi? Ayaklarımı yerden kesip parmağının tek bir hareketiyle tüm sorunlarımı ortadan kaldırmasını mı?

Bunu yapabilecek gücü vardı ancak ben sihirli bir çözüm istemiyordum. Benim istediğim...

KISKANÇLIK KRALI

Oydu.

Hepsi bu kadardı. Parası ya da gücü umurumda değildi. Wentworth'e veya bunu hak eden diğer insanlara karşı şüpheli davranışları umurumda değildi. Dün, yarın ya da üç hafta sonrası bile umurumda değildi.

Sadece şu an, burası ve ikimizin birlikte olduğu bu an umurumdaydı.

“Çünkü bilmeni istiyorum,” dedim. “Çünkü... suçluluk duymanı istemiyorum.”

“Ne hakkında?”

“Şu anda yapmanı istediğim şey hakkında,” diye fısıldadım.

Vuk yavaş, kararlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattı. Normalde açık renk olan gözleri loş ışıktaki gece yarısı rengine bürünmüştü. Av peşindeki yırtıcı bir hayvanın zarafetiyle hareket ediyordu.

Korku ve arzu bacaklarımın arasında zonklamasına rağmen yerimden kıpırdamadım.

Benden birkaç santim ileride durdu. “Yapmamı istediğin şey.” Sesi ölümcül derecede yumuşaktı. “Peki bu ne olabilir?”

Parfümünün kokusu ciğerlerime dolarak nutkumun tutulmasına neden oldu. Dudaklarımı tekrar yaladım. Bakışlarım onun ağzına kaydığında boğazından acı dolu bir ses çıktı.

Bu kontrolünü kaybettiğinin ilk somut işaretiydi.

Alevler daha da şiddetlendi. Tenim o kadar gerilmişti ki, havadaki en ufak hareketi hissedebiliyordum. Atmosfer fazlasıyla yoğunlaşmıştı, en ufak bir kıvılcım bile onu ateşe verebilirdi.

“Yüzüğünü çıkar.” Vuk'un sert emri, damarlarımda tek seferde patlayan bir viski gibi hissettirmişti.

ANA HUANG

Tüm vücudumu saran ateşle birlikte başım dönmeye başladı. Tenim kızardı ve elmas yüzüğü parmağımdan çıkarırken elim hafifçe titredi.

Yüzük sonunda parmağımdan çıktığında karanlık ve acımasız gözleriyle beni izliyordu.

Onu arkamdaki masanın üzerine koydum. Yüzük daha masanın maun yüzeyine değmeden Vuk boynumun arkasını kavramış, dudaklarıyla nefesimi kesmişti.

Alevler bir orman yangını gibi bizi sardı. Duman ve ısı kanımda dolaşarak beni içten dışa tüketti. Teni, alevler içinde kalmış dünyadaki tek serin sığınaktı. Ellerim onun üzerinde dolaşarak içimdeki bu acı veren, doyumsuz *arzuyu* yatıştırmak için çaresizce bir şeyler arıyordu.

Vuk inledi. Beni kaldırıp masanın üzerine oturttu. Öpücüğü açgözlüydü, neredeyse cezalandırıcıydı. Onu kendime biraz daha yaklaştırmak için bacaklarımı beline doladığımda, hafif bir uyarı olarak altdudağımı ısırıldı.

“Dikkatli ol, *srce moje**.” Sesi hassaslaşmış tenime sertçe çarptı. “Yoksa beni öldüreceksin.”

Parmaklarımla gömleğini kavrarırken, “Güzel,” diye fısıldadım.

Vuk’un tutuşu sıkılaştı. Parmakları boynumun yanlarına gömüldü ve tekrar ağzımın üzerine kapanmadan önce dudaklarından utanç verici bir inilti kaçtı.

İşte bu. Özlediğim şey *buydu*. Daha önce hiç yaşamadığımdan dolayı bir isim koyamamıştım ama vahşiydi, pervasızdı ve bir öpücükte olmasını hayal ettiğim her şeydi.

Zamanı durduran türden bir öpücüktü. Ondan asla ayrılmak istemiyordum. Bitmesini hiç istemiyordum.

* (Srp.) Kalbim. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

Yumuşak soluklarım, onun ağır nefeslerine karışıyordu. Avucunun iç kısmı omzumun kıvrımından aşağıya, belime doğru kayarken tenimi yakıyordu...

Yüksek bir gürültü bizi o andan kopardı ve adeta buzlu suyla dolu bir fıçıya fırlattı.

Vuk'un dokunuşu kaybolurken tüylerim diken diken oldu ve gözlerimiz kapıya kaydılar.

Gürültü koridordan geliyordu. Her kimse *henüz* içeri girmemişti ama gürültülü kahkahaların ardından gelen neşeli kıkırdamalar, mahremiyet arayışıyla balo salonundan kaçan tek kişiler olmadığımızı kanıtlıyordu.

Vuk'un dikkati tekrar bana döndü. Öpücüğün verdiği haz, buz gibi bakışları karşısında bir anda yok oldu.

Gerçeklik bir kez daha kendini hatırlatmıştı.

Bakışları üzerimde dolaştı. Çenesindeki kas seğirirken boğazı, söylenmemiş bir küfürle gerildi. Ardından gözlerini benden ayırdı ve çıkıp gitti. Kapılar arkasından bu sefer daha sert kapandı.

Küfrü duymam için yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. *Siktir.*

Yani, *biz ne halt etmiştik?*

Koridordaki kahkahalar yavaşça uzaklaştı. Her kimse, bu raya girmeyecekti.

Kalbim deli gibi atarken orada öylece oturdum. Saçlarım ve elbisem, hayatımın en şiddetli öpüşmesinden dolayı dağılmıştı. Yüzüğüm halının üzerine düşmüş, suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

Suçluluk duymalıydım. Ben burada onun sağdıçıyla öpüşürken nişanlım muhtemelen aşağıda beni arıyordu. Vuk ve ben rahatsız edilmeseydik, öpüşmekten daha fazlasını yapardık.

ANA HUANG

Derin bir nefes verdim. Yüzüğü almak için kıpırdamadım.

Evet, suçluluk *duymalıydım* ama duymuyordum.

Daha önce hiç bu kadar güzel, bu kadar harika hissetmemişken yaşananlardan pişman olmak zordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

Kütüphanede Ayana'dan ayrılmak için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Ancak asıl zor olan, o öpücükten sonraki hafta boyunca ona ulaşmamak olmuştu.

Siber ekibimden resmen ilk ben e-posta gönderir, arar veya mesaj atarsam cihazlarımdaki her şeyi silecek bir kod yüklemelerini istemiştim. Durum o kadar kötüydü.

Şimdiye kadar birçok hata yapmıştım ama Ayana'yı öpmek? Bu hayatımda yaptığım en büyük hataydı.

Onu öpmeseydim, bilemezdim. Şüphelenirdim fakat onun da beni, benim onu istediğim gibi istediğini *bilemezdim*. Arzusunu tatmaz, lanet inlemelerini duymazdım.

Bu bilgi sonumun başlangıcı olmuştu çünkü aramızda tek bir engel kalmıştı ve ona olan sadakatim her geçen gün daha da zayıflıyordu.

Jordan'a bir göz attım. Çalışma odasında film seçeneklerini gözden geçiriyordu, konsantre olmak için kaşlarını çatmıştı. Beni arayıp düğün hazırlıklarından biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Genelde benim evimde takıldık çünkü mümkün olduğunca dışarı çıkmaktan kaçınırdım. Ancak bugün ben onu ziyaret etmeyi tercih etmiştim.

Roman'ın izinsiz girmesinden bu yana, evimin güvenliğini artırmış ve gerekli personel dışında kimsenin eve girmesine izin vermemiştim. "Her Zaman Kabul Et" listemdeki tek kişi Ayana'ydı.

ANA HUANG

Jordan'ın bir güvenlik tehdidi oluşturduğundan endişelenmiyordum ama Kardeşlik'in evimi gözetlediğinden şüpheleniyordum. Onlara potansiyel hedefler sunmak istemiyordum.

Roman, onu vurduğum için bana hâlâ kızgındı. Kardeşlik'in gözetleme çabalarını ne doğruluyor ne de yalanlıyordu. İş için çağrıldığını söylemişti ama Shepherd'ın grubu tekrar saldırmaya karar verirse, bana haber vereceğine söz vermişti. Diğer grup hakkında kesin bilgi veremiyordu.

O piçe zerre kadar güvenmiyordum. Şimdiye kadar bana söylediği her şey doğru çıkmıştı ancak Roman Davenport gibi birine körü körüne inanmak, kendi ölüm fermanını imzalamakla eşdeğerdi.

Valhalla Galası'nda Dominic'i köşeye sıkıştırıp üvey kardeşinin hareketlerinden haberi olup olmadığını anlamaya çalışmışım. Bir şey bilmiyormuş gibiydi, yine de gözümü onun üstünden ayırmayacaktım.

Kardeşlik, Beaumont, Davenportlar... Bu noktada kendi casus ağıma kurmam daha iyi olurdu. Güvenlik ekibim zaten yetersizdi ve diğer sorunlarımızdan birini çözmeden önce herhangi bir şeyin patlak vermemesini umuyordum. Yeni insanları eğitmek için ne insan gücümüz ne de zamanımız vardı.

"Pes ediyorum. Sen seç." Jordan uzaktan kumandayı kenara atıp birasından bir yudum aldı. "Bir şeylere karar vermekten yoruldum."

Ne izleyeceğimiz umurumda değildi. Film izleme havamda da değildim ama dışarı çıkmaktansa evde kalmayı tercih ederdim. Roman'ın güvencelerine rağmen diken üstündeydim.

Valhalla Galası gibi etkinlikler, yüksek güvenliqli olduğu ve konukları en ince ayrıntısına kadar kontrol edildiği için bir şekilde kabul edilebilirdi. Sinemalar ve diğer halka açık yerlerde ise durum böyle değildi.

KISKANÇLIK KRALI

Seçenekleri gözden geçirdikten sonra rasgele bir soygun filmi seçtim. Dikkatimin dağılmasını ve içimdeki gerginliğin azalmasını umuyordum.

Suçluluk duymanı istemiyorum.

O da beni sevmiyor. Hiç sevmeydi.

Ayana'nın itirafı beynime kazınmıştı. Bu doğru muydu, yoksa ikimizin de hayal ürünü müydü?

"Bütün gün çok sessizdin," dedi Jordan. "Her şey yolunda mı?"

Hafifçe başımı salladım. *Sadece kafamda çok şey var.*

"İşle mi ilgili? Yeni bir ürün lansmanı var, değil mi?"

Kararsız bir ses çıkardım. Pazarlama ve satış ekiplerim lansmanı çok iyi yönetiyorlardı, bu yüzden o konuda endişelenmiyordum. Yıl sonunda şirketimdeki herkese büyük ikramiyeler vermem gerekecekti. Sonuçta ben ofisten uzaklaşmışım ama onlar hiç aksatmadan işleri yoluna koymuşlardı.

Ancak Jordan bu halimin işle ilgili olduğunu düşünüyorsa, onu düzeltmeyecektim.

"Hiç bu noktaya geleceğimizi düşünmüş müydün?" diye sordu. "Sen milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO'su oldun. Ben de evlenmek üzere olan bir adamım." Birayı bitirdi. "Yirmi bir yaşındaki halimiz buna asla inanmazdı."

İnsanlar değişir. Ekrandaki açılış jeneriğine baktım. Bir an düşündükten sonra ekledim. *Bana nedenini hiç söylemedin.*

"Neyin nedenini?"

Ayana'yla neden evlendiğini.

Nişanlandığını ilk söylediğinde, fazlasıyla şaşırdığım için soru bile soraamamıştım. Doğruca atış poligonuna gitmiş, duygularımın mermi yağmuru eşliğinde akmasına izin vermiştim.

Dünyadaki onca insan arasından *onu* seçmek zorundaydı. Tek istediğim kişiyi.

Jordan ve Ayana'nın yıllardır arkadaş olduklarını biliyordum ama duygularının romantik olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Nişan beni tamamen gafil avlamıştı. Ayrıca Jordan da ilişkilerindeki değişimin ne zaman gerçekleştiği konusunda ketum davranmıştı.

Oysa Ayana'ya göre ilişkileri hiç değişmemişti. Dün gece onun yüzünden bu kadar sarhoş olmasaydım, birbirlerini sevmiyorlarsa neden evlendiklerini sorardım.

Bu ihtiyacım olan cevapları alabilmem için bir fırsattı.

Jordan tereddüt etti. Yeni bir bira açıp ağzına götürdü ve cevap vermeden önce bir yudum aldı. "Biri başka ne sebeple evlenir ki? Aşk için."

İkimiz de insanların başka nedenlerle evlenebileceğini biliyoruz.

"Benim durumumda değil."

Yani Ayana'yı seviyorsun.

Bana yan gözle baktı. "Bugün neden bu kadar soru soruyorsun? Bir şey mi oldu?"

Merak diyelim. Daha önce ona soru sormamıştım çünkü onların ilişkisi hakkında şiirsel sözler duymak istemiyordum. Bu benim hatamdı. *Macaristan'ı hatırlıyor musun?*

"Ah, dostum," diye güldü Jordan. "Bana bir sürü anıyı hatırlattın."

Üniversitenin son sınıfında bahar tatili için Budapeşte'yi ziyaret etmiştik. Oradaki son gecemizde, otelimizde bir düğüne rastlamıştık. Düğüne davetsiz olarak katılmış ve geceyi damadın Amerika'dan gelen uzak kuzenleri olduğumuza inandırdığımız konuklarla parti yaparak geçirmiştik.

Kendimi bu kadar kaygısız hissettiğim son anlardan biriydi.

"Ne yolculuktu ama." Jordan bacaklarını uzattı. "Bunun on iki yıldan fazla bir zaman önce olduğuna inanamıyorum.

KISKANÇLIK KRALI

Zaman gerçekten çok hızlı geçiyor.” Tekrar bana baktı. “Bu konuyu neden açtın?”

Düğünden ayrıldığımızda, bana asla evlenmeyeceğini söylemiştin. Elbette körkütük sarhoştum ama bunu o kadar ikna edici bir şekilde söylemişti ki, ona inanmıştım.

“Genç ve aptaldım,” diye açıkladı. “Ciddi değildim.”

Gözlerimi kısarak yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştım.

Jordan yıllar boyunca ara sıra birileriyle çıkmıştı ama Ayana’dan önce hiçbir ilişkisi birkaç haftadan fazla sürmemişti. Ayrıca hiç evlilik ve çocuk sahibi olmaya dair isteğini de dile getirmemişti.

Ancak bunların hepsi şartlara bağlıydı.

Konuyu değiştirmek için bariz bir girişimde bulunarak, “Peki ya sen?” diye sordu. “Yüce Vuk Markovic hiç evlenecek mi?”

Yüzümdeki tüm ifade silindi.

Bu, iki hafta sonra ne olacağına bağlıydı. Ayana ve Jordan evlenirse, o zaman her şey bitecekti. Evlenmezlerse...

Göreceğiz.

Düğün planları tüm hızıyla devam ediyordu. Törenin gerçekleşmeyeceğini gösteren hiçbir şey yoktu. Tabii ben engel olmazsam...

Başımı geriye atıp birayı tek dikişte bitirdim. Hiçbir etkisi olmadı.

Siktir. Biradan daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

“Seni kıskanıyorum,” dedi Jordan sessizce. “Ne istersen yapabiliyorsun ve başkalarının ne düşündüğünü umursamıyorsun. Böyle bir özgürlük... mest edici olmalı.”

Bu ironik duruma neredeyse yüksek sesle gülecektim. İs-

tediğimi mi yapıyordum? Hiçbir fikri yoktu. “Özgürlüğümü” kıskanıyordu, oysa ben bunu onun hayatındaki *tek bir* kişi için feda ederdim.

Özgürlük görecelidir. Hepimizin yükleri var. Konuyu orada bıraktım.

“Belki.” Jordan elini ağzına götürdü. İkimiz de filmle hiç ilgilenmiyorduk. “Neden senden sağdıçım olmam istediğimi biliyor musun?”

Yarım beyin hücrelerinden fazlasına sahip olan tek sağdıç benim.

Kolejden arkadaşları, beyin yoksunu cıvık mantarların iki bacaklılarına eşdeğerti. Onları birbirine sürtünce bile zekâ kıvılcımı çıkmazdı.

“Hayır. Ayrıca nazik ol,” diye uyardı ancak gözleri keyifle parıldıyordu. “Senle uzun zamandır arkadaşız ama diğer sağdıçların bazılarını senden daha uzun süredir tanıyorum. Ve Tanrı biliyor ki, senin bir parti planlayıcısı olduğun da söylenemez.”

Kaşlarım kalktı. Bu bir sağdıç için ilginç bir açıklamaydı fakat ben ne bilirdim ki? Hiç evlenmemiştim.

“Ama,” dedi Jordan. “Tüm arkadaşlarım arasında en çok sana güveniyorum. Her zaman sadık ve dürüsttün, bunu senden istemediğim zamanlarda bile.” Güldü. “Birkaç yıl önce hazırladığım sonbahar pazarlama kampanyasının berbat olduğunu söyleyecek cesareti başka kimse gösteremedi.”

İşte bu yüzden hepsinin birden az beyin hücreleri var, dedim ciddi bir ifadeyle.

Jordan güldü. “Hayır, gerçekten. Ben ciddiyim. Bu sağdıçlık işinin senin konfor alanının dışında olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu ciddiye aldığın için minnettarım. Duygusallık etmek istemiyorum çünkü sen bundan nefret edersin ama o şeyin üniversitede yaşanmasına neredeyse seviniyorum. Yaşanmasaydı, belki de arkadaş olamazdık. Bu çok mu saçma?”

KISKANÇLIK KRALI

Midem düğümlendi. *Hayır. Ne demek istediğini anlıyorum.*

“İyi.” Boğazını temizledi, kulaklarının uçları pembeleşmişti. “Şimdi duygusal kısmı hallettiğimize göre şu lanet filmi izleyelim. O kasaya nasıl gireceklerini bilmek istiyorum.”

Yine sessizliğe büründük.

Yüzüm ekrana dönüktü ama beynim dönüp duruyordu.

Jordan’ın, Ayana’yı sevip sevmediğine dair sorduğum soruya hiç cevap vermediğini fark etmiştim. İçgüdülerim sevmediğini söylüyordu fakat nedense -aile baskısından ya da düğün tarihine bu kadar az kalmışken sansasyonel bir düğünü iptal etmenin yaratacağı izlenimden dolayı- onunla evlenmeye kararlıydı.

Yine de bu, Ayana’nın evlilik teklifini neden kabul ettiğini açıklamıyordu. Ancak onu sıkıştırmanın sırası değildi. Jordan bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğini açıkça belirtmişti. Onu zorlamak, sadece daha da direnmesine neden olurdu.

Ekranı izliyordum ama aslında görmüyordum.

Jordan’a olan sadakatim, bana hiçbir soru sormadan beş yüz bin dolar havale ettiği günden beri bakiydi. Bu para, daha uzun vadeli bir çözüm üzerinde çalıştığım dönemde Kardeşlik’i benden uzak tutmuştu.

Ayana gelene kadar da bu sadakatimi gerçekten sınavan hiçbir şey olmamıştı. Jordan’ın yanında ayakta dururken Ayana’nın ona doğru yürümesini izleme düşüncesi, tüm lanet kiliseyi ateşe vermek istememe neden oluyordu.

Öyleyse soru şuydu. Jordan’a olan sadakatim, Ayana’ya hissettiğim arzudan daha mı ağır basıyordu?

Başım zonkluyordu. Hâlâ onun hayali tatlılığını alıyordum. Hâlâ yumuşak dudaklarının benimkilerin altında hevesle açıldığını hissedebiliyordum.

ANA HUANG

Bir içkiye daha uzanıp kafama diktim ama ağzımda hâlâ onun tadı vardı.

Bana musallat olmuştu.

Üç saat süren anlamsız aksiyon sahneleri ve saçma sapan konuşmalardan sonra izin isteyip Jordan'ın evinden ayrıldım. Yürüyüş sadece on dakika sürmüştü ve mahallenin yapısı tetikçilere fazla saklanma imkânı vermiyordu. Ayrıca standart Kevlar takviyeli giysilerimi giymiş, gizli bir silah ve bıçak taşıyordum.

İçimdeki küçük bir parça içten içe Kardeşlik'in bana pusu kurmasını umuyordu. Öfkemi dışa vurmam gerekiyordu. Ayrıca bir hamle yaptıklarında, bu dayanılmaz bekleme düzeniyle uğraşmak yerine misilleme yapabilirdim.

Beklemekten nefret ediyordum ama Roman resmi işlerle meşgul olduğundan dolayı -en azından kendisi öyle diyordu- henüz harekete geçemiyordum. Düzgün bir saldırı başlatmak için onun istihbaratına ve yardımına ihtiyacım vardı.

Bu arada Emmanuelle'in ofisine yerleştirdiğim dinleme cihazları işe yaramamıştı. Eğer şifreli konuşmuyorsa, model ücretleri ve kampanyalar dışında başka bir konu yoktu. İş yerinde çok hassas bilgileri paylaşmasını beklemiyordum ama çiçek desenli kumaşlarla ekoseliler hakkında bir konuşma daha dinlemek zorunda kalırsam kulaklarımı kesecektim.

Daha faydalı olabileceğini düşünerek onu takip de ettirmiştim. Şu ana kadar hiçbir şey çıkmamıştı.

Uzun lafın kısası, her cephede başarısız olmuşum ve bu beni gerçekten kötü bir ruh haline sokmuştu.

Evin yolunu yarıladığım sırada bir tırmalama sesi dikkati-

KISKANÇLIK KRALI

mi çekti. Gerilirken içgüdüsel olarak silahıma uzandım. Bakışlarım sesin kaynağına ulaşana kadar etrafımı taradım.

Küçük gri bir kedi, geri dönüşüm kutusunun kapağının üstünden bana dik dik bakıyordu. Tasma ya da birine ait olduğunu gösteren başka bir işaret göremedim, muhtemelen sokak kedisiydi.

Rahatladım ama ben de ona dik dik baktım.

İnsanların evcil hayvanlarına neden bu kadar düşkün olduklarını hiç anlamıyordum. Teoride onlara karşı hiçbir şeyim yoktu ancak evimi kötü kokulu, muhtaç ve sahiplerinden önce ölmeleri neredeyse kesin olan yaratıklara açmak bana cazip gelmiyordu.

Aklıma Ayana'nın kedi desenli fincanı geldi. Bu kedi sadece daha az sevimli ve daha vahşiydi. Bir anlığına ona karşı yumuşadığımı hissettim.

Gök gürültüsü yukarıda uğuldadı. Kedi tısladı, sanki onun oyun alanının önünden gerekli saygıyı sunmadan geçme cürretini göstermeme büyük bir öfke duymuş gibi görünüyordu.

Ona karşı hissedebileceğim tüm yumuşak duygular yok oldu. Lanet bir *kediyle* tartıştığımı fark ettiğimde, neredeyse hırıldamaya başlayacaktım.

Tanrım. Bugün neyim vardı böyle? Kardeşlik beni izliyorsa, muhtemelen gülmekten yerlere yatıyordu.

Kendimi toparladım, kedinin şüpheli bakışlarını üzerimde hissederek oradan uzaklaştım.

Evime vardığımda doğruca ofisime gittim ve biraz iş halletmeye çalıştım. Cumartesi günüydü ama hafta boyunca bir yığın resmi evrak işini ihmal etmişim.

Pencerenin dışında şimşekler çakmaya başlamadan önce yarım düzine belgeyi halletmeyi başardım. Gök gürültüsü gittikçe şiddetlenerek sıklaştı.

ANA HUANG

Nedense zihnimde o aptal gri kedinin seyrek yapraklı bir ağacın altında kıvrılmış hali belirdi. Durduğu bölgede sokak hayvanları için barınacak fazla yer yoktu. O küçük baş belası sınırsızlık olacaktı.

Umurumda falan değildi. Bu benim sorunum değildi.

Dikkatimi tekrar bilgisayarına verdim.

Bir dakika sonra gökyüzü adeta yarıldı. Yağmur, pencere-
lere kalın ve acımasız damlalar halinde çarpmaya başladı. Bir
başka gök gürültüsü evi sarstığında, tenimin altına ince bir
huzursuzluk iğnesi saplandı.

Kedi, Ayana'nın fincanındakine gerçekten de tuhaf bir
benzerlik gösteriyordu ve bu kadar küçük bir şeyin korunma-
sız bir şekilde sokaklarda bunca zaman hayatta kalması hem
üzücü hem de etkileyiciydi. Sinir bozucu olsun ya da olmasın,
o bir savaşçıydı.

Pencereden dışarı baktım. Yağmur o kadar şiddetliydi ki,
gökyüzünü göremiyordum.

Dişlerimi sıktım. *Kahretsin.*

Sandalyeyi geri çekip odama gittim. Tişörtümün üzerine
siyah bir kapüşonlu *sweatshirt* giydim. Şemsiyemi alıp dışarı
çıktığımda anında buz gibi su ve şiddetli rüzgârla karşılaştım.

Bazen kendimden gerçekten nefret ediyordum.

Kediyi gördüğüm yere gittim. Geri dönüşüm kutusunun
üstünden kaybolmuştu. Bölgeyi hızlıca aradım ama bir kadın
giyim mağazasının tanıtım broşürü dışında hiçbir şey bula-
madım.

Vazgeçmek üzereyken gri bir tüy yumağı gözüme çarptı.
Kedi titreyerek çalıların arasına kıvrılmıştı. Kuyruğu dışarı
çıkmasaydı onu asla göremezdim.

Ona uzanırken hafifçe tısladı ancak elime aldığımda başka
bir itiraz sesi çıkarmadı.

Artık o kadar da sert değilsin, değil mi? dedim içimden.

KISKANÇLIK KRALI

Göğsüme sıkıca kıvrıldı ve titremeye devam etti.

Neyse ki eve yürümem kısa sürdü. Kimse fark etmeden içeri süzölmeyi ummuştum ama şansına girişte Jeremiah'yla karşılaştım. Beni kollarımda bir kediyle görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Misafirinizle benim ilgilenmemi ister misiniz, efendim?” Akıllıca davranarak başka bir yorum yapmaktan kaçınmıştı.

Başımı iki yana salladım. O uyuz şeyi eve getirmem bile yeterince kötüydü. Onu çalışanlarıma yük etmeyecektim.

Mutfağa gittim ve kediye bir havluya sarıp yere koydum. Görebildiğim kadarıyla, erkek olduğunu tahmin ediyordum.

Sen misafir değilsin. Burada olmanı istemiyorum. Seni buraya sadece Ayana'yı hatırlattığın için getirdim.

Hoş karşılanmadığını anladıysa da bunu belli etmedi. Yüzü havludan dışarı çıkmış, gözleri yeni çevresine kuşkuyla bakıyordu.

Muhtemelen açtı ama evde kedi maması yoktu. Kediler başka ne yedi ki?

Hızlı bir Google aramasından sonra bir kâse su ve biraz konserve ton balığı hazırladım. Nankör şey, mamaya dalma-dan önce bana bir teşekkür bile etmedi.

Boğazımdan sinirli bir homurtu yükseldi.

Arkamda biri kıkırdadı. Dönüp baktığımda hizmetçilerden biri bana ve kediye sırtıyordu.

Kaşlarımı çattım. Gülümsemesi hemen kayboldu. “Özür dilerim,” diyerek aceleyle uzaklaştı.

Orada kalıp kediye tekrar sert bir bakışla süzerken yemeğini bitirdikten sonra ne yapacağımı düşündüm. Yağmur durunca onu tekrar sokağa mı atmalıydım? Onu bir barınağa götürüp sahiplendirilmesi için oraya mı bırakmalıydım?

Bu durum benim karakterime o kadar uymuyordu ki, ne yapacağımı bilemiyordum.

ANA HUANG

Tereddütlerim içinde kaybolmaktan telefonumun titremesiyle kurtuldum. Akciğerlerimi saran serin bir şaşkınlık dalgasını, ardından gelen bir sıcaklık izledi.

Ayana'ydı.

Ayana: *Selam.*

Üç sohbet balonu belirdi, kayboldu ve sonra tekrar belirdi.

Ayana: *Şu anda meşgul müsün?*

Mesajlara baktım. Bunlar birbirimize yazdığımız ilk mesajlardı. Yüz yüze konuşmuştuk ama o anlar hafızanın derinliklerine gömülmüştü. Bu mesajlarsa somuttu. Tanımlanabilirdi.

Cevap vermeden önce o anın tadını çıkardım.

Ekibimin kuralları, ilk mesajı benim atmamı yasaklıyordu ancak cevap vermemde bir sakınca yoktu.

Ben: *Hayır, değilim.*

Ayana: *Bir saat içinde buraya gelebilir misin?*

Bana Madison'daki bir otelin adresini gönderdi.

Ayana: *Konuşmamız gerek.*

O öpücük... Sonsuza kadar kaçmamazdık.

Başparmağımla ağzımı ovuşturdum ve bir saniyede karar verdim.

Ben: *Yarım saate orada olurum.*

26

Ayana

Kendimi savunmam gerekirse, biraz sarhoştum.

Tamam, bu pek bir savunma sayılmazdı ama bütün hafta boyunca telefonuma bakıp onun aramasını veya mesaj atmasını beklerken, ilk mesajı atacak cesareti nereden bulduğumu açıklıyordu.

Biraz acınası bir durumdu, aynı zamanda heyecan vericiydi. O, aramasını *umursayacak* kadar hoşlandığım ilk erkekti. En sonunda âşık oldukları kişilere hayranlık duyan ve takıntılı olanların kulübüne girmiştım. Bu normal biri gibi hissetmemi sağlıyordu.

O sabah Maya'yla sınırsız *mimosa* içmeye *brunch*'a gittiğimde alkol yasağım uçup gitmişti. Vuk hakkında konuşmamıştık ama onun iyi görünme çabası taşımayan, cesur tavırlarını gördüğümde her şeyi siktir edip dizginleri kendi ellerime almak istemiştım.

Brunch'tan ayrılmış, en yakın oteldeki bir süit için rezervasyon yaptırmış ve saatlerce tereddüt ettikten sonra sonunda Vuk'a mesaj atmıştım. Volta atarken resmen halıda bir delik açacaktım.

Düğün iki hafta sonraydı. Ailem birkaç gün içinde gelecekti, bu da bunun tören öncesinde kendime ayırabileceğim son hafta sonu olduğu anlamına geliyordu.

Ya şimdiydi ya da asla.

Kapı sertçe tıklatıldı.

ANA HUANG

Duraksadım, nefesim ciğerlerimde takıldı kaldı. Kapının bir kez daha tıklatılması beni donmuş halimden çıkardı ve kapıyı açmadan önce sinirlerimi yatıştırmak için üçe kadar saydım. İşe yaramadı.

Vuk'un kapıyı dolduran silueti, sinirlerimi tekrar altüst etti. Üstüne siyah bir *sweatshirt*, altına da aynı renk pantolon giymişti, teninde yağmur damlaları vardı. Üzerinde gördüğüm en sıradan kıyafetti.

Smokinden bile daha çok beğenmiştim çünkü bu hali tam anlamıyla *kendi* gibiydi.

“Selam.” Sesimin nefes nefese çıkmış olmasından nefret ediyordum.

“Selam.”

Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi.

Aptalcaydı belki ama onun sözlerini parfüm ve ayakkabı topladığım gibi biriktiriyordum. Kumdaki değerli taşlar gibi parıldıyorlardı. Zorunda olmadığı halde benimle açıkça iletişim kuracak kadar bana güvendiğinin kanıtıydılar. Mecbur değildi, sadece böyle yapmayı seçiyordu.

“Girsene.” Kapıyı biraz daha açarak kenara çekildim. “Son dakikada davet ettiğim için özür dilerim.” Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadım. “Yemek yedin mi? Otelin oda servisi çok iyidir.”

Vuk'un açıkça aldığı keyif karşısında tüm gevezeliklerim eriyip gitti.

Konuşmak istediğini söylemiştin. Ne hakkında?

“Her şey.” Aslında öpüşmemizle ilgili konuşmak istiyordum ama o daha yeni gelmişken doğrudan bu hassas konuya girmek kabalık olurdu.

Pencere kenarındaki masaya gidip bir bardak su doldurdum. Böylece ellerimle meşgul olacak bir şeyim olmuştu.

KISKANÇLIK KRALI

“Eee,” dedim kaygısızca. “Son zamanlarda bingo akşamlarına katıldın mı?”

Vuk bana “*Gerçekten mi? Konuşmak istediğin şey bu mu?*” der gibi alaycı bir bakış attı.

Haklı bir tepkiydi, yine de aklıma gelen ilk konu bu olmuştu. Bingo konusunda yalan söyleyip söylemediğine dair hâlâ kararsızdım.

Hayır. Kaybetmekten yorulmuş olan yaşlıların biraz ara vermesini istedim.

“Vay canına. Seksen yaşındaki bir grup insanı yenmek heyecan verici olmalı.”

Kazanmak kazanmaktır.

Elbette böyle söyleyecekti.

“Bir ara beni de götürür müsün?” diye sordum. “Uzun zamandır bingo oynamadım.”

Gerçekten oynamak istediğin için mi soruyorsun, yoksa benim oynamadığımı düşündüğün için mi?

“İkisi de.”

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. ***Güzel. Kimsenin söylediğini olduğu gibi kabul etme.***

Başımı iki yana salladım. “Hayatı böyle yaşamak çok üzücü.”

Belki. Ama aynı zamanda hayatını da kurtarabilir.

Vuk yanıma geldi. Suyu sessizce uzattım. Bardağı alırken parmakları benimkilere hafifçe dokundu.

Bunu iliklerime kadar hissettim.

Profilini inceledim. Taştan oyulmuş gibiydi, keskin hatları ve mesafeli soğukluğu dünyaya karşı ikna edici bir maskeye benziyordu. Arada sırada o soğukluk kalkıyor, altındaki adamı biraz olsun görmemizi sağlıyordu.

Hatta bu eskisine göre daha sık oluyordu. Kendisiyle ilgili beklediğimden çok daha fazlasını benimle paylaşmıştı ancak

hâlâ bilmediğim çok şey vardı. Geçmişi, korkuları, umutları ve hayalleri...

Birbirimize olan fiziksel çekimimiz tartışılmazdı. Benim özlemini duyduğum duygusal kısımdı. Bu yılın en kötü günlerinde yanımda olmuştu ve ben de ona aynı sığınağı sunmak istiyordum.

Güven iki yönlü bir yoldu.

Bakışlarım yanık izlerinin üzerinden geçip gözlerine ulaştı. O da beni izliyordu.

Vuk suyu tekrar masaya bıraktı. *Sor bana.*

Gözlerim onunkilere kilitlendi. “Neyi?”

Herkesin bilmek istediği şeyi. Cevaplayacağım.

Kalbim hızla atıyordu. Onunla ilgili olarak herkesin aklında tek bir soru vardı.

Yüzünü inceleyerek bu konuyu gerçekten konuşmak istediğini mi, yoksa sadece beni memnun etmek için mi böyle davrandığını anlamaya çalıştım.

Ancak Vuk, Vuk’tu. Ciddi olmasaydı böyle bir teklifte bulunmazdı.

“Ne oldu?” diye sordum sessizce.

Yaralarının ardındaki hikâye, herkes için bir gizemdi. Jordan bu konu hakkında konuşmayı reddediyordu ve kimse Vuk’a doğrudan sormaya cesaret edemiyordu. Söylentiler gerçekçi olanlardan -kontrolden çıkan bir kazaydı- fantastik olanlara -Vuk, düşman güçler tarafından yakalanıp işkence gören eski bir CIA üyesiydi- kadar uzanıyordu.

Gerçeğin ikisinin arasında bir yerde olduğunu tahmin ediyordum.

Gri ışık pencerelerden içeri süzülerek yüzünü gölgelerle kaplıyordu.

Uzun bir süre sessiz kaldı. En sonunda cevap verdiğinde, boğuk bir sesle duraksayarak konuştu. “Mezuniyetten sonra

KISKANÇLIK KRALI

eski tanıdıklarımla bir... karşılaşma yaşadım. O gün yaşananlar bana bunları bıraktı.” Yüzünü ve boynunu işaret ettikten sonra bir kez daha duraksadı.

Sabırla bekledim.

“Mezuniyet törenimin ertesi akşamı, erkek kardeşimle kutlama yapıyordum,” diye devam etti en sonunda. “Lazar üniversiteye gitmemiştii. Okulla hiç ilgisi yoktu ama benim başarılarımla çok gurur duyuyordu. Evde içki içiyorduk, bu sırada içeri zorla girdiler. İstedikleri bir şeye sahiptim. Nerede olduğunu söylemeyi reddettim çünkü söyleseydim bile bizi her türlü öldüreceklerdi. Bunun üzerine erkek kardeşimi bağlayıp işkence ettiler.”

Dehşet beni boğarken keskin bir nefes aldım.

Vuk olayları soğukkanlılıkla anlatıyordu ama gözlerinde derin bir öfke parıldıyordu.

“Elimden geldiğince onlarla savaştım ancak hazırlıksız yakalanmıştım. İzlerini örtmek için evi ateşe verdiler. Onları etkisiz hale getirdiğimde, artık çok geçti. Yangın hızla yayıldı ve bir anda her şey bitti. Evim yanıp kül oldu. Tüm kişisel eşyalarım yok oldu. Erkek kardeşim...” Boğazı gerildi. “Öldü.”

Yüzünde hâlâ metanetli bir ifade vardı ama sözlerindeki acıyı duyabiliyordum.

Kalbim sanki ikiye yarılmış gibiydi. “Vuk,” diye fısıldadım. Doğru dürüst bir cevap veremeyecek kadar afallamıştım.

Erkek kardeşinin bir hastalık veya kaza sonucu öldüğünü sanıyordum. En çılgın hayallerimde bile gerçeği tahmin edemedim. Bu kadar acımasızca bir şeyi düşünmek bile imkânsızdı.

“Hayatta kalmamın tek nedeni kardeşimi geride bırakmamdı.” Vuk’un sesi kasvetliydi. “Onu kurtarmaya çalıştım ama düşen bir kirişin altında sıkışıp kaldı. Kımıldatamadım. Onun için çok geç olduğunu ama benim hayatta kalma şansım

olduğunu söyledi. Kalırsam beni asla affetmeyeceğini söyledi. Ben de onu yanmaya terk ettim.”

O karar yüzünden hâlâ kendini suçladığı belliydi. Onu yargılamıyordum. Suçluluk duygusu her şeyi, hatta mantığı bile geride bırakıyordu. *Özellikle* mantığı.

“Senin suçun değildi,” dedim usulca. “Eğer gitmeseydin, ikiniz de kapana kısılacaktınız.”

“Ölecektiniz” demeye dilim varmamıştı. Vuk’la hiç tanışmamış olabileceğimi, onun *var olmama* ihtimalini düşünmek bile ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

Yine yutkundu. “Belki.”

“Eski... tanıdıklarına ne oldu?” diye sordum. Onları etkisiz hale getirdiğini söylemişti. Bu ne anlama geliyordu?

Vuk’un yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. “Adalet onları buldu.”

Bu Valhalla’da yaptığımız önceki konuşmamıza bir göndermeydi.

Wentworth ortadan kayboldu. Bu konuda bir şey biliyor olabilir misin?

Hayır. Ama adalet onu bulmuştur herhalde.

Tüylerim diken diken oldu. Polisten bahsetmiyordu.

Ona adalet kavramının ne olduğunu sormadım, bilmek istemiyordum.

Düşünmeden elimi onunkinin üzerine koydum. Aşağı bakarken omuzları gerildi, sonra küçük bir soluk verdi ve usulca tekrar gevşedi.

“Bana anlattığın için teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir sesle. “Kolay olmadığını biliyorum.”

Klişe gibi gelse de her kelimesinde samimiydim. İlişkimiz aylar içinde birçok değişiklik geçirmişti ancak bu şimdiye kadarki en büyük dönüm noktasıydı.

KISKANÇLIK KRALI

Kendi isteğiyle içini açmıştı ve bu yaptığı güveninin bir göstergesi değilse, neyin göstergesi olduğunu bilmiyordum.

Benim için herhangi bir hediyeden daha değerliydi.

Yaşananların ayrıntılarını daha önce kimseye anlatmamıştım. Ne Jordan'a ne de çalışanlarıma. Vuk tekrar işaret diline geçtikten sonra alçak sesle, "Sadece sana," diye ekledi.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Neden ben?"

"Ayana." Adım dudaklarında bir dua ve aynı zamanda bir lanet gibi yankılandı. "Nedenini biliyorsun."

Havadaki atmosfer değişti. Sözleri melankoliyi silip süpürdü ve yerine can yakıcı bir farkındalık bıraktı.

Öpücüğümüzün ortak anısı, aramızda tatlı ve acı verici bir şekilde yeniden filizlendi. Yasak ilişkilerin tutku, ateş ve dürtüyle dolu olması gerektiğini bilecek kadar film izlemiştim. Valhalla'da bunlardan fazlası yaşanmıştı.

Peki bu? Bu tamamen farklı bir tür yakınlıktı.

Vuk o kadar yakındı ki, yara izlerinin her ayrıntısını görebiliyordum. Omuzları odanın geri kalanını görmemi engelliyordu. İçimi, bu küçük köşenin dışında hiçbir şeyin var olmadığına dair baş döndürücü bir his kapladı.

Şu anda sadece o ve ben vardık. Varlığı havanın her molekülünü dolduruyor, beni içten dışa aydınlatıyordu. Sanki kış uykusundaydım ve onun yakınlığı, yeniden uyanmam için ihtiyacım olan tek anahtardı.

Kalbim boğazımın dibinde çılgınca atıyordu.

Nişanlıma karşı böyle hissetmem *gerekiyordu*, onun en iyi arkadaşına karşı değil. Fakat söz konusu Vuk olduğunda, yapmam "gerekenleri" çoktan bir kenara bırakmıştım.

Elimi uzatarak boğazını çevreleyen yanıklara nazikçe dokundum. Kalın, kabarık teni parmak uçlarımı yakıyordu.

Erkek kardeşinin işkence gördüğünü söylemişti ama ya-

nıkların şekli, hikâyenin önemli detaylarını atladığını gösteriyordu. Birinin onun boynuna ip dolayıp ardından ateşe verdiği gibi detayları.

Vuk kalıcı bir hasara neden olmayacak kadar çabuk kaçmış olmalıydı ancak yaşananların kanıtı açıktı.

“Bu acıtıyor mu?” Sorum sessizlikte bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Vuk çenesini sıktı. Başını iki yana salladı.

Parmaklarımı boynunda ve çenesinde gezdirdim.

Uzaklara bakıyordu ama ağzının yanındaki yara izine ulaştığımda gözle görülür bir şekilde yutkundu.

Başparmağımla büzüşmüş tenini okşadım. “Peki ya bu?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Başını bir kez daha iki yana salladı ancak bu sefer daha yavaştı.

Sesim ve kalbimin atışları dışında, hava çok gergindi. Hafif bir esinti bile onu ikiye bölebilirdi.

Kalp atışlarım hızlandı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan yukarı uzandım ve yavaşça, nazikçe ağzının kenarını öptüm. Dudaklarım yara izinin üzerinde oyalandı. Acıyı ve onunla gelen incinmeyi silip atabilmeyi diledim.

Böyle bir gücüm yoktu. Verebileceğim tek şey, acı verici anıların yerine yeni anılar yaratma olasılığıydı.

Vücudundan bir ürperti geçti.

Geriye çekildim. Nişan yüzüğümü parmağımdan yavaşça çıkarırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

Yüzük yumuşak bir sesle halıya düştü.

Vuk’un gözleri karardı.

Hareket etmedi. Bana dokunmadı. Ancak ben hırkamı çıkarırken elleri birer yumruk haline geldi.

Hırkayı yere, yüzüğü örtecek şekilde üzerine bıraktım.

KISKANÇLIK KRALI

Üzerimde kısa, ipeksi bir elbise dışında bir şey kalmamıştı. Ayakkabım, hırkam ya da elmasım yoktu.

Kalp atışlarım, diğer her şeyi bastırmaya yetecek kadar gürültülüydü.

Bunu yapmamam için binlerce sebep vardı ama hepsi *yapmam gereken* nedenle kıyaslandığında önemsiz kalıyordu. Onunla birlikte olmak, uzun zamandır bana gerçek mutluluğu getiren ilk şeydi. Bu adımı atmazsam, kendimi asla affetmeyecektim.

Bu bencil olduğum anlamına geliyorsa, öyle olsun.

“Yapma.” Vuk’un sesi pürüzlüydü.

Yapma. Bunu bana daha önce de söylemişti ve şimdi olduğu gibi o zaman da inanmamıştım.

Bunu bana bakışından anlayabiliyordum. Sanki bana bakmak ona fiziksel olarak acı veriyordu ama bakışlarını başka yere çevirmeye de dayanamıyordu. Çünkü bu daha da fazla acı verecekti.

Onun blöfünü gördüm. “Git o zaman.”

Fakat kaldı.

Dışarıda şimşek çaktı. Arkamdaki cam buz gibiydi ama ben yanıyordum.

“Ne istediğini bilmiyorsun, *srce moje*.” Sesi ölümcül derecede yumuşaktı.

Srce moje. Ne anlama geldiğini bilmesem de sadece sesi içimi sıcaklıkla doldurdu.

“Bir keresinde bana özür dilemeyi bırakmamı söylemiştin,” diye fısıldadım. “Sen bana ne istemem gerektiğini söylemeyi bırakırsan, ben de bırakırım.”

“Peki ne istiyorsun?” Sözlerinin altında karanlık bir ton vardı.

ANA HUANG

Tüylerim bir kez daha ürperdi. Karnımın derinliklerinde, sıcak ve yoğun bir ihtiyaçla titreyen bir alev hissettim.

Valhalla'da bana benzer bir soru sorduğunda nutkum tutulmuştu. Şimdiyse sözler ağzımdan kolayca dökülüyordu.

“Seni,” dedim sıkılmadan ve utanmadan. “Seni istiyorum.”

Elinde tuttuğu o son kontrol ipliği de koptu.

Vuk o kadar hızlı hareket etti ki, bir nefes bile almaya vaktim olmadan kendimi pencereyle onun sert kasları arasında sıkışmış halde buldum. Ağzı benimkini ele geçirdi. Tadına ve temiz, baş döndürücü kokusuna kapılıp dudaklarımı hevesle araladım.

Kalçamı kaldırıp utanmadan onun sertliğine bastırdım. Parmakları saçlarımın arasına gömülürken ellerim omuzlarını kavradı. Aceleyle alınan nefesler aramızda yankılanarak damarlarımda yanan ateşi körüklüyordu.

Nerede olduğumuz, kimlerin gördüğü veya sonrasında ne olacağı umurumda değildi. Bu öpücük hem acımasız hem de taparcasına bir keşifti ve ben doyamıyordum.

Vuk altdudağımı ısırdığında keskin acı içimde yankılandı. “Başka ne istiyorsun? Seni becermemi mi istiyorsun, Ayana?”

Tanrım. Sözlerinin edepsiz sertliği, zaten alev almış olan ateşe saf bir şehvet kattı. Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti ve ağzım kelimelerin geçmesine izin vermeyecek kadar kuruduğu için başımı iki yana salladım.

Vuk inledi, Sırpça bir şey söyledikten sonra elbisemin eteğini tutup belime kadar sıyırdı. Başım geriye düştü ve parmakları ihtiyacımın ıslak kanıtını bulduğunda küçük bir inilti çıkardım.

“Söyle,” diye emretti.

“Beni becermeni istiyorum.” Parmağını merkezime bastırdığında nefesim kesildi. Zevk kanıma karışarak beni ateşe boğuyordu.

KISKANÇLIK KRALI

Utangaçlığa yer yoktu. Bacaklarımın arasındaki boşluğu, acıyı doldurmak için yanıp tutuşuyordum.

“Ne kadar ıslak olduğuna bak.” İç çamaşırım kenara itti ve başparmağıyla kaygan, şişmiş klitorisimi okşadı. “Benim sikime çok açsın, *srce moje*.”

Boğazımdan çaresiz bir ses çıktı. Ona sürtünmeye çalıştım ama o bir eliyle kalçalarımı sabit tutarken diğeriyle benimle oynamaya devam etti. Ovarak, okşayarak, hafif ve acımasız dokunuşlarla beni öldürüyordu.

Basınç arttı, sonra azaldı. Ardından sonsuz bir döngü içinde tekrar arttı.

Artık ıslak değildim, sırlıydım. Zevk sularım bacaklarımdan aşağı damlıyor, tenime yapışıyor. Muhtemelen darmadağınık görünüyordum. Bacaklarım aralık, saçlarım dağınıktı. Kontrolsüz bir arzunun resmi gibiydim.

“Lütfen.” Kalçalarım tekrar ona sürtündü fakat işkenceyi sona erdirmek için yeterli baskıyı bulamadım. “Vuk, *lutfen*.”

Vuk inledi. “Ağzını aç.” Kontrollü sesinde bir parça gerginlik vardı.

Zihnimin bulanıklığı yüzünden karşı çıkmadan itaat ettim. Bir an sonra ıslak iki parmağını dudaklarımın arasından içeri soktu. Zevkimin tatlı, keskin tadı ağzımın içini kapladı.

Şaşkınlıktan boğuk bir şekilde inledim. Utançtan yüzüm kızardı ama bunun altında başka bir şey vardı. Daha karanlık bir arzu. Daha fazlasını isteme arzusu.

“Tadını alıyor musun, *srce moje*?” Vuk’un gözleri benimkilere kilitlendi. “Bu, *bana* olan ihtiyacının tadı. Başka kimseye değil. *Bana*.” Parmaklarını daha derine itti. Boğuldum, gözlerim yaşlarla doldu. “Sen benimsin, Ayana. *I teško onom ko pokuša da mi te uzme*.”*

Elini çekti ve aşağı uzandı. Sonunda, *sonunda* iki parma-

* (Srp.) Seni benden almaya çalışanın sonu iyi olmaz. (ç.n.)

ğını içime kaydırduğında inledim. Tükürüğümünden dolayı hâlâ ıslaklardı.

O kadar uzun zamandır seks yapmamıştım ki, iki parmak bile fazla geliyordu ama başlangıçtaki rahatsızlık kısa sürede akılmaz bir zevke dönüştü.

Daha fazlasına duyduğum ihtiyaçla onu sıkıca kavradım. Diğer elini boğazıma dolayarak beni olduğum yere sabitledi ve titreyip hıçkıran bir hale getirene kadar parmaklarıyla becerdi. Parmaklarının her içime girişinde yıldızları görüyor, her dışarı çıkışında başım dönüyordu. O kadar ıslanmıştım ki, her acımasız hamlede odada uygunsuz sesler yankılanıyordu.

Sıvılarım bacaklarımın arasından aşağı akıyordu ama kendimden geçtiğim için neredeyse farkında bile değildim. Hiç bu kadar enfes bir özgürlük yaşamamıştım. Hiç kimseye beni böyle görmelerine izin verecek ya da *kendimi* böylesine serbest bırakacak kadar güvenmemiştim.

Bu his sarhoş ediciydi.

Vuk boğazımı sıktı. Acıtmayacak kadar nazik, inlememe yetecek kadar sertti. O anda beni ayakta tutan tek şey oydu. Uzuvarım işe yaramaz hale gelmiş, beynim lapaya dönmüştü.

Yine de üçüncü parmağını yavaşça içime kaydırduğunda, nefesimi tutacak kadar aklım başımdaydı.

“Aman Tanrım.” İçim bir kez daha gerildiğinde nefes nefese kaldım. “Bu çok... Ben yapamam... Ah, *siktir*.” Üç parmağını da eklemlerine kadar içime gömdüğünde odada yankılanan çığlık, benim ağzımdan çıkmış olamazdı.

Zaten öylesine doluydum ki, nefes almakta bile zorlanıyordum. Bu kadar muhtaç hissetmek fazlaydı. Kıvrandım. Sonuçta ortaya çıkan sürtünmeden kaynaklanan hisler, zihnimde yankılanan tüm itirazları yok etti. Bir öncekinden daha muhtaç, yeni bir inilti koptu.

KISKANÇLIK KRALI

“Evet, yapabilirsin,” dedi Vuk sakince. Onu iyi tanımasaydım etkilenmediğini düşünürdüm ancak yanaklarını süsleyen kızarıklığından ve sesinin koyu tonundan arzusu açıkça anlaşılıyordu.

“Elime nasıl aktığına bir bak.” Ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Seni böyle derinlemesine becerenin aletim olmasını isterdin, değil mi?” Geri çekildi, ardından üç parmağını tekrar içime soktu. Sertçe. Çığlık attım ve omuzlarını tırmalayarak sessizce daha fazlası için yalvardım. “Seni şu pencereye dayayıp tüm şehrin gözleri önünde becermemi ister misin?”

“Evet, evet, *evet!*” diye hıçkırarak günahkâr bir dua gibi tekrarladım. “*Lütfen.*”

“Kendini dinle.” Vuk’un dudakları boğazımdan aşağı kaydı. Boynumun kıvrımında duraksadı ve dişlerini hassas tenime geçirerek beni damgaladı. Beni sahipleniyordu. Bu hareketine bu kadar tahrik olmamalıydım. “Boşalmanı sağlamam için yalvarırken çok güzel görünüyorsun.”

Bu çok fazlaydı.

Dokunuşu, işareti, müstehcen sözleri... Sanki derinlerimde bir ateş topu oluşturdu ve boşaldım. Onun etrafında sarsıldım, rahatlamanın çığlığı keskin ve tizdi. Zevk dalgası o kadar yoğunlu ki, dünya onun ağırlığı altında çöküyormuş gibi hissediyordum. Zihnim ve bedenim bir hisler girdabına kapılırken ben de onunla süzöldüm.

Dalga dalga savruldu. Rüzgârda uçuşan binlerce konfeti parçasına benziyordum. Ta ki gelgit sonunda durulana ve ben de yavaşça yere düşene kadar.

Pencereye yaslandım, nefesim düzensizdi.

Vuk başımın tepesine bir öpücük kondurup boğazımı bıraktı ve parmaklarını kaygan bir sesle içimden çıkardı. Alnını

ANA HUANG

alnıma dayadı, solukları benimki kadar düzensizdi. Çelik gibi sert ereksiyonunu karnıma bastırıyordu.

“Sen...”

“Boşaldım mı?” Sesinde hafif bir gülümseme duydum. “Hayır.”

“Sanırım bunun icabına bakabiliriz.” Hâlâ orgazmın ardından gelen halsizliğin içinde yüzüyordum. Cesaretimi toplayıp kemerine uzandım ama o bileğimi tutarak beni durdurdu.

Şaşkınlıkla ona baktım. Ciddi ifadesini görünce göğsümde bir ürperti hissettim.

“Düğünü iptal et.” Soğukkanlı emrinin altında hafif bir çaresizlik vardı.

Midem düğümlendi.

Düğünden bahsetmesi, orgazmın ardından hissettiğim sıcaklığı silip süpürmüştü. Soğuk bir ürperti içeri dolarak ciğerlerimi delip geçti.

“Yapamam,” diye fısıldadım. Sözler dilimde acı bir tat bıraktı.

Vuk’un yüzü ifadesizleşti, soğukluk daha da yoğunlaştı. “Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?”

Duygular boğazımda düğümlenirken başımı iki yana salladım. “Anlamıyorsun.”

Ona durumumu nasıl açıklayabilirdim ki? Zaten çok geç kalmıştım. Düğün *iki hafta* sonraydı. Vuk’u ne kadar istersem isteyeyim, Jordan’ı öylece yüzüstü bırakamazdım. Bir anlaşma imzalamıştım. Ayrıca söz vermiştim, bunu ona borçluydum.

Ancak... belki de gözler önünde Jordan’la, özel hayatımda ise Vuk’la birlikte olmanın bir yolu vardı.

Vuk bileğimi bırakıp geri çekildi. Cevabını işaret diliyle verdi. *O halde anlamama yardım et.*

Yine mesafeli davranmaya başlamıştı. Uzaklaşıyordu. Durum nasıl bu kadar çabuk değişmişti? Ziyareti duygusal bir hız trenine benziyordu ve ben buna ayak uyduramıyordum.

KISKANÇLIK KRALI

Düşüncelerimi bir şekilde tutarlı hale getirmeye çalışırken kendimi toparlayıp doğruldum.

“Ben...” diye tereddüt ettim.

Jordan’la yaptığım anlaşmadan ona bahsedemezdim. Bu benden çok Jordan’ın sırrıydı ve onun izni olmadan bunu paylaşmayacaktım.

Sözümünden dönüp düğünü iptal etsem bile bunun ne faydası olacaktı ki? Beaumont’la olan sözleşmemden kurtulmak için Vuk’un yardımına ihtiyacım olacaktı. Bu da bir borcu, başka bir borçla takas etmek anlamına geliyordu.

Vuk’a güveniyordum. Yardım edeceğini biliyordum ve sonrasında bunu bana karşı bir koz olarak kullanacağını sanmıyordum. Yine de bir güç dengesizliği olacaktı ve başkasından benim sorunlarımla ilgilenmesini istemeyi reddediyordum. Beni en başta Beaumont’un eline düşüren de bu olmuştu.

En azından Jordan’la aramızda karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma vardı. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona vardı.

Kendi ikilemimi ben çözmeliydim. Kendime bu kadarını borçluydum.

“Jordan’la bir anlaşmamız var,” dedim en sonunda. “Birbirimize âşık değiliz ama başka insanlarla... görüşebileceğimiz konusunda anlaştık...” Vuk’un gözlerinde fırtınalar koparken sözlerimi bir kez daha yarıda kestim.

“Âşık değilseniz, neden evleniyorsunuz?” diye sordu.

Titrek bir nefes verdim. “Sana söyleyemem ama bir nedeni *var*. Yemin ederim.”

Bundan nefret ediyordum. Eninde sonunda bu konuşmayı yapmamız gerektiğini biliyordum ancak hayal ettiğimden daha da zor oluyordu.

En kötüsü, Vuk’un neden böyle davrandığını anlayabili-

ANA HUANG

yordum. Onun yerinde olsaydım, ben de şaşırır ve öfkelenirdim.

Wentworth olayından sonra ona giden bendim. Valhalla'da beni öpmesi için ona yalvaran bendim ve düğünümünden önce onu bir *otele* davet eden de bendim. Tabii ki Jordan'la ilişkiyi bitireceğimi düşünürdü.

Suçluluk duygusu, kaygan bir sefalet tabakasının altında parıltıyordu.

Bir kez olsun bencillik etmek istemiştim ama istediğini yapmak işte böyle bir şeydi. Heyecan, kaçınılmaz çöküş hazırlıklı olmanı sağlamıyordu.

"Yani yasak bir ilişkiden bahsediyorsun." Vuk'un sesi tekrar yumuşadı. Bu sefer nezaket yoktu, sadece alay vardı. "Beni buraya bu yüzden mi çağırdın? Jordan'la yüksek sosyete hayallerini yaşarken yedekte tutulabilecek kadar iyi sevişip sevişmediğimi görmek için mi?"

"Hayır!" Gözlerim yaşlarla doldu. "Sebebi bu değil. *Seni* istiyorum."

"Ama Jordan'ı terk etmeyeceksin."

"Yapamam," diye tekrar ettim kırılgan bir sesle.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Vuk gözleriyle onu takip ederken çenesi çelik gibi sertleşti.

Soğuk tavrının altında alaydan daha kötü bir şey vardı. *İncinme*. Üstelik buna sebep olan bendim.

Keder göğsümü sıkıştırdı. Kendime duyduğum nefretin ezici dalgasıyla savaşılabilmeme yetecek kadar nefes alamıyordum, bu yüzden pişmanlıkla ıslanmış yüzümle orada öylece durdum.

Vuk ise başını tekrar bana doğru eğdi. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, Ayana." Nefesi kulağımı okşuyordu. "Ben. Asla. Paylaşmam."

Sonra gitti.

Kapıyı ardından çarptı ve ben yine soğukta yapayalnız kaldım.

Jordan'la Ayana'nın düğün sabahı, parlak ve canlı bir şekilde doğdu. Sıcaklık yirmilerde, gökyüzü masmavi ve güneş altın rengiydi.

Hayatımın en kötü gününün, New York'un tüm yıl boyunca gördüğü en güzel günlerden biri olması, kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Dişlerimi gıcırdatarak pencereden dışarı baktım. Arkamda Jordan ve diğer sağdıçlar yaklaşan tören için hazırlanıyorlardı. Sadece bir saat kalmıştı.

Sanki görünmez bir demir halat boğazımı sarmış, *sıkıyordu*. Herkesi lanet olası balkondan aşağı atmak istiyordum.

Düğünü iptal et.

Yapamam.

Ayana'yla otel odasında buluşmamızın üzerinden iki hafta geçmişti ve o tek kelime beynime kazınmıştı.

Yapamam.

Neden yapamazdı? Hayatını, sevmediği ve onu sevmeyen bir adamla evlenmek için heba etmeye değecek kadar önemli olan şey neydi?

Bu gizem haftalardır içimi kemiriyordu. Ruh halimi o kadar kötüleştirmişti ki, Jordan dışında kimse yanıma yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

Jordan'a bu konu hakkında tekrar baskı yapabilirdim ama mecbur kalmadıkça onunla konuşmaya katlanamıyordum.

Hem durumdaki rolünden dolayı ona duyduğum kızgınlıktan hem de yaptığım şeyden dolayı kendimden nefret ettiğimden.

Şimdi bile Ayana'nın inlemeleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Gözyaşları içindeyken ondan uzaklaşmak beni neredeyse öldürecekti ancak orada daha fazla kalamazdım. Ayrıca olanları anlatmadıkça Jordan'dan net bir cevap alamazdım ve bu da Ayana'nın onunla olan ilişkisini de en az benimki kadar etkileyecekti.

Sonuç olarak işte buradaydık. Kıyametten bir saat uzaktaydık.

Göğsümdeki baskı artarken neredeyse boğulacaktım.

“Vuk.” Jordan'ın sesini duyunca dikkatimi tekrar ona verdim. “Hazır mısınız? Başlamak üzereyiz.”

Dönüp ona baktım. Damatlığı içindeki görünüşü gözümün seğirmesine neden oldu.

Diğer sağdıçlar ortadan kaybolmuştu. Onların gittiğini fark etmemiştim ve nerede oldukları umurumda bile değildi.

Bugün büyük gün.

Törenin yapılacağı kilisenin yakınındaki lüks bir otelde kalıyorduk. Düğüne davet edilenlerin sayısı elliden azdı. Çoğu, Jordan'la Ayana'nın aileleri ve en yakın arkadaşlarıydı.

Gelin odası, bizim odamızdan iki kat yukarıdaydı. Ayana şu anda oradaydı ve başka bir adamla evlenmeye hazırlanıyordu.

Ağzımda bakır bir tat belirdi. Oteldeki buluşmamızdan beri onunla konuşmaya cesaret edememişim. Son iki haftayı bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmiştim ama onu kaçırmak dışında elim kolum bağlıydı.

Kaçırma ihtimalini de gerçekten düşünmüştüm. Hem de birçok kez. Kardeşlik ve hayatımı mahveden diğer sorunlar olmasaydı, bunu ciddi olarak yapabilirdim.

KISKANÇLIK KRALI

“Her şey tamam gibi.” Jordan içimdeki kargaşadan habersiz görünüyordu. “Tören başlamadan önce konuklarla kaynaşmak üzere aşağı inmemiz gerekiyor. Bir saat kaldı...”

“Onunla evlenmek zorunda değilsin.” Kelimeler ağzımdan kayıp gitti ve bir sessizlik okyanusuna düştü.

Jordan ağzı açık bir halde bakakaldı. Söylediklerime mi, yoksa konuşmuş olmama mı daha çok şaşırdığını anlayamadım.

Erkek kardeşim öldüğünden beri onunla ara ara sözlü iletişim kuruyordum ama Ayana’yla nişanlandığını duyurduktan sonra tek kelime bile etmemiştim.

En sonunda ağzını kapattı. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Onu sevmiyorsan,” dedim usulca. “Onunla evlenmek zorunda değilsin.”

Bu, durumu dostane bir şekilde çözmek için son çare olarak başvurduğum bir girişimdi. Ona bu kadarını borçluydum.

Oysa onu özel dikim smokini ve lanet olası yaka çiçeğiyle gördüğümünden beri kıskançlıktan ölesiye yanıyordum.

Yaka çiçeğini yakasından koparıp atmak istiyordum.

Neden bu sahte düğünü yapmakta ısrar ettiğini sormak istiyordum.

Yukarı koşup Ayana’yı yakalamak ve onun benim, *sadece* benim olduğuna dair kimsenin kafasında en ufak bir şüphe kalmaması için binadaki herkesin önünde onu açıkça sahiplenmek istiyordum.

İçimdeki küçük bir parça, onun yasak ilişki teklifini kabul etmek için can atıyordu. Onu o kadar çok arzuluyordum ki, bana verebileceği her şeye razıydım.

Ancak içimdeki daha büyük bir parça galip gelmişti. Ahlak ya da Jordan’la olan arkadaşlığım yüzünden değil, paylaşamayacak kadar bencil olduğum içindi.

Onu istediğimi söylediğimde, onun *her şeyini* istiyordum.

ANA HUANG

Her gülümsemesini, her gözyaşını, her iç çekişini ve inlemesini. Beni bedenem ve ruhen tüketmişti, karşılığında daha azıyla yetinmeyi reddediyordum.

“Tanrım. Yine mi bu konu?” Jordan’ın kuşkulu kahkahası, bir parça gerginlikle titriyordu. “Onu sevmediğimi kim söyledi?”

“Seviyor musun?”

Bana baktı. Bir dakika geçti ve o anda onun için tüm parçaların yerine oturduğunu gördüm.

Onu iyi tanıyordum ama o da beni tanıyordu. Bazen bunu unutuyordum.

En sonunda anlamıştı. Neden Ayana’ya olan duygularıyla bu kadar ilgilendiğimi, neden bugün bu konu hakkında konuşmayı seçtiğimi... Gözlerinde bir parıltı belirdi.

“Vuk.” Adımı yarı dehşet, yarı farkındalıkla söyledi.

Başımı çevirip tekrar pencereden dışarı baktım. İçimde kaynayan kıskançlık tam anlamıyla doruğa ulaşmıştı. Ona bakmaya devam edersem, pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Jordan yanıma gelerek aşağıdaki kalabalık caddeye baktı. Bir dizi taksi, sarı bir karınca ordusu gibi otelin önünden yavaşça geçiyordu. “Ne kadar zamandır?”

Artık bildiği şeyi inkâr etmeye gerek görmedim. Yalanların artık anlam ifade etmediği bir noktaya gelmiştik. “Yeterince uzun zamandır.”

Yıllar önce o lanet televizyon programında kahkahasını duyduğum andan itibaren bitmiş haldeydim. O zamanlar yeni bir mankendi ancak konuşma şeklinde ve tavırlarında beni kendine bağlayıp asla bırakmayan bir şey vardı.

Etrafına samimiyet saçıyordu. Öyle bir gülümsemesi vardı ki, benim de gülümsemek istememe neden oluyordu ve ben gülmekten nefret ederdim.

KISKANÇLIK KRALI

Tepkimin bir tesadüf olduğunu sanmıştım. Markovic Holding'i büyültmeye devam ediyordum ve tanımadığım bir kadını takıntı haline getirmek için ne zamanım ne de isteğim vardı.

Fakat onu düşünmeden duramıyordum. Belki de bu yüzden, yüz yüze geldiğimizde o kadar da çekici olmayacağını kanıtlamak için bir gece kasıtlı olarak onunla aynı etkinliğe katılmıştım. Herkes ekranda bir tanrıça yaratabilirdi ama bu yalanı gerçek hayatta satmak daha zordu.

Haklı çıkmıştım. Aynı değildi, daha iyiydi. Daha parlak, daha sevimli ve daha *gerçektir*. Ona yaklaşmamıştım ama onu izlemiş ve dinlemiştim.

O geceden sonra tüm videolarını izlemiş ve röportajlarını okumuştum. İrlanda'daki üniversitede aldığı eğitiminden, örgü örmeye olan garip sevgisine kadar ortaya çıkardığım her yeni ayrıntı, beni onun büyüüne iyice kaptırmıştı. Ünlü olduktan sonra bile aynı samimiyetini korumuştum.

Gri dünyama renk katan tek kişiydi ve farkına bile varmadan onun tuzağına düşmüştüm. Kaçış yoktu.

Ardından Jordan bana nişanlandıklarından bahsetmişti ve o günden beri yavaş yavaş ölüyordum.

"Hiçbir şey söylemedin." Sesi sakindi. "Bir buçuk yıldır nişanlıydık ve sen tek kelime bile etmedin. Şimdi düğününden bir saat önce düğünü iptal etmemi mi söylüyorsun?" Sesinde şaşkınlığa karışmış bir öfke belirdi.

Ona baktım. Jordan'a birçok yönden ihanet etmiştim ama o da bana karşı dürüst davranmamıştı. "Sana söylemedim çünkü ona olan hislerinin gerçek olduğunu düşünüyordum. Öyleler mi?"

"Bunun bir önemi yok."

“Hayır, tabii ki *var!*” Sakinliğim bir anda kayboldu. İçimde birikmiş öfke, bir çıkış yolu arıyordu. “Bana gerçeği söyle. Artık yalan yok. Onunla *neden* evleniyorsun?”

Jordan’ın gözleri parladı. Tartışmak istercesine ağzını açtı ancak sonra omuzları çöktü. Gözlerimin önünde sönmüş gibi görünüyordu.

Uzun bir sessizliğin ardından tekrar konuştu. “Büyükanne-min hasta olduğunu biliyorsun. Bilmediğin şey ise vasiyetine bir şart koymuş olması. Gelecek yılın sonuna kadar evlenmezsem, mirasımı kaybedeceğim. Hem de hepsini.” Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Mesele sadece para değil, Vuk. Şirket de var. Aile-min mirası. Evlenmezsem hepsini başkasına verecek.”

Tanrım. Orla Ford dikkate alınması gereken biriydi ama bu onun için bile aşırıydı.

“Ben onun tek torunu, tek vârisiyim. Üstelik eğer onun istediğini yapmazsam, Ford mirasını devretmektense sonlandırmayı tercih eder. Bu yüzden bir plan yaptım.” Jordan derin bir nefes aldı. “Ayana’ya mantık evliliğine açık olup olmadığını sordum. On milyon dolar karşılığında beş yıl boyunca karım rolünü oynayacak. Kabul etti ve şey...” Kendini işaret etti. “İşte buradayız.”

Başım dönüyordu.

Başından beri ilişkileri sahteydi. Bu ilişkiye iyi niyetlerle başladıklarını ve zamanla birbirlerine karşı romantik hisler beslemediklerini fark ettiklerini sanıyordum. Oysa bu kadarı hayal bile edilemezdi.

“Neden gerçekten evlenmek istediğin birini bulmadın? Yıllarca vaktin vardı,” diye belirttim.

“Çünkü o kişiyi asla bulamayacağım.” Jordan bana anlamlı bir gülümsemeyle baktı. “Romantik ilişkilerle ilgilenmiyorum. Hiç ilgilenmedim, ilgilenmeyeceğim de.”

KISKANÇLIK KRALI

Onun ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. En sonunda anladığımda, keskin bir nefes verdim.

Bunu bilmeliydim. Bu itirafı, Jordan'ın flört ve sekse karşı kayıtsız tavrını ve uzun süreli bir ilişkiye girmek istememesini açıklıyordu. Genellikle bir partnere kur yapmaktan çok, akşam yemeğinde ne yiyeceğine daha fazla önem veriyormuş gibi görünüyordu.

Artık nedenini biliyordum.

“Evet,” dedi anladığımı fark ederek. “Sadece platonik olarak sevdiğim biriyle evlenmenin benim için neden en iyi seçenek olduğunu artık anlıyorsun. Ayana ve ben yıllardır arkadaşız. O... en az kötü seçenek.”

En az kötü seçenek.

Kanım kaynadı. O *en iyi* seçenek olmayı hak ediyordu. Aslında başka seçenek yoktu, sadece o vardı.

Evliliklerinin ardındaki nedeni öğrenmek kararlılığımı azaltmamış, aksine daha da güçlendirmişti.

Her şey parayla ilgiliydi ve benim bolca param vardı.

“Sana yüz yirmi milyonu havale edeceğim.”

Jordan'ın gözleri benimkilere kaydı. “Ne?”

“Mirasın değeri bu kadar.” Aklım bir sonraki adımlarla doluydu. Düğünü iptal edebilmek için bu işi çabucak halletmemiz gerekiyordu. Konuklar şaşkınlık yaşayacaktı ama Jordan ve Ayana'nın neden evlenemeyecekleri konusunda inandırıcı bir hikâye uydurabileceğimizden emindim. Çiftler her zaman son anda vazgeçerlerdi. “Yüz yirmi milyon dolar. Düğünü iptal edersen, tamamı yarın sabaha kadar hesabına yatmış olacak.”

Muhasebecim beni öldürecekti ve bu kadar büyük bir meblağı bir gecede havale etmek için bazı bağlantılarımı kullanmam gerekecekti.

Umurumda değildi. Gerekirse üç katını öderdim.

ANA HUANG

Ayana buna değerci.

Jordan rahatlamış gibi görünmekten çok, öfkeli görünüyordu. “Senin paranı almayacağım. Şirketle ilgili kısmı kaçırdın mı? Mesele yüz yirmi milyondan çok daha fazlası. Aile mirasını kaybeden Ford *olmayacağım*.”

“Şirketin mülkiyetini elinde tutmana yardımcı olacak bir yol bulabileceğimizden eminim.”

Kahretsin, o lanet şirketi satın alıp ona hediye ederdim. Hissedarlar itiraz ederdi ancak onlara reddedemeyecekleri bir rakam verirdim.

“Biz hiçbir şey yapmıyoruz,” diye çıkıştı Jordan. “Ben evleniyorum, işte o kadar.”

Öfke, şaşkınlığımı geride bıraktı. Bulduğum çözüm tüm taraflar için açıkça en iyi seçenekken neden bu kadar zorluk çıkarıyordu? “Sen evlenmek bile istemiyorsun!”

“Belki ama yapmam gerekeni yapıyorum.” Parmak eklemeleri beyazladı. “Ben bir yardım vakası değilim, Vuk. Senin etrafına saçacak yüzlerce milyonun olabilir ama *Superman* gibi günü kurtarmana ihtiyacım yok.”

Yeni bir farkındalık ortaya çıktı.

Bu şirketle ilgili değildi. En azından tamamen değildi. Gurur ve egoyla ilgiliydi. Altın çocuk olarak görülmesi gerekiyorken bir başkasından para almak onun için katlanılmazdı.

Onu suçlamıyordum. Yerinde olsaydım, ben de teklifimden rahatsız olurdum. Bana acınmasından nefret ederdim.

Fakat onun gururu, Ayana’yla benim aramda duran tek şeydi ve bu kabul edilemezdi.

“Bu hayırseverlik falan değil.” Ona sert çıkmamak için sesimi olabildiğince kontrollü tuttum.

“O zaman ne? Üniversitede sana ödünç verdiğim paranın geri ödemesi mi?” Jordan başını iki yana salladı. “Hayatını kurtarmasaydım buraya bile gelmiş olmazdın, değil mi?”

KISKANÇLIK KRALI

Sessiz kaldım.

Yıllar geçtikçe onun arkadaşlığından keyif almaya başlamıştım ve ona bir arkadaş olarak değer veriyordum ama bu doğrudu. Hayatımı kurtarmasaydı, asla arkadaşlık kurmazdık. Kurmuş olsak bile üniversiteden sonra bu arkadaşlığı sürdürmek için çaba göstermezdim.

“O kısmı umurumda değil. Neyse ne,” diye devam etti. “Ama sen bunca zamandır Ayana’ya âşık olduğunu bile söylememişken bizim dostluğumuzun gerçekten ne kadar değeri olabilir ki?”

İçgüdüsel olarak irkildim. *Âşık mı?*

Ona karşı hissettiğim şey hayranlıktı. İlgiydi. Bazen nefes almamı engelleyecek kadar derin bir takıntıydı.

Fakat aşk? Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

“İkimiz de sır sakladık,” diye hırladım. “Bunun aşk evliliği olduğuna inanmama izin verdin ve neden ilişki yaşamadığın konusunda hiçbir şey söylemedin. Peki dostluğumuzun değerini gerçekten lekeleyen kim?”

“Bunun için nedenlerim vardı.” Jordan’ın yüzü kızardı. “İki yıl öncesine kadar neden sekse ve romantizme ilgi duymadığımı anlamamıştım. Sadece henüz doğru kişiyle tanışmadığımı düşünüyordum. Ayrıca eğer büyükannem, Ayana’yla olan anlaşmamı öğrenirse her şey biterdi. Onun her yerde gözü ve kulağı olduğunu biliyorsun.”

“Benimle konuşurken bile mi?”

Jordan başını çevirdi. “Bu riski göze alamazdım. Ayana’yla birlikte *kimseye* söylememeye karar verdik. Ne ailelerimize ne de en yakın arkadaşlarımıza. Kaybedecek çok şey vardı.”

Dişlerimi sıktım, onu sarsma ve ona sempati duyma arasında sıkışıp kalmıştım.

İkisi için de vaktim yoktu. Düğüne sadece yarım saat kalmıştı ve bu işi sonsuza dek bitirmemiz gerekiyordu.

ANA HUANG

“Parayı al, Jordan,” diye ısrar ettim.

Bakışları karardı. “Hayır. Ayana’ya karşı hislerin olduğunu anlıyorum ama istediğin her şeyi elde edemezsin. Onu gerçekten isteseydin, daha önce bir şey söyledin. Son dakikaya kadar beklemezdin.”

Ses tonundaki burukluk beni derinden etkiledi ve en sonunda anladım.

İlk tanıştığımızda Jordan neredeyse her konuda benden üstündü. Nesiller boyu Thayer’da okumuş bir aileye sahip, zengin, popüler ve yakışıklı bir miras çocuğuydu. Mezun olduktan sonra dünyanın parmaklarının ucunda olduğunu bilecek okulu bitirmişti.

Bense dışlanmış, tek başına çalışan ve masraflarını karşılamak için ek işler yapan burslu bir öğrenciydim.

On üç yıl sonra şimdi ben ondan çok daha değerliydim. Daha fazla güce, statüye ve etkiye sahiptim. Bu durum, onun için sarsıcı bir gelişme olmalıydı.

Jordan başarılarım karşısında hiç kıskançlık göstermemişti ancak bu, böyle hissetmediği anlamına gelmiyordu.

Yine gurur ve ego meselesiydi. Dünyanın en iyi insanları bile buna karşı duyarlıydı.

“Haklısın.” Boğazımdaki düğümü yutkundum. “Ama şimdi senden rica ediyorum. Bunu yapma.” Bu, yalvarmaya en yakın olduğum andı.

Başka seçeneklerim de vardı. Büyükannesine anlaşılmayı anlatabilir ya da onu bu odaya kilitleyip Ayana’yı kaçırabilirdim. Hatta silah *zoruyla* istediğimi yapmasını sağlayabilirdim.

Fakat bu seçenekleri asla kullanmazdım. Onunla asla. Benim bile aşmayacağım bazı sınırlar vardı.

Jordan yutkundu. “Çok geç,” dedi sessizce. “Üzgünüm.”

Bu durumun, sağdıcım olarak rolüm ve arkadaşlığımız için ne anlama geldiğini sormadı. Sadece gitti.

KISKANÇLIK KRALI

Kapı arkasından kapandı. Yelkovan buçuğu geçti, saatin yumuşak tik tak sesi beni uçuruma sürükledi.

Kolumu öfkeyle masadaki bardakların üzerine savurdum ve yere çarpıp parçalanmalarını izledim. Camların şiddetli kırılması, göğsümdeki yanmayı hafifletmeye yetmiyordu.

Jordan'ı ikna etmeye çalışmıştım ama Ayana'nın başka biriyle evlenmesini izleyemezdim.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Benim... *Siktir. Ona ihtiyacım vardı.* Otelde ondan uzaklaşmamalıydım. Yanında kalmalı ve bir şekilde sorunu çözmeliydim. Jordan'la yaptığı anlaşmanın buna değmediğine onu ikna etmeliydim.

Pişmanlık içimi kemiriyordu.

Saati tekrar kontrol ettim. Tören başlamadan önce hâlâ biraz zamanım vardı.

Kalp atışlarım adrenaline hızlanırken koridora çıkıp asansörlere doğru ilerledim. Yarı yola geldiğimde kullandığım telefonum çaldı. Roman'la iletişim kurmak için özel olarak kullandığım telefondur.

Kahretsin. Görmezlikten gelemeyeceğim tek arama onun kiydi.

“Ne var?” Asansörlere doğru yürümeye devam ettim.

“Bir sorunumuz var.”

Can sıkıcı ses tonu zihnimde alarm zillerinin çalmasına neden oldu. “Ne tür bir sorun?”

“Arkadaşımız önceliklerini yeniden belirledi.”

Yani: Kardeşlik'i uzak tutan dikkat dağıtıcı unsurlar ortadan kalkmıştı.

“Eve mi dönüyor?” Başka bir deyişle, yine aktif olarak beni mi hedef alıyorlardı?

“Evet.” Roman'ın sesi gergin geliyordu. “Sanırım ben-den... memnun değil. Ayrıntılar konusunda hiçbir bilgim yok.”

ANA HUANG

Küfretmemek için kendimi zor tuttum. Bu gelişme daha kötü bir anda yaşanamazdı. “Ne zaman?”

“Emin değilim ama yakında. Onu tanıyorsam, gardının düşmüş olduğu ve en az karşılık verebileceğin bir anı seçecektir.”

Gardım asla düşmezdi. Şu anda bile koridoru gözlerimle tarıyordum, kulaklarım en ufak bir sorun belirtisi için tetikteydi. Diğer dediğine gelirsek, gerçekten karşılık veremediğim tek zamanlar uyuduğum zamanlar ya da...

Kanım dondu. Kafamdaki çarklar dönmeye başladı ve kaçınılmaz bir sonuca vardılar.

Siktir.

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım ve hemen diğer telefonumdan Sean’ı aradım. İlk çalışta açtı.

Nezaket sözlerini atladım. “Düğün tehlikeye girdi.”

Bir milisaniye süren sesli şokun ardından Sean kendini toparlayarak hemen profesyonel moduna geçti. Neyse ki, Fordların tüm itirazlarına rağmen düğüne üç adamımı da getirme öngörüsünü göstermiştim.

“Anlaşıldı.” Telefonu kapattı.

Saatime baktım. Tören on dakika sonra başlayacaktı, yani Jordan ve konuklar çoktan içeri girmişti. Ayana da yakınlarda olmalıydı.

Yanıldığımı umuyordum ama içgüdülerim aksini söylüyordu.

Kardeşlik artık eski kurallarına göre oynamıyordu. Vault’taki yangın bunu kanıtlamıştı. Genelde karanlıkta çalışmalarına rağmen, bunun yüksek profilli bir düğün olması artık önemli değildi. Kiliseye gitmemem de onları caydırmayacaktı. Aksine, bana ulaşmak için sevdiğim insanları kullanmaya cesaret edeceklerdi.

Bunu daha önce de yapmışlardı.

KISKANÇLIK KRALI

Kalbim neredeyse boğazımda atıyor, kusacakmışım gibi hissediyordum.

Asansör geldiğinde hemen bindim ve lobi düğmesine bastım. Vücudum o kadar gergindi ki, inmeden önce patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Yirminci kat.

On dokuz.

On sekiz.

Sonunda zemin kata vardığımda, tüm maskelerimden arınıp tam gaz koşmaya başladım. Yanımdan geçenlerin bağırışlarını ve küfürlerini duymazlıktan geldim.

Adrenalin hızımı körüklüyordu ama bu göğsümde yayılan kötü hissi durdurmadı.

Lütfen çok geç kalmış olmayayım.

Ayana

“İyi misin, Ayaniye?” diye sordu annem. Bir kişinin isminin ilk bir veya iki hecesini -iye son ekiyle birleştirmek Etiyopya’da yaygın bir sevgi ifadesiydi ama annem bana ergenlik çağımdan beri Ayaniye diye seslenmemişti. Bu içimde acı verici bir nostalji dalgası uyandırdı. “Biraz gergin görünüyorsun.”

“İyiyim. Sadece düğün öncesi heyecanı.” New York’a geldiğinden beri takındığım neşeli maskenin ardını görmemesini umarak gülümsedim.

Kiliseye girmek üzere işaretimizi bekliyorduk. Nedimeleirim koridorda yürümek için sıraya girmişlerdi fakat annem diğer aile üyelerimin yanma oturmak yerine, benimle kalmıştı. Babam biraz uzak duruyor, resmi olarak evli bir kadın olmadan önce son kez anne-kız konuşması yapmamız için bize alan veriyordu.

Evli.

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Görünüşüm de buna uygundu. Narin çiçek desenli danteller ve uçuşan tülle işlenmiş muhteşem bir gelinlik giymiştim. Makyajım mükemmeldi, saçım yarı toplanmış ve Kim’in yardımıyla incilerle süslenmişti. Annemin altın ve elmas küpeleleriyle de aksesuarlarımı tamamlamıştım.

Dünyanın en güzel kafesiydi.

“Güzel.” Annem elimi sıktı, bakışlarında bir parça endişe

KISKANÇLIK KRALI

vardı. Ben evden ayrıldığımdan beri yaşlanmıştı. Saçlarında griler belirmiş, gözlerinin kenarlarında ince çizgiler oluşmuştu. Buna rağmen cildi pürüzsüz ve lekesiz kalmıştı, beni incelerken gözleri bilgeliğin parıltısıyla ışıldıyordu. “Bugün büyük bir gün. Babanla tek istediğimiz senin mutlu olman.”

Bu standart bir düğün öncesi konuşması mıydı, yoksa bir şeylerin ters gittiğini mi sezmişti? İyi rol yaptığımı sanıyordum ama bir annenin sezgilerini asla küçümsememek gerekiyordu.

“Biliyorum.” Gözyaşları yüzünden boğazım düğümlenirken elini sıktım.

Onun kollarına atılmak ve sanki yeniden çocukmuşum gibi sinirlerimi yatıştırmasına izin vermek istiyordum. O zamanlar her şey kolaydı. Sözleşmeler, açgözlü menajerler ya da sağdıçlara karşı karmaşık duygular yoktu. Ailem beni dünyanın en kötü yanlarından korumuştı.

Vuk aklıma geldiği anda bu düşünceyi kafamdan silip attım.

Onun *ya da* ona olan hislerimin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Bu yolu ben seçmiştim, şimdi de o yolda yürümenin vakti gelmişti. Beaumont’tan kurtulduğumda tüm bunlara değecekti.

Orkestradan müzik yükseldi. Nedimeler kiliseye girince babam bana işaret etti. Neredeyse zamanı gelmişti.

“Babamın doğru kişi olduğunu nasıl anladın?” diye sordum aceleyle.

Bunu neden sorduğumu tam olarak bilmiyordum. Hayatım boyunca anne ve babamın sevgisini sorgusuz sualsiz kabul etmiştim. Onlarca yıl önce, çalıştıkları restoranda tanışmışlardı. Babam aşçıydı, annem ise garsondu. Kısa sürede birbirlerine âşık olmuşlardı ve eski işverenleri emekli olduktan sonra babamı kendi restoranını açmaya teşvik eden annem olmuştu.

ANA HUANG

“Bunu açıklayamam. Sadece biliyordum,” diye itiraf etti annem. “Bu bir nitelikler listesi değil, *mamaye**. Bu bir his.” Nazikçe yanağıma dokundu. “Bunun pek yardımcı olmayacağını biliyorum ama şüpheyeye düştüğünde kendine güven. Akıl bilmesene bile kalbin her zaman bilir.”

Gülümsedim ve göğsüme yayılan acıyı nefes alarak atlattımaya çalıştım.

Düğünü iptal et.

Yapamam.

Vuk’un gözlerindeki acı dolu bakışlar zihnimde yeniden canlandı. Onu bir kenara ittim.

Kalbimin sesini dinlemek teoride güzeldi ama gerçek dünyada idealizmin lüksüne sahip değildim.

Kapılar tekrar açıldığında annem önden gitti. Ardından gözyaşları içindeki babamın koluna girdim ve koridorda ilerlemeye başladık.

Her adımda kendimi biraz daha kopmuş hissediyordum. Ailemin ve arkadaşlarımin yüzleri yanlarından geçerken bulanıklaşıyordu. Kalbimin acı veren çarpıntıları dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

Jordan gergin bir ifadeyle mihrapta duruyordu. Dudaklarında aşk dolu bir damadın yarı ikna edici gülümsemesi vardı.

Damadın sağdıçları, baş sağdıç da dahil olmak üzere onun yanında sıralanmıştı.

Bakma.

Ancak bakmak zorundaydım.

Gözlerim Jordan’ın yanındaki adama kaydığında tökezledim ve dengemi yeniden sağlamadan önce kalabalıktan hafif bir şaşkınlık nidası yükseldi.

* (Ama.) Anneciğim. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

“Her şey yolunda mı, *mare?*” diye sordu babam sessizce.

“Evet,” diye yalan söyledim.

Oysa değildi. Çünkü baş sağdıcın yerinde, yüzünde mutlu ama biraz şaşkın bir ifadeyle Jordan’ın kuzeni duruyordu. Vuk görünürlerde yoktu.

Bir yanım, yeminimi ederken onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştı. Diğer ve daha baskın yanım ise onun yokluğuna üzülmüştü.

Son görüşmemizde olanlardan sonra bile, bugün onu tekrar göreceğime inanmıştım.

Bir bağımlının bir sonraki dozu arzulaması gibi ben de onun varlığını arzuluyordum ve son dozu almamın üzerinden iki hafta geçmişti.

Belki mantıksızdı ancak yokluğu bana onu bir daha asla göremeyeceğimi hissettirdi. Sanki otel odasındaki randevumuz onu elimde tutmak için son şansımdı ve ben farkına varmadan parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

Vuk’un gitmesine izin vermemeliydim. Ben... bilmiyorum, *bir şeyler* yapmalıyım. Kendimi daha iyi açıklamalıyım. İlişkimizi yürütmenin yollarını düşünmeliydim. Jordan’ı arayıp Vuk’a anlaşmamızı anlatabilir miyim diye sormalıyım.

En azından sonraki haftalarda onu aramalı, birlikte birkaç dakika daha geçirmeliydim.

Artık çok geçti.

Dağılmadan mihraba ulaşmayı başardım. Babam beni resmi olarak teslim ederken gözyaşlarımı bastırıp daha çok gülümsedim.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Jordan. Yakından bakınca gözleri kan çanağı gibiydi. Sanki ağlamış, içmiş ya da her ikisini de yapmıştı.

* (Ama.) Kızım. (ç.n.)

ANA HUANG

“Teşekkür ederim.” Tereddüt ettim. Vuk’u sormalı mıydım? Jordan’ın bu kadar mutsuz görünmesinin nedeni onun yokluğu muydu?

Ben bir karar veremedenden papaz töreni başlattı ve kilise sessizliğe büründü.

Jordan ve ben birbirimize baktık. Göğsümdeki boşluk yerine papazın sözlerine odaklanmaya çalıştım.

“Sevgili dostlar, bugün burada Jordan Ford ve Ayana Kisdane’nin birleşmesine şahit olmak için toplandık...”

Kapılar gürültüyle açılarak papazın konuşmasını böldü.

Hızla arkamı döndüm. Kısa bir an için, Vuk’un içeri girip evliliğimize itiraz edeceğini umdum.

Bunun yerine, yüzleri asık ve koyu renk takım elbise giymiş üç adam içeri girdi. Öndeki adam, Vuk’un güvenlik şefi Sean’dı.

Havada şaşkın mırıltılar yankılandı. Jordan’ın büyükannesi ayağa kalktı. Zayıf bedeni, torununun uzun zamandır beklenen düğününü mahveden “yabancılar” duyduğu öfkeye karşı koyamadı. Babam ayağa kalkıp öne doğru bir adım attı ancak annem kolundan tutarak onu geri çekti.

Sean yaklaştığında, “Ne yapıyorsunuz? Bu ne demek oluyor?” diye sordu Jordan.

“Verdiğimiz rahatsızlık için üzgünüm, efendim. Ama kiliseyi boşaltmanız gerekiyor. Hemen,” dedi güvenlik şefi. Adamları çoktan şaşkın konukları koltuklarından kaldırıp dışarı çıkarmaya başlamışlardı.

“Asla olmaz. Vuk nerede? Seni bu iş için o mu görevlendirdi?” Jordan’ın yüzü kızardı. “Tüm bu...”

“Efendim, lütfen.” Sean’ın sesi gergindi. “Düğün tehlikeye girdi. Hemen gitmelisiniz, yoksa siz de tehlikede olacaksınız.”

Belindeki silahı gördüğümde, ağzım kurudu.

KISKANÇLIK KRALI

Neler oluyordu? Kilise kimin yüzünden tehlike altındaydı? Vuk neden kendisi gelmek yerine, ekibini göndermişti?

Jordan hâlâ Sean'la tartışıyordu. Sean onu omzuna atıp zorla dışarı çıkarmak üzereymiş gibi görünüyordu. Adamları konukların çoğunu çıkışa doğru yönlendirmeyi başarmıştı.

Aralarına girerek Jordan'a dışarı çıkıp yeniden toplanmamız gerektiğini söylemek üzereyken ağır çekimdeymişiz gibi aynı anda üç şey oldu.

Piyanist koltuğundan kalkarken bir silah çıkardı. Papaz, Jordan'ı yakaladı. Tanıdık, uzun boylu, esmer bir figür kiliseye girip bize doğru koşmaya başladı.

Vuk. Yüzünde panik vardı.

Kulaklarım çınlıyordu. Zaman tekrar hızlandı ve bir sonraki dakika o kadar çabuk geçti ki, yaşananları takip edemedim.

Piyanist silahını Vuk'a doğrulttu, Vuk'un adamlarından biri onu ateş etmeden önce arkadan yakaladı. Papaz, Jordan'ı döndürerek Sean'ın çektiği silaha karşı bir kalkan olarak kullandı.

Piyanist, korumadan kurtulmayı başardı. Ardından tekrar nişan aldı, bu sefer mihraba, doğrudan bana doğru.

Bir silah sesi duyuldu.

Korkudan vücudum buz kesti. Eğilmeli, koşmalı veya orada donup kalmak dışında her şeyi yapmalıydım. Fakat çok yavaşım ve mermi çok...

Daha fazla silah sesi havayı yararken iri bir vücut beni yere devirdi.

Ağzım bakır tadıyla doldu. Yeni çığlıklar yükseldi, ağır bir şey yere düştü ve sonra...

Sessizlik.

Orada yatarken zihnim yaşanan katliamdan kopmuş haldeydi, az önce olanları kavrayamıyordum.

ANA HUANG

Nefes alıyordum. Sanırım. Emin değildim. Her şey uyuşmuştu.

Vuk kollarını iki yanıma dolamıştı. Vücudu benimkini tamamen kaplıyor, koruyucu kalkanının ardındaki hiçbir şeyi göremiyordum. Bir şey söyledi ama sesi sanki su altından geliyormuş gibiydi. Anlayamayacağım kadar boğuktu.

Bunun yerine, başımı yana çevirdim.

Midem bulandı ve başka bir çığlık sessizliği bozdu. Bu korkunç sesin benden geldiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Çünkü yanımda kanlar içinde baygın yatan, teni ölümden bembeyaz olan Jordan'dı.

29

Vuk

Ellerim kan içindeydi.

Yoğun, kırmızı sıvı parmaklarımdan yere damlayarak zemini geçmişin ve şimdinin günahlarıyla boyamıştı.

Yanmış et. Çıglıklar. Beni gitmeye zorlarken Lazar'ın gözlerinde beliren boyun eğmiş kararlılık ve bir mermi havayı yarıp mihraba doğru ilerlerken kalbimin durduğu an.

Her iki durumda da kararımı vermek için tek bir saniyem vardı. Lazar ölmüştü ve Jordan...

"Efendim." Kelime göğsümde yankılanan çarpıntının altında süzülüyordu. Duvarlar üzerime kapanıyor, keskin duman kokusu burnumu tıkiyordu. *Pıt, pıt, pıt*. Kan akıyordu. "Efendim!"

Başımı kaldırdığımda Sean'ın endişeyle bana baktığını gördüm.

Onu görmek, yavaş yavaş yeniden odaklanmamı sağladı.

Kilisede değildim. Yangın yoktu ve kimse bana silah doğrultmuyordu. Ellerime baktığımda temizlerdi, en azından fiziksel anlamda öylelerdi. Cilalı ahşap zeminde tek bir damla kan bile yoktu.

Kilise saldırısından sonraki gündü ve biz Westchester'daki ikinci evimin oturma odasındaydık. Güvendeydik, şimdilik.

Hepimiz değil, diye fısıldadı bir ses kafamın içinde.

Jordan'ın cansız bedeninin görüntüsü gözlerimin önüne geldi. Suçluluk duygusu boğazıma yerleşti ama onu yuttum ve kalp atışlarımin normale dönmesini sağladım.

Ne? diye sordum gergince. Hepimiz gergindik.

“Kidane ailesi ikinci kata yerleştirildi. Biraz ikna etmek gerekti ama Washington’a pazartesi günü dönmeyi kabul ettiler,” dedi Sean. “Ayana’nın binası, Fordların evinin çevresi ve hastane için ek güvenlik önlemleri aldık. Basını uzak tutmak amacıyla olduğunu söyledik, inandılar.” Tereddüt etti. “Düğündeki failleri de hallettik. Biri hariç hepsi ortadan kaldırıldı.”

Biri hariç hepsi, diye tekrarladım.

Yani hâlâ serbestçe dolaşan bir suçlu vardı. Gözlerinin arasına bir kurşun yiyip yerin iki metre dibinde olması gerekirken koşuyor, nefes alıyor ve *yaşıyordu*.

“Jordan vurulduktan sonra yaşanan kaosun içinde kaçtı.” Sean’ın yüzü ifadesizdi ancak ben acı bir suçluluk duygusu sezdim. O sırada papaz kılığına girmiş Kardeşlik üyesiyle uğraşmakla meşguldü, yine de Jordan’ı zamanında kurtaramadığı için kendini suçluyordu. “Şehirdeki tüm muhbirler ve güvenlik kameraları onu arıyor. Bulacağız.”

Jordan’ın kendi kanı içinde baygın yatarkenki görüntüsü, keskin ve acı verici bir şekilde yeniden zihnimde canlandı. Bunun üzerine Ayana’nın dehşete kapılmış yüzü ve çığlığı eklendi.

İçimde soğuk, sinsî bir şey kıpırdandı.

Daha önceki düşüncemi geri aldım. Son Kardeş için bir kurşun bile fazla iyiydi.

Bulduğunuzda onu bana bırakın.

Sean başıyla onayladı.

Toplamda dört suikastçi vardı. Papaz, piyanist ve dışarıda yedek olarak bekleyen iki şoför... Ekibim asıl amaçlarının, sağdıçlık görevimi yerine getirirken gardımm düşmüş olduğu bir anda beni ortadan kaldırmak olduğunu tahmin ediyordu. Bu plan başarısız olursa, Jordan’ı yem olarak kullanacaklar

KISKANÇLIK KRALI

ya da son çare olarak onu ortadan kaldırarak dikkatimi dağıtacaklardı. Strateji yerine dürtülerimle hareket etmemi, onların yararlanabileceği hatalar yapmamı sağlayacaklardı.

Oldukça iyi bir plandı. Ne yazık ki başarısız olmuşlardı.

Diğer Kardeşlik üyeleri, ben onlara ulaşamadan ölmüştü ama sonuncuyu bulduğumuzda ona acı çektirecektim.

O zamana kadar halletmem gereken başka işler vardı.

Sonunda tüm sabah boyunca kaçındığım soruyu sordum.

Jordan nasıl?

Onunla hastaneye gitmiştim ancak Sean'la bir harekât planı hazırlamam gerektiği için orada kalamamıştım. O zamandan bu yana tam bir gün geçmişti. Her şey olabilirdi.

Sean tekrar konuşana kadar göğsüm sıkıştı.

“Durumu kritik,” diye yanıtladı. “Bilinci kapalı ama hayatı organları stabil.”

Derin bir nefes aldım. Bu iyiydi. Bilincinin kapalı olması, ölmesinden iyiydi.

Yine de suçluluk duygusuyla dolu bir denizde minik bir rahatlama adasıydı. Bütün bunlar benim yüzümden olmuştu. Kardeşlik'in ortaya çıkmasının sebebi bendim. Jordan'ın vurulmasının ve Ayana'nın çapraz ateş arasında kalıp neredeyse ölecek olmasının sebebi bendim.

O kritik anda, sadece ikisinden birini kurtarabilirdim. Ayanayı seçmiştim. Şimdi Jordan komadaydı, ne zaman uyanacağına dair bir tahmin yoktu. Basın bayram ediyordu ve Ford ailesi, anlaşılır bir şekilde teselli edilemez durumdaydı.

Ekibim, saldırının daha büyük bir çete savaşının parçası olduğu yönünde bir örtbas hikâyesi uydurmuştu. Papaz ve piyanist, rakip çetelerin üyeleri idi. Saçma bir hikâyeydi ama gerçeklerden daha inandırıcıydı. Herkes bu hikâyeye inanmıştı.

Teşekkür ederim. Sean'ı uğurladım ve tam çıkmak üzereyken ekledim. ***Senin hatan değildi. Dün harika bir iş çıkardın.***

ANA HUANG

Bizim tarafımızdan kimse ölmemişti. Ayrıca Sean sahip olduğu vakit ve bilgiyle elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Yutkundu. “Teşekkür ederim, efendim.”

Biraz dinlen.

Son Kardeşlik üyesi yakalanana kadar dinlenmeyecekti. Rehavet onun DNA’sında yoktu, yine de yüzünde bir anlığına minnettarlık belirdi.

O gittikten sonra ben de merdivenlerden ikinci kata çıktım. Ayana’nın odasının önünde durup herhangi bir ses var mı diye dinledim. Hiçbir şey duymadım.

Ailesi onu biraz yalnız bırakmış olmalıydı. Ayana silahlı saldırıdan sonra şoka girmişti. Fiziksel olarak yaralanmamıştı ama dün bütün gün onun yanında kalmışlardı.

Midem düğümlendi. Önceki günün kaotikliği yüzünden onunla gerçekten konuşma fırsatım olmamıştı. Ayrıca ailesiyle vakit geçirmesine izin vermek istemiştim. Bu onu Westchester’a getirdiğimden beri ilk yüz yüze konuşmamız olacaktı.

Bir an tereddüt ettikten sonra kapıya hafifçe vurdum. Ardından onun yumuşak bir şekilde, “Girin,” dediğini duyunca kapıyı açtım.

İçeri girdim. Perdeler çekilmişti ama öğleden sonra güneşi kenarlardan sızarak yere soluk bir parıltı düşürüyordu.

Ayana büyük beden bir tişörtle eşofman giymiş halde yatağına oturmuştu. Dün gece ekibime onun için bazı giysiler ve banyo malzemeleri getirmesini söylemiştim. Yorgunluğun izleri gözlerinden okunuyor, koyu renk saçları omuzlarından aşağı doğal bukleler halinde dökülüyordu.

Kapıyı arkamdan kapatıp yanma oturdum. ***Yemek yedin mi?***

Ona dokunmak istedim ama teselli etmekten ne anladım ki? Yaşadığı sıkıntının sorumlusu benken onu avutamazdım. Tenim temiz olsa da ellerim kanlıydı.

KISKANÇLIK KRALI

“Biraz. O kadar aç değilim.” Artık şokta değildi ama dün yaşananları hâlâ sindirmeye çalıştığı belliydi. Dizlerini göğsüne doğru çekti, yüzünde savunmasız bir ifade vardı. “Jordan hâlâ...”

Bilinci kapalı. Ama durumu stabil. Atlatacak.

Onu sakinleştirmeye çalıştım. Son kısım konusunda o kadar emin değildim ancak hayatta kalmak zorundaydı. Başka seçenek yoktu.

Bu evliliğin gerçekleşmesini hiç istememiş, hatta Roman’ın telefonu gelmeden önce düğünü durdurmak üzere yola çıkmıştım. Fakat bu, Jordan’ın ölmesini veya yaralanmasını istediğim anlamına gelmiyordu.

Eğer bir daha hiç uyanmazsa, son konuşmamız öfkeyle dolu olan o konuşma olarak kalacaktı.

Pişmanlık göğsümü delip geçerek kaburgalarımı titretti. Çenemi sıktım ve acıyı bir kenara ittim. Şu anda *eğer*’ler üzerinde durmaya vaktim yoktu. Öncelikli görevim, herkesin güvende olduğundan emin olmak ve son Kardeş’i bulmaktı.

Ayana rahatlayarak titrek bir nefes verdi.

Jordan’la hastanede kalmak istemesine rağmen ben bir saat sonra ayrılmamızda ısrar etmişim. Ona hayır demekten nefret ediyordum ancak adamlarım nöbet tutsa bile bu çok tehlikeliydi.

Kidane ailesi, “çete üyelerinin” etkisiz hale getirildiğini belirttiğimde bana inanmışlardı. Fakat onları Westchester’a götürmek için, çetenin geri kalanının tanıkları ortadan kaldırmak isteyebileceğini söylemek zorunda kalmıştım.

Kardeşlik, çünkü başarısızlıklarım ardından toparlanmak için zamana ihtiyaç duyacaktı ama benim riske girmeye niyetim yoktu.

Ekibim pazartesi günü aileni Washington’a geri götürecektir. Sen de onlara katılmalısın. Böylece biraz nefes alabilirsin.

Dün gece Roman'la görüşmüştüm. Kardeşlik'in benim için bir sonraki planlarının ne olduğuna dair hâlâ bir bilgisi yoktu ama her iki grubun da safları sıklaştırdığını söylemişti. New York'ta toplanmışlardı, kıyı şeridinin geri kalanında sayıları azalmıştı.

Biz son Kardeş'i yakalayıp sorguya çekene kadar Ayana şehir dışında kalırsa kendimi çok daha iyi hissedecektim.

"Hayır." Kararlılıkla çenesini sıktı. "Önümüzdeki hafta sonu onlarla kalacağıma dair annemle babama söz verdim. Fakat o zamana kadar kaçmayacağım. Jordan hastanedeyken ve tüm *bunlar* olurken buradan kaçmayacağım." Telefonunu işaret etti. Sürekli yeni bir bildirimle aydınlanıyordu. Onunla en ufak bir bağlantısı olan herkesin aramaları ve mesajlarıyla dolmuş olmalıydı.

"Sadece... yalnız kalmaya ihtiyacım var." Ben gitmek için harekete geçtiğimde, "Sen kalabilirsin," diye ekledi usulca. "Demek istediğim, tüm bu ilgiden ve sorulardan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Ailemin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama sürekli beni kontrol ettikleri zaman düşünemiyorum." Yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. "Sen farklısın."

Nadiren konuştuğum için mi?

"Kendimi daha iyi hissetmemi nasıl sağlayacağını bildiğin için." Gülümsemesi kaybolurken gözleri doldu. "Bana sarılabilir misin?" diye sordu. Sesi çatlamıştı. "Sadece birazcık."

Kahretsin. Kalbim ikiye bölündü.

Hiçbir şey söylemedim. Ayana göğsüme kıvrılırken onu kollarımın arasına aldım. Ağlamadı ama o kadar kırılgan ve savunmasız görünüyordu ki, ona zarar vermeyi *düşünen* herkesi yok etmek istedim.

Dakikalarca, belki de saatlerce sessizce oturduk. Otelden ayrıldığımdan beri ona ilk kez gerçekten dokunuyordum. Dün yaşananlarla kıyaslandığında, özellikle de Jordan'ın gerçeği

KISKANÇLIK KRALI

itiraf etmesinden sonra o anda olanlar önemsiz görünüyordu ama eninde sonunda buna değinmek zorundaydık.

“Otelde olanlar için özür dilerim.” Ayana aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. “Karmaşık sinyaller gönderiyordum ve... tüm dünyanın gözü önünde Jordan’la evlenip seni gizli tutmak istediğimi ima etmek istememiştim.”

Kalbim boğazımda rahatsız edici bir düğüm oluşturdu. “Biliyorum.”

Bu düşünce aklımdan geçmişti. O güzeldi, bense çirkin dim. Hangi insan bize bakıp da benim ona layık olduğumu düşünürdü ki? Ancak Ayana o kadar sığ bir insan değildi. İnsanları görünüşlerine göre değil, karakterlerine göre değerlendirirdi. Dürüst bir vatandaş sayılmazdım ama bir şekilde benim varlığımı çekici buluyormuş gibiydi.

“Jordan bana anlaşmanızdan bahsetti,” dedim alçak bir sesle.

Ayana kafasını kaldırıp geri çekildi, gözleri şaşkınlıkla büyü müştü.

“Bu konuda tartıştık. Düğünü iptal ederse, mirasının tamamını ona havale edeceğimi söyledim. Reddetti.” Yutkundum. “Bu yüzden ilk başta kilisede değildim. Senin onunla evlendiğini görmeye dayanamazdım. Bunu bir şekilde durdurmaya geliyordum ki, düğünün tehlikeye girdiğine dair bir ihbar aldım.”

Ayana’nın gözleri yaşlarla parladı. “Sana söylemek istedim. Ama Jordan...”

“Biliyorum,” dedim yine.

Daha önce duyduğum pişmanlık, içine kilitlediğim kutunun çatlaklarından sızmaya başladı. Zamanı geri sarıp dünü yeniden yaşayabilmeyi diledim.

Ayana titrek bir nefes aldı. Sessizlik bir kez daha üzerimize çökerken kollarımla onu sarmaya devam ettim.

ANA HUANG

Artık onun anlaşmasını bildiğime göre bu bizi nereye götürecekti? Teknik olarak hâlâ onunla nişanlıydı. Jordan uyanırsa, hiçbir şey olmamış gibi düğüne devam edecekler miydi? Büyükannesinin sağlığı her geçen gün daha da kötüleşiyordu ve dünkü saldırı bunu iyice pekiştirmişti.

Ayrıca Jordan komadayken bunları düşündüğüm için ne kadar da berbat bir insandım. Gerçekten pisliğin tekiydim.

“Bir ihbar aldığını söyledin.” Ayana’nın sesi sakindi. “Kilisedeki o adamlar kimdi? Rakip çetelerin üyeleri olduklarını söyleme. Bana gerçeği anlat. En azından bunu hak ediyorum.”

İrkilmemek için kendimi zor tuttum.

İlk tepkim ona gerçeğin bir kısmını söylemekti. Berbat geçmişimi ve aştığım birçok sınırı bilmiyordu, öyle de kalmasını istiyordum. Bana baktığında gördüğü o adam olmayı -daha az kusurlu ve onun güvenine layık biri olmayı- dilerdim.

Fakat Ayana haklıydı. Tüm gerçeği hak ediyordu. Geçmişim onu doğrudan etkiliyordu ve onu korumak istiyorsam, neyle karşı karşıya olduğumuzu ona anlatmam gerekiyordu.

“Onlar Kardeşlik’in üyeleri idi,” diye açıkladım. “Profesyonel kiralık katillerden oluşan bir örgüt. Son derece seçkin ve gizlidir. Doğu Yakası’nda faaliyet gösteriyorlar ve yıllar boyunca binlerce kişinin ölümünden sorumlu oldular.”

Ayana şaka yaptığımı itiraf etmem için bana zaman tanımak istercesine duraksadı. Benden ses çıkmayınca şaşkın bir yüz ifadesiyle uzaklaştı. “Gizli bir suikastçı örgütü mü? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Kulağa inanılmaz geldiğini biliyorum ama Hollywood dışında da suikastçılar var. Güçlü insanlar ellerini kirletmekten hoşlanmazlar. Onlar adına daha... hassas sorunları halletmek için Kardeşlik gibi örgütlere ihtiyaçları var.”

KISKANÇLIK KRALI

Bir anlığına donakaldı. “Peki... tamam. Kiralık katiller. Anladım.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Tekrar açtığı anda bakışları merakla parıldıyordu. “Kardeşlik. Senin peşindeydi.”

“Evet,” dedim basitçe.

“Onları daha önce tuttuğun ve işler ters gittiği için mi?”

“Eskiden onlardan biri olduğum için.”

İtirafım acı verici bir netlikle yankılandı. Yıllardır Kardeşlik’le olan ilişkimden kimseye bahsetmemiştim. Jordan ve Lazar dışında bunu bilen tek kişi Sean’dı.

Bu konuşmalar hiç kolay olmazdı ama Ayana’ya söylemek en zoruydu. O, düğünlerin mutlu olaylar olduğu ve suikastçıların var olmadığı bir dünyaya aitti. Benim kirli geçmişim yüzünden masumiyetinin elinden alınmasını hak etmiyordu.

Dudakları aralandı. Cevap veremeyecek kadar şaşırılmış bir halde yatakta ileri geri sallanmaya başladı.

“Sana erkek kardeşimin üniversiteye gitmediğini söylemişim,” dedim usulca. “Söylemediğim şey, onun Maryland’de bir kumarhanede çalıştığıydı. Washington’daki yetkililer oraya kumar oynamaya ve gizli anlaşmalar yapmaya giderlerdi. İçlerinden biri Kardeşlik’in hedefi haline geldi. Erkek kardeşim cinayete tanık oldu. Kardeşlik onu da öldürmeden kaçtı ama kendisinin bir sorun olduğunu ve tekrar peşine düşebileceklerini biliyordu. Bana olanları anlattı, ben de Kardeşlik’in izini sürüp onlara bir anlaşma teklif ettim.”

Ayana şaşkın görünüyordu. “Onların izini mi sürdün? Nasıl?”

“Erkek kardeşimle ben ikizdik.” Onun şaşkınlığı karşısında gülümsedim. “Kendimi yem olarak kullandım ve işe yaradı. O zamanlar Kardeşlik hakkında bir şey bilmiyordum ancak Lazar’ın bana anlattıklarına dayanarak suikastı gerçekleştirenin bir profesyonel olduğunu tahmin ettim. Ayrıca bu gibi örgütlerin yararlı bulacağı becerilere sahip olduğum için şanslıydım.”

ANA HUANG

İkizim olduğunu çok az kişi biliyordu. Lazar ve ben birlikte dünyaya gelmiş, birlikte büyümüştük ve neredeyse birlikte ölüyorduk. O güvendiğim tek kişiydi. Onu kaybetmek, bir uzumu kaybetmekten çok daha kötüydü.

Bu yüzden onun hakkında konuşmuyor, fotoğraflarını hiç göz önüne çıkarmıyordum. Aynada kendimi görmek yeterince acı vericiydi. Yansımana her baktığımda, kayıplarımı hatırlıyordum: ikiz kardeşimi ve eskiden olduğum kişiyi.

“Kimya okudum,” diye devam ettim. “Fakat derslerin dışında daha pratik uygulamalarla ilgileniyordum. Thayer’da burslu okuyordum ve ek gelir elde etmek için... bazı maddeler üreterek bunları araçlar üzerinden sattım. Etkileri değişiyordu. Bazıları öğrencilerin sınavlarda konsantre olmalarına yardımcı oluyor, diğerleri ise rahatlamlarını veya kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyordu. Ölümcül veya bağımlılık yapıcı değillerdi ancak epey kârlıydılar, böylece ben de Washington’daki belirli çevrelerde ün kazandım.” O günler sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. “Kardeşlik beni duymuştu ve şans eseri, o sırada bir kimyager arıyorlardı.”

“Uyuşturucu üretmek için mi?” diye sordu Ayana.

“Zehir yapmak için.”

Ayana yorganı sıkıca tutarken parmak eklemleri beyazladı. Gözleri kocaman, karanlık ve anlaşılmazdı.

Bana karşı olan fikirleri şüphesiz, geri dönülemez bir şekilde değişmişti. Boğazım düğümlendi ama artık vazgeçmek için çok geçti. Hikâyeyi bitirmeliydim.

“Kardeşimi rahat bırakırlarsa, onlara katılmayı teklif ettim. Kabul ettiler ancak öncelikle yarım milyon dolarlık bir teminat vermem gerekiyordu. Vermezsem anlaşma iptal olacaktı ve ikimizi de öldüreceklerdi.”

Ayana’nın gözlerinde bir farkındalık belirdi. “Jordan’ın sana ödünç verdiği para.”

KISKANÇLIK KRALI

Jordan'ın adı geçince midem yine düğümlendi. Ben olmasaydım, hayatı asla tehlikeye girmeyecekti. Bilinci yerinde olacak, sağlıklı ve *güvende* kalacaktı.

“Evet,” diye onayladım. “İki yıl boyunca Kardeşlik için çalıştım. Hedeflerinin çoğu iyi insanlar değildi. Yozlaşmış politikacılar, uyuşturucu baronları, cinsel istismar suçluları... En azından bana öyle söylemişlerdi. Fazla soru sormadım. Hedeflerin bunu hak ettiğini düşünürsem, işi yapmak daha kolay oluyordu.”

Geriye dönüp baktığımda, zehirlerimin sadece “hak edenler” üzerinde kullanıldığına inanmakla saflık ettiğimi anlıyordum. Kardeşlik sadece nakit paranın tapınağında dua ediyordu. Fiyat yeterince yüksekse, herkesi öldürürlerdi.

“Ancak sonsuza dek onlarla kalamazdım,” dedim. “İstedğim hayat bu değildi ve onlar hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o dünyaya ait olmayı o kadar az istiyordum. Oradan çıkmam gerekiyordu ama bir sorun vardı. Kardeşlik'ten ayrılmanın tek yolu resmi emeklilikti, ki bu da ya liderlerin onayıyla olurdu ya da ceset torbasıyla sonuçlanırdı. Onlar için ben, kendi istekleriyle bırakmayacakları kadar çok değerliydim. Bu yüzden onları beni serbest bırakmaya *zorlamak* için bir kozum olması gerekiyordu.”

Ayana'nın kafasında dönen çarkları görebiliyordum. “Evi-
ne girdiklerinde aradıkları şey buydu.”

Güzel ve zekiydi. Tam da aradığım türden bir kadındı.

“Evet,” diye onayladım. “Liderin defterini ele geçirmişt看. Kardeşlik üyelerinin tam listesi, yaptıkları suikastlar, takma adları ve onları işe alanların isimleri bu defterde yazıyordu. Tabii ki tamamen şifrelenmişti. Şifreyi kırmak yıllarımı alırdı, bu yüzden uğraşmadım. Sadece rakip örgütlere göndereceğimi söyleyerek tehdit ettim.”

ANA HUANG

Neyse ki şansıma, o dönemki liderler üyelerinin sadakatleri konusunda aşırı paranoyakça davranıyorlardı. Bu yüzden defter tutuyorlardı. Ayrıca güvenlik önlemlerine aşırı derecede güveniyorlardı.

Defter hâlâ bendeydi ancak yıllar geçtikten sonra artık güncelliğini yitirmişti ve bir koz olarak kullanılamaz hale gelmişti.

“Rakipleri şifreyi kıramasa bile böyle bir şeyin varlığı ve ortaya çıkma ihtimali yıkıcı olurdu,” diye devam ettim. “Onların çalışma alanında, gizlilik ve kulaktan kulağa yayılan bilgiler çok önemlidir. Müşteriler en karanlık sırlarının *yazılı* kayıtlar altına alındığını öğrenirse, kimse onları bir daha işe almazdı. Örgüt içten içe çökerdi. Defterin tehdidi başlarının üzerinde asılı dururken gitmeme izin vermeyi kabul ettiler. Fakat sonra...”

“Sözlerinden döndüler ve senin peşine düştüler,” diye bitirdi Ayana.

Kısaca başımı sallayarak onayladım. Lazar öldükten sonra Kardeşlik’e ne yaptığımı anlatmadım. O yönümü görmesine hiç gerek yoktu.

Ayana derin bir nefes aldı. Anlaşılır bir şekilde, bilgi bombardımanı karşısında bunalmış görünüyordu. Sindirmesi zor bir durumdu ama uzatmak yerine, yara bandını bir kerede çekip çıkarmak daha iyiydi.

Yine de tenim kemiklerimin üzerinde gerginleşmişti. Her kalp atışı sonuncuymuş gibi geliyordu.

Kontrolü elimde tutmaya alışkındım. Para ve güç, otoritenin her zaman parmaklarımın ucunda, kullanıma hazır olduğu anlamına geliyordu. Fakat Ayana’nın itiraflarına verdiği tepki üzerinde kontrolüm yoktu.

Tek bir kelimeyle beni öldürebilecek güce sahipti ve bunun farkında bile değildi.

KISKANÇLIK KRALI

“Bunların hepsi çok uzun zaman önce olmuş,” diye mırıldandı. “Neden şimdi senin peşine düşüyorlar?”

Omuzlarım biraz gevşedi. Henüz odadan çıklık atarak kaçmıyordu.

“İç politika. Eski yönetim çöktü ve insanlar en üst pozisyon için savaşıyor.” Dudaklarımı büzdüm. “Onlar için çok büyük bir sorundum. Beni öldürmek, yeni yönetimin gücünü pekiştirecekti.”

Ancak yeni yönetim, eskisi kadar akıllı değildi. Daha dikatsiz ve disiplinsizlerdi. Dünkü karışıklık bunu kanıtlamıştı.

Eski Kardeşlik, böylesine halka açık ve yüksek profilli bir etkinlikte *asla* bir suikast ya da kaçırma girişiminde bulunmazdı. Ya çaresiz durumdaydılar ya da karşı tarafı yenmeye o kadar odaklanmışlardı ki, doğru bir strateji geliştirememişlerdi.

Her iki durumu da kendi lehime kullanabilirdim.

Yakında bilgi alışverişi için Roman’la buluşacaktım. Dünkü istihbaratla benim güvenimi biraz da olsa kazanmıştı. Bana haber vermeseydi, düğün zaten olduğundan daha büyük bir felakete dönüşürdü.

“Anlıyorum,” dedi Ayana. Tepkisiz ses tonunun ardındaki duyguları çözmek imkânsızdı. “Bana anlattığın için teşekkür ederim.”

Açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissettim. “Uzun zamandır o dünyayla ilgim yok. Peşime düşmeselerdi, onları geçmişte bırakıp mutlu bir şekilde yaşardım.”

İyi bir adam olmayabilirdim ama artık o adam da değildim. Tabii zorunda kalmadıkça.

“Yani ölümcül bir örgütün gizli zehir ustası olarak yaşadığın hayata dönmek istemiyor musun?” Ayana’nın dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldığında, göğsümdeki sıkışıklık da gevşedi.

ANA HUANG

Onu korkutup kaçırmamıştım.

“İnsanlar değişir. Hem sen bu duruma düşmeye zorlandın. Bunun için seni suçlamıyorum. Ancak tüm *bunlar...*” Etrafına baktı. “Bir anda sindiremeyeceğim kadar çok fazla. Zamana ihtiyacım var. Bana... düşünmem için biraz zaman ver, tamam mı?”

Makul bir istekti.

Aramıza biraz mesafe koymak ikimiz için de iyi olurdu. Kaçan Kardeş ortalıkta dolaşırken ve Jordan’ın hayatı tehlikeyken parçaların nereye oturacağını bekleyip görmekten başka bir şey yapamayacak kadar çok belirsizlik vardı.

Yine de onu bırakıp gitme düşüncesi midemi bulandırıyor.

“Tamam.” Hayal kırıklığımı gizleyerek ayağa kalktım. “Biraz dinlenmen için seni yalnız bırakayım. Uzun bir gün oldu.”

Kapıdan çıkmak üzereyken beni durdurdu. “Vuk.”

Ona döndüm.

Ayana’nın yüzü yumuşadı. “Bana sarıldığın için teşekkür ederim.”

Göğsümü yoğun, yabancı bir his kapladı. O kadar sıcaktı ki, neredeyse rahatsız ediciydi. Bunu tarif edecek bir kelimem yoktu, bu yüzden basit bir gerçeğe cevap verdim.

“Her zaman.”

Ayana

“Yaşananlar bir trajediydi. Jordan’ın uyanmasını içtenlikle diliyorum. Ölümü moda dünyası için büyük bir kayıp olur.” Emmanuelle’in telefondaki sesi sahte bir samimiyetle yankılanıyordu. “Bununla birlikte, son işinden bu yana neredeyse bir ay geçti, canım. İnsanlar sabırsızlanıyor.”

İnsanlar derken kendini mi kastediyorsun? Alaycı cevabımı geri yutup pencereden dışarı baktım. Mükemmel bir sonbahar öğleden sonrasıydı. Dışarıda güneşin tadını çıkarıyor olmam gerekirdi ama dairemde tıkalı kalmıştım. Vuk’un şiddetli itirazlarına rağmen, salı günü eve dönmüştüm ve o zamandan beri neredeyse hiç dışarı çıkmamıştım. Sonsuza kadar banliyöde kalamazdım. Normallik hissine ihtiyacım vardı.

“İşten daha iyi bir dikkat dağıtıcı yoktur,” diye devam etti Emmanuelle. “*Sage Studios*, kot kampanyasından çok memnun. İşin reklam boyutuna daha fazla ağırlık vermeliyiz. Bu yıl yeterince editoryal çalışma yaptın, reklamlar daha fazla kazandırır.”

Onu zar zor duyuyordum. Aklım Westchester’da, Vuk’un geçmişini anlatmasını dinliyordu.

Suikastçılar. Cinayet. Zehir.

Biri beni hayatımdan koparıp Nate Reynolds’ın bir gerilim romanının ortasına atmış gibi hissediyordum.

Günler sonra bile bunu kafamda oturtmakta zorlanıyordum. Vuk’un ve polisin, “çetelerin” icabına bakıldığını ve

ANA HUANG

benim güvende olduğumu garanti etmelerinin ardından ailem gönülsüzce de olsa Washington’a dönmüştü. Vuk’un, NY-PD*’yi kendi uydurduğu hikâyeye nasıl ikna ettiğini bilmek istemiyordum.

Aileme, Jordan’ı kontrol edip bazı “işleri” bitirdikten sonra hafta sonu onları ziyaret edeceğime söz vermiştim. Şu ana kadar yaptığım tek iş, yarım bir battaniye örmek ve parfüm koleksiyonumu yeniden düzenlemektir.

“Ayana!” Emmanuelle’in ipeksi sesi keskinleşti. “Beni dinliyor musun?”

“Evet.” Genelde beni korkuturdu ama geçen hafta kilisede yaşanan silahlı çatışmadan ve *profesyonel suikastçılardan* sağ kurtulmuştum. Sinirli bir ajans yöneticisi en son endişeleneceğim şeydi. Sabrım taşıtı. “Dinliyorum ama ne yazık ki şu anda yeni işler kabul edemeyeceğim. Nazikçe belirttiğiniz gibi nişanlım *komada*. Altı gün önce düğünümüzde vuruldu. Altı. Gün. Yas tutmak ve iyileşmek için zamana ihtiyacım var, bu yüzden sette kendimi kaybetmemi istemiyorsanız yeni kampanyalarla ilgili görüşmeleri tatil sonrasına ertelememizi öneririm.”

Emmanuelle sesli bir nefes aldı. Herhangi birinin yıllardır onunla böyle konuştuğundan şüpheliydim. “Sen...”

“Ama iş konusu açılmışken,” dedim sözünü keserek. “Son on iki ayda *yaptığım* tüm çekimler için bana ödeme yaparsanız çok sevinirim. Parayı takvim yılı bitmeden almak istiyorum. Hank ve muhasebe departmanına birçok e-posta gönderdim ancak alacağımın sadece dörtte birini aldım. Bir iş kadını olarak bunun neden kabul edilemez olduğunu sizin de anlayacağınızı düşünüyorum. Şimdi izin vererseniz, halletmem gereken bazı özel işlerim var. Aradığınız için teşekkür ederim.”

Emmanuelle’in öfkeli cevabımı dinlemeden görüşmeyi

* New York Polis Departmanı’nın kısaltmasıdır. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

sonlandırdım ve kalbim deli gibi çarparak telefonumu kanepeye attım.

Aman. Tanrım.

Elimi ağzıma götürdüm. *Ne yapmıştım ben?*

Emmanuelle Beaumont, moda dünyasının en güçlü kadınlarından biriydi. Sizi kara listeye alırsa ya da ajansından çıkarırsa kariyeriniz biterdi. Eğer o... şey, anladınız işte.

Bir ay önce olsa onunla böyle konuşmaya cesaret edemezdim. Ancak ölümle burun buruna gelmek, olayları farklı bir açıdan görmemi sağlamıştı. Kariyerim önemliydi ama kendimi savunmaktan daha önemli değildi. Yarın ölsem, hangisiyle daha fazla gurur duyardım? Yılın Modeli ödülünü kazanmamla mı, yoksa doğru olan şey için savaştığımı bilmekle mi?

Elimi indirdim. Karnımdaki dikenli hislerin arasından küçük coşku kabarcıkları yükseldi.

Daha sonra pişman olabilirdim ama Emmanuelle'e haddini bildirmek çok iyi gelmişti. Keşke yüzünü görebilseydim.

O telefon görüşmesi, düğünden bu yana ilk kez kontrolün bende olduğunu hissettiğim tek andı ve bu hissi mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istiyordum.

Yeni bir enerjiyle dolarak örgü iğnelerimi ve yarı bitmiş battaniyemi aldım. Liya, “yaşlı kadın hobim” yüzünden benimle hep dalga geçiyordu ancak hareketleri anlamsızca tekrarlamak, serotonin seviyemi hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yükseltiyordu.

Ritmimi tekrar yakalamışken telefonum çaldı.

Kaşlarımı çattım. Danışmadan arıyorlardı. Misafirim olmadığı sürece nadiren ararlardı ve ben de kimseyi beklemiyordum.

Telefonu açtım. “Alo?”

ANA HUANG

“İyi günler, Bayan Kidane,” dedi kapı görevlisi. “Maya Singh sizi görmek istiyor. Onu yukarı göndermemi ister misiniz?”

Şaşkınlık kafamdaki karışıklığı silip süpürdü. “Teşekkürler. Evet, lütfen.”

Maya daha önce hiç daireme gelmemişti. Perşembe günü mesai saatlerinde burada ne yapıyordu?

Sorumun cevabı birkaç dakika sonra kapıyı açtığımda ve onu elinde beyaz bir fırın poşetiyle koridorda dururken gördüğümde ortaya çıktı. “Çok özür dilerim. Habersiz gelmek istememiştim,” dedi ben onu içeri alıp mutfağa götürürken. Sesi biraz utanmış gibi çıkmıştı. “Bunun beni bir sapık gibi göstereceğinin farkındayım ama bu binada yaşadığını söylediğini hatırlıyorum. Zaten bu civardaydım ve moralini düzeltmek için bir şeyler getirebilirim diye düşündüm.” Beyaz poşeti mutfak tezgâhına koydu. “En sevdiğim fırından zencefilli kurabiyeler aldım. Adeta kutuya sığmış cennete benziyorlar.”

“Özür dileme. Bu hoş bir sürpriz oldu ve zencefil dediğin an gönlümü kazandın,” dedim gülümseyerek. “Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin.”

“Ne zaman istersen.” Maya altdudağını dişlerinin arasına aldı. Beni dikkatle incelerken kaşları endişeyle çatılmıştı. “Nasıl hissediyorsun?”

Düğün fiyaskosu haberlere çıktıktan sonra bana mesaj atarak durumumu sormuştu ama ilk defa yüz yüze konuşuyorduk.

“Tahmin ettiğin gibi.” Poşetten iki kurabiye çıkarıp bir tanesini ona uzattım. Kabul etti ama ısırmadı. “Ortalık sakinleştiği için şimdi biraz daha iyiyim. Basın başka konulara yöneldi fakat Jordan hâlâ komada. Onun yanında olmam gerekiyorken buradayım.”

Suçluluk duygusu midemi kemiriyordu.

KISKANÇLIK KRALI

Nişanlı olsak da olmasak da Jordan benim arkadaşımды. O bu olayda masumdu ve onun uyanması için her şeyi verirdim.

Elmas yüzüğüm sol elimde parıldıyordu. Gerçek bir nişanlı, onun yanında kalırdı. Örgü örerek ya da kadife gibi bir sesi ve yuva gibi hissettiren kolları olan belli bir adamı düşünmemeye çalışarak evde saklanmazdı.

O gün Vuk bana yatak odasında sarıldığında, uzun süren fırtına dolu bir yolculuğun ardından sığınağa ulaşmış gibi hissetmiştim. Sıcak, rahat ve *güvende*.

Bana anlattığı her şeyi düşününce bu hiç mantıklı gelmiyordu. O tanıdığım en tehlikeli kişi olmalıydı, belki de gerçekten öyleydi. Fakat benim için değildi.

“Kendini çok suçlama,” dedi Maya. “Hepimiz travmayla farklı şekillerde başa çıkarız. Sen de çok şey yaşadın ve onun yatağının başında beklemek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şehrin en iyi doktorları onunla ilgileniyor. O emin ellerde.”

O kadar otoriter bir şekilde konuşuyordu ki, neredeyse ona inanacaktım. Babasının onu şirketin tüm satış ve pazarlama departmanının başına getirmesine şaşmamalıydı. Son derece ikna edici biriydi.

“Umarım,” dedim çok da samimi olmayan bir gülümsemeyle.

Sadece bir ay önce tanıştığım biriyle konuşmak garipti ama Maya’da ona güvenmeyi kolaylaştıran bir şey vardı.

“Bu kadar karamsarlık yeter.” İkinci kurabiyeyi almadan önce ellerimdeki kırıntıları silkeledim. “Bana neler yaptığını anlat. Biraz eğlenceli dedikodu iyi gelir.”

İki kez sormama gerek kalmadı. Maya yaklaşan doğum günü partisi için planlarını anlatmaya başladı ve “Sebastian’ın Monte Carlo partisini çocuk işi gibi göstereceğine” dair

eklemeler yaparak devam etti. Sanırım Sebastian Laurent'tan bahsediyordu. Nefret ettiğini söylediği birini çok sık gündeme getiriyordu.

Parti konusunda onu geride bıraktığını fark ettiğinde Sebastian'ın yüzünün alacağı hali görmek için sabırsızlandığını *bir kez daha* belirttikten sonra, "Kahretsin. Geç kalacağım," dedi Maya. Saatine kaşlarını çatarak baktı. "Keşke daha uzun kalabilseydim ama yirmi dakika sonra bir toplantım var."

"Sorun değil. Bana eşlik edecek kurabiyelerim var." Yarısı boşalmış poşeti gösterdim. "Bunlar *harika*."

"Değil mi? O kadar lezzetliler ki, onları üreten biz olmadığımız için biraz kızgınım." Maya atkısını taktıktan sonra bir an tereddüt etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa, bana mesaj at. Ciddiyim. Tanışalı çok olmadı ancak herkese zencefilli kurabiye götürmem, bil diye söylüyorum."

Yüzümde içten bir gülümseme belirdi. "Mesaj atarım. Teşekkür ederim. Unutma, doğum günü partisi *senin* için. Sebastian için değil."

"Onun için değil. Onu yenmek için." Maya öfkeyle nefes aldı. "Neyse, gerçekten gitmem gerekiyor. Yoksa babam beni öldürür. Sonra konuşuruz!"

Aceleyle çıktı.

O gittikten sonra kalan kurabiyeleri bitirdim ve kanepeye geri döndüm. Telefonum sürekli bildirimlerle titriyordu. Bir trajediye karıştığını duyduklarında, bu kadar çok tanıdığın ortaya çıkması inanılmazdı.

Mesajların bazıları muhtemelen önemliydi. Bütün hafta boyunca gelen kutumdan bulaşıcı bir hastalık gibi kaçınmıştım. Sloane pazartesi günü beni aramıştı. Halkla ilişkiler sorumlum olarak değil, arkadaşım olarak konuşmuştuk. Silahlı saldırı başlamadan dışarıya kaçmıştı ama olanlar yüzünden fazlasıyla sarsıldığını anlayabiliyordum. Artık toparlanmaya

KISKANÇLIK KRALI

vakti olduğundan, halkla ilişkiler uzmanı moduna tam gaz girmiş olmalıydı.

Dürüst olmak gerekirse, basın umurumda değildi. Halkın kilise saldırısına olan ilgisi azalmaya başlamıştı. Haber kuruluşları ve internet, her zaman yaptığını yapacaktı. Onları kontrol edemezdim, sadece kendi tepkimi kontrol edebilirdim.

Bakışlarım tekrar pencereye kaydı.

Gerçekten çok güzel bir gündü. Dışarıda olmam gerekirken neden içerideydim? Ölümün kıyısından, bütün gün kanepeye oturup örgü örmek için dönmemiştim.

Fakat binadan çıktığımı her hayal ettiğimde, silah seslerinin yankısı kulaklarımda çınlıyordu. Kanın mide bulandırıcı metalik kokusu burnumu tıkıyordu. Vuk bir saniye daha geç kalmış olsaydı ya da ben bir santim daha sola kaymış olsaydım, şimdi ölmüş olacağımı acı bir şekilde tekrar fark ediyordum.

Her köşede işi bitirmek için bekleyen bir suikastçının saklandığını hayal ediyordum. Her çatı, dürbünleriyle beni takip eden keskin nişancılarla doluydu.

Bu mantıklı değildi ama korku nadiren mantıklı olurdu.

Dudağımı ısırdım. Vuk ondan istediğim gibi aramıza mesafe koymuştu ve onun hikâyesine olan şüphelerim azalmaya başlamıştı. Eskiden profesyonel katillerden oluşan bir örgüt için *zehir hazırladığı* düşünüldüğünde çoğu insan ondan kaçardı.

Bense farklı görüyordum. Benim gibi o da başka çıkış yolu olmayan bir durumda kalmıştı. Yaptıklarından zevk almamıştı. Bunun kötülükle ilgisi yoktu, tamamen sadakat ve hayatta kalma çabasıydı.

Onun her zaman kanunlara uyduğunu mu düşünüyordum? *Hayır*. Wentworth'e ne yaptığını bilmiyordum ama mahkemelerin bundan hoşlanmayacağından emindim. Yine de so-

ANA HUANG

nuç olarak onu öldürmemiştir ve kanunlar da her zaman haklı değildir. Kaç masum insanın hapse atıldığını veya kaç şiddet suçlusunun serbest kaldığını düşünmek, bunu anlamak için yeterliydi.

Vuk'un ahlak anlayışı siyah ve beyaz arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyordu ancak her zaman adaletle daha meyilliydi.

Ya öyle ya da ondan hoşlandığın ve hayatını kurtardığın için onun eylemlerini haklı çıkarmaya çalışarak kendini zorlu bir duruma sokuyorsun.

Peki. Öyleyse ne olmuştu? Bu gerekçelerimin doğruluğunu azaltmazdı.

Vücudumu saran sağlam gücünü hatırlayarak gözlerimi kapattım. Benim için kendini kelimenin tam anlamıyla bir kurşunun önüne atmıştı.

Buna her zaman minnettar olacaktım, diğer yandan Vuk'un zarar görmesi düşüncesi tüylerimi ürpertiyordu. Akıllı, güçlü ve yetenekliydi ancak yenilmez değildi. O da bizim gibi etten ve kemikten yapılmış bir insandı, beni kurtarıırken ölebilirdi.

Ürperti daha da derinleşerek kemiklerimle ciğerlerimi dondurdu.

Çatışma sırasında, resmen o meşhur deyimdeki “başı dertte olan genç kadın” durumuna düşmüştüm. Bir daha asla o kadar çaresiz hissetmek istemiyordum. Gerekirse dışarı çıkıp kendimi korumak istiyordum.

Kafamda bir plan oluşmaya başladı. Kendimi vazgeçirmeden önce paltomu alıp en sevdiğim topuklu ayakkabılarımı giydim ve iki gün sonra ilk kez evden çıktım.

“Her şeyi göz önüne aldığımızda daha da kötü olabilirdi.” Roman sıkılmış bir yüz ifadesiyle karşımda oturuyordu. Omzuna sapladığım kurşun yarası iyileşmişti ama geçen haftaki olayları konuşurken hareketleri dikkatliydi.

“Jordan komada,” dedim düz bir sesle.

“Ama ölmedi.” Soğuk bir tavırla gülümsedi. “Anlaşmanın benim tarafına düşen kısmını yerine getirdim. O anda sahip olduğum tüm bilgileri sana verdim ve bu da beni tehlikeli bir duruma soktu. Shepherd saldırı haberini sızdıranın ben olduğumdan şüphelenirse, kellemin için gayriresmi bir ödül koyacaktır. Yine.”

Bu benim sorunummuş gibi konuşuyordu. Beni uyardığı için minnettardım ama dikkatli olmak kendi sorumluluğuydu.

Perşembe günüydü, düğün felaketinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Roman ve ben, daha önce Wentworth’ü tuttuğum depoda buluşmuştuk. Wentworth akıllıca davranıp çoktan Karayipler’deki bir adaya kaçmıştı.

Ekibim hâlâ kaçak Kardeş’i arıyordu ama ona yaklaşıyorduk. Philadelphia yakınlarındaki bir trafik kamerasında onun tarifine uyan biri görülmüştü.

“Sözünü tutmanın zamanı geldi,” dedi Roman. “İstihbaratım hâlâ sağlamken Shepherd’a karşı harekete geç. İkili oynadığımı anladığında taktiklerini ve saklandığı yeri değiştirmeyeceğine dair garanti veremem.”

ANA HUANG

Roman'la anlaşma yaptığımızdan bu yana, onun "iş" yükümlülükleri ve düğün arasında savunma pozisyonunda kalmıştım. Bana Shepherd'ı ve onun yakın çevresini ortadan kaldıracak bir pusu kurmak için kullanabileceğim bilgiler vereceğine söz vermişti. Yine de ona hâlâ tam olarak güvenmiyordum.

Düğün istihbaratı, tuzak kurmadan önce güvenimi kazanmak için kullandığı bir Truva atı olabilirdi. Daha fazla güvenmeye ihtiyacım vardı.

"Önce kilisedeki son Kardeş'i bulacaksın," dedim usulca. "Bulduğunda onu bana canlı ve sağ salim teslim edeceksin. Ondan sonra konuşabiliriz."

Roman çenesini sıktı. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Ben de avlanma riski altındayken, senin için evcil hayvan avcısını oynamaya vaktim yok."

"Yok mu?" Kaşlarımı kaldırdım. "Belki Shepherd'la bir anlaşma yapabilirim. Bir hain karşılığında dokunulmazlığım ve kaçak durumundaki bir üye. Kimi seçeceklerini merak ediyorum."

Kardeşlik paraya tapıyor olsa da hainlerden *nefret ederdi*. İç savaş başka ama dışarıdakilerle işbirliği yapmak bambaşka bir meseleydi. Roman'dan önce, örgütün yüz yıllık tarihinde sadece bir kişi bunu deneyecek kadar aptallık etmişti. Ölümü o kadar korkunç olmuştu ki, yıllar boyunca kimse çizgiden çıkmamıştı.

Roman öne eğildi. Gözleri karanlıkta parıldıyordu. "Beni tehdit etme, Markovic," dedi yumuşak bir sesle. "Kardeşlik konusunda aynı tarafta olabiliriz ama bu, bana ihanet etmeye kalkışırsan seni lanet bir balık gibi deşmeyeceğim anlamına gelmez."

Beni ihanet etmemem konusunda uyarması çok ironikti.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Deneyebilirsin."

KISKANÇLIK KRALI

Hava gergindi. Sızdıran bir borudan köşeye su damlıyordu. Betona çarpan her damlanın sesi, geniş depoda yankılanıyor ve sessizlik, yırtıcı bir hayvanın saldırmadan önceki durgunluğuyla uğulduyordu.

Ne Roman ne de ben hareket ettik.

En sonunda, birkaç gergin kalp atışının ardından gözlerini kırptı. Tekrar geriye yaslandı. “Kendini çok zeki sanıyorsun ancak acemi bir hata yaptın.” Sözlerinde acımasız bir tatmin vardı. “Ayana.”

Dürtüleriyle hareket eden bir insan değildim. Rasyonel davranır, her hamlemi stratejik olarak planlar ve harekete geçmeden önce tüm seçeneklerimi değerlendirirdim.

Ayana tek istisnaydı. *Onun* ağzından adını duymak, Ayana’nın varlığından ve muhtemelen benim için ne kadar önemli olduğundan haberdar olduğunu öğrenmek, tüm varlığımı savaş moduna geçirmişti.

Roman’ın onun kim olduğunu bilmesi mantıklıydı. Düğündeki gelin oydu. Fakat bir şeyi teorik olarak bilmekle, bunu yüksek sesle duymak arasında fark vardı.

Ayana’yı gündeme getirmesinin tek nedeni, onu oyununa bir piyon olarak eklemiş olmasıydı ve eğer onun *saçının* teline bile dokunacak olursa...

Gözlerimi kan bürüdü. Adrenalinim yükselirken ağzım demir tadıyla doldu. Koltuğumdan fırladım, Roman’a saldırmaya hazırdım ancak alaycı gülümsemesi beni durdurdu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi ben durduğumda. Ellerimi yumruk yapıp masaya dayadım, kalbim hızla atıyordu. “Onu kurtardığında kendini ele verdin. Vuk Markovic başka biri için neredeyse kurşun yiyecekti. Lütfen ama.” Yumuşak kahkahasına kara bir mizah karışmıştı. “Onu önemseydiğini

gösterdin ve bu da savunmasız olduğun anlamına geliyor. Bir zaafın var. Kardeşlik'in o zaafı ellerinden gelen her şekilde kullanmayacağını düşünüyorsan, saflaşmışsın demektir.”

Omurgamdan bir ürperti geçti. “Onlar işlerine sivilleri karıştırmazlar.”

Bu boş bir cevaptı. Düşündeki suikast girişimi bunun doğru olmadığını kanıtlıyordu. Kahretsin, kardeşimi öldürdüklerinde de bu kuralı çiğnemişlerdi ancak ben onlarla anlaşma yapmadan önce zaten onu öldürmeyi planlamış oldukları için bu belirsiz bir durumdu.

Jordan'ın, aramızda sağlam bir dostluk olduğu için bariz bir hedef olduğu söylenebilirdi. Ayana'ya olan bağlılığım ise dışarıdan bilinen bir şey değildi.

Ancak Roman haklıydı. Onu kurtardığımda kartlarımı açmıştım ve kaçak Kardeş ortalıkta dolaşırken bir tanığım vardı. Tanığım olmasaydı bile az önceki tepkim, Roman'ın şüphelerinin doğru olduğunu kanıtlamıştı.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu. *Siktir.*

“Eskiden öyleydi,” dedi Roman. “Tahmin edebileceğin gibi artık yeni bir çağdayız. Her şey kaos içinde. Eski kurallar artık geçerli değil, yani istersen beni tehdit edebilirsin. Ancak beni kaybedersen, tek giriş yolunu da kaybedersin. İşin dışında olsam bile tek başına yapabileceğinden daha fazlasını senin için yapabilirim.” Gülümsedi. “Bir dahaki sefere beni tehdit ettiğinde bunu düşün.”

Yumruklarımı çözüp koltuğuma geri oturdum. Yüzündeki gülümsemeyi silmek için inanılmaz bir dürtü hissettim ama sakinliğimi tekrar kaybetmeyi göze alamazdım.

“Dediğim gibi sen benim sorunumla ilgilendikten sonra ben de seninkini hallederim,” dedim. “Sokaklarda başıboş bir tehlike dolaşırken Shepherd'a pusu kurarak ekibimi dağıtmayacağım. Bu kesinlikle başarısızlığa yol açar.”

KISKANÇLIK KRALI

Roman'ın çenesi gerildi. Bir an sonra söylediklerimi sessizce kabul ederek başını eğdi.

“Bir şey daha var.” Bu durumla ilgili bir mesele haftalardır beni rahatsız ediyordu. “Gruplar operasyonlarını nasıl finanse ediyorlar? İç savaş söylentileri yeraltı dünyasına da ulaşmış olmalı. İşler kötü gidiyor, ayrıca onların faaliyet gösterdiği ölçekte silah ve lojistik fazla masraflıdır. Şimdiye kadar örgütün kasasının tamamını olmasa da çoğunu boşaltmış olmalılar. Peki para nereden geliyor?”

“Detayları bilmiyorum. Ben onların finans müdürü değilim,” dedi Roman. “Profesyonel katillerin, ihtiyaç duyduklarında para ve müşteri bulma yeteneklerini küçümseme. Her zaman ve her yerde, birilerinin ölümünü isteyen biri vardır.”

“Detaylara fazla önem vermiyorsun gibi görünüyor.”

“Sen de karşılığında hiçbir şey vermeden her zaman çok şey istiyorsun.”

Birbirimize sert bakışlar attık ancak bir hışırtı sesi gerginliği çabucak kırdı.

Bir saniye bile geçmeden koltuklarımızdan kalkıp silahlarımızı çektik ve sesin geldiği yöne doğrulttuk. Tepkimiz o kadar hızlıydı ki, gözümüzü kırpmaya bile vaktimiz olmamıştı.

Gölgelerin arasından gri, tüylü bir yaratık fırladı.

Ne halt oluyordu?

Shadow esneyip gerinirken şaşkınlıkla onu izledim. Silahlarımızdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Yanımıza gelip boş bir koltuğun üzerine atladı ve sanki tahtına yerleşmiş gibi tembelce kıvrıldı. Boynunda, yılan şeklindeki Markovic armasıyla gümüş bir tasma parlıyordu.

Çoğu Sırp ailesinin arması yoktu ama ben yıllar önce ailemizin sembolü olarak bu armayı tasarlamıştım. Geriye dönüp baktığımda, onu bir evcil hayvanın tasmaına takmamalıydım.

ANA HUANG

“Lanet kedini de mi getirdin?” diye sordu Roman şaşkın bir sesle.

“O benim kedim değil ve onu ben getirmediğim,” diye homurdandım.

Çekilmez yaratığa öfkeyle baktım. Yağmur fırtınasından sonra onu sokağa geri atmak niyetindeydim ancak çalışanlarım ağlayıp itiraz ettiğinde pes etmiştim. Görünüşe göre tüylü küçük bir canavarı okşamak bazı insanları rahatlatıyordu. Nedenini ancak Tanrı bilirdi.

Tüm hoşnutsuzluğuma rağmen, herkes bu canavara bir isim vermem için ısrar etmişti. Etrafta gizlice dolaşıp *gölgelere karışmak* gibi olağanüstü bir yeteneği vardı, bu yüzden ona bu ismi vermiştim. Shadow bir insan olsaydı, haberim olmadan beni buraya kadar takip etmesinden de anlaşılacağı üzere mükemmel bir CIA ajanı olurdu. Arabamın arkasına saklanmış olmalıydı.

Bu haliyle bile başımın belasıydı. Herkesin ondan bıkaçağı günü iple çekiyordum, böylece onu en yakın barınağa bırakabilecektim.

Shadow sanki benimle alay edercesine kuyruğunu ileri geri sallıyordu. *Benden asla bıkmayacaklar*, dediğini hayal ettim. *Bu yüzden bana bu tasmayı aldılar.*

Piç kurusu.

O tasmayı *ben* almıştım. Son derece isteksizce olduğunu eklemeliydim. Çalışanlarım, onları susturmak için tasmayı yaptırıncaya kadar homurdanıp iç çekmişti.

Roman silahını indirdi. Mısır Mau*’sunun insan bir suikastçıya dönüşmesini beklermişçesine bir süre daha Shadow’u izledi. Dönüşmediğini görünce silahını indirdi ve başını iki yana salladı.

“Yeterince zaman kaybettik,” diye homurdandı. “Son

* Bir kedi ırkıdır. Evcil kedilerin doğal benekli nadir ırklarından biridir. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

Kardeş hakkında neler bulabileceğime bir bakacağım. Sen de pusu için bir strateji geliştirmeye başlasan iyi olur. Ayrıca Markovic? Unutma. Shepherd ne yaptığımızı öğrenirse, ikimiz de boku yeriz.”

Roman gittikten sonra depoda oyalanmadım.

Shadow’u orada bırakmak istemiştim ama son anda, o kendini beğenmiş kışını koltuktan kaldırıp eve götürdüm. Jeremiah ve diğer çalışanlara, Shadow’un kendi başına “kaçtığını” söylersem bana inanmazlardı. Yeni rahat çevresine ve lüks ton balığına biraz fazla alışmıştı. Eve döndüğümde kâhyam beni girişte bekliyordu.

“İyi günler, efendim. Bir misafiriniz var,” dedi hemen. “Bayan Kidane sizi oturma odasında bekliyor.”

Olduğum yerde kaldım. Cevap vermeden önce öfkeli Shadow’u yere bıraktım. *Ne zamandır burada?*

“Yaklaşık on dakikadır.”

Beni neden aramadın?

“Şey, efendim,” dedi Jeremiah yüzünde sakın bir ifadeyle. “Bir telefon görüşmesinin, trafiği sihirli bir şekilde ortadan kaldıracığını sanmıyordum.” Eğilip Shadow’u kucağına aldı. “Ancak Bayan Kidane’ye çok iyi baktığımızı bilmek sizi memnun edecektir. Ona çok sevdiğiniz özel karışımlı çaydan ikram ettik. O da bu çayın büyük bir hayranı.”

Alaycı ses tonunu görmezlikten geldim. Başka bir gün olsaydı, bana saygısızlık ettiği için onu azarlardım ama Ayanayı yeterince bekletmiştim.

Koridorları geçip oturma odasına ilerledim. Boğazımdaki ilk düğüm yavaş yavaş beklentiye dönüştü.

Westchester’daki konuşmamızdan sonra isteklerine saygı gösterip ona zaman tanımıştım. Onun binasına yerleştirdiğim

koruma, eve döndüğünden beri dairesinden çıkmadığını söylemişti. Bu yüzden burada olması, bir karar verdiğini gösteriyordu.

Benimle bir ilgisinin olmasını istemeseydi, buraya gelmezdi. Geçmişimin ona fazla geldiğini ve beni bir daha görmek istemediğini mesajla söyleyebilirdi ya da beni tamamen görmezlikten gelebilirdi.

Onun varlığı iyiye işaretti. Değil mi?

Odaya girdiğimde Ayana ayağa kalktı. Eşofmanla eski tişörtü gitmiş; yerini turuncu ipek bir bluz, kot pantolon ve topuklu ayakkabılar almıştı. Altın küpeleri, gür buklelerinin arasından görünüyordu.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Ne giydiği umurumda değildi, patates çuvalı giyse bile şehirdeki tüm kadınları gölgede bırakabilirdi. Ancak modayı seviyordu ve savaşçı ruhuna yeniden kavuştuğunu görmek güzeldi.

“Merhaba.” Buklelerinden birini kulağının arkasına attı. “Umarım habersiz geldiğim için kızmamışsındır. Önce armalıydım ama bu... Şey, son dakika kararıydı.”

Ne zaman istersen gelebilirsin. Durdum, aklıma Roman’ın uyarısı geldi. *Kahretsin.* Kardeşlik izliyorsa Ayana’nın ziyareti, onun benim zaafım olduğu fikrini güçlendirecekti. Bunu değiştirmek için çok geçti, bu yüzden endişemi sonraya sakladım. *Senden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum.*

“Bana anlattıkların yüzünden mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımla onayladım.

Ayana ağzını açtı. Sonra bakışları arkama doğru kaydı ve gözleri büyüdü. “Bir kedin olduğunu bilmiyordum.”

Tam zamanında arkamı döndüm ve Shadow’un odaya sanki orası ona aitmiş gibi salına salına girdiğini gördüm. Beni

KISKANÇLIK KRALI

görmezlikten gelip doğruca Ayana'ya gitti. Kafasını bacağına sürttü, Ayana eğilip kulaklarının arkasını kaşımaya başladığında mırıldandı.

“O benim kedim değil.” Kendimi tekrar etmekten yorulmuştum.

Ayana onu kucağına alıp göğsüne sıkıca bastırdı. “Adı ne?”

“Shadow,” dedim huysuz bir sesle.

Shadow, Ayana'nın göğsüne burnunu sürterken bana dik dik baktı. Küçük bir *miyav* sesi çıkardığında, Ayana bunu sevgi göstergesi olarak algıladı. Bense kocaman bir “*siktir git*” olarak yorumlamıştım.

Dişlerimi birbirine sürttüm ancak Ayana'nın ağzından çıkan bir sonraki sözler hayvan öldürme düşüncelerimi arka plana itti.

“Söylediklerini düşünmek için zamanım oldu.” Yüzündeki ifade ciddileşti. “Dürüst olacağım. İlk başta... şaşırdım ve korktum. Senden değil ama birdenbire kendimi içinde bulduğum durumdan ve dünyadan. Moda endüstrisinde pek çok şüpheli şey gördüm fakat bunlar... Tetikçiler, cinayetler ve işkencelerle karşılaştırıldığında hiçbir şey.” Derin bir nefes aldı. “Bunlar beni rahatsız etmiyor diyemem ancak yaptığım şey için iyi bir nedenin vardı. Senin yerinde olsaydım ve ailemi kurtarmanın tek yolu Kardeşlik'e katılmak olsaydı, ben de aynısını yapardım.”

Boğazımdaki düğüm tamamen çözülse de kelimeleri bulmak biraz zaman aldı. “Ne demek istiyorsun?”

Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi ama Ayana “başkası” değildi. Düşüncelerini önemsemediğim tek kişi oydu.

“Demek istediğim, beni korkutup kaçırdığını düşünüyorsan yanıliyorsun.” Ayana bana yarı utangaç, yarı yaramaz bir gülümsemeyle baktı. “Benden kurtulamazsın, Markovic.”

ANA HUANG

O yabancı sıcaklık göğsümü yeniden karıncalandırdı. Omuzlarımdan bir yük kalktı ve ardından gelen hafiflik o kadar şaşırtıcıydı ki, neredeyse tökezleyecektim.

“Güçlü sözler, *srce*,” dedim yumuşak bir sesle.

Shadow miyavladı ama o bile bu anı mahvedemezdi.

Mutluluğa en yakın olduğum an buydu.

“Gerçekler bunlar.” Ayana, Shadow’u göğsüne daha sıkı bastırıp dudaklarını ısırды. “Fakat bir itirafım var. Burada olmamın tek nedeni bu değil.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Kendimi korumayı öğrenmek istiyorum,” dedi usulca. “Savunma dersleri aldım ama silahlar karşısında pek işe yaramıyorlar. Kendimi tekrar tehlike altında bulursam, beni kurtarması için başkasına güvenmek istemiyorum.”

“Kendini korumak derken... Neyi kastediyorsun?”

Ayana temkinli gözlerime kendinden emin bakışlarıyla karşılık verdi. “Bana nasıl ateş edileceğini öğretmeni istiyorum.”

Ayana

Şaşırtıcı bir şekilde, Vuk önerimi reddetmedi. Aslında derslerin ne zaman ve nerede başlayacağına dair ayrıntıları vermeyi reddetmesine rağmen, önerimi kabullenmiş gibi görünüyordu. “Washington’dan sonra,” demişti sadece.

Genel olarak silahları veya şiddeti sevmezdim ancak Kardeşlik gibi insanlar etrafımda dolaşıp yakınlarımı öldürmeye çalışırken kafamı kuma gömmezdim.

Yine de Vuk Washington konusunda haklıydı. Ertesi gün trenle eve dönmeyi planlıyordum, bu yüzden onun evinden ayrıldıktan sonra valizimi hazırlamak ve kuaföre gitmekten başka bir şey yapmaya vaktim yoktu. Yolculuk ne kadar kısa sürecektir olursa olsun, seyahat ederken bakımı kolay Afrika örgüsü saç stilini tercih ederdim. Kim bunu tanıdığım herkesten daha hızlı ve iyi yapıyordu.

Ancak Vuk trenle gideceğimi öğrendiğinde, “güvenlik nedeniyle” beni Washington’a kendisi götürmek istemişti ve böylece kendimi Vuk Markovic’le bir yolculuğa çıkmış halde bulmuştum.

“Kedini de getirmiş olmana bayıldım.” Shadow’u okşadım ve kedi kuyruğunu bacağıma vurarak sallayınca gülümsedim.

“O geçici bir misafir ve onu ben getirmedim,” dedi Vuk uzun zamandır acı çekiyormuşçasına. “O kaçak bir yolcu. Benzin almak için durana kadar arkada saklandığını fark et-

ANA HUANG

memiştim.” Uykulu kediye ters ters baktı. Shadow sahibinin öfkesinden habersiz, kucağımda kıvrılmış yatıyordu.

Vuk’un sevimli huysuzluğu karşısında gülmemeye çalıştım.

“Hafta sonu için tüm dolabını yanına almamış olsaydın, onu daha önce fark ederdim,” diye ekledi. “Dikiz aynasından baktığımda dağ gibi yığılmış bavulların ardını zar zor görebiliyorum.”

“Dolabımın tamamı değil,” diye belirttim. “Sadece sekizde biri.”

Üç valiz, bir spor çantası ve bir makyaj çantası en azından gerekli olanlardı. Ayakkabıların ne kadar yer kapladığını *biliyor* muydu?

“Bu... korkutucu.” Sözlerine rağmen dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirmişti.

Öfkem, ona karşılık veren bir gülümsemeye dönüştü. Belki de onun arkadaşlığı, sevimli bir kediye okşamanın verdiği rahatlık ya da ailemi tekrar görecek olma beklentisi yüzündendi ama ne zamandır kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Geçen cuma günkü saldırının yarattığı travma henüz iyileşmemişti. Muhtemelen olanlarla başa çıkmak için kapsamlı bir terapiye ihtiyacım vardı ve Jordan’ın kaderi belirsizliğini koruyordu. Kardeşlik, arka planda uğursuz bir gölge gibi duruyordu. Ancak insanlar en karanlık zamanlarda umuda ihtiyaç duyarlardı ve endişe çukuruna düşmek kimseye yardımcı olmazdı.

Telefonuma uzanarak müziği daha neşeli bir şeyle değiştirdim. Yolculuğumuzun DJ’i bendim. Vuk, Spotify istasyonlarını istediğim gibi kurcalamama izin vermekten memnun görünüyordu.

KISKANÇLIK KRALI

“Bu yıl şehir dışına ilk seyahatin mi? San Francisco hariç,” diye ekledim. “Hiç tatile çıkmıyormuşsun gibi hissediyorum.”

“Hayır ve tatil için vaktim yok.”

“Herkesin tatil için vakti vardır.”

“Benim yok.”

“O zaman diğer seyahatlerin ne içindi?”

“İş.”

Tanrım, bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. “Bu çok sıkıcı.”

Vuk bana yan gözle baktı. “Bunu, dünyayı turlayıp bir fotoğraf çekiminden diğerine koşan kız söylüyor. En son ne zaman tatile çıktın?”

“Aynı şey değil.” Shadow’un tüylerini okşadım. “Mümkün oldukça fotoğraf çekimleri arasına tatil günleri ayarlıyorum. Örneğin *Chanel* için parfüm kampanyasını tamamladıktan sonra dört gün izin alıp Provence’da kaldım.”

“Yine de iş için oradaydın. Zorunlu olmasaydı, Provence’da bulunmazdın.”

Ağzımı açtım, sonra kapattım. *Kahretsin*. Haklıydı.

Seyahat etmek modellik yapmanın en sevdiğim yanlarından biriydi ama iş hakkında endişelenmeme gerek kalmadan bir yere gitmek güzel olurdu.

“Peki,” dedim kendimi toparladıktan sonra. “Eğer tatil için zamanın *olsaydı*, nereye giderdin?”

Vuk düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Onun bu özelliğini çok seviyordum. Kasıtlı olarak kayıtsız cevaplarla beni kızdırmadığı zamanlarda, her soruyu önemli bir işle ilgili karar vermeye çalışan bir CEO gibi ciddiyetle değerlendiriyordu. Sorunun ne kadar saçma olduğu önemli değildi.

Beni fark ettiğini ve aynı zamanda dinlediğini de hissetmemi sağlıyordu.

“Soğuk bir yere,” diye cevapladı. “Dağları ve karı seversim. Orada daha az insan var.”

“Neden şaşırmadım acaba?” dedim alayla. “Ben sıcak hava kızıyım. Bana her gün bir plaj ve içinde küçük şemsiyeler olan meyveli içecekler verin, başka bir şeye gerek yok.”

“Plaj ıssız olduğu sürece.”

“İnsanlarla alıp veremediğin nedir?”

Vuk bana alaycı bir bakış attı. *Doğru*. Aptalca bir soruydu. İnsanlar ona ateş etmiş, kardeşini öldürmüş ve onu da öldürmeye çalışmıştı. Hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi yaralarına bakan tüm yabancılar da cabasıydı. Evden çıkmaktan nefret etmesine şaşmamalıydı.

“Her neyse. İssız bir plaj ya da ıssız bir dağ. Anlaşıldı.” Dişlerimi altdudağıma geçirdim. Sormak istediğim başka bir soru daha vardı ama... *siktir et*. Yolculuğumuzun bitmesine bir saatten biraz fazla kalmıştı ve sonunda kendimi bir süredir aklımda olan o konuyu açacak kadar rahat hissediyordum. “Bekârlığa veda partimden sonra benimle sözlü konuşmaya başladın. O gece ne değişti?”

“Beni öpmeye çalışman dışında mı?” Vuk’un sakin sesi, boynumda ve göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırdı.

“Onun dışında.”

Vuk rahat hissettiği sürece kendini nasıl ifade ettiği umurumda değildi. Sözlü ya da işaret diliyle, önemli olan onun nasıl hissettiği idi. Ancak onu öpmeye çalışana kadar benimle sadece işaret dilini kullanmıştı. Bunun şoktan kaynaklanan tek seferlik bir şey olduğunu sanmıştım ama haftalardır neredeyse sadece sözlü konuşuyorduk.

Jordan’la bile bu kadar çok konuşmuyordu ki arkadaşı onu yangından çok daha önce tanıyordu.

“Doğru hissettirdi,” dedi Vuk basitçe. “Willow dışında bu kadar çok konuştuğum tek kişi sensin.”

KISKANÇLIK KRALI

İçimi bir kıskançlık hissi kapladı. “Willow kim?” İsim tanıdık geliyordu. Uzun bacaklı bir güzel hayal ederken kaşlarımı çatıttım.

“Eski asistanım.”

“Hımm. Kaç yaşında?” diye sordum kayıtsızca.

Vuk bana baktı, kaşlarından biri yukarı kalkmıştı. “Annemin en iyi arkadaşıydı, yani ellili yaşlarında. Annemle babam öldükten sonra beni yanına aldı. Bu yılın başında emekli oldu ve Oregon’a taşındı. Mesafe nedeniyle eskisi kadar sık konuşmuyoruz ama birkaç ay sonra onu ziyaret etmeyi planlıyorum.”

“Ah.” Şimdi bahsedince nişan partimde onun yanında duran, korkutucu derecede yetkin bir yaşlı kadını hayal meyal hatırlamıştım.

Gözlerinde karanlık bir eğlence belirdi. “Kıskandın mı, srce moje?”

“Evet, tabii.” Yanaklarım kızardı. “Şey, seçilmiş iki kişiden biri olmak benim için bir onur. Gerçekten.” Son kelimeyi içtenlikle vurguladım.

Vuk’un dudaklarında minik bir gülümseme belirdi, sonra hemen kayboldu. Dikkatini tekrar yola verdi. Kısa bir duraklamanın ardından, “Jordan sana neden konuşmayı bıraktığımı söyledi mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Bunu anlatmanın ona düşmeyeceğini söyledi.”

“Şaşırmadım.” Vuk’un sesinde bir melankoli belirdi. Rahat sohbetimize rağmen, Jordan’ın şu anki durumu aklımızdan hiç çıkmıyordu.

Vuk tekrar konuşmadan önce daha uzun bir sessizlik oldu. “Lazar’ın öldüğü gece her şeyin değiştiği gündü. Evime giren Kardeşlik üyelerinden biri beni iple boğmaya çalıştı. Bu işe yaramayınca ipin ucunu ateşe verdi. Zamanında kendimi kur-

tarmayı başardım ama bu olay bana bunu bıraktı.” Boynunu işaret etti. “Doktorlar ses tellerimin zarar görmemesinin bir mucize olduğunu söylediler. Yine de tekrar normal konuşabilmem için birçok ameliyat ve ses terapisi gerekti. Tek bir kelime söylemek bile acı veriyordu, bu yüzden konuşmadım. İnsanların bunun sıradan bir hırsızlık olayı olduğunu düşünmelerine izin verdim. Jordan şüpheli bir grupla ilişkili olduğumu biliyordu ama o bile yaşananların boyutunu bilmiyordu.”

Yeni bir şarkı çalmaya başladı. Kalbim şiddetle çarparken müziği kapattım. Yara izlerinin nedenini tahmin etmiştim ancak gerçek hayal ettiğimden daha kötüydü.

“Konuşmamaya alıştım,” dedi Vuk gözlerini yoldan ayırmadan. Sözlerinin ardındaki duygu, ifadesiz yüzünü ele veriyordu. “İşaret dilini öğrenip iletişim kurmak için onu kullandım. Fakat iyileştikten sonra bile konuştuğumda hayali bir acı hissediyordum. O geceyi çok fazla hatırlatıyordu. Yaralarım bir yana, dünyaya ve kendime de kızgındım. Sadece iş için mecbur kalırsam evden çıkıyordum. Sessiz olmak... daha kolaydı. Tercih alışkanlığa dönüştü, alışkanlık da yeni normalim haline geldi.”

Göğüs kafesimin arkasında derin bir sızı hissettim.

O zamanlar çok gençti. Suçluluk ve yalnızlık dayanılmaz olmalıydı. İkiz kardeşi ölmüştü ve gerçekte ne olduğunu kimseye anlatamamıştı. Yarı gerçeklerden oluşan bir dünyada yaşamak zorunda kalmıştı.

Kiralık katillerle veya cinayetlerle birebir deneyim yaşamamıştım ama kalabalıkta yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. Sır saklamanın, etrafım insanlarla çevrili olmasına rağmen güvenilebileceğim birinin olmamasının ne demek olduğunu biliyordum.

KISKANÇLIK KRALI

“Bazen konuşmaktan başka seçeneğim kalmıyor,” dedi Vuk. “Bu tür durumlar nadir yaşanıyor. Kelimelerimi insanlara harcamaktan hoşlanmıyorum, tabii...”

Kalbim hızlandı. “Tabii?”

“Benim için özel olmadıkları sürece.” Gözleri yoldaydı ama sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

Nefesim kesildi. Bal gibi bir sıcaklık içimi kaplayarak az önceki sızıyı ipeksi bir dokunuşla yatıştırdı.

Hislerimi tarif edecek doğru kelimeleri bulamadım, bu yüzden uzanıp aramızdaki konsolun üzerinde duran elini tuttum. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdiğimde, teni sıcak ve pürüzlüydü.

Vuk’un eli gerildi. Bir an sonra tekrar gevşedi ve parmaklarını çekinerek benimkilerin etrafına doladı.

Yolculuğun geri kalanında öyle kaldık.

Vuk

Akşam yemeği vaktine yakın bir saatte Kidane ailesinin evine ulaşmıştık. Yoğun akşam trafiği bizi yavaşlatmıştı ve tam zırhlı *Range Rover*’ımı kullanmamış olsaydım, Kardeşlik’in bizi yakındaki bir arabadan pusuya düşürmesi konusunda ciddi şekilde endişelenirdim.

Kurşungeçirmez cam, Kevlar ile güçlendirilmiş iç kısım, delinmez lastikler, patlamaya dayanıklı zemin kaplaması... Hiçbir şeyi şansa bırakamazdım.

Neyse ki Ayana’nın ailesinin evine sorunsuz bir şekilde ulaşmıştık. Bavullarını kapıya kadar taşımasına yardım ettim, annesiyle babası orada endişeli ifadelerle bizi bekliyorlardı.

ANA HUANG

Ayana'nın dokunuşundan hâlâ avucum karıncalanıyordu. Göğsümdeki sıkışıklığın nedeni yangının ardından yaşananları anlattığımdan mıydı, yoksa onun şefkatli tepkisi yüzünden miydi, emin değildim. Her halükârda, hafta sonu daha yeni başlamıştı ve ben şimdiden kendimi aşmıştım.

Abel ve Saba Kidane, Shadow'a sevgiyle bakıp kızlarına ilgi gösterdiler ve öğle yemeği yiyip yemediğini, yeterince uyuyup uyumadığını sordular. Babası selamlaşmak için elimi sıkarken annesi bana döndü.

"Vuk." Sıcak bir gülümseme, gözlerinin etrafındaki endişe çizgilerini yumuşattı. "Ayana'yı buraya getirdiğin ve... her şey için çok teşekkür ederim. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin."

Pazartesi günü iki adamımı onları eve götürmeleri için göndermiştim. Hâlâ Washington'daydılar, ben gelene kadar onlara göz kulak oluyorlardı.

Saba'nın gözlerinde yaşlar parladı. Kocasını elini onun omzuna koyduğunda, kadın utanmış bir ifadeyle gözyaşlarını sildi.

"Beni mazur görmem gerekiyor," dedi Saba. "Normalde bu kadar duygusal biri değilim ama sen kilisede olmasaydın, birkaç dakika geç kalsaydın biz... ben..."

Kulaklarım yanmaya başladı. Ayana'ya yardım istercesine baktım. Annesinin duygularını anlıyordum ama insanların bana teşekkür etmesinden nefret ediyordum ve gözyaşları karşısında ne yapacağımı bilmiyordum.

"Anne, ben iyiyim," dedi Ayana nazikçe. "Geçmişe takılmayalım."

"O haklı. Eğer'lerle kendimize işkence etmeye gerek yok," dedi babası. "Onları içeri alalım. Dışarı soğuk."

"Haklısın." Saba boğazını temizleyip kenara çekildiğinde, kocası ve ben, Ayana'nın aşırı dolu valizlerini giriş holüne

KISKANÇLIK KRALI

taşıdık. Eğer bu Ayana'nın dolabının sadece sekizde biriye tüm koleksiyonunun nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum. "Vuk, Ayana onu geri götüreceğini de söyledi. Hafta sonu nerede kalacaksın?"

Ayana, teyzelerinden biri işitme yetisini kaybettikten sonra tüm ailesinin işaret dilini öğrendiğini söylemişti. Bu yüzden cevabımı işaret diliyle verdim.

Yakınlardaki bir otelde rezervasyon yaptırdım.

Saba dehşete kapılmış görünüyordu. "Otel mi? Saçmalama. Kızımın hayatını kurtardın ve onu buraya kadar getirdin. Bizimle kalacaksın. Yukarıda misafir odamız var, ayrıca akşam yemeğinde bize katılacaksın. Aaron ve Liya da gelecek."

"Anne." Ayana utanmış gibiydi. "Vuk'un muhtemelen başka bir planı vardır. Onu kalması için zorlama."

"Ne planıymış o? Hangi restoran yemeği, ev yemeğiyle kıyaslanabilir ki?" diye karşılık verdi Kidane. "Ve bunu bir restoran sahibi olarak söylüyorum." Tekrar bana döndü. "Bizimle kalacaksın. Misafir odasını hazırlayacağız."

Milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO'su ve bir suikastçı örgütünün eski bir üyesiydim ama kararlı bir anneyle tartışmanın faydasız olduğunu ben bile biliyordum.

Teşekkürler. Kalmayı çok isterim.

Akşam yemeği planlarım, paket servisten ve dizüstü bilgisayarımda çalışmaktan ibaretti. Planlarımın bozulmasına hiç üzülmemiştim.

Ayana evin içine doğru ilerlerken, "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Annem bir şeye karar verdiğinde, onunla tartışmak imkânsızdır."

Tanıdığım başka birine benziyor.

Beni dirseğiyle dürtünce dudaklarım seğirdi. Ayana'yla baş başa kaldığımızda sözlü konuşmayı seviyordum ama baş-

kalarının duyabileceği bir yerdeyken işaret dilini kullanmayı tercih ediyordum.

Kidane ailesi, Washington ile Maryland arasındaki sınırda, iki katlı şirin bir evde yaşıyordu. Ev, Ayana'nın dairesiyle aynı canlı renklerle dekore edilmişti. Ayrıca her yerde çocukların ve torunların fotoğrafları vardı.

Oturma odasındaki üç raf çeşitli mavi kurdeleler, akademik ödüller ve spor madalyalarıyla doluydu. Duvarlar çerçevesi dergi kapaklarıyla süslenmişti. Birinde Ayana *Vogue* için poz veriyor, diğerinde *Harper's Bazaar* için gülümsüyordu. *Cosmopolitan*'da ise ateşli bakışlar atıyordu. Hemşirelik mezuniyet töreninde rozet takarken çekilmiş kız kardeşinin fotoğrafları, erkek kardeşinin mutfakta çalışırken çekilmiş kamera arkası görüntüleriyle şömine rafına dizilmişlerdi.

Sevgi dolu bir evdi. Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştım ama Ayana'nın evde bu kadar güçlü bir desteğe sahip olmasına sevinmiştim. New York'ta ne saçmalıklar yaşanmış olursa olsun, en azından ailesi ona destek oluyordu.

Ayana valizini boşaltırken ve Abel akşam yemeğini hazırlarken Saba bana evi gezdirdi. Tur misafir odasında sona erdi.

“Akşam yemeği bir saate hazır olur,” dedi kadın. “Banyo koridorun karşısında. Temiz havlular hemen yanındaki dolapta.” Kapı zilinin sesi onu kesintiye uğrattı. “Liya ya da Aaron gelmiş olmalı. İzninle.”

Ona tekrar teşekkür ettim. Saba yanımdan ayrıldıktan sonra spor çantamı köşedeki sandalyenin üzerine attım. Oda küçük ama konforluydu. Yatağın üzeri lacivert bir örtüyle kaplıydı, zemini el dokuması bir halı süslüyordu. Köşede üzerine karmaşık desenli pamuklu bir battaniye örtülmüş bir koltuk vardı. Ritz'de rezervasyon yaptırdığım çatı katı süiti kadar

KISKANÇLIK KRALI

lüks değildi ancak burası Ayana'nın büyüdüğü evdi. Beş yıldızlı bir otelden çok daha değerliydi.

Valizimi boşalttım ve duş alıp üstümü değiştirdim. Ekibi-me Kidanelerde kalacağımı bildiren bir mesaj attım. Shadow odama gizlice girdi ve sanki ondan ton balığı saklıyormuşum gibi çantamı kokladı.

Çık dışarı.

Sessiz mesajımı görmezlikten gelerek odanın diğer ucuna kadar süründü ve yatağımın ortasına oturdu.

Lanet şey.

Homurtularımı yutup aşağı indim. Mutfaktan kahkahalar yükseliyordu, tüm eve ağız sulandırıcı baharatlarla pişmiş etin kokusu yayılmıştı.

Shadow için yiyecek ve kedi kumu bulmayı aklımın bir köşesine not ettim.

Yemek odasına girdiğimde, "Mükemmel zamanlama," dedi Saba. "Akşam yemeği neredeyse hazır."

Nasıl yardımcı olabilirim?

Yemek yapmayı hiç bilmesem de masayı hazırlayabilirdim.

"Kesinlikle olmaz." Sesi kararlıydı. "Sen misafirsin. Otur. Yemeği biz getiririz."

İki çocuk -bir erkek ve bir kız- çılgılık atıp yanından koşarak geçti. Beş ya da altı yaşından büyük olamazlardı. Arkalarından Liya göründü, kaşları çatılmıştı.

"Evde koşmamanız gerektiğini söylememiş miydim?" diye bağırdı. "Oyuncaklarınızı kaldırın ve akşam yemeğinden önce ellerinizi yıkamayı unutmayın!"

Tek tepkileri hoşgörölü bir, "Evet, anne," oldu. Ardından daha fazla kahkaha ve tiz bir "Kedicik!" sesi duyuldu.

Shadow aşağı kata inmiş olmalıydı. O kedi her yere giderdi.

ANA HUANG

Liya başını iki yana salladı. “Merhaba, Vuk,” dedi mutfığa dönerken. “Seni tekrar görmek güzel.”

Selam vermek için başımı salladım. Kilise saldırısından zarar görmeden kurtulmuştu. Ne hissettiğini bilmiyordum ama dışarıdan bakıldığında, geçen haftaki olaylara en sakin tepki veren oydu. Ayana’ya göre, Liya acil servis hemşiresi olduğu için berbat durumlara alışkındı.

“Seni uyarmalıydım. Cuma geceleri burası biraz hayvanat bahçesine döner.” Ayana’nın sesi arkamdan geldi.

Arkamı döndüm ve onu gördüğüm anda kaslarım gevşedi. Daha rahat kıyafetler giymişti. Kırmızı kazak ve kot pantolon, koyu kahverengi tenine çok yakışmıştı.

Benim için sorun değil.

“İnsanlardan nefret ettiğini sanıyordum?” Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Omuz silktim. ***Bazı insanlardan. Hepsinden değil.***

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı, içimi ısıtıyordu.

Akşam yemeği kısa bir süre sonra başladı. Toplamda on kişiydik: ben, Ayana, annesiyle babası, kardeşleri ve onların eşleri, ayrıca Liya’nın iki çocuğu. Shadow, Saba’nın onun için hazırladığı kâseyi görmezlikten geldi ve çocukların ayaklarının dibine oturarak onların ilgisinin keyfini çıkardı.

Söz verildiği gibi yemekler çok lezzetliydi. Soğan, *jalapeno* biber ve limon soslu domates salatası; kızarmış balık, baharatlı dana yahnisi ve ekmek vardı. Ayana’nın annesi haklıydı. Ev yapımı yemeklerin yerini hiçbir şey tutamazdı.

“Eee, Vuk,” dedi Aaron akşam yemeğinin ortasında. “Ne işle uğraşıyordun?”

Bir içki şirketi yönetiyorum.

Aaron ıslık çaldı. “İşlerin epey iyi gidiyor olmalı. Araban muhteşem.”

Ya dünyanın en iyi aktörüydü ya da gerçekten kim olduğu-

KISKANÇLIK KRALI

mu bilmiyordu. Bu o kadar da uzak bir ihtimal değildi. New York ve iş dünyası dışında çok az kişi CEO'lara yakından ilgi gösterirdi.

İdare eder.

"Mütevazılık ediyor," diye araya girdi Ayana. Yanımda oturuyordu, o kadar yakındı ki her hareketinde parfümünün kokusunu alabiliyordum. "Şirketi sektörün en büyüğü. Yirmi üç yaşında kurdu ve o zamandan beri iyice büyüttü." Sesinde gurur dolu bir ton vardı.

Kulaklarımın uçları tekrar ısındı.

İnsanların karşılığında bir şey beklemeden beni övmesine alışkın değildim. Bu... rahatsız edici olsa da nahoş bir şey değildi.

Masadaki herkes bana baktı, çocukların bile gözü üzerimdeydi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Aaron. Liya ona sert bir bakış attığında, yüzünü buruşturdu. "Söylediklerimi tekrarlamayın," dedi çocuklara. Ardından tekrar bana döndü. "Yemekten sonra arabana bakabilir miyim?"

Elbette.

"Fakat direksiyona geçmesine izin verme," dedi Abel. "Ehliyetini aldıktan iki gün sonra arabamı kaldırıma çarptığını hatırlıyorum."

"Baba." Aaron kollarını kavuştururken masadaki herkes güldü. "Bunu ne zaman unutacaksın?"

"Yaşlanıp hafızam beni yanıltmaya başladığında."

Daha fazla kahkaha ve neşeli şakalar yükseldi. Aaron gözlerini devirdi ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

"Ceza olarak aylarca tüm ev işlerini yapmak zorunda kaldı," diye fısıldadı Ayana. "Liya ve ben, üniversiteye gitmeden önce bulaşık yıkamak zorunda kalmamak için gizlice arabayı tekrar çarpmasını umuyorduk."

ANA HUANG

Onun ve kız kardeşinin, ağabeylerine karşı komplo kurdukları görüntü karşısında gülümsedim.

Akşam yemeği aynı şekilde devam etti. Ayana'nın ailesi birbirleriyle şakalaşüyor, bana hayatım ve işim hakkında samimi sorular soruyorlardı. Kimse mahvolan düğünü veya sonrasını gündeme getirmiyordu.

Geçtiğimiz haftayı bu konuyu düşünerek geçirmiştik ve sanırım herkesin zihinsel olarak dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kimse ağır bir konuyla bu rahat atmosferi bozmak istemiyordu.

Kimse yara izlerime gözlerini dikip bakmadı ya da bana onlarla ilgili soru sormadı, çocuklar bile. Ana yemeği bitirdiğimizde gardımı indirecek kadar rahatlamıştım.

“Pekâlâ. Ayana sana oyun gecemizden bahsetti mi?” diye sordu babası kahve ve tiramisu eşliğinde.

Başımı iki yana salladım.

“Aklımdan çıkmış,” diye itiraf etti Ayana. “Her ayın son cuma günü kutu veya kart oyunu gecesi yaparız. Bu çocukluğumdan beri ailemizin bir geleneği. Tabii ki taşındığımdan beri katılamıyorum ama çok eğlencelidir. Katılmak zorunda hissetme,” diye ekledi aceleyle. “İstersen katılabilirsin ama uzun bir gün oldu. Dinlenmeyi tercih edersen, seni tamamen anlarım.”

Telaşlı konuşması beni biraz eğlendirdi. *Katılmayı çok isterim.*

Bana hafifçe gülümsedi, ben de ona gülümsemek üzereyken annesinin bizi merakla izlediğini fark ettim.

Dudaklarımı birbirine bastırıp suyum bitirdim.

Hangi oyunu oynayacakları konusunda hararetli bir tartışma başladı.

“Ben *Monopoly*'yi seçiyorum,” diye belirtti Ayana.

“Sıkıcı. Her zaman *Monopoly* oynuyoruz,” dedi Aaron. “Patlatan Kediler'e ne dersiniz?”

KISKANÇLIK KRALI

Shadow'un kulakları dikildi. Başını kaldırıp Ayana'nın ağabeyine ölümcül bir bakış attı. Kuyruğu yere çarpıyordu.

"Galiba hayır." Aaron ayağını komplocu kediden biraz daha uzağa çekti.

"Keşke bingo kartlarımız olsaydı," dedi Ayana şakacı bir şekilde. "Vuk bingo kralıdır."

Uyarı niyetine masanın altında dizimi onunkine hafifçe çarptım ve karşılığında bir kıkırdama kazandım. Gülüşünün tatlı, hafif tınısı içimde yankılandı.

En sonunda *Pictionary** oynamaya karar verdik. Ayana'yla ben, annesi, abisi ve yeğeniyle aynı takımda yer aldık. Bir buçuk saat süren çekişmeli bir yarışmanın ardından diğer takım kıl payı bir galibiyet elde etti.

Normalde bu yenilgiyi takım aktivitelerinden uzak durmam gerektiğinin bir kanıtı olarak görürdüm. Kazanmak için sadece kendime güvenebilirdim.

Fakat Kidaneleri sevmiştim ve Ayana'nın her puanı küçük bir dansla kutlamasını izlemekten o kadar keyif almıştım ki, kaybetmek o kadar da önemli gelmemişti.

"Onlara katlandığın için teşekkürler," dedi Ayana. Kardeşleri evden ayrılmış, ebeveynleri yatmaya gitmişti. Lambaların sıcak kehribar rengi ışığıyla aydınlanan oturma odasında biraz daha kaldık. "Oyun gecesine bayılıyorlar."

"Güvenlik bilgilendirmelerini incelemekten daha eğleneliydi," diye mırıldandım.

"Ama bingodan daha iyi değildi."

"Bingoya olan takıntın nedir?"

"Eee, takıntılı olan ben değilim." Ayana homurdandı. "Yaşlılar merkezinde oynayan sensin."

"Ve bu konuyu sürekli açan da sensin."

"Çünkü sen oynamakla ilgili şaka yapıp yapmadığını söylemiyorsun."

* Ailelere uygun bir çizim oyunudur. (ç.n.)

“Eğer gerçekten oynuyorsam, bu konuda benimle dalga geçtiğin için kendini aptal gibi hissedeceksin, değil mi?”

“Sen...” Dudaklarını gülmemek için birbirine bastırırken sert ifadesi bozuldu ancak konuşurken sesi yüksekti. “Biliyor musun, bu konuda seninle tartışmak için çok geç. İyi geceler.”

Dudaklarım kıvrıldı. “İyi geceler, Ayana.”

Ağzının kıvrımları yumuşadı. Saat çok geç olduğundan geceyi bozan hiçbir ses yoktu ama boğazının dibinde kalbinin atışını görebiliyordum.

Saç örgüsünü kulağının arkasına itti. Ağzını açtı. Kapattı.

Bir sonraki sessizlik, onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırığımı hayal etmeme yetecek kadar uzun sürdü. Akşam yemeğinden dolayı tika basa doluydum ancak onun öpücüğünün tatlılığını sonsuza kadar içime çeksem de asla doyamazdım.

Onun hâlâ Jordan’la nişanlı olduğu ve Jordan’ın hâlâ hastanede yattığı göz önüne alınırsa, bu çok boktan bir düşünceydi. Fakat arzularım karanlık ve bencildi. Zaten ben de hiçbir zaman aksini iddia etmemiştim.

Dudakları takıntılı düşüncelerimi duyabiliyormuşçasına aralandı. Bir an için, önce onun beni öpeceğini sandım.

Sonra gözlerini kırptırdı ve başını hafifçe iki yana salladı. “Sabah görüşürüz,” dedi biraz fazla boğuk bir sesle.

Merdivenlerden çıktı. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledim. Sonra derin, yavaş bir soluk verdim.

Oturma odasına göz gezdirdim. Shadow kanepede kıvrılmış uyuyordu. *Pictionary* kutusu masanın üzerinde duruyor, dağınık parçaları sabah toplanmayı bekliyordu.

Kardeşimin ölümünden beri geçirdiğim ilk normal geceydi bu. Kidaneler benim ailem değildi ama bana en çok özlediğim duyguları hatırlatmışlardı: sıcaklığı, aidiyeti, hayatın basit zevklerini.

Işığı kapatıp yukarı çıkmadan önce bu sessiz manzarayı biraz daha içime çektim.

Ayana

Annem haklıydı. Ailemle birlikte evde geçirilecek bir haftanın sonu tam da doktorun önerdiği şeydi.

Ertesi sabah, bir haftadır ilk kez dinlendirici bir gece uykusu çektikten sonra restoranda Aaron, annem ve babama katıldım. Vuk ise güvenlik ekibiyle bir toplantı için buluşmaya gitti.

Eskiden okuldan sonra mutfakta onlara yardım ederdim. Siparişleri alıp paketleri hazırlamak gibi rahatlatıcı ritme hızla yeniden alıştım. Bu sıradan görevler moda dünyasından ve suikastçıların tehdidinden o kadar uzaktı ki, neredeyse iyileştirici bir etki yaratıyordu.

“Sana söyledim, bunu yapmana gerek yok,” dedi annem. “Dinlenmelisin. Masaja git. Alışveriş yap. Eğlen.”

Başımı iki yana salladım. “Bunları New York’ta da yapabilirim. Burada olmayı tercih ederim.” İki çift çatal bıçak takımını kahverengi bir kâğıt torbaya koydum. “Burayı özlemişim.”

“Çalışmak istiyorsa, bırak çalışsın,” dedi Aaron elinde bir kâse güveçle geçerken. “Yardıma ihtiyacımız var, ayrıca büyük şehirde çok uzun süre tembellik etti. Artık *gerçek* emeğin ne olduğunu hatırlamasının zamanı geldi.”

Koluna vurduğumda güldü.

Annem başını iki yana salladı. Gülümsüyordu ama bana baktığında gözleri endişeyle karardı.

Ailem şimdiye kadar düğün veya Jordan hakkında konuş-

maktan kaçınmıştı. Sanırım bu konuları açarlarsa kendimi kaybetmemden korkuyorlardı. Jordan'la yaptığım anlaşmayı bilmiyorlardı, bu yüzden onların gözünde ben dünyaya cesur gibi görünen yıkılmış bir nişanlıydım.

Elbette *yıkılmışım* ve cesur bir yüz takınıyordum ama ona âşık olsaydım bundan daha fazlası yaşanırdı. Aslında dün onu tamamen unuttuğum anlar olmuştu. Mesela bingo konusunda Vuk'la alay ederken ve ona iyi geceler dilerken... Bir saniye daha kalsaydım, onu öpebilirdim.

Suçluluk duygumun üzerine bir tuğla daha ekleyebilirdim.

Neyse ki restoran çok yoğundu, böylece bu konuyu düşünmeye vaktim olmadı. Lüks bir yer değildi ama yıllar içinde sadık bir müşteri kitlesi edinmişti. Washington'ı ziyaret eden her ünlü genellikle buraya yemek yemeye uğrardı.

Yemek salonunun Ünlüler Duvarı, tanınmış konukların imzalı fotoğraflarıyla doluydu. Film yıldızı Nate Reynolds'tan İngiliz futbol fenomeni Asher Donovan'a, Thayer Üniversitesi'nde öğrenciyken buraya düzenli olarak gelen Eldorra Kraliçesi Bridget'a kadar herkes bu duvarda yer alıyordu.

Öğle yemeği molasında, duvarın önündeki masada otururken, "Eee, Vuk'la aranızda neler oluyor?" diye sordu annem.

Neredeyse suyumu boğazıma kaçırıyordum. Annemin saldırmak için doğru anı beklediğini tahmin etmeliydim.

"Ne demek istediğini anlamadım." Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

"Ayana, artık bir yetişkin olabilirsin ama hâlâ benim kızım-sın. Seni herkesten daha iyi tanıyorum." Sesi yumuşadı. "İstemiyorsan bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz. Zor bir hafta oldu. Ancak dün gece ona bakışını gördüm. Sen... mutlu görünüyordun. Uzun zamandır seni öyle gülerken görmemiştim."

Sebze tabağıma bakakaldım. Midemde bir ağırlık hissediyordum. "Mutlu olmamalıyım. Jordan hastanede yatıyor."

KISKANÇLIK KRALI

Nişan yüzüğüm parmağımda parıldıyordu. Düğün sonrası dünyayı nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Bir nişanlı gibi mi davranmalıyım, yoksa endişeli bir arkadaş gibi mi? Jordan sonsuza dek komada kalırsa insanlara anlaşılmamızı anlatmalı mıydım, yoksa yüzüğü iade edip işler zorlaştığında nişanlısını terk eden kalpsiz bir sürtük olduğumu düşünmelerine izin mi vermeliydim?

“Mutluluk, kederin yokluğunu gerektirmez,” dedi annem. “İkisini de aynı anda yaşayabiliriz. Bu da insan deneyiminin bir parçası.” Bir süre durup garsonun geçmesini bekledi. Yemek salonu o kadar gürültülüydü ki, beni tanıyan bir grup genç kız dışında kimse bize aldırış etmedi. Onlar da sürekli bize bakıp telefonlarıyla gizlice fotoğraf çekmeye çalışıyorlardı.

Garson gittikten sonra, “Sana soracağım şeyi yanlış anlamamı istemiyorum,” dedi annem. “Ben senin annenim ve seni asla yargılamam. O yüzden bana gerçeği söyle. İçinde ne kadar küçük olursa olsun, düğün gerçekleşmeyeceği için... rahatlayan bir parça var mı?”

Ayaklarımın altındaki zemin kaymış gibi hissettim. Mide bulandırıcı bir hızla serbest düşüşe geçtim. Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

O kadar açık mıydım? Eve geleli bir gün bile olmamıştı ancak annem suçluluk duygumun ardındaki gerçek nedeni çoktan anlamıştı. Haklıydı, Jordan’la evlenmek zorunda kalmadığım için *rahatlamıştım*.

Mantık ve sadakat, düğünü kendi başıma iptal etmemeye izin vermemişti fakat evren müdahale ettiyse, bu bir işaretti. Değil mi? Düğünün bu şekilde bitmesini asla istemezdim ama artık bittiğine ya da en azından ertelendiğine göre daha rahat hissediyordum.

ANA HUANG

Artık top benim sahamda değildi. Tek yapmam gereken beklemektir.

“Evet dersem kötü bir insan olur muyum?” diye fısıldadım.

“Hayır.” Annem elimi sıktı, sesi beklenmedik bir şekilde sert çıkmıştı. “Duygularımızı kontrol edemeyiz. Kıskançlık, acı ya da evet, rahatlama olsun, hepimiz utanç duyduğumuz şeyler hissetmişizdir. Ancak en önemlisi eylemlerimizdir. Çatışmayı başlatan ya da Jordan’ı komaya sokan sen değildin. Olanlara herkes kadar sen de üzüldün. O yüzden insan olan tarafına karşı hoşgörölü ol. Hissettiklerini *hissetmeye hakkın var.*”

Boğazımı yakan duyguyu yuttum. “Nasıl bildin?”

“Ben senin annenim. Bunu bilmek benim görevim.” Gözlerinin kenarları hüzünlü bir gülümsemeyle kırıştı. “Düğün öncesinde diğer gelinler *gibi* heyecanlı görünmüyordun. Bana babanın doğru kişi olduğunu nasıl anladığımı sorduğunda, her şey yerine oturdu. Sen mihraba doğru yürürken yüzünü gördüm, Ayaniye. O âşık bir kadının yüzü değildi.”

“Hayır.” Sesim kısıldı. “Değildi.”

“Onu hiç sevdin mi?”

Başımı yavaşça iki yana salladım.

“O zaman neden onunla evleniyorsun?” Annemin kaşları çatıldı.

“Karmaşık bir durum.”

Jordan’la yaptığım anlaşmayı ona anlatabilirdim. Olanları düşünürsek, uyandığında “kimseye söyleme” kuralımızı bozduğum için muhtemelen kızmayacaktı.

Yine de bu yükü onun omuzlarına yükleyemezdim. Arkadaşıma yardım etmek için olduğunu söylersem, gerçek bir arkadaşın beni böyle rahatsız bir duruma sokmayacağını söylerdi. Para için yaptığımı söylersem, parayı ne için istediğimi

KISKANÇLIK KRALI

sorardı. Model olarak zaten rahat bir hayat sürüyordum ve alışveriş alışkanlıklarım bir yana, o kadar da maddiyatçı biri değildim.

Ancak Beaumont'tan ayrılmak istediğimi söylersem, bu daha fazla soruya yol açacaktı ve sonunda bana ne kadar kötü davrandıklarını öğrenecekti. New York'ta göz alıcı bir hayat yaşadığıma onları inandırmıştım çünkü görünüşte öyleydim ve ailemi, çatlakları fark edecekleri kadar sık görmüyordum. Ne kadar mutsuz olduğumu öğrenirse, bu onu mahvederdi. Zaten şehirde tek başıma yaşamamdan dolayı yeterince endişeleniyordu.

En önemlisi, ailemin Beaumont sözleşmesini onlar için aceleyle imzaladığımı bilmesini istemiyordum. Kendilerini asla affetmezlerdi.

Dikkatimi tekrar şu ana çekerek, "Vuk'la olan ilişkiden daha mı karmaşık?" diye sordu annem kurnazca.

"Bilmiyorum. İkisi de karmaşıklık açısından birbirine çok yakın," dedim acı bir gülümsemeyle. *Injera*'mı* küçük parçalara ayırdım. Babamın yemeklerini severdim ama artık aç değildim. "Jordan'ı sevmediğimi düşündüysen, neden bir şey söylemedin?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Söylemeliydim," dedi sonunda. "Ama sanırım bunun doğru olmasını istemedim. Kâğıt üzerinde Jordan sana çok *uygun* bir eş. Nazik, başarılı ve zengin. Zaten arkadaşınız ve sana iyi bir hayat sunabilirdi. Her annenin hayalindeki damat adayıydı, onunla mutlu olduğuna çaresizce inanmak istiyordum. Kendime fazla düşündüğümü söyledim. Bu benim hatamdı."

"Değildi," dedim hemen. "Bir şey söyleseydin bile muhtemelen onunla evlenirdim. Dediğim gibi onunla evlenmemin nedenleri..."

"Karmaşık mı?"

* (Ama.) Pankek benzeri bir ekmektir. (ç.n.)

ANA HUANG

Başımla onayladım.

“Başın belada mı?”

“Hayır,” diye geçiştirdim. “Pek sayılmaz.” Beaumont’ta kalsaydım, başım belada olmazdı. En azından onun kastettiği şekilde.

“Bu karmaşıklığın ne olduğunu bana söyler misin?”

“Söyleyemem ama her şey kontrolüm altında.” *Bir nevi.* Aslında değildi. Fakat annemin bunu bilmesine gerek yoktu. “Başka bir şey konuşalım, olur mu?”

“Tamam, tamam.” Annem dilini şaklattı. “Sınırlarıma ulaştığımı anlayabiliyorum. Ancak başın belaya *girerse*, bana söylemelisin. Biz senin aileniz. Bunun için buradayız.”

“Biliyorum, anne. Söylerim.”

Geçen haftaki travmatik olaylarla uğraşıyor olmasaydım, beni bu kadar kolay bırakmazdı. Annem çocuklarının hayatındaki sorunların kokusunu aldığında, kemik peşinde koşan bir köpeğe dönüşürdü.

Ne yazık ki, Jordan’dan başka bir rahatsız edici konuya geçmişti. “Vuk’a dönelim. O adam senin için bir kurşunun önüne atladı,” dedi biraz fazla rahat bir tavırla. “Gerçekten büyük bir kurtarıştı.”

“Hımm.” Cevap vermek zorunda kalmamak için ağzımdaki sebzeleri çiğnedim.

“Onu Google’da aradım,” dedi annem. “Çok etkileyici bir geçmiş var. Görünüşe göre o da bekâr.”

Yanaklarım kızarıırken yutkundum. “Anne, lütfen.” Hâlâ parmağымda olan elması işaret ettim. “Aşk olsun ya da olmasın, ben hâlâ nişanlıyım. Unuttun mu?”

“Öyle olmadığını söylemedim.” Annem masumiyet timsali gibiydi. “Tek söylediğim, Jordan uyandığında -ki *uyanacak*- içimden bir his senin... karmaşıklıklarını çözeceğini

KISKANÇLIK KRALI

söylüyor. Ondan sonra kim bilir?” Suyundan küçük bir yudum aldı. “Her şey senin elinde.”

Yüzümü buruşturdum. “Lütfen bir daha böyle bir şey söyleme. Çok utanç verici ve klişe.”

Annem güldü. “Bir ebeveyn olarak utanç verici şeyler söylemeye alışıyorsun.” Gözleri arkama kaydığında, yaramazlık dolu bir ısıltıyla parladılar. “İyi insan lafının üstüne gelirmiş. İşte geliyor.”

Hızla döndüm. Vuk içeri girdi, heybetli varlığı havadaki tüm oksijeni emiyordu. Sean da patronuyla benzer bir tişört ve kot pantolon giymiş halde onun peşinden geldi. Birkaç müşteri yemek yemeyi bırakıp bana doğru gelen ikiliyi izlemeye başladı.

Vuk’u restoranı görmeye davet etmiştim ama gelmesini beklemiyordum. Onu gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. Bu tamamen normal bir şeydi.

Gözlerimiz buluştuğunda dudakları yukarı kıvrıldı.

Annemin bizi izlediğini hatırlamadan önce benim dudaklarımda da bir gülümseme belirdi. Arkamı döndüğümde, annemin yüzünde anlamlı bir gülümseme gördüm.

Bunu kasten görmezlikten geldim ve kalbim hızla çarpmaya devam ederken salatadan bir lokma daha aldım.

Tamamen. Normal.

Vuk

Kidanelerin restoranını ziyaret etmeyi planlamamıştım. Ayana’nın ailesiyle baş başa vakit geçirmesi gerekiyordu ve benim de ilgilenmem gereken bir sürü iş vardı.

Ancak sabah ekibimle yaptığım toplantı çabucak bitmişti

ve Markovic Holding’le ilgili o sıradan işlere de odaklanamıyordum. Önemli bir şey değildi, sadece imzalanması gereken bazı evraklar vardı. Ayrıca Jordan’ı kontrol etmek için hastaneyi aramıştım. Bilinci hâlâ kapalı olsa da hayati fonksiyonları düzelmişti ve yaraları güzelce iyileşiyordu. En azından bu da bir şeydi.

O sabah operasyon hakkında bilgilendirmek için arabayla gelen Sean, beni “bir mola vermeye” ikna etmişti. Onun sadece Kidanelerin yemeklerini denemek istediğinden şüpheleniyordum, yine de reddedemedim.

Geçen ay Kardeşlik meselesi için çok çalışmıştı. Kaçan Kardeş’i henüz bulamamıştık ama istikrarlı bir ilerleme kaydediyorduk. Yani bir molayı hak ediyordu.

O kendini Saba’ya tanıtip yakındaki boş bir masayı kaparken ben de Ayana’nın karşısına oturdum. Öğle yemeği telaşı azalmış gibi görünüyordu, bu yüzden işlerini böldüğüm için kendimi o kadar da kötü hissetmedim.

“Shadow nerede?” diye sordu Ayana.

Otelde, ekibimi rahatsız ediyor.

Ayana gülümsedi. Üzerinde o gün giydiğim kıyafetle tesadüfen uyumlu, sade siyah bir tişört ve kot pantolon vardı. Örgülerinin etrafına mavi-altın rengi ipek bir eşarp sarmıştı.

“Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler getireyim.” Koltuğundan kalkmak üzereyken annesi omzuna sertçe bastırarak onu geri oturttu.

“Saçmalama,” dedi Saba. “Ben getiririm. Sen Vuk’a eşlik et. Sean da benimle yer.”

Ayana’ya göz kırptıktan sonra mutfağa girdi. Birkaç dakika sonra *injera* ekmeği ve dana etiyle geri döndü. Kendi yemeğini Sean’ın masasına götürdükten sonra beni kızıyla yalnız bıraktı.

KISKANÇLIK KRALI

“Pekâlâ... Aile restoranı burası,” dedi Ayana. Kolunu sallayarak etrafı işaret etti. “Ne düşünüyorsun?”

Mükemmel. Ciddiydim. İyi yemeği takdir etmek için lüks porselenler veya beyaz eldivenli servis elemanları gerekmiyordu. Restoranın mütevazı dekoru ve sade ev sıcaklığı, sahiplerine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Ayana’nın gülümsemesi genişledi. “Teşekkürler. Biz de gurur duyuyoruz. Küçük bir mekân ama ailem böyle olmasını tercih ediyor. Büyütmek için birçok fırsatları oldu. Laurent Restoran Grubu’ndan biri geçen yıl bayilik teklifinde bile bulundu ama reddettiler. Ruh yoksa daha fazla mekânın bir önemi olmayacağını söylediler.”

Akıllıca bir karar. Bayilikler bazen başarılı olur, bazen olmaz. Laurent ailesi yemek dünyasının kraliyetiydi ama fazla para her zaman daha iyi kalite anlamına gelmezdi. Kidane ailesi onlara bayilik verirse, Laurentların zaten kalabalık olan zincirine bir halka daha eklenmiş olacaktı. **Annenle baban emekli olduktan sonra işi abinin devralacağını söylemiştin, değil mi?**

Ayana başını salladı. “İlk günden beri planımız buydu. Liya ve ben, restoran işletmekle ilgilenmiyoruz. Ayrıca Aaron da aramızdaki en iyi aşçı. Biz de küçükken mutfakta yardım ederdik ama hepsi o kadardı.”

Modellikten memnun musun? Keşfedildikten sonra bu kariyere adım atmış ve o zamandan beri olağanüstü bir başarı elde etmişti ama bu hiçbir şey ifade etmeyebilirdi. Birçok başarılı insan işinde mutsuzdu.

Gözlerindeki ışıltı biraz söndü. Sesini alçaltarak, “Bir dereceye kadar,” dedi dikkatli bir şekilde. “Dediğim gibi moda-yı seviyorum. *Iman, Beverly Johnson ve Pat Cleveland*’ı idol

alarak büyüdüm. Tek yapmam gereken kamera karşısına veya podyuma çıkmak olsaydı evet, çok mutlu olurdum. Ancak işin ticari yönüne veya sektörde senden yararlanmaya çalışan insanlara hazırlıklı değildim. Bu çok rahatsız edici.”

Menajerleri mi kastediyorsun?

Hâlâ Emmanuelle hakkında somut bir şey bulamamıştım. Bu beni çok sinirlendiriyordu. Artık neredeyse ilk içgüdülerimde yanılmış olmayı umuyordum. Eğer yanılmıyorsam, bu benim hata yaptığım ya da onun çok iyi olduğu anlamına geliyordu.

Ayana’nın yüzü gölgelendi. “Evet.” Başını eğerek gözlerini kıstı. “Hank habersizce evime uğradığı günden beri garip bir şekilde uzlaşmacı davranıyor. Düğün sebebiyle ayın çoğunu izinli geçirdiğimi biliyorum ama normalde ‘işte tembellik ettiğim’ için beni sıkıştırırdı. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?”

Omuz silktim ve suyumdan bir yudum alarak ağzımdaki lokmayı yuttum. ***Belki de pislik gibi davranmanın başını belaya sokacağını anlamıştır. Seni gözetlediği için ona dava açabilirdin.***

Ekibim tüm cihazları temizlemişti ve bu da onun, Ayana’nın kendisinden şüphelendiğini bildiği anlamına geliyordu. Ayana ajansı tamamen terk etmeye hazır olana kadar bir yüzleşme istemiyordu ama ben bu konuyu düşündükçe onu bıçakla öldürmüş olmayı daha çok diliyordum.

“Evet.” Ayana yüzünü buruşturdu. “Onun yaptığına inanmıyorum...” Sözünü yarıda kesip omzunun üzerinden arkasına baktı. Annesi, Sean’la hararetli bir sohbet içindeydi. Ayana’nın Beaumont’la yaşadığı sorunların duyulmasını istemediği belliydi. “Neyse, her şey yoluna girdiği için memnunum.”

Şimdilik öyleydi. Kardeşlik’le işim bitince Hank Carson’ı tekrar ziyaret edecektim. Yaptıkları cezasız kalamazdı.

KISKANÇLIK KRALI

Ancak bu planımı kendime sakladım. Ayana'yı işimin nahos kısımlarına karıştırmaya gerek yoktu.

"Günün geri kalanında ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Ben cevap vermeden önce, "Ekiple birlikte onu içmeye götürecektik," dedi Sean. Saba bir müşteriyle ilgilenmek için yanından ayrılmıştı ve belli ki Sean da bize kulak misafiri olmuştu. "Bugün otuz beş yaşına bastı."

Onu boğazlayabilirdim.

Ayana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bugün senin doğum günün mü?"

Teknik olarak. İsteksiz cevabımın ardından Sean'a sert bir bakış attım. Fakat ikinci porsiyon et yemeğini mideye indirmekle meşgul olduğu için bunu fark etmedi.

İş yerinde tam bir profesyoneldi ama önüne bir tabak yemek koyduğunuzda tüm nezaketini kaybediyordu.

"Aman Tanrım!" Ayana ellerini masaya vurdu. "Bunu kutlamalıyız."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. **Kutlamaları pek sevmem.** Doğum günlerinden nefret ederdim. Bana, Lazar'ın artık benimle kutlama yapamayacağını hatırlıyorlardı.

Ayana'nın gülümsemesinin yavaş yavaş kaybolması, onun da aynı sonuca vardığını gösteriyordu.

"Neyi kutluyoruz?" Annesi tam zamanında geri dönerek konuşmamızın son kısmını duydu.

"Vuk'un doğum gününü." Ayana örgüsünü kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama o kutlamak istemiyor, bu yüzden biz..."

"Saçmalık." Saba ellerini beline koydu. "Doğum günleri özeldir. Onları evin içinde geçirmemelisin. Aslında..." Dudaklarını büzdü. "Ayana, neden Vuk'a şehri gezdirmiyorsun? Eminim Washington'ı daha yakından görmekten çok hoşlanacaktır."

ANA HUANG

Buna gerek...

“Anne, istemiyor...”

“O zaman karar verildi,” dedi Saba itirazlarımızı görmezlikten gelerek. “Ama önce senin için bir şeyim var.”

Teşekkürler ama gerçekten...

Saba mutfağa girip gözden kayboldu.

Gerek yok, diye bitirdim.

Ayana inledi. “Çok, çok üzgünüm,” dedi. “Annem bir şeye karar verdiğinde onu durdurmak imkânsızdır. Eğer istemiyorsan, kesinlikle kutlamak zorunda değiliz. Sadece etrafta dolaşıp senin doğum günün *değilmiş* gibi davranabiliriz. Senin kendini... kötü hissetmeni istemiyorum.”

Kalbimi sıkıştıran gerginlik biraz azaldı. Doğum günümü mümkün olduğunca unutmaya çalışıyordum ama o kadar sevimli bir şekilde endişeleniyordu ki, bu durum daha katlanılabilir hale gelmişti.

Endişelenme. Ben iyiyim.

Mutfak kapısı açıldı. Saba elinde daha fazla tabak ve altın-turuncu sıvı dolu bir şişeyle dışarı çıktı.

“Baklava ve bizim özel bal şarabımız,” diye açıkladı. “Sana *doğum günü* şarkısı söylemeyeceğim fakat gitmeden önce tatlımızı denemeni ısrarla tavsiye ediyorum.”

Tartışmadım.

Sean ve ben rekor sürede tabaklarımızı bitirdik. Ayana’yla gitmek üzere ayağa kalktığımızda, Sean da bize katılmak istedi ama Saba kaşlarını kaldırarak onu durdurdu.

“Neyse. Ben kalıp şey, güvenlik planlarımızı gözden geçireceğim,” dedi güvenlik şefim. “Acil bir durum olursa haber veririm.”

Eski özel kuvvetler çalışanı güvenlik şefimin, kendisinin yarıısı boyunda ve iki katı yaşında bir kadın tarafından dizginlendiğini görünce sırttım.

KISKANÇLIK KRALI

Çocuklara Shadow'u daha sonra alacağımı söyle. Bir an durup ekledim. Ona süt vermesinler. Kedilerin laktoz intoleransı var.

Bu sefer sırttan Sean'dı. "Anladım." İki parmağını alnına götürerek selam verdi. "İyi eğlenceler, patron."

Ayana

Washington’a dönmek, rahat eski bir pijama giymek gibi hissettiriyordu. Ne kadar uzun süre uzak kalmış olursam olayım, şehir fazlasıyla kolay ve tanıdıktı. Nereye gideceğimi veya nasıl gideceğimi düşünmeme gerek yoktu.

Kardeşlik, Jordan, Beaumont... Hepsi güneş ışığı ve akça-ağaç kokulu esintinin altında eriyip gitti.

Vuk programı bana bırakmıştı. Şehri daha önce ziyaret etmiş olduğundan, turistik yerleri atlayıp onu en sevdiğim gizli mekânlarıma götürdüm.

İlk durağımız, yeni ve eski kitaplarla dolu büyüleyici bir kitapçı olan Apollo Hill Books’tu. Hiçbir şey almadık ama rafları gezip kitapların keskin kokusunu içime çekmek çok güzeldi. Sonra onu Crumble and Bake’e -gizli bir hazine değildi ama en iyi kapkekleri orada bulabilirdiniz- ve havalı bir interaktif casus müzesine götürdüm.

“İyi bir casus olurdun,” dedim müzeden çıktıktan sonra. “Sende o karanlık, kasvetli hava var.”

Vuk’un dudakları seğirdi. “Casusların karanlık ve kasvetli olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle degiller mi?”

“Genellikle hayır. Önemli olan ortama uyum sağlamak. Genellikle gösterişsizdirler, onun gibi...” Mavi kazak giyen ve gözlük takan sıradan görünümlü bir adamı işaret etti. “Ya

KISKANÇLIK KRALI

da onun.” Söz konusu kişi, kıvrırcık gri saçları olan ve pembe tığ işi hırka giyen yaşlı bir kadındı.

“Sanırım,” dedim şüpheyle. “Ama ben karanlık ve kasvetli olanları daha çok seviyorum.”

Georgetown’un arnavutkaldırımlı sokaklarında dolaştık. Öğleden sonra güneşi, eski moda dükkânların vitrinlerine vuruyordu ve Manhattan’daki hızlı adımlarım, yavaş bir yürüyüşe dönüşmüştü. Vuk düşünceli bir ifadeyle sessizce yanımda yürüyordu.

Restorandan çıktığımızdan beri onun doğum gününden bahsetmekten kaçınmışım. Kutlama önerime tepki gösterene kadar bunun hassas bir konu olabileceği aklıma gelmemişti. Lazar onun ikiziydi, yani aynı doğum gününü paylaşıyorlardı. Kardeşinin yokluğunu hatırlamak onun için inanılmaz derecede acı verici olmalıydı, bu yüzden bugünü mutlu anılarla doldurmaya kararlıyım.

“Ah, burayı çok *seviyorum*,” dedim tanıdık beyaz bir mağazanın önünden geçerken. Vitrinde düzinelerce güzel cam şişe parıltıyordu. “En sevdiğim dükkânlardan biri.”

“Hadi girelim.”

“Ama burası bir parfümeri.” Bütün gün parfüm ve ayak-kabı alışverişi yapabilirdim ama bugün benim değil, Vuk’un günüydü.

“Farkındayım.” Elini belime koyarak beni kararlı bir şekilde dükkâna doğru yönlendirdi.

Avucunun sıcaklığı yün paltomu aşır geçerek tenimi yaktı. Elini çektiğinde dokunuşunun izi orada kalmış, damarlarımda küçük elektrik kıvılcımları çakıyordu.

Hissettiğim heyecan yüzünden satış elemanının bizi selamladığını neredeyse duymayacaktım.

“Hoş geldiniz. Size yardımcı olabilir miyim?” Ses tonu ki-

bardı ama Vuk'un yaralarına yan gözle baktığını fark ettim. Dudağı küçücük bir tiksintiyle kıvrıldı.

Sinirden yüzüm kızardı. Ona sert bir bakış attığım anda gözlerini hemen kaçırdı.

“Hayır, teşekkürler,” dedim tersçe. “Sadece bakıyoruz.”

Vuk onu kolundan yakalayıp kaba satış görevlisinden uzağa, arka tarafa sürüklediğimde kaşlarını kaldırdı.

Gözlerini dikip bakmanın kabalık olduğunu bilmiyor muydu? Bakmak *zorundaysa*, en azından tiksinişmiş bir yüz ifadesi takınmamayı bilmeliydi.

Ben buna alışkınım. Vuk ifadesiz bir yüzle, uçucu yağların bulunduğu rafı inceledi.

“Ne?” Sessiz öfkemin arasından nefes almaya çalıştım. Büyük resme bakıldığında, bir yabancıнын yargısı sorunların öncelik listesinde çok alt sıralarda yer alıyordu ancak nedense Vuk'a verdiği tepki beni rahatsız etmişti.

Bakışlara alışkınım. Sandal ağacı yağını eline alıp etiketi okudu ve sonra geri koydu.

Onun satış elemanının davranışını fark etmiş olması beni yeniden öfkeliendirdi. “Bu, yaptığının doğru olduğu anlamına gelmez ve...” Kendimi durdurdum. Gerçekten zamanımızı önemsiz biri hakkında şikâyet ederek mi geçirmek istiyordum? Bu sadece Vuk'un kötü hissetmesine neden olurdu.

Bir nefes daha aldım ve konuyu değiştirdim. “Her neyse, eskiden buraya sürekli gelirdim.” O kadın önceden kesinlikle burada *çalışmıyordu*. “Herkes beni ismen tanırdı ve çoğunu satın alacak param olmasa da bir sürü parfüm denememe izin verecek kadar naziklerdi.” Bu anıyı hatırlayarak gülümsedim. “Sana kimya okuduğumu söylemiştim, değil mi? Koku bilimi beni büyülemişti. İnsanların kokuyu nasıl algıladığı, farklı notaların etkileşimi ve aynı parfümün başka kişilerde vücut kimyasına bağlı olarak nasıl farklı kokabildiği. Model olma-

KISKANÇLIK KRALI

saydım parfümeri sektörüne girebilirdim ama şimdi bunun yerine, koku koleksiyonu yapmakla yetiniyorum.”

Vuk rafları incelemekten vazgeçmiş, dikkatle beni dinliyordu. *Sanırım senin dairendeyken koleksiyonunu görmüş-tüm. Oturma odasındaydı.*

“Onlar boş şişelerdi. Güzel olanları sergiliyorum,” diye itiraf ettim. “Gerçek koleksiyonum dolabımda. Kız kardeşim bununla dalga geçiyor. Hayatım boyunca hepsini kullanmanın imkânsız olduğunu söylüyor ve muhtemelen haklı. Zaten onları kullanmak için toplamıyorum. Onları... hatırlamak için topluyorum, sanırım. Bazıları hatıra olarak kartpostal veya tişört alır, ben parfüm alıyorum. Amalfi Sahili için limon otu, Japonya için yeşil çay ve gül, Provence için lavanta. Her farklı anı için farklı bir koku. Bu yüzden sadece sevdiğim yerler için alıyorum.”

Parmaklarımı pürüzsüz ahşap rafların üzerinde gezdirdim. Yaş aldıkça nostaljiye daha duyarlı hale geliyordum. Tanıdık bir koku aldığımda, anında belirli bir yere ve zamana geri dönüyordum.

Bunu bir keresinde Liya’ya açıklamaya çalışmıştım ama o pek anlamamıştı. O görsel bir insandı. Bu yüzden fotoğraflarla videolar, ona annemizin kahvesinin zengin aromasından veya babamızın mutfağını dolduran baharat ve otlardan daha fazla şey ifade ediyordu.

“Beynin anatomisi nedeniyle koku duyusunun diğerlerinden daha fazla hafızayla bağlantılı olduğunu biliyor muydun?” Bu özel hobimle ilgili nadiren konuşma fırsatı bulurdum. Sözler düşünmeden ağzımdan dökülüverdi. “Dokunma, tatma, görme, işitme... Bunların hepsi önce talamustan geçer, sonra beynin ilgili bölümlerine iletilir. Ancak kokular talamusu atlayarak doğrudan amigdala ve hipokampusu bağlı olan koku alma bezine gider. Bu yüzden...” Sesim kısılırken yü-

züm kızardı. Bugün onun doğum günüydü ve ben burada *hobilerim* hakkında konuşup duruyordum. “Üzgünüm. Kendimi fazla kaptırdım.”

Sorun yok. Senin böyle heyecanla bir şeyler anlatmanı dinlemeyi seviyorum. Vuk’un dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. ***En son hangi parfümü almıştın?***

Gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Son satın aldığım ürünü hatırlamaya çalıştım. “Kar ve çam,” dedim. “Finlandiya. Geçen yıl Stella Alonso’nun kış koleksiyonu için orada bir fotoğraf çekimi yaptım. Sonrasında orada kalmaya ve etrafı keşfetmeye vaktim olmadı, bu yüzden Kuzey Işıklarını da göremedim. Fakat dağlar o kadar güzeldi ki, oraya ait bir hatıra edinmem gerekiyordu.”

Midemiz guruldamaya başlayana kadar bir süre daha mağazada oyalanmaya devam ettik. Tam çıkmak üzereyken aklıma bir fikir geldi.

“Beni dışarıda bekler misin?” diye sordum. “Burası çok kalabalıklaşmaya başladı ve tuvaleti kullanmam gerekiyor.”

Vuk dışarı çıkana dek tuvalete gidiyormuş gibi yaptım. Beni göremeyeceğinden emin olduğum an geri döndüm ve aradığım şeyi aldım. Ödeme yaparken az önce kaba davranan satış elemanını görmezlikten geldim.

Birkaç dakika sonra elimde alışveriş torbasıyla dışarı çıktım. Telefonuyla ilgilenen Vuk başını kaldırdı ve torbayı ona uzattığımda kaşlarını çatı.

“Bu senin için,” dedim neşeyle. “Teşekkür hediyesi. Hayatımı kurtardığın için.”

Torbaya, saldırmaya hazır bir engerek yılanıymış gibi baktı. ***Bana bir şey almana gerek yoktu.***

“Almak istedim. Önemli bir şey değil ama kokusu bana seni hatırlattı.”

Hediyesini hâlâ elimden almamıştı.

KISKANÇLIK KRALI

Bir an şüpheye düştüm. Hata mı yapmıştım? Hiçbir şey almamalı mıydım? Bunu doğum günü hediyesi yerine, teşekkür hediyesi olarak sunmuştum. Ancak belki hediyeler de genel olarak onun için bir tetikleyiciydi.

“Parfüm sevmiyorsan, iade edebilirim,” dedim tereddütle. “Zorunda hissetme...”

Hayır. İstiyorum. Vuk torbayı elimden hızla aldı.

Gülümsememi zorla bastırdım. “Aç hadi.”

İhtiyatlı bir ifadeyle açtı. Gümüş oyma desenli şık siyah şişe, çoğunluğu siyah olan gardırobuna mükemmel uyuyordu. Alışveriş yaparken gözüme çarpmıştı ve koku notaları da tam olarak onu anlatıyordu.

Ambalajın üzerini işaret ettim. “Dağlar için yumuşak odunsu notalar, dağları sevdiğini söylemiştin. İçki şirketi yönettiğin için biraz *rom* dokunuşu. Sıcaklık ve huzur için de vanilya.” *Benim için anlamın da bu.* Son kısmı yüksek sesle söyleyemeyecek kadar utanmıştım ve altta yatan anlamı fark etmiş olmasını umuyordum.

Vuk şişeyi elinde çevirdi. Hiçbir şey söylemedi.

“Ne tür kokular sevdiğinden emin değildim, bu yüzden tahminde bulundum.” Ağırılığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Güneş tenimi yakıyordu. “Kullanmak zorunda değilsin. Sadece özel günler için güzel olacağını düşündüm. Senin kötü koktuğunu falan düşünmüyorum.”

Tanrı aşkına, konuşmayı kes. Gergin olduğumda saçmalamaya başlardım ve şu an fazlasıyla saçmalıyordum.

Vuk’un hafifçe gülümsemesi, tereddütlerimi bir anda yok etti. Gardını indirdiğinde ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Tüm yüzü yumuşadı ve onu olduğundan yıllarca genç gösterdi.

Anlaşıldı. Parfümü torbaya geri koydu.

“Teşekkürler, *srce*,” dedi usulca. “Çok beğendim.”

ANA HUANG

Ben de gülümsedim, içimdeki heyecan kanatlanıp havalandı. “Rica ederim.”

Yürüyüşümüze devam ettik. İkimiz de acıkmıştık ve Vuk lüks bir şey istemedi. Bu yüzden en yakın restorana girdik, ben sebzeli burger yerken o da pizza aldı.

“*Srce* veya *srce moje* ne anlama geliyor?” diye sordum yemeğin sonuna doğru. “Bana sürekli öyle hitap ediyorsun.”

Vuk cevap vermeden pizza dilimini bitirdi.

“Merhaba?” Elimi yüzünün önünde salladım. “Dünyadan Vuk’a.”

Lokmasını yutup ağzını sildi. ***Bilmesen daha iyi.***

“Utanç verici bir şey mi? Bana küçük fare falan demiyorsun, değil mi?”

Vuk sırttı ama ne onayladı ne de yalanladı.

“İnternette bakabilirim,” diye meydan okudum. “Nasil yazıldığını bulduğumda.”

O zaman bak.

Sinirli bir homurtu çıkardım. “Bazen bu kadar düşünceli olabilen birinin, aynı zamanda tam bir pislik olabilmesi inanılmaz.”

Omuz silkti. ***İyi bir insan olduğumu asla söylemedim.***

“İyi bir insan olmadığını söylemedim. Pisliğin teki olduğunu söyledim.” Sözlerim pek de etkileyici değildi ama onu kendi silahıyla vurmak istedim. “*Ahya**.”

Gözleri kısıldı. ***Bu ne anlama geliyor?***

Su içip gülümsedim. “Araştır.”

İşte o anda oldu. Güldü. *Yine.*

Onu ikinci kez kahkahalarla gülerken duyuyordum. Tam anlamıyla, hiç çekinmeden gülüyordu. Gözlerinin kenarları kırışmıştı, dişleri yüzünde bembeyaz parlıyordu.

* (Ama.) Eşek. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

Görünüşü ve sesinin büyüleyiciliği karşısında bir an nefes almayı unuttum.

Ne yazık ki kahkahası yakındaki bir masada oturan üniversite öğrencilerinin de dikkatini çekti ve fısıltılarıyla o anı mahvettiler.

“O düşündüğüm kişi mi? Aman Tanrım, *evet*. Ayana Kisdane.”

“Model olan mı? Vay canına, haklısın. *Onunla* ne işi var ki?”

“Belki de çok zengindir. Güzel kızlar para için her zaman çirkin erkeklerle çıkarlar.”

“Hımm, onun çirkin olduğunu söyleyemem. Sadece o yara izleri...”

“Evet, çok iğrençler.”

“Ama o, Jordan Ford denen adamla nişanlı değil mi? *Mode de Vie* dergisinde bununla ilgili bir yazı okuduğumu hatırlıyorum.”

“Alo? Uzayda mı yaşıyorsun? Bir çete düğünlerini basmış ve...”

Yeterince dinlemiştim. Daha önce satış elemanıya yüzleşmemiştim ancak bu grubun küstahlığı tahammül sınırımı aşmıştı.

Onlara doğru döndüm ve sessizleşip yüzleri kızardığında acımasız bir tatmin duygusu hissettim.

Evet, sizi duyabiliyordum, pislikler.

“Bir dahaki sefere insanlar hakkında kötü konuşurken bunu onların duyamayacağı şekilde yapma nezaketini gösterin,” diye tersledim. Ünlülerin dedikodu forumlarında “kaba” ya da “sürtük” olarak anılma ihtimalim umurumda değildi. Bunu hak etmişlerdi. “Onun yaraları karakterinin bir göstergesi ama senin davranışların temel nezaketten yoksun oldu-

ANA HUANG

ğunu gösteriyor. Senin yerinde olsam, aynaya bakmakta buradaki herkesten daha fazla zorlanırdım. ‘Çirkin’ olan o değil, sensin.”

Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. Hamburgerimi bitirmediğimi o anda fark ettim fakat artık çok geçti.

“Hadi,” dedim şaşkın görünen Vuk’a. “Gidelim. İştahım kaçtı.”

İtiraz etmedi.

Afallamış üniversite öğrencileri bize bakıyorlardı, ağızları hayretle açık kalmıştı.

Dışarı çıkarken içeceklerinden birini “yanlışlıkla” üstlerine devirdim. Belki küçük bir şeydi ancak çok iyi hissettirmişti.

Ayana

Vuk yine kahkahalarla gülüyordu. Bu kez, ilk iki seferdeki kadar büyülenmemiştim.

“Hiç komik değil.” Akşam yemeğinde yaşadığımız olayın etkisinden hâlâ kurtulamamış bir şekilde kollarımı kavuşturdum. “Çok kaba davrandılar. Kim böyle bir şey yapar ki? Masalarımız birbirinden o kadar da uzak değildi. Onları duyacağımızı bilmeleri *gerekirdi*.”

“Onlar üniversite öğrencisi. Kendi dünyalarında kaybolmuşlardı.” Vuk şaşırtıcı derecede sakindi. “Sana söyledim, bakışlara ve fısıltılara alışkınım. Hakaretleri, insanların benim hakkımda söylediği en kötü şeylerin yanına bile yaklaşamaz.”

“Neymiş onlar?” Merakıma yenik düşmüştüm.

Başını iki yana sallarken dudaklarında bir gülümseme belirirdi.

Vuk o sabah arabasını ailemin evinde bırakmış olduğu için restorandan eve yürüyerek gidiyorduk. Bütün gün Uber kullanmıştık. Yürüyüş otuz beş dakika sürmüştü ama hava çok güzeldi, ayrıca benim de sakinleşmem gerekiyordu.

“Birine hakaret edebileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Vuk. “Sürprizlerle dolusun, Ayana Kidane.”

“Sadece gerçekten sinirlendiğimde olur. Çok sık yaşanmaz. Ben kavga dövüşten olabildiğince uzak biriyimdir.”

Sağa dönerek ailemin yaşadığı sokağa girdik. İçimi garip

bir hüznü kapladı. Gecenin bitmesine henüz hazır değildim. Uzun zamandır ilk kez kendimi kaygısız hissediyordum. Aynı evde kalıyor olmamıza ve Vuk'un sabah da orada olacağını bilmeme rağmen, aynı şey olmayacaktı. Bu gecede özel bir sihir vardı.

“Bu çok garip,” dedim eve geldiğimizde. Pencerele karanlıktı, eve ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. “Şimdiye dek eve dönmüş olmaları gerekiyordu.”

İçimi anlamsız bir korku kapladı. Kardeşlik bizi Washington'a kadar takip etmiş olabilir miydi? Vuk ve ben şehirde yemek yiyip alışveriş yaparken ailem kirli bir bodrum katına kilitlenmiş olabilir miydi? Ya da daha sıradan ama aynı derecede korkunç bir şey mi olmuştu? Bir araba kazası veya ters giden bir soygun olabilir miydi?

Vuk da yanımda gerilmişti. Çılgınca düşüncelere kapılan tek kişi ben değildim.

Annemi arayıp durumu kontrol etmek üzereyken tam o anda, ürkütücü bir tesadüfle o da bana mesaj attı. Annemin sihirli bir altıncı hissi olduğuna yemin edebilirdim.

Annem: *Daha önce söylemeyi unuttum. Amcan bu akşam Kennedy Center'a* son dakika biletleri almış. Bizi bekleme.*

Annem: *Umarım Vuk'la iyi vakit geçirmişsindir. Yatmadan önce kapıları kilitlemeyi unutma.*

Rahat bir nefes aldım. *Tanrıya şükür.*

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Vuk.

“Evet.” Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açtım. “Ailem Kennedy Center'daymış. Geç saatlere kadar eve gelmeyecekler.”

* Washington'da sahne sanatlarına ev sahipliği yapan kültür merkezinin adıdır. (ç.n.)

KISKANÇLIK KRALI

Vuk rahatladı. İçeri girip ayakkabılarımızı çıkarırken başka bir şey söylemedi.

Evin bu kadar sessiz olmasına alışkın değildim. Ailem sık sık dışarı çıkmazdı ve odalar genellikle babamın gür sesi ya da televizyonun gürültüsüyle dolu olurdu. Sessizlik rahatsız ediciydi.

Vuk ceketini çıkararak kapının yanındaki pîrinç askıya astı. Ben de aynısını yaptım. Kollarımız birbirine değdiğinde omurgamın dibinde küçük bir heyecan kıvılcımı çıktı.

Onun da aynısını hissedip hissetmediğini bilemiyordum. Sessizlik biraz önceki o rahat yakınlığı yutmuş, daha yoğun ve daha anlamlı bir şeye dönüştürmüştü.

“Evet, işte bu kadar,” dedim. “Umarım bugün iyi vakit geçirmişsindir ve şey, günün berbat olmamıştır. Annemin seni benimle vakit geçirmeye zorladığını biliyorum.”

Yüzümü buruşturdum. *Aferin, Ayana. Kelimelerle aran gerçekten çok iyi.*

“O kadar da... berbat değildi.” Vuk berbat kelimesine keyifli bir vurgu yaptı. Yüzüm ateş gibi yanıyordu. “Dikkatimi dağıtacak bir şeyler olması güzeldi. Sean ve adamlarımdan daha iyi bir arkadaşsın.”

“Gururum okşandı.” Merdivenlere doğru ilerledik, adımlarımız kolayca senkronize oldu. Sesime alaycı bir ton ekledim. “Peki öyle miyim? Dikkatini dağıtan biri miyim?”

“Diğer şeylerin yanı sıra.”

Halının kenarına takıldım. Vuk fark etmeden kendimi toparladım -umarım- ama yanaklarımdan boynuma ve göğsüme kadar bir sıcaklık yayıldı. Binlerce kadifemsi çırpınış kalp atışlarımı altüst etti.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Birlikte geçirdiğimiz gün tamamen platonikti. Öpüşmemiş, el ele tutuşmamış veya cinsel imalarda bulunmamıştık. Sadece birbirimizin eşliğinden keyif alan iki arkadaştık.

ANA HUANG

Oysa şimdi şehrin karmaşasından ve kalabalıktan uzak-
taydık. Baş başa kaldığımızda gizli bir farkındalık kıvılcımı
alevlenmişti.

Ahşap basamaklar, ikimizin ağırlığı altında gıcırdadı.
Merdivenin darlığı yüzünden birbirimize çarpmadan hareket
edemiyorduk.

Yakınlığımızın ağırlığı altında kalbim yavaşladı. O so-
lumda bir kule gibi yükseliyor, duvar sağımdan beni sıkıştırı-
rıyordu. Yine de vücudu taştan bile daha sağlam ve sarsılmaz
görünüyordu.

İkinci katın sahanlığına ulaştığımızda Vuk'un eli benim-
kine değdi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Masum bir
dokunuştur ama havada daha fazlasının vaadi dans ediyordu.

Yatak odamın önünde durduk. O kadar sessizdi ki, her
kalp atışının sesini sayabilirdim.

“Bugün seni oradan oraya sürüklememe izin verdiğin için
teşekkürler,” dedim usulca. “Doğum günün kutlu olsun ve
şey, iyi geceler.”

Doğum günü kısmı, kendime engel olamadan ağzımdan
kaçmıştı. *Kahretsin*. Bir kez daha yüzümü buruşturdum, bu
hatamla geceyi mahvetmemiş olmayı umuyordum.

Neyse ki Vuk bu hatırlatma karşısında üzülmüş görünmü-
yordu. Başını eğdi, yüzü karanlıkta okunamaz hale gelmişti.
“İyi geceler.”

Bir saniye geçti. Hareket etmedi, kalbim deli gibi atmaya
başlamıştı. İşte bu kadardı. O...

Uzaklaştı ve misafir odasına girip gözden kayboldu.

Kapı arkasından kapandığında ciğerlerimdeki tüm hava
boşaldı. Ben de odama gittim, kapımı tekmeleyerek kapattım
ve iç çekip kendimi yatağıma attım.

“Tam bir aptalım,” diye mırıldandım.

Başımı çevirip saate baktım. Saat daha dokuza çeyrek var-

KISKANÇLIK KRALI

dı. Aslında oyun falan oynamayı teklif edebilirdim ama artık bunun için çok geçti. Şimdi onu ararsam, çok bariz olurdu.

Sanki ona parfüm almak bariz değilmiş gibi. Bu bir arkadaştan -öpücüklerinin tadını ve dokunuşlarının hissettirdiklerini bilen bir arkadaştan- değil, sevgilinizden alacağınız türden bir hediye idi.

Tüm vücudum kızardı. O zamandan beri yaşanan her şeyi düşününce, otel odasındaki randevumuzu zihnimin arka planına itmeyi başarmıştım. Fakat anı aniden, şaşırtıcı bir yoğunlukla yeniden su yüzüne çıktı.

Boğazımı kavrayan eli. Beni cama yapıştıran vücudunun ağırlığı...

Kapımın tıklatılması beni kirli anılarımdan uyandırdı.

Kalp atışlarım hızlanırken ayağa fırladım. Bacaklarımın arasında bir ağırlık hissettim.

Donakalmış bir şekilde kapıya baktım. Başka bir tıklatma sesi beni odanın diğer ucuna götürene kadar olduğum yerde bekledim.

Gelen tabii ki Vuk'tu. Başka biri olamazdı. Yine de bunu bilmek, kapıyı açıp onu bir adım ötede dururken gördüğümde göğsümü delen hoş sürpriz hissine engel olmadı.

Benim gibi o da bütün gün giydiği kıyafetini henüz değiştirmemişti. Siyah tişört geniş omuzlarının üzerinde geriliyordu, siyah pantolon ise kumaşın altındaki sağlam kasları belli ediyordu. Delici mavi gözleri yüzümde gezinirken içimi bir sıcaklık kapladı.

"Doğum günümün bitmesine üç saat kaldı." Sesi çok yumuşaktı, adeta bir fısıltıdan ibaretti.

Cevap olarak sadece başımı sallamakla yetindim.

Konuşamıyordum. Nefes almakta zorlanıyordum. Hava o kadar yoğundu ki, benden çıkacak en ufak sesin bile etrafımızı parçalara ayıracağından korkuyordum.

“Uyumak üzereydim ama bir şey unuttuğumu fark ettim.” Sesi duygusuzdu, oysa gözleri... iliklerimde hissedebileceğim kadar sıcak ve *derindi*.

Ayak parmaklarım kıvrıldı, bacaklarımın arasındaki ağırlık zonklamaya başladı. Boğazımın derinliklerinden bir cevap çıkarmayı başardım. “Neymiş o?”

Soluk soluğa verdiğim cevap, bana karanlık bir gülümseme kazandırdı. Aramızdaki fiziksel bariyerin ne kadar zayıf olduğunun farkındaydım. Birkaç santimlik bir alandan ve daha da az kalp atışından ibaretti. Tek bir kararlı adımla kapatılabilirdi.

“Bu.” Tek kelimelik kaba cevabı, enseme kavrayıp o bariyeri paramparça etmeden önce bana verdiği tek uyarıydı.

Dudakları benimkileri ele geçirdi. Zihnim boşalmıştı, öpücüğünün emredici baskısı beni oksijenin olmadığı bir yere sürüklüyordu. Kanım lava dönüşmüştü ama meme uçlarım sanki buz gölüne dalmışım gibi sertleşmişti. Sıcak ve soğuk arasındaki tezat, tenimde bir dizi mini havai fişek patlamasına neden oldu.

Vuk’un dili ağzıma girerek dudaklarımı araladı ve boğazımdan bir inilti kopardı. Nefesim kesilirken dünya bir anda keskin bir netliğe büründü.

Artık su altında değildim, çocukluğumun yatak odasındaydım. Vuk ustaca savunmalarımı yok ederken güç bulmak için ona umutsuzca tutunuyordum. Beni aç bir adam gibi öpüyordu, sanki sonsuza dek tadıma baksa bile doyamayacaktı. Boynumu kavrayan sahiplenici eli beni heyecanlandırıyordu. Eğer beni tutmasaydı, arzuyla eriyip yere yığılabilirdim.

“Daha,” diye soludum. Tişörtünün eteğini çekiştirdiğimde isteğimi yerine getirdi. Beni tekrar kendine çekmeden önce tişörtünü tek eliyle başının üzerinden çıkardı.

Tadı, buz ve günah gibiydi. O kadar sarhoş edici bir ka-

KISKANÇLIK KRALI

nışımdı ki, kıyafetlerimizin geri kalanının ne zaman ve nasıl yere düştüğünü neredeyse fark etmemiştim.

Teni sıcacıktı. Yumuşak tenim, vücudunun sert hatlarına uyum sağlarken bu hissi delicesine sevmiştim. Zihnimin derinliklerinde, bunu neden yapmamamız gerektiğine dair bulanık bir anı vardı. Bunların sağlam nedenler olduğundan eminim, hatta çok sağlam nedenlerdi. Fakat içindeki çaresiz ve aç *ihitiyaç* karşısında hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Otel odasında yaşananlar baştan çıkarıcı bir oyundu. Dikkatle çizdiğimiz sınırı aşarsak, neler olabileceğinin bir ön gösterimiydi.

Eh, o sınır yok olmuştu. Paylaştığımız her sır, birbirimize attığımız her bakış ve çaldığımız her dokunuşla yıkılmıştı. Sadece bugün değil, son iki aydır her gün...

Bunun yanlış olup olmadığı umurumda değildi. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilirdi ki? Üstelik Vuk'la birlikteyken *daima* doğru hissettiriyordu. İlk denemede tam oturan bir kazak ya da çok az çabayla yerini bulan bir yapboz parçası gibiydi.

Burası olmak istediğim yerdı. O, birlikte olmak istediğim kişiydi.

Nefeslerimiz ve iç çekişlerimiz havayı ağırlaştırıyordu. Başım dönüyordu ama Vuk ışığı kapatmak üzere uzandığında, onu durdurmaya yetecek kadar kendime gelmişim.

Bu kadar yolu karanlıkta gizlice buluşmak için gelmemiştik.

“Hayır.” Sesim o kadar boğuk çıkmıştı ki, neredeyse bana ait değil gibiydi. “Seni görmek istiyorum.”

Vuk hareketsiz kaldı. Uzun bir süre sonra elini indirdi ve öpücüğümüzün aciliyeti daha sakın bir şeye dönüştü.

Bakışlarımı yüzünden gövdesine indirip onu baştan aşağı süzdüğümde, boynu belli belirsiz kasıldı.

ANA HUANG

Damarlarım hayranlıkla titreşti. Yabancıların veya toplumun ne dediği umurumda değildi. Vuk Markovic çok *güzeldi*.

Sosyal medyada veya filmlerde görülen türden bir güzellikten bahsetmiyordum. Karın kasları spor salonunda şekillendirilerek, tenleri spreyle bronzlaştırılarak ve yüz hatları ameliyatla düzeltilerek hepsi aynı görünmeye başlayan erkeklerden de bahsetmiyordum.

Onunki gösterişten ve kibirden uzak, ham ve ilkel bir güzellikti. 1.95 boyuyla, benden tam on sekiz santim daha uzundu. Kolları ve bacakları kaslıydı, göğsünden göbeğine kadar hafif tüyler uzanıyordu. Karnının sol altında eski bir kurşun yarası ve bıçak izi vardı. Boynundaki veya yüzündeki izler kadar belirgin değillerdi, yine de aynı derecede vahşilerdi.

Vücudu yaşadığı hayatın bir portresiydi. Zorlu ve bazen de acımasızdı. Ancak o kadar güçlü ve heybetliydi ki, onun o saf gücünden şüphe duyulamazdı. Her yara ve yanık izi, onun bugün *burada* -yaşayan, nefes alan ve savaşa gitmeden önceki bir savaş tanrısı gibi görünen bir adam- olabilmesi için atlattığı sınavların bir kanıtıydı.

Saf ihtişam.

Gözlerinin içine baktım. Bakışlarında ufak bir endişe vardı, sanki çılgılık atıp kaçmamı ya da tiksinierek geri çekilmemi bekliyordu.

Önünde yavaşça dizlerimin üzerine çöktüğümde o endişe yerini şaşkınlığa bıraktı.

Dudakları aralandı ama o bir şey söylemeden önce başımı salladım.

“Bugün senin doğum günün,” dedim alçak bir sesle. Kapıma geldiğinde bundan bahsetmişti, bu yüzden şimdi bunu gündeme getirmenin uygun olacağını düşünmüştüm. “Sadece rahatla...” Ellerim bacaklarından yukarı kaydı. “Bırak, seninle ilgileneyim.”

KISKANÇLIK KRALI

Yerde, dizlerim halıya gömülmüş ve onun ateşli bakışları tenimi yakarken uyarılmışlığının kanıtıyla göz hizasındaydım.

Geri kalan her yeri gibi muhteşem ve korkutucuydu. Uzun, kalın ve sertti. Gergin uzunluğu boyunca damarlarının attığını görebiliyordum. Şişmiş başının ucundan sıvısı serbestçe damlıyordu.

Ağzım sulandı. Tekrar ona baktığımda yüzü saf şehvetle kararmıştı.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan öne eğildim ve dilimi sertliğinin ucunda gezdirdim. Burun delikleri genişledi ama ben sıvının her damlasını yalayıp ucunu ağzıma aldığımda ses çıkarmadı. Aletini iki elimle kavradım ve onun tuzlu, erkeksi tadı karşısında inleyerek dilimi başının etrafında gezdirdim.

Uzunluğunu emip yalayarak onu güzelce ıslattıktan sonra mümkün olduğunca boğazımın derinliklerine kadar aldım. Boğuldum, gözlerim yaşlarla doldu fakat bunun beni caydırmasına izin vermedim. Ardından hızla bir ritim yakaladım. Ellerimi zıt yönlerde hareket ettirerek aletin zonklayışının tadını çıkarıyor, başım açgözlü şapırtılarla aşağı yukarı sallanıyordu.

Hırıltılarım ve iniltilerim, aleti boğazımın arkasına çarp-
tığı zaman çıkan ıslak boğulma seslerine karışıyordu. Yanı-
yordum, onun tadı ve sıcaklığı içinde boğuluyordum. Klitori-
sim öyle şiddetle zonkluyordu ki, neredeyse uzanıp kendime
dokunacaktım. Ancak onu bırakmak istemiyordum. Özellikle
de güçlü eli başımın arkasını kavradığında ve Vuk sonunda
derin, boğuk bir inilti çıkardığında yapamazdım.

“*Siktir,*” diye tısladı ve her sinir ucu yağmur altındaki elektrik telleri gibi kıvılcımlar saçtı.

Tadını seviyordum, kalınlığının boğazımı germesini ve nefes alamayacak kadar doldurmasını seviyordum. Diğer

yandan, kendini bu kadar kontrol edebilen birinin *benim* yüzünden kontrolünü kaybettiğini duymak hormonlarımı çıldırtmaya yetmişti.

Bacaklarımın arasında zafer ve şehvet birikti.

Daha sert emdim, yanaklarım içe çöküyordu. Parmaklarımınla sızıyı dindirmek yerine, bacaklarımı açtım ve öne eğilerek yere sürtünmeye çalıştım. Sürtünme ihtiyacı içimi yanan bir kibrit gibi yakıyordu.

“Şu haline bak, boşalmaya çalışıyorsun.” Vuk başımı tuttu ve kendini boğazımın derinliklerine itti. “Sikimde boğulmayı bu kadar mı seviyorsun? Hımm?”

Kendini geri çekip tekrar sertçe içeri girdiğinde, inlemelerim boğuk bir çığlığa dönüştü. İlk başta yavaştı. Fakat kısa sürede ağzımı o kadar sert becermeye başladı ki, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Artık dayanamıyordum. Bir elimle klitorisimi çılgınca ovuştururken diğeriyle meme ucumu parmaklarımın arasında sıkıp yuvarladım. O kadar tahrik olmuşum ki, uyarılmamın bacaklarımı ıslattığını hissedebiliyordum. Her itiş, vücuduma yeni bir zevk dalgası gönderiyordu.

“Tanrım, şuna bak.” Vuk inledi. “Sikimi çok iyi alıyorsun, değil mi? Boğazının şiştiğini görebiliyorum. Çok muhtaçsın.”

Evet, evet, *evet*.

Müstehcen sözleri viski gibi içime işledi. Tekrar inledim, parmaklarım daha hızlı çalışıyordu. Klitorisim şişmiş ve hassaslaşmıştı, bir an önce boşalmazsam ölebilecekmiş gibi hissediyordum. Yine de ondan önce boşalmak istemiyordum.

O da çok yakındı, hareketleri düzensizleşiyordu. Çabalarımı ikiye katladım, Vuk yüksek sesle küfredene ve yoğun, sıcak meni dalgaları ağzımı doldurana kadar devam ettim.

Orgazmım tam o anda geldi. Vücudum titrerken çığlık attım. Ağzımın kenarlarından meni sızıyordu, geri kalanını

KISKANÇLIK KRALI

hevesle yutmadan önce hafifçe öksürdüm. Tadının ve bembeyaz, sıcak zevk dalgalarının karışımı beni neredeyse ikinci bir kırılma noktasına itecekti.

Nefes almak için geri çekildim. Ter, salya ve meniyle kaplıyken berbat görünüyor olmalıydım ama umurumda değildi. Onu temizlemek üzere tekrar uzandım. Yarıya kadar geldiğim sırada beni ayağa kaldırdı ve bir bez bebek gibi kolaylıkla yatağa fırlattı.

“Sen eğlendin.” Gözlerindeki karanlık parıltı bacaklarımın kasılmasına neden oldu. “Şimdi sıra bende.”

Ağzımı açtım ancak söylemeyi planladığım her şey, dudakları hâlâ hassas olan klitorisime yapıştığı anda yok oldu.

“Siktir!” Bu sefer küfreden bendim. Dünyanın en güçlü adamlarından biri olarak ün kazanmasını sağlayan o kararlilikla beni yalarken küfrediyor, çığlık atıyor ve ağlıyordum.

Acımasızdı. Ağzı, parmakları ve dili birlikte çalışarak beni çılgınlığın eşiğine getirip geri döndürüyordu. Defalarca ve her seferinde daha sertçe tekrar etti. Saymayı unutmama neden olacak kadar beni parçalayıp yeniden bir araya getirene dek durmadı.

Bir zevk dalgasından diğerine sürüklenirken folyonun yırtılma sesini duydum. Bir saniye sonra aletin başı girişime dokundu.

Utanç verici bir şekilde sıırıslıkam olmuşum ama o kadar büyüktü ve o kadar uzun zaman olmuştu ki, ilk hamlesi beni rahatsızlıkla gerginleştirdi.

“Nefes al, *srce*,” diye mırıldandı Vuk. Benden acımasız orgazmlar kopardığı düşünöldüğünde sesi şaşırtıcı derecede nazikti. “Başarabilirsin.”

Henüz yarısı girmişti. Şimdiden sınırlarıma ulaşmış gibi

hissediordum ama dişlerimi sıkıp o derinlerime dalarken rahatlamaya çalıştım.

“İşte bu,” diye inledi. “Amin çok ıslak. Onu genişletmem için bana *yalvarıyor*.”

Öyle de yaptı. Santim santim, beni genişçe açıp derinlerime doğru nüfuz ederken kalınlığı adeta beni ikiye bölmekle tehdit ediyordu. Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum ama sonunda tüm uzunluğunu tamamen içime aldım.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar bir titreme yayıldı. Yoğun doluluk hissi yüzünden düzgün düşünemiyordum. Vuk hareket etmeye başladığında ağzımdan çıkan sesler neredeyse insan sesine benzemiyordu.

Uzun, hafif vuruşlar daha hızlı ve daha sert hamlelere dönüştü. Vuk acımasız bir ritim belirlediğinde en sonunda zevk, acıyı gölgede bırakmıştı. Beni dibine kadar becerdi, hayaları tenime çarpıyordu. Ter ve seks kokusu havayı doldurmuştu. İnleyip kıvrandım, vücudumun en temel ihtiyaçlarına teslim olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar çıldırmıştım.

Tırnaklarımı tenine geçirerek onu kanatacak kadar sertçe tırmaladım. Bu onu caydırmak yerine, daha da vahşileştirdi. Dişlerini meme ucuma geçirip sertçe çekiştirdi.

Keskin acı boğazımdan bir çığlık daha kopardı. Çaresiz ses hâlâ havada yankılanırken beni ters çevirdi ve daha sert bir şekilde becermeye devam etti. Yatak başlığı duvara çarpıyor, vücudum her sert itişte titremelerle sarsılıyordu.

Kollarım güçsüzleşmişti, en sonunda yıldızları görmeme neden olan bir noktaya vurduğunda dirseklerim pes etti. Yüzüstü yatağa yığıldım. Vuk yeni acıyı fırsat bilerek kalçamı daha yükseğe kaldırdı. Sanki boğazımdan çıkacakmış gibi iyice derinlere girerken yastık çığlıklarımı boğuyordu.

Seks ham ve hayvaniydi. Mutluluk verici ve akılalmaz derecede harikaydı.

KISKANÇLIK KRALI

Son birkaç yıldır, bir erkekle geçirdiğim gecelerden daha fazlasını vibratörümle geçirmiş ve bunu umursamamıştım. Önceki cinsel ilişkilerim tatmin ediciydi ancak hatırlamaya değer değillerdi. En azından beni tatmin etmeden önce vibratörümle küçük konuşmalar yapmak zorunda kalmıyordum.

Peki bu? Bu yaşadığım varlığından haberdar dahi olmadığım yanlarımı ortaya çıkarmıştı.

Vuk arkamdan uzanıp klitorisimle oynamaya başladığında, “Ah, Tanrım. *Evet!*” diye inledim.

“Biraz önce bunu kaldırabileceğini düşünmüyordun ama şimdi haline bak,” diye alay etti. “Ne kadar da açgözlüsün. Aletimin her santimiyle sıkıca dolusun, yine de daha fazlasını istiyorsun.”

Müstehcen sözleri içime işliyordu. Nezaket maskesini aşarak içimdeki en karanlık kısımları uyandırmıştı. Yanılıyordu, ben açgözlü değildim. Doyumsuzdum.

“Evet, lütfen,” diye inledim. “Daha fazlasını istiyorum. İhtiyacım var... *Tanrım...* Beni becermene ihtiyacım...”

O tam da istediğim şeyi ve daha fazlasını bana verdiğinde, yalvarışlarım boğuk bir çığlığa dönüştü. Daha önceki hareketleri sertse, şimdi acımasızdı ve sadece bir dakika sonra kör edici bir yoğunlukla orgazm oldum.

Bir saniye önce ellerimin ve dizlerimin üzerinde onu derinlemesine içime alıyordum. Bir saniye sonra ise binlerce parçaya bölünmüştüm. Kış fırtınasındaki kar taneleri gibi havada süzülüp dönüyordum. Kadınlığım onu bir mengene gibi sıkıyor, etrafında kasılıyordu. İçime çarpan her zevk dalgasıyla tekrar tekrar çığlık attım ama o devam etti.

Vuk beni ters çevirdi ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Sahiplenici öpücüğü beni tekrar tahrik ettiğinde o gece onun

aleti etrafında bilmem kaçınıcı kez orgazm oldum. Üçüncü? Dördüncü? Beşinci? Sayısını unutmuştum. Hepsi birbirine karışarak dev bir duygu denizi gibi dalgalanıyordu.

En sonunda tam da ona durması, merhamet etmesi ve nefes almama izin vermesi için yalvarmaya başlamak üzereydim ki -çünkü bir kez daha boşalırsam gerçekten ölebilirdim- boğuk bir çığlık atarak o da boşaldı.

Soluk soluğa yanıma yığıldı. Zihnim hâlâ endorfin patlamasından dolayı kısa devre yapıyordu. Bir dakika sonra yanımdan kalktığında orada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Kapının açılıp kapandığını duydum. Vuk kısa süre sonra bir bardak suyla geri döndü. *Hah*. Demek aşağı inmeden önce pantolonunu giymişti. Bunu nasıl kaçırmıştım?

“Yürüyecek enerjiyi nereden buldun?” diye mırıldandım. “Bu normal değil.”

Yorgunluktan bitkin düşmüştüm ve asıl işi yapan ben bile değildim.

Onun alçak sesli kahkahası beni gülümsetti. Yanıma oturup bardağı dudaklarıma götürdü. “Ağzını aç.”

Ben de itaat ettim. Bardağı eğdi ve serin, ferah su boğazımdan aşağı aktı. Yeterince su içtiğime ikna olduktan sonra bana sormadan beni kucağına alarak banyoya taşıdı.

Banyoda seks yapmayı yapılacaklar listemden silebileceğimizi umuyordum. Fakat Vuk beni büyük hayal kırıklığına uğratarak başını iki yana salladı ve saçlarıma bone taktıktan sonra ikimizi de hızlı ama güzelce yıkadı.

“Bir dahaki sefere, *srce*. Yoksa sabah yürüyemezsin.”

“Bunun için çok geç olduğundan eminim,” dedim somurtarak.

Tekrar kahkaha attı, sesi keyif ve saf erkek memnuniyetiyle doluydu.

KISKANÇLIK KRALI

İkimizi de kuruladıktan sonra beni yatağa taşıdı. Yorganın altına girmeden önce saçlarımı ipek bir fularla bağlayacak kadar enerji topladım ve hoşnutlukla iç geçirdim. Bu geceden sonra konuşmamız gereken yüzlerce şey vardı ama bunlar yanna kadar bekleyebilirdi. O kadar mutlu ve doygundum ki, hiçbir şeyin içinde bulunduğum bu tatlı balonu patlatmasına izin veremezdim.

Vuk yanıma uzanarak beni kendine çekti. Kolları arasına kıvrılmadan önce kendime bir kez olsun keyifle gerinme izni verdim.

Belki de daha fazla seks yapmayı reddetmesi iyi olmuştu. Duş, kalan enerjimi de tüketmişti ve ben yapamazdım... Yapamazdım...

Gözlerim kapandı. Uyku beni ele geçirmeden önce hissettiğim son şey, başımın tepesine konan yumuşak bir öpücüktü. Sonra her şey karardı.

Ayana uykuya daldıktan sonra uzun bir süre uyanık kaldım.

Sıcaklığını hissedip kokusunu içime çekerek ona sıkıca sarıldım. Bu parfüm ya da şampuan kokusu değildi; *ona* özgü, büyüleyici bir kokuydu. Parfümeriye geri dönüp bu kokuyu şişeleylebilseydim, bunu yapardım.

Gözlerimi kapattım ve o anın tadını çıkardım. Sorunlarımız kapının dışında pusuda bekliyordu ama bu anı o kadar uzun zamandır hayal etmişim ki, onların mutluluğumu mahvetmelerine izin vermeyecektim.

Mesele sadece seks değildi, her şeydi. Şehirdeki yürüyüşlerimiz, sohbetlerimiz, onun parfümlerden tatlı tatlı bahsederken ne kadar rahat ve kendi halinde olduğunu görmek... Bana aldığı parfüm, şimdiye kadar aldığım en pahalı veya en abartılı hediye değildi ancak en düşünceli olanıydı.

Sıcaklık ve huzur için vanilya.

O söylemeden ne demek istediğini anlamıştım. Birinin beni sıcak ve huzur verici bulması gülünç bir fikirdi, diğer yandan onun düşündüğü kişi olabileceğimi hissettiriyordu. Normal hissetmeye en çok yaklaştığım an, onunla birlikte olduğum zamanlardı.

Onun yaraları karakterinin bir göstergesi ama senin davranışların temel nezaketten yoksun olduğunu gösteriyor.

Göğsümde bir baskı hissettim. Ayana'nın sert bakışları gözlerimin önüne geldi. İnsanların bakışlarına ve fısıltılarına

KISKANÇLIK KRALI

na alışkındım. Onun beni savunmasına ihtiyacım yoktu ama bunu yapmış olması içimi burkmuştu.

Bir şekilde, yılın en korkunç gününü benim için değerli bir anıya dönüştürmüştü.

Başımı çevirip uyuyan halini izledim. Alnındaki kırışıklıklar kaybolmuş, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Ay ışığı yüz hatlarını yumuşatarak elmacikkemiklerini altın rengi bir parıltıyla kaplamış, tenini ısılatmıştı. Çok güzel ve huzurlu görünüyordu, bu halini sonsuza kadar beynime kazımak istiyordum.

Parmak uçlarımla omzunun kıvrımını okşadım. Alarm saatindeki dijital rakamlar tam gece yarısı biri gösteriyordu. Gerçekten gitmem gerekiyordu.

İçimde bir isteksizlik hissettim.

Bütün gece onun odasında kalmak istesem de sabah gizlice çıkarken annesiyle babası tarafından yakalanmak istemiyordum. Bu, özellikle Ayana için çok fazla soruya yol açardı. Ayrıca biraz uyumam gerekiyordu. Uzun bir gün olmuştu.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurup yavaşça kollarından kurtulmadan önce kendime bir dakika daha yanında kalma izni verdim. Yataktan kayarak çıktım ve misafir odasına döndüğümde nihayet uykuya daldım.

Israrlı bir zil sesi beni uyandırana dek üç saat uyuyabilmişim.

İnledim ama yatakta doğrulup oyalanmadan komodinin üzerindeki telefonumu aldım.

Sean'ın adını gördüğümde uykum bir anda kaçtı. Acil bir durum olmadıkça bu saatte aramazdı. Aslında hiç aramazdı, genellikle mesajlaşırdık.

Telefonu açtım. "Onu yakaladık," dedi selamlamamı beklemeden.

Kalbim deli gibi atmaya başladı. Doğruldu, ağzım aniden yükselen adrenalin tadıyla doldu.

“Arkadaşının verdiği ipucunu takip ettik,” dedi Sean benim sorumu tahmin ederek. Roman dün sabah bana mesaj atmış, Philly’deki aramayı iki katma çıkarmamı söylemişti. Hiçbir şey için söz vermemiştir ama Shepherd’ın grubunun özellikle sevdiği birkaç mahalleyi işaret etmişti. “Bruce ve Mav, onu otelinde yakaladılar. Tanık yok. Şimdi depoya götürüyorlar ama Kardeşlik’in onun ele geçirildiğini fark etmesi an meselesi. Fark ettiklerinde onun elindeki her şeyi tersine çevirecekler. Ondan elde ettiğimiz tüm bilgiler işe yaramaz hale gelecek.”

Aklım karışmıştı. Haklıydı. Esirimiz, Shepherd onun elimizde olduğunu bilmediği sürece işe yarardı.

“Ne kadar vaktimiz var?” diye sordum. Sean’la daha önce de sözlü konuşmuştum ancak bu nadiren olurdu.

İçimdeki ilkel ve vahşi bir yan, bilginin değersiz olup olmadığını umursamıyordu. Sadece o piç kurusuna yaptığının bedelini ödetmek istiyordum.

Kana kan. Ahlak kuralım buydu. Yıllar önce çok işe yaramıştı. Kardeşlik’e karşı başlattığım intikam kampanyam o kadar iz bırakmıştı ki, on yıldan fazla bir süre benden uzak durmuşlardı.

Fakat artık intikam peşinde koşan yalnız bir savaşçı değilim. Bir işim, çalışanlarım vardı. En önemlisi, Ayana vardı. Onun güvenliğini tehlikeye atacak aceleci kararlar alamazdım.

“En fazla kırk sekiz saat,” dedi Sean. “İhtiyatlı davranmamız gerekirse, yirmi dört saat. Sanırım bir kontrol protokolü vardır. Çoğu kuruluştaki bu kontrol genellikle on iki ila yirmi dört saatte bir yapılır. Birisi iki kontrolden fazlasını kaçırırsa, yüksek alarm durumuna geçerler.”

KISKANÇLIK KRALI

Küfrettim. Bu en kısa sürede New York'a dönmem gerektiği anlamına geliyordu. Ayana pazartesiye kadar Washington'da kalacaktı ve ona erken ayrılmamın gerçek nedenini söyleyemezdim. Kardeşlik'i biliyordu ama işimin daha kirli tarafını ondan uzak tutmayı planlamıştım.

"Hemen yola çıkıyoruz," diye karar verdim. "Mevcut ekip burada kalıp Ayana'ya göz kulak olsun. Pazartesi günü onu ve Shadow'u şehre geri götürsün. Otuz dakika sonra seni alırım."

"Anlaşıldı."

Telefonu kapattıktan sonra üstümü değiştirdim ve çantamı yeniden topladım. Fazla zaman almadı, yanımda çok fazla eşya getirmemiştim.

Ayana'ya ve ailesine iki not yazdım. Ev sessizdi ve koridordaki kalın halının üzerindeki dikkatli adımlarım neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Ayana'nın kapısının önünde durdum. Az önce yaşadığımız mutluluk ve şehvetle dolu anlar, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Siktir. Ekibimin Kardeşlik üyesini yakalamış olmasına sevinmişim ancak gerçeklik araya girmeden önce kendime ait *bir* gece geçirebilmeyi dilerdim. Ayana'yla geçirdiğim zamanın heyecanı henüz geçmemişti bile ve o sırada Sean aramıştı.

Parmaklarım ona yazdığım notun kenarında kıvrıldı. Bir anlık tereddüdün ardından onu uyandırmak yerine, katlanmış kâğıdı kapısının altından içeri ittim.

Onu görürsem, kalmak cazip gelecekti. Kendimi, onu kollarımda bir ya da iki saat daha tutmanın bir fark yaratmayacağına ikna ederdim. Oysa bu gecikme, Shepherd'm grubunu alt etmekle edememek arasında fark yaratabilirdi.

Aşağı inmeden önce kapısına son bir kez baktım. Ailesine yazdığım notu sehpanın üzerine bıraktım. Notta misafirper-

ANA HUANG

verlikleri için teşekkür ediyor, veda etmeden ayrıldığım için özür diliyordum. Gece yarısı gizlice ayrıldığım için çok kızmamalarını umuyordum.

Arkamdan kapıyı kapatıp saksının altında sakladıkları yedek anahtarla kilitlediğimde *-kendime not: Ayana'ya, ailesine o anahtarı daha güvenli, daha az göze çarpan bir yerde saklamalarını söylemesini hatırlat-* evde kimsenin kılı bile kıpırdamadı.

Sean'ı otelden aldıktan sonra rekor sürede Brooklyn'e ulaştık. Gece geç saatler ile sabahın erken saatlerinde trafiğin olmaması, yolculuğumuzu neredeyse bir saat kısaltmıştı.

Depoya vardığımızda gökyüzünde soluk turuncu bir renk belirmeye başlamıştı. Kidane ailesiyle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp işe odaklandım. Ayana hakkında daha sonra endişelenecektim, şu anda mevcut duruma odaklanmam gerekiyordu.

Sean'la birlikte depoyu geçip bodruma yöneldik. Orada, Philadelphia'ya gönderdiğimiz iki adam özel yapım çelik kapının yanında bizi bekliyordu. Depo, Wentworth gibileri için uygun bir yerdi ama Kardeşlik üyeleri başka bir meseleydi.

Mav ve Bruce saygıyla başlarını sallayarak bizi karşıladılar.

“Onu sakinleştiriciyle bayılttık,” dedi Mav. “Şu anda kendine geliyor.”

“İyi.” Sean bana baktı.

Bunu kendim halledeceğim. Bu onların değil, benimavaşımıdı.

Kimse itiraz etmedi.

Kapıyı açıp içeri girdim. Bodrum, deponun geri kalanın-

KISKANÇLIK KRALI

dan daha da boştu. Taş duvarlar, taş zemin, duvar boyunca uzanan bir masa, zeminde bir branda ve ortadaki sandalye dışında başka eşya yoktu.

Şu anda sandalyeye bağlı olan adamın başına çuval geçirilmişti.

Göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu. Sağ salim hayat-taydı, tam da istediğim gibiydi.

Ses geçirmez odada adımlarım sessizdi. Nefes alışverişi değişmedi ancak boynunda ve omuzlarında hafif bir gerginlik hissediliyordu. Takma adı Dexter'dı. Aynı isimli televizyon dizisindeki seri katilin adından esinlenerek konmuş, küstahça bir isimdi.

Başındaki çuvalı çıkardım.

Kahverengi gözler tel çerçeveli gözlüğün arkasından bana bakıyordu. Gri saçları ve tüvit ceketinin dirseğindeki deri yamalar, nazik bir profesör imajını yansıtıyordu.

Dediğim gibi birinden onu öldürecek kadar nefret ediyorsanız, bunu yüz yüze yapma cesaretini de göstermeliydiniz.

“Dex.” Gülümsememde hiç sıcaklık yoktu. “Seni tekrar görmek ne güzel.”

Boş bir yatakta uyandım.

Çarşaflar dün geceki aktivitelerden dolayı kırıışmıştı ama Vuk'un yattığı taraf soğuktu. Ben uyuduktan sonra gizlice gitmiş olmalıydı.

Akıllıca bir hareketti. Annemle babam erken kalkardı ve odaları koridorun sonundaydı. Onların, seks kokan Vuk'u çocukluk odamdan çıkarken görmelerini istemezdim.

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı sallandırarak gerindim. Bacaklarımın arasındaki hoş sızı, Vuk'un gitmiş olduğunu görünce hissettiğim mantıksız hayal kırıklığını hafifletmişti.

Dün gece inanılmazdı. Bunu tarif edecek başka bir kelime yoktu. Bütün gün inanılmazdı -akşam yemeğinde o pisliklerle karşılaştığımız an hariç- ama Vuk'un tamamen gardını indirip kontrolünü kaybetmesini görmek, asla unutamayacağım bir şeydi.

Aletin boğazımı doldurduğu anı ve boşaldığında çıkardığı gırtlaktan gelen inlemesini hatırladığımda ayak parmaklarım kıvrıldı. Vücutlarımız o kadar mükemmel ve doğal bir şekilde birbirine uyum sağlamıştı ki, yaşadığımız şeyleri başka biriyle yapmayı hayal bile edemiyordum.

Gözümde diğer erkekleri mahvetmişti.

Ben de tamamen mahvolmuştum. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Yine de gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

KISKANÇLIK KRALI

Pazar günüydü, bu yüzden annemle babam evdeydi. Restoran bugün öğlene kadar açılmayacaktı ve aşağıdan hindi pastırmasının cızırtısıyla kahve kokusu geliyordu.

Kaşmir eşofmanlarımı giyip onlara katılmak için mutfağa gitmek üzereyken kapının önünde duran katlanmış beyaz bir kâğıt gözüme ilişti. Üstünde Vuk'un tanıdık el yazısıyla adım yazıyordu.

Notu alıp açtım.

***NEW YORK'TA ACİL BİR İŞİM ÇIKTI.
HEMEN AYRILMAM GEREKİYORDU AMA SENİ
UYANDIRMAK İSTEMEDİM. EKİBİM PAZARTESİ
GÜNÜ SENİ ŞEHRE GERİ GÖTÜRECEK. O
ZAMANA KADAR AİLENLE VAKİT GEÇİR.
ŞEHİRDE GÖRÜŞÜRÜZ. NOT: BUNU TELAFİ
EDECEĞİM. SÖZ VERİYORUM.***

Basık, kalın harflere baktım. Duygularım sevinç ve hüznün arasında gidip geliyordu.

Hafta sonuydu. CEO'nun hemen geri dönmesini gerektiren ne tür bir acil durum olabilirdi? Diğer yandan, Markovic Holding binlerce çalışanı olan milyarlarca dolarlık bir şirketti. Her an birçok şey ters gidebilirdi. Vuk'un yalan söylediğini düşünmüyordum, mantıklı düşünülürse gayet mümkündü.

Ancak duygusal açıdan, bir kez daha hayal kırıklığı yaşadım. Değersizlik duygusu damarlarımın arasında sinsice doluyordu. İlk kez birlikte olmuştuk ama o gece yarısı gitmişti. Vedalaşma fırsatım bile olmamıştı.

Evet, bu hiç de iyi hissettirmiyordu. Hem de hiç.

Yine de... bir not bırakmıştı. Onun standartlarına göre

ANA HUANG

uzun bir nottu. İçeriği onu tanımayan birine sert gelebilirdi ancak eğer samimi olmasaydı, en fazla üç kelimeyle ortadan kaybolurdu ya da büyük olasılıkla hiç not bırakmazdı.

Bunu telafi edeceğim. Söz veriyorum.

Yeni bir sıcaklık dalgası güvensizliğimi silip süpürdü. Vuk'a güveniyordum. O oyun oynayan türden biri değildi. Acil bir durum olduğunu söylüyorsa, gerçekten öyle olmalıydı.

Notu çantama koydum. Duş alıp kendime çekidüzen verdikten sonra aşağıya indim. Babam pazar gazetesini okuyordu, annem ise mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu.

"Günaydın," dedim. "Kennedy Center nasıldı?"

"Ah, harikaydı. Oraya daha sık gitmeliyiz." Annemin gözleri parladı. "Vuk'la günün nasıl geçti?"

"İyiydi." Kızarmamak için elimden geleni yaparken gözlerine bakmaktan kaçındım. Bazen aklımı okuyabildiğine yemin edebilirdim.

"Gel, otur." Masayı işaret etti. "Sana kahvaltı ayırdık. Soğumasın."

Tekrarlamasına gerek yoktu. Açlıktan ölüyordum.

Babamın karşısına oturdum, domuz pastırmasını es geçip yumurta tabağına uzandım. Moda endüstrisinin titiz ve çoğu zaman toksik kilo standartlarına rağmen, kendimi aç bırakmayı reddediyordum. Haftada beş kez spor yapıyordum ve genellikle sağlıklı, dengeli bir diyet uyguluyordum. Ancak dün Vuk'la yaptığım keyfin ardından, aşırıya kaçmamaya dikkat etmem gerekiyordu.

Annemle babama Kennedy Center hakkında daha fazla soru sormak üzereyken babam gazetesini bir kenara bıraktı.

Beni değerlendirir gibi baktı. "Pekâlâ," diye başladı. "Vuk gitti."

"New York'a dönmek zorunda kaldı. İşle ilgili acil bir durum." Annemin özel *shai* karışımından -chai ile karıştırıl-

KISKANÇLIK KRALI

mamalıdır- bir yudum aldım. Fincanda huzur gibiydi. “Bunu özlemişim.” İç çektim. “Teşekkürler, anne.”

Annem gülümsedi. “Eve götürmen için birkaç poşet daha hazırlayayım.”

Konuşmayı Vuk’un yokluğuna geri döndürerek, “Evet, biliyorum,” dedi babam. “Bize not bırakmış.”

Kalbim hoş bir şaşkınlıkla bir an duraksadı. Elbette bırakmıştı. İsteddiği zaman çok düşünceli olabiliyordu.

“Çok hoş bir adam,” diye araya girdi annem.

“Evet, evet.” Babam elini havada salladı. “İlginç bir adam. Sana çok... bağlı görünüyor, Ayana.”

Onun keskin bakışları altında yerimde kıpırdandım. “Şey, o iyi bir insan.”

“Eminim öyledir. O olmasaydı, kilisede kim bilir neler olurdu?”

“Abel, lütfen. Daha yeni uyandı.” Annem onu uyarıcı bir bakışla susturdu. “Sorgulamayı sonraya bırakalım.”

“Ya da hiç yapmayalım,” diye ekledim. “Sorgulamaya hiç devam etmeyelim.”

“Onu sorgulamıyorum. Sadece retorik bir soru sordum,” diye homurdandı babam ama yüzü yumuşadı. “Sadece senin için en iyisini istiyorum, Ayaniye. Vuk’un kötü bir insan olduğunu veya kötü niyetli olduğunu söylemiyorum. Onu severim ama resimdeki tek adam o değil.” Sol elime, *çıplak* sol elime keskin bir bakış attı. Nefesim kesildi. *Kahretsin*. Aşağı inmeden önce yüzüğümü takmayı unutmuştum. “O senin hayatını kurtardı. Güçlü... duygular normaldir. Ancak duygular değişkendir, dürüstlük ise değildir. Eski bağlar kopmadan yenilerine bağlanmayız.”

Yediğim yumurtalar midemi bulandırıyor. Tabağımı kenara ittim, boğazımda hissettiğim tıkanıklık yüzünden daha fazla yemek yutamıyordum.

Dün gece Vuk’la olanlar doğal görünüyordu. Kaçınılmazdı. Hormonlarımızı kontrol edemediğimiz için yaşadığımız tek gecelik bir ilişki değildi. Hem fiziksel hem de duygusal olarak aylarca süren yakınlaşmanın doruk noktasıydı.

Oysa gün ışığında, babamın sözleri kulaklarımda yankılanırken ve yüzüğüm üst katta dururken tek hissettiğim utançtı.

“Bu kadar yeter.” Annem onu susturdu ve Amharca konuşmaya başladı. “Kendini bir dinle. Kızımız korkunç bir trajedinin ardından sonunda eve döndü ve sen onu kahvaltıda pusuya düşürüyorsun. Ne tür bir örnek teşkil ediyorsun *sen*, farkında mısın?”

“Kimseyi pusuya düşürmüyorum, Saba. Nazik bir hatırlatma yapıyorum.”

“Anlaşılan ‘nazik’ kelimesinin tanımını konusunda seninle farklı düşünüyoruz.”

Annemle babam tartışırken mide bulantımı yatıştırması umuduyla çayımı bitirdim.

Yine de geçmedi.

Babamın niyeti iyiydi. Jordan’la olan durumumu bilmiyordu ve -umarım- Vuk’la ilişkimde yaşanan son zamanlardaki şey... cinsel değişimden de haberi yoktu. Annem benim huzur alanımdı, babam ise yol gösterici yıldızımdı. Kaybolduğumda beni doğru yöne yönlendirecek kişi oydu ve haklıydı.

Vuk’la bir ilişki kurmak istiyorsam, önce Jordan’la ilişkiyi resmi olarak bitirmem gerekiyordu. Ancak bunu nasıl yapabilirdim ki...

Telefonum çaldı.

Geriye dönüp baktığımda zamanlama o kadar tesadüfeydi ki, evrenden gelen bir işaretten başka bir şey olamazdı. Tüm çanları ve düdükleriyle dev, yanıp sönen bir neon tabela gibiydi.

KISKANÇLIK KRALI

Fakat o anda, aldığım telefonun yaşattığı şokun büyüklüğünden oturup dinlemekten başka bir şey yapamadım.

Kısa bilgiyi aldıktan sonra telefonu kapattım.

Annemle babam tartışmayı bırakmış, çeşitli derecelerde merak ve endişeyle bana bakıyorlardı.

“Kimdi? Ne oldu?” diye sordu annem.

“Jordan.” Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. “Uyanmış.”

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişmişti.

Jordan’ı ziyaret etmek için hemen New York’a dönmekte ısrar ettim ve annemle babamın benimle gelme girişimlerini reddettim. Niyetlerini takdir ediyordum ama onun durumunun ne olduğunu bilmiyordum. Çok fazla insan onu bunaltabilirdi. Ayrıca annemle babam yaşılanıyordu, uzun yolculuklar bedenleri için zorluydu.

Hızlıca eşyalarımı topladıktan ve onlara mümkün olduğunca çabuk haber vereceğime söz verdikten sonra dışarıda Vuk’un güvenlik ekibiyle buluştum. Jake ve Peter, kilise saldırısından sonra aileme eve kadar eşlik eden kişilerdi.

Vuk notumun arkasına numaralarını yazmıştı. Onları arayıp durumu açıkladığımda, Sean izin verdiği sürece beni hastaneye götürmeyi kabul ettiler.

Güvenlik şefi kabul etmiş olmalıydı çünkü Jordan’ın annesinden telefon almamın üzerinden bir saat geçmeden, zırhlı siyah bir *Suburban* ile Manhattan’a doğru hızla gidiyorduk. Shadow arka koltukta yanımda kıvrılmış uyuyordu.

Tüm bu süre boyunca düşüncelerim karmakarışıktı. Rahatlama, endişenin yanında yerini almıştı ve duygularımı bir savaş alanına çevirmişti.

Jordan’ın uyanmış olmasına çok sevinmiştim ama dün geceki olay hâlâ zihnimde tazeydi. İnsanlar bunu görebilir miy-

di? Hastaneye girdiğimde, ailesi tenimi lekeleyen sadakatsizlik izini fark eder miydi? Ölümün eşiğinden dönmüşken ona anlaşmamızı bozmak istediğimi nasıl söyleyebilirdim? Eğer söyleyeceksem bunu hemen mi yapmalıydım, yoksa beklemeli miydim?

Peki Vuk, arkadaşının bilincinin açıldığını biliyor muydu? Acaba çoktan Jordan'ın yanında, benim gelmemi mi bekliyordu? Yoksa acil durumu o kadar ciddiye ki, ortadan tamamen mi kaybolmuştu?

Zihnim, ardı arkası kesilmeyen varsayımsal sorularla dolup taştı. Vuk'a mesaj atmak istedim ancak aşırı yüklenmiş beynim daha fazla bilgiyi kaldıramayacak durumdaydı.

Kafamın arkasında donuk bir ağrı belirdi. Gözlerimi kapattım ve kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım.

Bir. İki. Üç.

New York şehrinin sınırlarından içeri girdiğimizde, çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeyi başarmıştım. Varsayımlar üzerinde düşünerek kendimi perişan etmemin bir anlamı yoktu. Şu anda önemli olan Jordan'dı. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Hastaneye ulaştık. Jake arabayı park ederken Peter bana Jordan'ın odasına kadar eşlik etti. Ben, Jordan'ın babasıyla selamlaşırken o saygılı bir mesafede kaldı. Babası koridorda duruyordu, gömleği buruşmuştu ve saçları dağınıktı. Yorgunluk yüzüne yansımıştı.

“O nasıl?” diye sordum sessizce. Richard Ford'la sadece birkaç kez kalabalık ortamlarda karşılaşmıştım. Yıllar önce Jordan'ın annesinden boşanmıştı ve zamanının çoğunu İskoçya'da golf oynayarak veya Karayipler'de yelken yaparak geçiriyordu.

“Beklenebileceği kadar iyi,” dedi Richard. “Margot şu anda onun yanında.” Margot, Jordan'ın annesiydi.

KISKANÇLIK KRALI

“Orla nerede?” Büyükannesinin de burada olmamasına şaşırımtım. Annesi bir dizi sevgilisiyle meşgulken ve babası dünyayı dolaşırken Jordan’ı aslında o büyütmişti.

“Jordan uyandığında buradaydı ama kendini çok fazla yormaması gerekiyor.” Richard ellerini ceplerine soktu. “Cuma günü düşmüş. Onu koridorun sonundaki bir odaya yerleştirdik.”

Suçluluk duygum iyice arttı. Jordan’ın ailesiyle yakın değildim ama Jordan onları önemsiyordu ve ben de onu önemsiyordum. Mantıken Fordlar bana söylemediği sürece büyükannesinin düştüğünü bilemezdim ve söylememişlerdi. Yine de cuma günü Orla hastanedeyken *Pictionary* oynadığım için suçlu hissetmekten kendimi alamadım.

Kapı açıldı ve Margot dışarı çıktı.

Soğuk bir selamlaşmanın ardından onun yanından geçip Jordan’ın yanına girdim.

Annesi beni en az seven Ford’du. Nedenini bilmiyordum ama bu his karşılıklıydı. Donmuş bir kirpi kadar sıcak ve sevimli biriydi.

Genel olarak ilgisiz olmalarına rağmen Ford ailesi oğulları için en iyi iyileşme odasını tutmuştu. Son teknoloji televizyonu ve şık dekoruyla hastane odasından çok otele benziyordu. Fakat bu lüks detayları görmezlikten gelip bana gülümseyen adama odaklandım. Zayıf bir gülümsemeydi, yine de bir gülümsemeydi.

“Selam, YM,” dedi Jordan.

“Sana bunun sevimli bir lakap olmadığını söylemiştim.” Yatağının yanına yaklaştım, ne kadar solgun ve zayıf göründüğünü fark edince kalbim sıkıştı. Ancak hayattaydı, bilinci açıktı ve mantıklı konuşuyordu. Önemli olan da buydu. “Eğer sevimli olduğunu düşünüyorsan, doktoru çağırıp beynini kontrol ettireceğim.”

ANA HUANG

Gölüşü ciğerlerini hırıldattı. Öksürdükten sonra ekledi. “Annem Washington’da olduğunu söyledi. Aynı gün aceleyle geri dönmene gerek yoktu. Ben hayattayım, ölmüyorum.”

“Tabii ki geri döndüm.” Elini sıktım. “Başka ne yapacağımı sandın? Sen hastanede tek başına gündüz kuşağını izlerken ben de ailemin evinde tembellik mi edecektim?”

“Gündüz kuşağından nefret ederim.”

“Aynen öyle.”

Jordan tekrar güldü ama sesi ciddi ifadesinin altında kısa sürede kayboldu. “Nasılsın?”

“İyiyim.” *Senin burada olduğunu düşünürsek, olması gerekenden daha iyiyim.* Boğazımdaki düğümü yuttum. “Bu soruyu ben sana sormalıyım. Yaşananlardan sonra kilisede seni gördüğümde düşündüm ki...”

“Biliyorum. Ben de öyle,” dedi sessizce. Elimi bırakıp yüzünü sıvazladı. “Ne çılgın bir gündü. Bir tür çete savaşının ters gittiğini duydum?”

“Öyle bir şey.”

Jordan, Vuk’a onlara ödeme yapması için para ödünç verdiyse Kardeşlik’i biliyor olmalıydı. Yine de *ne kadar* bildiğinden emin değildim. Bu benim sırrım değildi, o yüzden düzeltmeye kalkışmak bana düşmezdi. Gerçeği açıklamak ya da saklamak Vuk’a kalmıştı.

“Dünyadaki onca düğün arasında bizimki olmak zorundaydı,” dedi keyifsiz bir şekilde. “Bu evrenin bir işareti değilse, neyin işareti olduğunu bilmiyorum.”

Gerçekten de öyleydi. Fazla batıl inançlı biri değildim ama nişanlığımın düğün töreninde neredeyse ölmesi kişisel olarak beni çok etkilemişti.

Nişan yüzüğüm floresan ışıkların altında parıltıyordu. Ev-

KISKANÇLIK KRALI

den çıkmadan önce tekrar takmayı hatırlamıştım ve yüzüğün ağırlığı parmağıma bağlanmış bir düzine kaya gibi hissettiriyordu.

Jordan yeni uyanmışken onu zor bir konuda konuşmaya zorlamamalıydım ama kararımı vermişken konuyu uzatmak da adil değildi. Pratiklik adına düğün öncesi duygularımı bir kenara itmiştim ve bakın bu bizi nereye getirmişti.

Törene devam etmek yerine kalbimin sèsini dinleyip düğünü iptal etseydim, kilisede olmazdık ve Jordan da vurulmazdı.

Midem beton çamuru gibi ağırlaşmıştı. Giderek artan gerginliğimi bir kenara bırakarak önümdeki göreve odaklandım. “Aslında hazır bu konuyu açmışken sana söylemem gereken bir şey var.”

“Bekle. Önce ben başlayayım. Lütfen.” Jordan derin bir nefes aldı. “Bu konuşmayı daha sonra, hastaneden çıktıktan ve daha fazla zamanımız olduğunda yapmayı umuyordum... Fakat biz birbirimize karşı her zaman dürüst olduk, değil mi?”

Çamur, granit gibi sertleşti. “Evet.” Zayıf bir şekilde gülümsemeyi başardım. *Kesinlikle cehenneme gideceğim.*

“Pekâlâ.” Yine öksürdü. “Anlaşmamızı neredeyse iki yıl önce yaptık. O zamanlar, yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. İkimiz de istediğimizi elde edecektik. Zaten arkadaş olduğumuz için evlilik o kadar da kötü görünmüyordu. Hem insanlar sonunda bana ne zaman evleneceğimi sormayı bırakacaktı. Sanki bir oda arkadaşı edinmek gibi olacağını düşünmüştüm, anlarsın ya? Kesinlikle yapılabilir bir şeydi. Oysa düğün yaklaştıkça ben daha çok... bilmiyorum. Kararsızlığa değil ama *şüpheye* düştüm. Küçük şüpheler. Kolayca göz ardı edilebilecek türden. Beş yıl boyunca âşıkmiş gibi davranmam kimin umurunda olurdu ki? Çevremizdeki insanlar bunu sürekli yapıyor. Ailem beni *gerçekten* tanımıyorsa, ne fark eder?

ANA HUANG

Zaten fazla yanımda değiller. Sonra tören öncesinde neredeyse her şeyi yeniden düşünmeme neden olacak bir olay yaşandı ama ben vazgeçmedim. Gurur, ego ve itibar yüzünden. Her neyse.” Bu seferki kahkahası acı bir tona bürünmüştü. “Bir saat sonra vuruldum. Dediğim gibi evren ince davranmaz. En başından beri içgüdülerimi dinlemeliydim.”

Sözleri beynimde dönüp duruyordu. Kulağa şey gibi geliyordu... Ama hayır, yapamazdı... Peki ya...

“Ne demek istiyorsun?” Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Jordan yutkundu. “Diyorum ki, anlaşmamızı iptal etmek istiyorum.”

Nefesim bir anda kesildi ve başım dönmeye başladı.

“Seni böyle zor durumda bıraktığım için özür dilerim.” Gözleri benimkilere yalvarırcasına bakıyordu. “Yine de sana zamanın için ödeme yapacağım. Hiç evlenmedik ancak son on sekiz ay boyunca benim nişanlımımsı gibi davrandın. Bu benim için çok şey ifade ediyor. Beş milyon veremem, o kadar nakit param yok ama en azından bir milyon. Umarım bu...”

“Jordan.” Elimi omzuna koyarak konuşmasını yarıda kes-tim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlayıp hastanenin ortasında sevinçten dans etmeye başlayacağını sandım. “Dur. Sana kızgın değilim ve bana hiçbir borcun yok. Aslında ben... Şey, ben de bu anlaşmayı sonlandırmak istediğimi söyleyecektim.”

Ağzı açık kaldı. “Ciddi misin?”

Başımla onayladım.

“Siktir.” Yastığına geri yığıldı. “Önce senin başlamana izin vermeliydim, o zaman bu konuşmayı yapmam gerekmezdi. Ben...” Bir öksürükle cümlesi yarıda kesildi. “Bütün bunlardan sonra biraz su içmem gerekiyor.”

Boğazımdan bir kıkırtı yükseldi. Bastırmaya çalıştım ama bir kez başladı mı durdurmak imkânsızdı. Kahkaha patlaması

KISKANÇLIK KRALI

halinde dışarı çıktı ve şaşkınlık dolu kısacık bir anın ardından Jordan da gülmeye başladı.

Gülmekten ikiye katlandım, gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırmıştı. Jordan'ın şiddetle sarsılan omuzları yatağı gıcırdatıyordu. Zihnimdeki kara bulut nihayet dağılırken odada rahatlamamızın sesi yankılanıyordu.

Beaumont ve Kardeşlik gibi diğer sorunlar kenarda bekliyordu ama şimdilik bu anın tadını çıkarmaya karar verdim.

Kahkahalarımız sonunda kesildiğinde odadaki mini buzdolabından Jordan'a bir şişe su getirdim ve sonraki adımlarımızı düşünmeye çalıştım. "Ayrılığımızı" duyurma konusunda çok endişeli değildim. Düğün saldırısı bize ayrılmak için bir fırsat vermişti ve Sloane'la Fordların halkla ilişkiler ekibi ayrintıları halledebilirdi.

Ben asıl Jordan için doğacak somut sonuçlar konusunda endişeliydim. "Mirasın ne olacak?" diye sordum.

Belirsizlik Jordan'ın keyfinin geri kalamını yuttu. "Bilmiyorum ama neredeyse ölüyordum, Ayana. Bu bir erkeğin önceliklerini yeniden değerlendirmesine neden oluyor. Kurşun bana isabet ettiğinde, bilincimi kaybetmeden hemen önce para hakkında düşünmüyordum. Yaşadığım hayatı ve pişmanlıklarımı düşünüyordum. Aileme gerçeği söylemeden ölecektim. Bu benim en büyük pişmanlığımıydı." Jordan'ın dudakları gerildi. "Büyükannem iyi değil. Yani bir süredir iyi değil ama umarım ayrılığımız onu daha erken mezara göndermez."

Eğilip elini tekrar sıktım. Daha fazla yardım edebilmeyi dilerdim ancak bu Jordan'ın mücadelesiydi. Bununla kendi başına yüzleşmek zorundaydı.

"Dürüstlüğe çok değer veriyor, bu kesin. Fakat benim hakkımdaki... gerçeği ya da önceki anlaşmamızı öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. "En kötü ihtimalle beni mirasından mahrum bırakır, bu da ölmek

ANA HUANG

kadar kötü bir şey değil. Şirketi kaybetmek paradan daha çok acı verir ama en azından artık gerçek kimliğimi saklamak zorunda kalmam.”

“Onu henüz göz ardı etme. Büyükannen makul bir kadın. Seni şaşırtabilir.” Orla Ford birçok şeydi ama dar görüşlü değildi.

“Belki.” Jordan beni keskin bir bakışla süzdü. “Peki ya sen? Anlaşmayı sonlandırmak istemenin sebebi ne?”

“Eee, şey...” Vuk ve benim birlikte olmamızı umursamayacaktı. Yine de o burada bilinçsiz bir şekilde yatarken bizim oynadığımızı söylemek bana çok uygunsuz gelmişti.

“Vuk yüzünden, değil mi?”

Bir hafta süren komadan, sadece birkaç saat önce uyanan birine göre şaşırtıcı derecede iyi gözlem yapıyordu.

Sanırım ondan düğünü iptal etmesini istediği için Vuk’un bana karşı hisleri olduğunu biliyordu. Fakat bu hislerin karşılık bulup bulmadığını bilmiyordu. Yani şimdiye kadar...

“Evet,” diye itiraf ettim. “Törenden önce tartıştığınızı bana anlattı ve Washington’da benimle birlikteydi. Bu sabah acil bir iş için ayrıldı ama biz... yani...”

“Sorun değil,” dedi Jordan. “Bana anlatmana gerek yok. Biliyorum. Yüzünden okunuyor.”

“Üzgünüm,” dedim kederle. “Sen ve ben gerçekten çıkmıyor olsak bile senin arkandan iş çevirmemiz yanlıştı. Bu tören öncesinde bir kez oldu. Ekim başında. Ve ayrıca... bu hafta sonu. Anlaşmamızı resmi olarak sonlandırmadan önce.” Utanç duygusu yanaklarımı yakıyordu.

“Detayları bilmeme gerek yok ama gizli kaldığı sürece evliliğimizde ilişkilerin serbest olduğunu söylemiştik,” dedi Jordan kuru bir ses tonuyla. “İkinizin arasında olanlar da bunun bir tekrarıydı. Kabul ediyorum, yakın bir arkadaşımınla birlikte olman biraz tuhaf olurdu. İşleri iyice karmaşık hale getirirdi

KISKANÇLIK KRALI

fakat yaptıklarınızdan dolayı ikinize de kızgın değilim. Sadece daha önce söylememiş olmanız beni daha çok üzdü.” Başını iki yana salladı. “Tabii ben de şüphelerimi kendime sakladım, yani ikimizin de sırları vardı.”

“Sanırım öyle.” Hüzünle gülümsedim. Başından beri dürüst olmamız gerekirken çok fazla zaman kaybetmiştik, ne yazık ki bazı şeyler ancak geriye dönüp bakınca netleşiyordu. “Umarım artık hepsi geride kalmıştır.”

“Umarım.” Jordan’ın enerjisi azalıyordu. Gözleri kapanıyor, nefesi zayıflıyordu. Bilincini yeniden kazandıktan kısa bir süre sonra bu kadar çok şey yaşaması zordu. Buna rağmen onu tekrar yatırmaya çalıştığımda eliyle beni uzaklaştırdı. “Vuk’la ilgili. O mükemmel biri değil ama birine değer verdiğinde, *gerçekten* değer verdiğinde onun için dünyanın sonuna kadar gider. Bir dahaki sefere seni kızdırdığında bunu unutma çünkü bu kesinlikle olacak.”

Boğazımdan canlı bir kahkaha yükseldi. “Ah, biliyorum. Güven bana.” Telefonuma baktım. Henüz yeni mesaj ya da arama yoktu. “Uyandığını biliyor mu?”

“Kim bilir? Annem onu aradığını söyledi ama direkt sesli mesaja düşmüş. Piç kurusu.” Jordan iç geçirdi. “Ölümden döndüm ve beni ‘hoş geldin’ balonuyla karşılama nezaketini bile göstermedi.”

“Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, o daha çok bir şişe votka getirecek türde biridir.”

“Doğru.” Jordan’ın gözleri, açık tutmakta zorlanıyormuş gibi titreşti.

Gitme vaktim gelmişti.

“Biraz dinlen. Sonra konuşuruz.” Parmağımdaki elmas yüzüğü çıkardım ve nazikçe avucuna koydum. Ben eğilip yanağına öpücük kondururken o da elimi avucuyla kavradı. “Senin nişanlın olmak benim için bir zevkti, Jordan Ford.”

ANA HUANG

Gülümsemesi uzun dostluğumuzun tüm nostaljisini yansı-
tıyordu. “Benim için de öyle, Ayana Kidane.”

Odanın kapısından çıktığımda ailesi çoktan gitmişti.

Asansörle lobiye indim ve güneşin altına çıktım. Yıllardır
hissetmediğim kadar hafif hissediyordum.

Dexter, Kemik Adam olarak da biliniyordu. Yaşı kırk bir-di. Ellinin üzerinde kişiyi öldürmüştü, bu da onu Kardeşlik'in en üretken katillerinden biri yapıyordu.

Yıllar boyunca fazla değişmemişti. Aynı gözler, aynı göz-lük ve aynı boktan tavırlarla bana sırtıyordu.

"Markovic." Yumuşak, neredeyse tiz sesi aldatıcı bir şekil-de nazikti. "Görüyorum ki hâlâ hayattasın. Ne yazık."

Yemi görmezlikten gelip masaya doğru yürüdüm. Ahşap yüzeyin üzerinde bir dizi alet parlıyordu. Penseyi seçtim, baş-langıç için kolay bir şeydi.

Döndüğümde Dexter'in yüzü sakindi ama gözlerinin bir anlığına da olsa masaya kaydığını yakalamıştım.

Her bir aletin ne işe yaradığını çok iyi biliyordu. Kemik Adam lakabını boşuna almamıştı.

Çoğu tetikçi temiz cinayetleri severdi. O ise müşterilerin daha... kirli işler için çağırdığı kişiydi.

"Düğün sırasında saldırmak bir hataydı," dedim yumuşak bir sesle. Ellerinden birini sandalyeden çözdüm ve hiç tered-düt etmeden penseyle başparmağının tırnağını söktüm.

Daha zayıf bir adam çılgılık atardı, kasları gerilen Dexter ise sadece dişlerini sıktı. Kan muşambanın üzerine sıçradı.

"Yıllar önce kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." İkinci tırnağı da aldım ve karşılığında bir irkilme kazandım. Seansımız sıkıcı bir başlangıç yapmıştı ama ısınma önemli-

di. “Eğer peşimden geleceksen...” Üçüncü tırnağı acı verici bir yavaşlıkla çekerken gözlerinin içine bakmak için öne eğildim. “Sakın ıskalama.”

Beşinci tırnakta ilk çığlığını attı.

Suikastçılarla ilgili şöyle bir şey vardı, av olmaya alışık değillerdi. Elbette bazıları özel kuvvetler geçmişine sahipti ve kimisi diğerlerinden daha sertti. Fakat en sonunda herkes pes ederdi. Bu sadece zaman meselesiydi.

Ne yazık ki, birlikte geçirebileceğimiz zaman sınırlıydı. Ondan ihtiyacım olan bilgiyi almak için birkaç saatim vardı ve bu da işleri hızlandırmam gerektiği anlamına geliyordu. Onunla sonsuza kadar oynayamazdım.

Neyse ki Dexter’den her zaman nefret etmiştim. Gerektiğinde ben de aşırıya kaçardım ama o şiddetin kendisinden sadece şiddet olduğu için zevk alıyordu. Profesör kılığına girmiş küçük bir psikopattı. Kardeşlik onun dürtülerini kontrol etmeseydi, ayırım gözetmeyen bir seri katil olurdu.

Eski liderlik kadrosunun ya da evime giren grubun bir parçası değildi, bu yüzden yıllar önce yaptığım temizlikten kurtulmuştu. Ancak Jordan’ı vurmuştu ve Ayana’yı da neredeyse vuruyordu. Çoktan gecikmiş olan ölüm fermanını bir hafta önce imzalamıştı.

On tırnağı da söktükten sonra penseyi bir kenara atıp işe koyuldum. Elimin altında bolca alet vardı. Onun çığlıkları ya da brandayı ıslatan kan miktarı yüzünden rahatsız olursam, sadece Jordan’ın yerde gözleri açık yatarkenki halini hayal etmem yeterliydi. Ayana’nın çığlığını duymuş, şoka girerken titrediğini hissetmiştim. Kalbine bir kurşun saplanmasına ne kadar az kaldığını düşündüğümde beni saran soğuk, metalik korkuyu tatmıştım.

Hâlâ hatırlıyordum, hissediyordum ve *sinirden köpürüyordum*.

KISKANÇLIK KRALI

Geçtiğimiz hafta, hatta belki de geçtiğimiz yıl boyunca hissettiğim suçluluk, öfke, utanç ve çaresizliğin her zerresi damarlarımda dolaşıp kana susamışlığıma karıştı.

Bu odanın dışında bir dünya yoktu. Washington uzak bir anıydı. Ayana yüzeyin üzerinde bir ışık noktasıydı, ahlaki çöküşümün derinliklerinde ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

Damarlarım zonkluyordu. Uykuda olan içimdeki canavar dışarı çıkmak için pençelerini kullanıyor; gülümsemelerin, parfümlerin ve güneşin altında geç saatlerde yapılan yürüyüşlerin anılarını paramparça ediyordu.

İşte buydu. Takım elbiselerin ve saygınlık maskesinin altında ben buydum. Düşmanlarımdan intikamımı almış ve bunun için en ufak bir pişmanlık duymamıştım.

“Bir sonraki hamle ne zaman, Dex?”

Seansımız saatler sürmüştü. Tanınmaz haldeydi, parçalanmış yüzü morluklarla kaplıydı. Birkaç dişi, tırnaklarının yanında yere saçılmıştı.

“Siktir git,” diye mırıldandı.

Demek içinde hâlâ biraz mücadele ruhu kalmıştı.

Kardeşlik’in mali durumu, güvenli evleri ve iç işleyişi hakkında bildiklerini anlatmıştı ama yakın gelecekteki planları konusunda henüz bir şey söylememişti.

“Söyle ya da söyleme. Her halükârda öleceksin. Ancak bunu nispeten hızlı bir şekilde halledebiliriz...” Matkabı bir kenara attım ve el testeresini aldım. “Ya da bunu zor yoldan halledebiliriz.”

Dexter’in nefesi panikle hızlı ve düzensiz çıkıyordu. El testeresi en sevdiği oyuncakıydı. Kullanıcılarının ne kadar yaratıcı olabileceğini çok iyi biliyordu.

Yaklaşmamı izledi, gözlerindeki meydan okuyan ışıltı

kaybolmuştu. Kardeşlik'e sonsuz sadakat yemini etmemişti, onlar sadece birer işverendi. İstedigimi vermeyi reddetmesinin sebebi gurur ve kinden başka bir şey değildi.

Neyse ki gurur ve kin, acımasız acının dişleriyle kıyaslanamazdı.

Testerinin amacına ulaşması on beş dakikadan az sürdü.

Dexter, Shepherd'ı ele verdi ve ben de söz verdiğim, nispeten hızlı ölümü ona sundum.

Silahımı kafasına dayadım ve tetiği çektim. Kızıl bir sis yüzüme sıçradı. Vücudu yere yığıldığında her şey sona ermişti.

Ortaya çıkan sessizliğin ortasında, kanla yapış yapış olmuş tenimle ayakta öylece durdum. Etrafımda en güçlü mideleri bile bulandıracak kadar kan ve vahşet yığılıydı. Oysa ben tüm bunlardan kopmuş hissediyordum.

İşte. Kardeşlik'in bunca yıldır beni rahat bırakmasının nedeni buydu.

Onlar profesyonel katillerdi ama ben bir hedefe kilitlendiğimde vahşi ve merhametsizdim.

Vücuduma adrenalin pompalanmaya devam ediyor, ölüm kokusu ciğerlerimi boğuyordu. Gitmeli ve adamlarımın bu pisliği temizlemesine izin vermeliydim ancak yapmadım.

Bedenim buradaydı, zihnim ise yüzlerce kilometre ve yıllar ötesindeydi. Tam olarak on üç yıl öncedeydi, kardeşimin ölümünden sorumlu olanları sistematik olarak avlayıp yok ettiğim zamandaydı.

Kardeşlik'in eski liderlerinin kibri, onların çöküşüne neden olmuştu. Tek bir adamın tehdit oluşturabileceğini düşünmemişlerdi, oysa intikam sıradan insanları canavara dönüştürebiliyordu. Onlarla geçirdiğim yıllarda, öldürme yöntemlerini sessizce incelemiştim ve zamanı geldiğinde bunları kendi amaçlarıma uyarlamıştım.

KISKANÇLIK KRALI

Yangından sonra saklanmış, planımı hazırlarken onların hilelerini ve yeteneklerini kullanarak kaçmayı başarmıştım. Tamamen iyileştiğimde bir yıl boyunca liderlerin izini sürmüştüm. Evime girenler sadece piyonlardı, asıl bedelini ödemesi gerekenler en tepedeki kişilerdi.

Onları evlerinde, arabalarında ve insan içine karışmak için girdikleri işyerlerinde bulmuştum. En iyilerini peşimden gönderdiklerinde onları da öldürmüştü, diğerlerinin beni avlamaktan vazgeçmesi için ölümlerinin korkunç olmasını sağlamıştım.

En sonunda liderlerin sayısı o kadar azalmıştı ki, ateşkes teklif etmişlerdi. Defteri unutacaklardı, ben de intikam kampanyamı sonlandıracaktım. İntikamımı, hatta daha fazlasını almıştım. Birbirimizin yoluna çıkmadığımız sürece, tedirgin bir barış içinde bir arada yaşayabilirdik.

Kabul etmiştim. Sonuçta amacımı gerçekleştirmiştim ve Kardeşlik'i yok etmek Lazar'ı geri getirmeyecekti. Ya onları bırakacaktım ya da hayatımın geri kalanını arkamı kollayarak geçirecektim.

Şimdi başlangıç noktasına geri dönmüştük. Onlar beni avlıyordu, ben intikam alıyordum. Yaşam ve ölüm döngüsü devam ediyordu.

Görüşüm bulanıklaşınca gözlerimi kırptırdım ve dünya yavaş yavaş parçalar halinde geri geldi.

Dexter. Depo. New York.

Cinayet pusum dağılırken aynı anda zihnim de berraklaştı.

On iki saat önce Ayana'yı kollarımda tutmuştum. Bir adamın hayatını işkenceyle sonlandıran ellerimle ona dokunmuştum. Başka bir insanı, eskiden kim olduğunu hatırlamaz hale getirip yalnızca bir kabuğa dönüştürürken *daha fazla* bilgi almak -daha fazla çılgılık duymak- için baskı yapan dudaklarımla onu öpmüştüm.

ANA HUANG

Gerçekte neler yapabileceğimi bilseydi ne derdi?

Kanın bakır kokusu yoğunlaştı. Safra boğazıma kadar yükseldi ve Dexter'ı arkamda bırakmak için aniden döndüm.

Bodrumdan çıktığımda Sean beni bekliyordu. Bruce ve Mav'ı çıkışları kontrol etmeleri için yukarı göndermiş olmalıydı.

“Her şey yolunda gitti sanırım.” Üzerime sıçramış kan lekelerini görünce irkilmemişti bile. Onun da sakladığı sırları vardı, benim yaptıklarım onu zerre kadar etkilemezdi.

Kısaca başımı salladım. Topladığım bilgileri paylaştıktan sonra Sean'dan bunların doğruluğunu teyit etmesini istedim. Dexter'ın bana yanlış bilgi vermiş olma ihtimali çok düşüktü, bilgilerin çoğu Roman'ın söyledikleriyle örtüşüyordu. Örtüşmeyen detaylar ise Roman'ın bilmedikleriydi.

Hızlı hareket etmemiz gerekiyordu. Dexter'a göre Shepherd'ın grubu ay sonuna kadar başka bir suikast planlıyordu. Bu sefer tanık ya da halka açık etkinlikler olmayacaktı, hedef doğrudan ben olacaktım. Bildiği tek şey buydu.

Ona inanmıştım. Shepherd tüm stratejisini astlarıyla paylaşmazdı. Neyse ki Dexter bana ana komuta merkezinin ve silah deposunun yerini vermişti. Bunları önceden yok edersek, hatta daha iyisi Shepherd'ı öldürürsek Kardeşlik'in iç savaşını sona erdirebilir ve peşimi bırakmalarını sağlayabilirdik.

“İstihbaratı tekrar kontrol edip birini komuta merkezini keşfe göndereceğim,” dedi Sean. “Ama zaten elimiz kolumuz bağlı, üstelik bu tüm kaynaklarımızı tüketecek. Shepherd'ı yakalayana kadar Emmanuelle operasyonunu durdurmamızı ister misin?”

Beaumont Ajansı'nın başkanını takip etmeye devam etmiştim ama aylarca süren takipten hiçbir sonuç çıkmamıştı. İçgüdülerim onu göz ardı etmemem gerektiğini söylüyordu, orada bir şeyler vardı ama henüz parçaları bir araya getiremi-

KISKANÇLIK KRALI

yordum. Koşullar göz önüne alındığında, önceliklerimi belirlemem gerekiyordu.

Tekrar başımı salladım ve Sean'a kaynaklarımızı birleştirmesi için yeşil ışık yaktım.

Onu, Mav'ı ve Bruce'u Dexter'ın cesedinden kurtulmakla görevlendirirken banyoda temizlenip üstümü değiştirdim ve eski kıyafetlerimi yakma fırınına attım. Fazla bir şey değildi ama en azından artık bir korku filmi setinden çıkmış gibi görünmüyordum.

Telefonumu açmadan önce depodan yarım saat uzaklaşana kadar bekledim. Ekranım cevapsız aramalar ve mesajlarla doluydu.

Kalbim durdu. İlk başta Ayana'ya bir şey olduğunu ya da Jordan'ın öldüğünü sandım. Fakat mesajları hızlıca taradığımda durumun hiç de öyle olmadığını anladım.

Soğuk bir hava dalgası ciğerlerimi yaktı.

Uyanmıştı.

Benim yüzümden ölmemişti.

Uyanmıştı.

Hastaneye vardığımda Jordan uyuyordu, bu yüzden gözleri nihayet açılana dek onun yanında bekledim. Hemşireler kim olduğumu ve her yıl hastaneye ne kadar bağış yaptığımı öğrenene kadar itiraz etmişlerdi. Ardından beni rahat bırakmışlardı.

Neyse ki Jordan da kısa süre sonra uyandı, böylece bütün gün boyunca rahatsız bir plastik sandalyenin tepesinden ona bakmak zorunda kalmadım.

Kızarmış gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Tanrım,” diye mırıldandı. “Çok ürkütücü, değil mi? Beni özlediğini biliyorum ama kahrolası *Edward Cullen* gibi uyurken beni izlemene gerek yok.”

Göğsümdeki rahatlamayı görmezlikten gelerek homurdandım. ***Uyandığın anda saçmalamaya başlıyorsun. Tipik.***

“Sen nereden bileceksin ki? Uyandığımda burada değildin,” diye karşılık verdi. “Saatler oldu. Siktirip gittiğini ve beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım.”

Hiç kimse sana aşırı derecede ilgi manyağı olduğunu söyledi mi?

“Evet. Sen.”

Bir süre birbirimize gergin bir şekilde baktık, sonra sırtmaya başladık. Eh, aslında o sırtıyor, ben gülümsüyordum.

Öne eğilerek ona sarıldım, yıllardır ilk kez bunu yapıyor-

KISKANÇLIK KRALI

dum. Doğası gereği sarılmayı seven biri değildim ama onu tekrar formunda görmek çok iyi gelmişti.

Burada olduğum süre boyunca kalp monitörü düzenli bir *bip* sesi çıkarmıştı ama Jordan o koca ağzını açana kadar onun gerçekten ölmediğine ikna olmamıştım.

Geri çekilmeden önce sırtına son bir kez vurdum. Gülümsemem kayboldu. Esprili sözlerine rağmen, hastanede geçirdiği bir haftadan -benim yüzümden burada geçirdiği bir haftadan- sonra rengi solmuş ve zayıflamıştı.

Vurulmasına neden olmuş ve o baygınken nişanlısıyla yatmıştım. Anlaşmalı bir nişan olsun ya da olmasın, yine de berbat bir şeydi.

Cehennemde çürüyecektim. Bu zaten belliydi ama son zamanlardaki davranışlarım beni gerçekten zor durumda bırakmıştı.

Son konuşmamızın ağırlığı aramızda balon gibi şişiyordu. İkimiz de söylemememiz gereken şeyler söylemiştik ancak aradan geçen zaman ve ölümle burun buruna gelme deneyimi öfkemizin keskin kenarlarını yumuşatmıştı.

İyi olduğuna sevindim. Kaçınılmaz konuya geçmeden önce bariz olanla yetindim.

“Ben de.” Jordan belli belirsiz gülümsedi. “Doktorlar bir süre durumun kritik olduğunu söylediler fakat benden o kadar kolay kurtulamazsın.” Tereddüt etti. “Saldırganlara ne oldu?”

Onların icabına baktım.

Jordan, Kardeşlik hakkında genel bilgiye sahipti. Üniversitede neden paraya ihtiyacım olduğunu açıklamak için ona yeterince bilgi vermiştim. Yine de onların yaptıklarının tam boyutunu veya benim onlarla olan ilişkiyi hiç öğrenmemişti.

Böyle de kalmasını planlıyordum. Onu hayatımın karanlık tarafına sürüklemek istemiyordum.

“Onların icabına baktın,” diye tekrarladı. “Nasıl olduğunu bilmek ister miyim?”

Omuz silktim.

“Tamam.” Yüzündeki ifadeye bakılırsa şüpheleri vardı ama bunu doğrulamak istemiyordu. “Bu sabah Ayana uğradı. Bana ikinizden bahsetti.”

Gözlerim onunkilere kaydı.

“Merak etme. Kızgın falan değilim,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Uzun uzun konuştuk. Bunun... yardımı oldu, o yüzden sana da ona söylediğim şeyi söyleyeceğim. Vurulmak önceliklerimi yeniden değerlendirmemi sağladı. Ölüm riski olmasaydı, herkese denemelerini tavsiye ederdim çünkü elde ettiğin netlik eşsiz.” Şakacı tonu, sonraki sözleriyle kayboldu. “Artık olmadığım biri gibi davranmak istemiyorum, Vuk. Ayrıca tören öncesinde olanların aramıza girmesini de kesinlikle istemiyorum.”

Bu sefer yüzünü buruşturan bendim. Eninde sonunda olanları konuşmak zorundaydık ama bunu anestezişiz bir kanall tedavisini beklediğim kadar bekliyordum.

“Ayana meselesi beni hazırlıksız yakaladı.” Jordan iç geçirdiğinde suçluluk duygusu içimi sızlattı. “Bana daha önce söylemeliydin, Vuk. Nişanlı olduğumuz onca ay boyunca hiçbir şey söylemedin. Tanrı aşkına, onu Kaliforniya’ya pasta tadımına götürmeye zorladım seni.”

O zamanlar bunun bir önemi yoktu. Çünkü onların birbirlerini sevdiklerini ve ona olan takıntımı görmezlikten gelecek aşabileceğimi düşünüyordum. Ne kadar aptaldım.

“Düğünden bir saat önce beni satın almaya çalışmana yetecek kadar önemliydi. Yüz yirmi milyon dolar. Bu çok büyük bir taahhüt,” diye karşılık verdi Jordan. “Benden böyle büyük bir sır sakladığın için kızgındım. Kendimi aptal gibi hissettim. Ben sizi sürekli bir araya getirmeye çalışırken...” Tekrar iç geçirerek elini ensesine götürdü. “Neyse, artık önemi yok. Gerçek ortaya çıktı. Asıl soru, şimdi ne olacak?”

KISKANÇLIK KRALI

Göğsüme bir kaya oturdu.

Artık rol yapmak istemediğini söylemişti. Bu demek oluyordu ki... Umut etmeye cesaret edemiyordum.

“Seni merakta bırakmak istiyorum ama siktir et.” Jordan yatağının yanındaki çekmecedен bir şey çıkardı. Elini açtığında avucunda tanıdık bir elmas parıldıyordu. “Ayana’yla ilişkiimi bitirdim. Resmen.”

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Göğsümdeki o kaya çökerken beraberinde ağır bir korku ve endişe topunu da sürükleyip götürdü.

Ayana’yla ilişkisini bitirmişti. Nişan yoktu. Düğün yoktu. Jordan’ın arkasından gizlice görüşmek yoktu. İkisi de bekârdı ve özgürdü.

Oturuyor olmasaydım, kahrolası *Mary Poppins* gibi tavana uçmuş olabilirdim.

“Bunun olacağı belliydi. Anlaşmayı çok uzun zaman önce yapmıştık ama tören günü geldiğinde ikimiz de pek istekli değildik. Sadece bu sahte ilişkiye, töreni son anda iptal edemeyecek kadar fazla yatırım yapmıştık,” dedi Jordan. “Egomun da buna engel olduğunu itiraf ediyorum. Kimse bir hayırseverlik vakası gibi hissetmek istemez ve sanki beni uzaklaştırmak için önüme para atıyormuşsun gibi hissettim. Benim için çok önemli olan bir miktar, senin için hiçbir şey değildi.”

Suçluluk duygusu beni tekrar gerçekliğe döndürdü.

Niyetim bu değildi ama konuşmamız sırasında pek de incelikli davranmadığımı biliyorum. Tereddüt ettim. Törenden birkaç hafta önce Ayana’dan düğünü iptal etmesini istedim. O reddetti. Son dakikaya kadar, ikinizin de isteklerine saygı duyup bunu kabullenebileceğimi düşündüm. Onun başka biriyle evlendiğini görmek beni içten içe öldürmeyecekmiş gibi davranmayı düşündüm. Ancak yapamadım. Törenin başlamasına bir saat kala paniğe kapıldım ve sen bana an-

laşmadan bahsettiğinde, açık bir çıkış yolu gördüğümü sandım. Düşünü durdurmadan başka hiçbir şey düşünmüyordum. Bu benim hatamdı. Özür dilerim.

Duygularımı paylaşmak veya özür dilemek konusunda çok iyi değildim. Ne istersem onu yapardım ve kimse bana bir şey söylemeye cesaret edemezdi.

Ancak Jordan ve Ayana'yla olan bu durum farklıydı. İkisi de benden daha fazlasını hak ediyordu.

“Tanrım.” Jordan bana hayretle baktı. “Sanırım seni hiç bu kadar çok kelimeyi aynı anda söylerken görmemiştim. Üniversitede bile.”

Güldüm. Buna alışma. Neredeyse bu yılın kelime kotasını doldurdum.

“Neyse ki yıl neredeyse bitmek üzere, değil mi?” Hafifçe gülümsedi. “Özrün için teşekkür ederim ve kabul ediyorum. Ben de egomun eylemlerimi yönlendirmesine izin verdiğim için üzgünüm. Düşüne devam edilmesi için zorlamamalıydım. Hiçbirimiz için adil değildi. Pekâlâ.” Jordan boğazını temizledi. “İkimiz de özür dilediğimize göre artık uzun uzun konuşmaya gerek yok, değil mi? Aramız iyi mi?”

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. ***Evet, o yüzüğü ortadan kaldırdığın sürece. O lanet şeyi bir daha görmek istemiyorum.***

“Hey, bu ‘lanet şey’ bir servet tuttu.” Yine de Jordan dediğimi yaptı.

Eve ne zaman gidiyorsun?

“Doktorlar birkaç gün beni gözlem altında tutmak istiyor. Ondan sonra buradan çıkacağım.” Kapıya bakarken yüzü gölgelendi. “Eve gidince aileme her şeyi anlatacağım. Ödüm patlıyor ama neredeyse ölecek olduğumu düşünürsek belki bana karşı yumuşak davranırlar. En çok büyükannem için endişeleniyorum. Cuma günü düşmüş. Üstelik bu, teşhisine

KISKANÇLIK KRALI

ek olarak yaşanmış. Umarım konuşmamız durumu daha da kötüleştirmez.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bu tür konularda tecrübem yoktu. Endişelendiğimde kendimi eve kapatıp dünyadan uzaklaşmayı severdim. Jordan’ın istediğinin bu olduğunu sanmıyordum.

Sonunda her şey yoluna girecek. Ne aptalca bir klişeydi ama insanlar bunu duymayı seviyordu.

Jordan bana baktı. “Vuk Markovic’ten teselli sözleri mi?” diye şaka yaptı. “Ayana’nın etkisi, sanırım.”

Benden alabileceğin tek şey bu. Daha fazla konuşmak mı istiyorsun? Gerçek bir terapist bul.

“Sen tam bir pisliksin,” dedi Jordan gülerek.

Hemşire ziyaret saatinin bittiğini söylemeye gelene kadar bir süre daha sohbet ettik.

Rahatlamış bir şekilde oradan ayrıldım. O iyiydi, biz de iyiydik.

Yıllardır, Jordan’la geçmişimiz dışında fazla ortak noktamız olmadığını düşünmüştüm. Şimdiye dek önemli bir ortak özelliğimiz olduğunu fark etmemiştim. *Sadakat.* Ayana meselesi göz önüne alındığında, o benden daha sadıktı ve bunu hafife almıştım. Bir daha böyle yapmayacaktım.

Jordan’ı ziyaret etmeden önce temizlenmiş olsam da eve döndüğümde gerçek bir duş aldım. O sabahki olayların izlerini silmeye kararlı bir halde kendimi iyice ovdum. Dexter hak ettiğini bulmuştu ancak yaptığım şeyden zevk aldığımı söyleyemezdim.

Sadece tamamen temizlenip yeni kıyafetler giydikten sonra Ayana’yı aradım.

İkinci çalışta telefonu açtı. “Selam.” Sıcak sesi göğsüme işledi. “İşindeki acil durumu hallettin mi?”

ANA HUANG

“Çoğunlukla.” Masama oturdum ve karanlık bilgisayar ekranına baktım. “Az önce Jordan’ı ziyaretten döndüm. İkizinin ayrıldığını söyledi.”

Duyulabilir bir nefes kesintisi oldu. Ardından temkinli bir, “Öyle,” cevabı geldi.

“İyi.” Tek bir kelime, bir dünya dolusu duyguyu kapsıyordu.

Ayana şehre geri dönmüştü. Bu durum beni pek mutlu etmemişti -Kardeşlik’teki gelişmeler göz önüne alındığında, biraz fazla yakındaydı- ancak o ve Jordan ayrılmışlardı. Bu da birlikte olmamız için hiçbir engel kalmadığı anlamına geliyordu.

Kardeşlik hakkındaki endişelerim, şu anda onun dairesine gitmemi engelleyen tek şeydi. Bir günden az bir süredir ayrıldık ve onu şimdiden özlemiştim. Bu çok acınasıydı.

Ne yazık ki önce Shepherd’la ilgilenmem gerekiyordu. O ortadan kalktıktan sonra Ayana’yla olmak için tüm zamanımı kullanabiliirdim.

“Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu projeyle ilgili bazı işleri halletmem gerekiyor,” dedim usulca. “Ama hâlâ ateş etme dersi almak istiyorsan, cuma günü Valhalla Kulüp’te buluşalım. Saat altıda. Rahat bir şeyler giy.”

“O zaman bu bir randevu.” Ayana duraksadı. “Yani, demek istediğim...”

“Bir randevu.”

Telefonun diğer ucunda gülümsediğini neredeyse duyabiliyordum. “O zaman işin olduğu için seni daha fazla alıkoyamayayım. Cuma günü görüşürüz. İyi geceler.”

Damarlarıma garip bir sıcaklık yayıldı. “İyi geceler, srce.”

KISKANÇLIK KRALI

Ayana'yla yaptığım telefon görüşmesi, iş moduna geçmeden önceki son huzur dolu anımdı.

Sean'ın, Dexter'in verdiği bilgiyi doğrulaması sekiz saat-ten az sürmüştü. Sınırlı zaman ve kaynaklarımızla mümkün olduğunca hızlı, çevik ve etkili bir strateji oluşturup hazırlamak için on iki saat daha harcadık.

İdeal bir dünyada, seçkin suikastçılara karşı bir saldırı gerçekleştirmek için iki günden fazla vaktimiz olurdu. Ne yazık ki Dexter'ı yakalamak, elimizdeki kozları ortaya çıkarmıştı. Shepherd korkmuştu ve eğer hemen harekete geçmezsek, onu yakalayamadan yeraltına kaçacaktı.

Bu işi gereğinden fazla uzatmayacaktım. Kardeşlik sorununun sonsuza dek arkamda bırakmak istiyordum. Shepherd öldükten sonra Roman da askerleri toplayıp diğer grubu ortadan kaldıracaktı. Zaten planı hazırdı, sadece bunu gerçekleştirmek için benim kaynaklarıma ihtiyacı vardı. Bu gerçekleştiğinde, Kardeşlik'i kontrol altına alacaktı. Örgütün bir daha peşimden gelmemesi için kan yemini edeceğini söylemişti.

Plan, doğası gereği güvenilmez olan birine büyük ölçüde güvenmeyi gerektiriyordu. Ne yazık ki daha iyi bir seçeneğim yoktu. Ya Roman'a ayak uyduracaktım ya da sürekli arkamı kollayıp kim bilir ne kadar sürecek bir savaşta Kardeşlik'e karşı savaşıacaktım. Eski kurallarını çiğneyip sivillere saldır-maya başladıkları için bunun olmasına izin veremezdim.

Kullanıcı 02: *Beş dakika kaldı.*

Roman'ın şifreli mesajı kalp atışlarımı hızlandırdı. Sean'a başımı salladım, o da ekibin geri kalanına hazır olmalarını söyledi.

Çarşamba gecesi idi. Harekât günündeydik. Ekibimde ben hariç on iki kişi vardı. Bunların yarısı benimle buradaydı. Biz

ANA HUANG

A Takımıydık. B Takımı, desteğe ihtiyacımız olması ihtimaline karşı beş dakikadan az bir mesafede bekliyordu.

Shepherd'ın ana güvenli evi, şehirden arabayla yaklaşık kırk dakika uzaklıkta, Jersey'deki bir çıkmaz sokağın sonunda bulunuyordu. Keşif ekibim pazartesi gününden beri onu gözetliyordu ve son birkaç gün içinde faaliyetlerinde artış olduğunu bildirmişti. Ekipmanlarını taşıyordu, bu da o yerleşkeyi terk etmeden önce hızlı bir şekilde harekete geçme kararımı doğruluyordu.

Sokaktaki diğer sakinleri New York'un en ünlü restoranlarından birinde ücretsiz "özel bir yemek deneyimine" davet etmesi için yerel bir aktörü anonim olarak işe almıştım. Yemek kişi başı bin doların üzerindeydi ve rezervasyon yaptırmak genellikle imkânsızdı. Aktör bunu restoranın birinci yıl dönümünü kutlamak üzere özel bir hediye olarak sunmuştu. Teklif kimsenin geri çeviremeyeceği kadar cazip olduğu için bu gece sokakta bizden başka kimse yoktu.

A takımı olarak Shepherd'ın evine en yakın yerde konuşlanmıştık. Roman saçma bir bahaneyle grup liderini güvenli evinden dışarı çıkardıktan sonra içeri girip hazırlıklarımızı yapabiliştik. Neyse ki orada başka üye yoktu.

Artık Shepherd'la Roman'ın dönmesine dakikalar kalmıştı, havada bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir gerginlik vardı. Ben, Sean, Mav ve Bruce'la birlikte aşağıdaydım. Diğerleri üst kattaydı.

Acaba evin gerçek sahipleri, oturma odasında ve yatak odalarında silahlar ve bilgisayarlarla donanmış yedi adamın beklediğini görseler ne düşünürlerdi? Muhtemelen iyi bir şey düşünmezlerdi.

Her şey plana göre giderse silahlarımızı kullanmamıza gerek kalmayacaktı, yine de hazırlıklı olmakta fayda vardı.

KISKANÇLIK KRALI

Siyah bir *SUV* sokağa girip güvenli evin önüne park etti. Gerildim. Yanımda Sean da aynı durumdaydı.

Gümüş saçlı bir adam arabadan indi. Zayıf bedeni ve sert ifadesi, gündelik kıyafetleriyle tezat oluşturunuyordu. Roman da hemen ardından indi. Evimize tek bir bakış bile atmadı.

Ekibim ve ben gölgelerde iyi saklanıyorduk. Yine de Shepherd'ın dönüp ona pusu kurmaya çalıştığımızı görmesini nefesimi tutarak bekledim.

O an hiç gelmedi.

Birlikte eve girdiler. Bilgisayar ekranlarımız canlandı, içerdeki iki adamın siyah-beyaz görüntüleriyle doldu. Ön kapıya bağladığımız zamanlayıcı geri sayıma başladı.

Beş dakika.

Shepherd ve Roman yemek odasında durdular. Sakin bir ifadeyle konuşuyorlardı. Ne yazık ki ses bağlantısı yapmaya vaktimiz olmadığından dediklerini duyamıyordum.

Dört dakika.

Roman hâlâ sakin olan yüz ifadesiyle çıkışı işaret etti ve o tarafa doğru yürüdü. Ancak Shepherd iki adım atmadan onu yakaladı.

“Siktir,” diye fısıldadı Sean.

Kalp atışlarım hızlandı. Plan, Roman'ın Shepherd'ı eve sokup patlayıcılar patlayana kadar onun orada *kalmasını* sağlamaktı. Kendisi için beş dakikalık bir zaman aralığı vardı, yoksa liderle birlikte havaya uçacaktı.

Üç dakika.

Roman, Shepherd'ın Dexter'in ortadan kaybolmasından şüphelenmesine rağmen onu ikna edebilecek kadar etkili olmalıydı. Ancak Shepherd'ın yüzünü buruşturmasına bakılırsa, Roman'ın aniden ayrılma girişimi açıkça bazı şüpheleri uyandırmıştı.

İki dakika.

ANA HUANG

Shepherd, Roman'ın kolunu bıraktı. Neredeyse takip edemeyeceğim kadar hızlı, yılan gibi bir hareketle silahını çekti ve doğrudan Roman'ın şakağına dayadı.

“Siktir.” Konuşan Mav'dı. “O pisliğin işi bitti.”

“En azından ev havaya uçarken Shepherd'ın içeride kaldığından emin oluyor,” dedi Bruce. “Bu da bir şeydir.”

Kimse cevap vermedi.

Bir dakika.

Nabzım son geri sayımla aynı hızda atıyordu. Karımkarışık duygular yüzünden midem düğümlenmişti.

Roman'ı sevmiyordum. Zorunda olmadığım sürece ona neredeyse hiç güvenmiyordum. O gün ofisimde kıl payı kurtulmasaydı, onu seve seve vururdum.

Hainler haindi ve benim tarafımda olsa bile eylemleri ağızımda kötü bir tat bırakıyordu.

Ancak Kardeşlik'e karşı mücadelemde bana çok değerli yardımlar ve bilgiler de sağlamıştı. Bencilce nedenleri var mıydı? *Evet.* Diğer yandan beni henüz yanlış yönlendirmemişti ve açıkçası bu da ondan beklediğimden fazlasıydı.

Zamanlayıcıya baktım. Otuz saniye kalmıştı.

Shepherd'ın evinin alt ve üst katlarına patlayıcılar yerleştirmek için zamanla yarışmıştık. Patlayıcıların menzili ev ve bahçenin bir kısmıyla sınırlıydı, yine de bu yarıçap içindeki herkesi yok edecek kadar güçlüydü.

Keskin nişancı veya zehir gibi daha ince seçenekleri de araştırmıştık ama bunlar daha çok şansa bağlıydı. Bazen kaba kuvvet tek çareydi.

Ekranda Roman konuşuyordu. Söyledikleri Shepherd'ın tetiği çekmesini engellemeye yetmişti. Bu bir hataydı.

Shepherd'dan daha hızlı bir hareketle Roman, diğer adamın kolunu bükerek silahı odanın diğer ucuna fırlattı.

Yirmi saniye.

KISKANÇLIK KRALI

Roman, örgüt liderine bakmaya tenezzül etmedi. Çıkışa doğru koştu. Shepherd, neredeyse vahşi bir ifadeyle onun peşinden gitti.

On saniye.

Bruce ve Mav doğruldu. Kalbim sertçe atıyordu.

Beş.

Roman kapıya neredeyse ulaştığı sırada Shepherd onu gömleğinden yakaladı. Roman'ın yüzüne panik yayıldı.

Dört.

Arkasını döndü ve tüm gücünü toplayarak dizini Shepherd'ın kasıklarına geçirdiğinde adam iki büklüm oldu.

Üç.

Roman kendini onun elinden kurtarmayı başarak kapıyı açtı.

İki.

Bahçeyi koşarak geçti ve...

BOM.

Patlama onu sokağa fırlattı. Pencereleden fişkırان alevler gece göğünü aydınlattı.

Ekibim ve ben, koruyucu işitme cihazlarıyla sese hazırlıklıydık. Ancak patlama o kadar güçlüydü ki, evi salladı ve kemiklerimi titretti.

A Takımı, olayın ardından durumu kontrol altına almak ve Shepherd'ın öldüğünden emin olmak üzere hemen gecenin karanlığına dağıldı. İçlerinden biri, isle kaplı ve sinirli görünen Roman'ı kaldırımından çekti.

Ben evin içinde kaldım. Yirmi metreden daha az bir mesafede dans eden alevlere baktım. Çok güzellerdi, bu da onları daha sinsi yapıyordu. Keskin duman kokusu, kilitli pencereleden sızarak ciğerlerime doldu.

Yanmış et. Bütün vücut. Shepherd'ın cesedi de kardeşiminki gibi mi görünecekti? Lazar kadar acı çekerek mi öl-

müştü, yoksa hak etmediği kadar hızlı ve merhametli bir ölüm mü yaşamıştı?

“Vuk.” Sean’ın alçak sesi beni düşüncelerimden çıkardı.

Yangının üzerimde yaratacağı etkiyi önceden tahmin etmişti, yine de gelmekte ısrar etmiştim. Ben de aynı şeyi yapmaya hazır olmasaydım, adamlarımın hayatlarını tehlikeye atmazdım.

Yüzümdeki ifadeyi kontrol altına alarak güvenlik şefime döndüm. Kulaklığıyla ekiple iletişim halindeydi.

“Her şey yolunda,” diye bilgilendirdi. “Shepherd evde tek başınaydı. Adamlar cesedini buldu. Ölmüş.”

Ölmüş.

Shepherd ölmüştü. Aceleyle hazırladığımız planımız bir şekilde sorunsuz gerçekleşmişti.

Tekrar pencereden dışarı baktım.

Ekibim yangını kontrol altına almıştı. Roman beklendiği gibi ortadan kaybolmuştu. İlk müdahale ekipleri bizi rahatsız etmesin diye acil telefon hatlarını kesmiş olsak da olay yerinden olabildiğince çabuk ve temiz bir şekilde ayrılmak akıllıca olacaktı.

Soruşturmacılar sonunda patlamayı incelediğinde yarı doğru bir kanıt bulacaklardı. *Düşmanları tarafından ortadan kaldırılan bir suç lideri.* Kolluk kuvvetleri, katillerin katilini adalete teslim etmek için fazla çaba sarf etmezdi. Yakında dava bir daha açılmamak üzere bir çekmecenin arkasına atılacaktı.

Shepherd ölmüştü.

Bu gerçek tekrar tekrar zihnimde dönüp duruyordu. Rahatlamayı bekledim ama omuzlarımdaki yük hiç hafiflemedi.

Roman’ın ölümle burun buruna gelmesini saymazsak, Kardeşlik’in grup liderlerinden birini bu kadar kolayca ortadan kaldırmış olmamız tatmin edici olmaktan uzaktı. *Fazla* uzaktı. B Takımı’nı bile çağırmamıştık.

KISKANÇLIK KRALI

Gerçekten bu kadar kolay mıydı? Yeni nesil aceleyle hazırlanmış bir plana kurban gidecek kadar dikkatsiz miydi?

İçeriden bir kaynağımız ve -bir nevi- sürpriz unsurumuz vardı, bu da başarımızı açıklayabilirdi.

Yine de adamlarımla birlikte son işleri halledip oradan ayrılırken sorunlarımın henüz bitmediği hissini bir türlü üzerimden atamıyordum.

Ayana

Vuk'u tekrar görebilmek için bütün hafta diken üstünde beklemiştim.

O süre zarfında alışveriş yapmış, örgü örmüş, televizyon izlemiş ve gelecek ay için bir kampanyayı reddetmişim. Emmanuelle'e sert çıktığım için bir tür misilleme yapmasını bekliyordum, oysa telefon görüşmemizden beri sessizdi. Kampanya fırsatını bana Hank göndermişti ama henüz işe dönmeye zihinsel olarak hazır değildim.

Hank üzülmüştü ancak cuma günü Valhalla Kulüp'ün kapalı atış poligonuna gittiğimde aklımdaki son şey oydu.

Tesis, yüksek riskli casus filminde görülebilecek bir yere benziyordu. Açık gri taş zeminler, Kevlar kaplı duvarlar, kabinlerdeki desibel seviyesinin düşmesi için silah seslerini aşağıya yönlendiren özel tasarım bölmelerle ayrılmış on dört adet son teknoloji hedef şeridi... Girişteki siyah bilgi formuna göre, atış poligonu ayrıca silah dumanını gideren bir hava filtreleme sistemi ve sanal gerçeklik bölümüyle de övünüyordu. *Artık bu ne anlama geliyor.*

Kaliteli ve yüksek teknolojili donanımlarına rağmen, Vuk ve ben dışında tamamen boştu. On dakika erken gelmişim ama içeri girdiğimde o çoktan beni bekliyordu.

Siyah gömlek, siyah pantolon, siyah kısa saç. Her zamanki gibi görünüyordu, buna rağmen midem sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi altüst olmuştu.

Onu Washington'dan beri görmemişim.

KISKANÇLIK KRALI

Altı gün. Bir ömür gibi gelmişti.

Beni görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Senin rahat kıyafet anlayışın bu mu?”

Ultra yumuşak kaşmir bir elbise ve diz boyu *Christian Louboutin stiletto* botlar giymeyi tercih etmiştim. Saçlarımı geriye tarayıp topuz yapmış, basit bir çift altın küpe takmıştım. Takılarımın bir şeye takılmasını istemiyordum.

Sorunu anlamayarak omuz silktim. “Topuklu ayakkabılar ve elbiselerle rahatım.”

Ergenlik çağımdan beri *stiletto* giyyordum. Artık bu ayakkabılarla maraton bile koşabilirdim.

Vuk başını iki yana salladı ama gülümsemesi bir milim genişledi.

“İşini hallettin mi?” diye sordum.

“Evet.” Ona doğru yürürken gözleri beni takip ediyordu, kalçalarım podyumdaki yürüyüşümün daha rahat bir haliyle salınıyordu. Gözlerindeki alaycı parıltı, aniden yükselen bir arzu sıcaklığıyla sönüp gitti.

“İstediğin gibi gitti mi?”

“Evet.”

“İyi.” Ona birkaç santim kala durdum. Vanilya, yumuşak odun ve hafif rom kokusu ciğerlerime doldu. Ona doğum günü için aldığım parfümü sürmüştü. Kokuyu içime çektim ve heyecanlı gülümsememi bastırdım. “Başka türlüünü beklemezdim.”

“Bunu bilmek güzel.” Gözlerinde yine keyif pırıltıları belirdi ama hafif bir özür de vardı. “Gece yarısı gizlice gittiğim için tekrar özür dilerim. Konu... acildi.”

“Sorun değil.” Biraz daha yaklaştım. Göğsüm onunkine değdiğinde nefesi kesildi. “Bunu nasıl telafi edeceğini biliyorum.”

“Öyle mi?” Gözleri kısıldı. “Nasıl?”

ANA HUANG

Öne eğildim, dudaklarım kulağını gıdıkladı. “Bana ateş etmeyi öğreterek.”

Gülüğü beni atış kabinine kadar takip etti.

Sırıttım. Onunla dalga geçmeyi seviyordum, onun gülüşünü duymayı daha da çok seviyordum.

Atış poligonuna ilk kez gittiğim için Vuk önce güvenlik prosedürlerini açıkladı ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlattı. Hedeflerin nasıl asılacağı, ne zaman mola verileceğı ve bir sorun olduğunda ne yapılacağı gibi detaylardan bahsetti. Tüm süreci anlattıktan sonra güvenlik ekipmanlarımızı giyip işe koyulduk.

Vuk arkamda durarak duruşumu düzeltti. “Yarım santim daha yukarıda tut. Sol dirseğini bük ve o tarafını hedefe doğru çevir.” Eli pürüzlü ve sıcak, talimatları soğukkanlı ve kesindi. “Aynen öyle. Güzel.”

Övgüsünün yumuşak nefesini ensemde hissettim.

Midem kasıldı. Bu kadar heyecan verici olmamalıydı ama onun yakınlığı ve vücudumu tam istediğı pozisyona getirmek için kullandığı kendinden emin, yetenekli tavırları bacaklarımın arasındaki arzuyu uyandırmıştı.

Şehvetli düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. İstedığım son şey, elimde gerçek bir silah tutarken dikkatimin dağılmasıydı.

Vuk duruşumdan memnun kalınca kenara çekildi. Tetiğı çektim ve... hedefimi ıskaladım. Bir sonrakini de ıskaladım, ondan sonrakini de. Geri tepme ve gerginliğim yüzünden, ateş etmek Nate Reynolds’ın aksiyon filmlerinde gösterdiği kadar kolay değildi.

Dürüst olmak gerekirse, hedefin bazı kısımlarına isabet ettirmiştim ama *istediğim* kısımlara değildi. Kalbini hedef alırken dizleri ve kolları delik deşik olmuştu.

Utancımдан neredeyse yarıda bırakacaktım ancak bırak-

KISKANÇLIK KRALI

mak başarısız olmaktan daha kötüydü. Bu yüzden pes etmedim. Son atışım kalbin birkaç santim yakınına isabet edene kadar devam ettim. Harika değildi, yine de dizine ateş etmekten iyiydi.

“Daha iyi.” Vuk sayısız ıskalamam boyunca şaşırtıcı derecede sabırlı olmuştu ve şimdi benim somurtmam karşısında gülümsüyordu. “Alışacaksın.”

“Umarım. Aksi takdirde, başkalarını vurmak kadar kendimi de vurma ihtimalim var,” diye mırıldandım.

Kötü performansıma rağmen, içimde küçük bir gurur dalgası hissediyordum. Aslında kimseyi vurmayı planlamıyordum -silahlar hâlâ beni geriyordu, cansız bir nesneye ateş etmekle etten ve kemikten bir insana ateş etmek arasında fark vardı- ama nasıl yapıldığını öğrenmek bile kendimi daha güvende hissetmemi sağlamıştı. Kontrolün bende olduğunu hissettirmişti.

Kardeşlik gibi örgütlerin var olduğu bir dünyada, her avantaj önemliydi.

Dersimiz bittikten sonra tuvalette kendime çekidüzen verdim ve bekleme salonunda Vuk’la tekrar buluştum. Adımlarımız birbirine kolayca uyum sağlarken birlikte atış poligonundan ayrıldık.

“Topuklu ayakkabıyla da ateş edebileceğimi söylemiştim,” diye espri yaptım.

“Başka bir şey giyseydin belki hedefi vururdun,” dedi Vuk.

Altın yaldızlı asansörün önünde durduğumuzda şaşkınlıkla iç geçirerek koluna vurdum. O ise gözlerindeki yaramaz pırıltılarla sırıttı.

Sevdiğim ayakkabılara karşı gösterdiği saygısızlığa rağmen, onun bu alaycı ve neşeli yanını seviyordum. İşinde ba-

şardığı her neyse, ağzının etrafındaki stres çizgilerini silmişti. Tamamen yok olmamışlardı ama belirgin şekilde yumuşamışlardı.

Onun “iş”nin Kardeşlik’le bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Fakat ortamı bozmak istemedim, bu yüzden sorularımı şimdilik kendime sakladım. O endişelenmiyorsa, ben de endişelenmiyordum.

Asansörde düğme yerine biyometrik bir panel vardı. Vuk başparmağını panelin üzerine bastırdı. Sarı ışıkların yanıp sönmesiyle birlikte bir *bip* sesi duyuldu. İki saniye sonra ışıklar sabit yeşil renkte yanıp sönmeye başladı ve kapılar açıldı.

Gördünüz mü? Casus filmi gibiydi.

“Havalı,” dedim asansörün parlak aynalarını ve lüks kırmızı halısını inceleyerek. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama şimdilik onu takip etmekten memnundum.

“İdari yönetici olmanın avantajları var,” dedi Vuk. “Bu ofisime giden özel asansör. Benim parmak izim olmadan kimse erişim sağlayamaz.”

Kapılar kapandığında Vuk dördüncü katın düğmesine bastı.

“Yani bu tamamen özel bir asansör,” dedim usulca. “Kimse yanlışlıkla içeri giremez, öyle mi?”

Başıyla onayladı.

Hâlâ atış poligonundaki adrenalin yüksekliğinin etkisindeydim, arkamda durduğunda vücudundan yayılan sıcaklığı hatırlıyordum. Kontrolünü, hassasiyetini, bana ne yapmam ve nasıl yapmam gerektiğini söylerkenki emir veren tonunu...

Tenim karıncalandı. Utangaçlığım beni vazgeçirmeden önce öne uzandım ve acil durdurma düğmesine bastım. Asansör titreyerek durdu.

Vuk’un kaşları kalktı.

“Birbirimizi doğru düzgün selamlamadığınızı fark ettim.”

KISKANÇLIK KRALI

Dudaklarımı yaladım. Boğazım parşömeden daha kuruydu. “Jordan ve ben ayrıldığımızdan beri bugün ilk kez görüşüyoruz. Artık nişanlı değilim.”

Sanki benzin dolu bir havuza yanan bir kibrit atmıştım. Küçük asansörde kıvılcımlar çıktı ve Vuk’un bakışları karardı.

“Evet. Değilsin.” O başka biri olsaydı, sözlerindeki yumuşak ama tehditkâr ton kaçmama neden olurdu. Fakat bu durumda, sadece içimde parıldayan alevi körüklüyorlardı.

Yine de aramızdaki mesafeyi kapattığında, içgüdüsel olarak bir adım geri gittim ve arkamdaki tahta korkuluğa çarp-tım. Vuk ellerini iki yanıma koyarak beni hapsetti.

“Burada kamera yok,” diye mırıldandı dudakları çenemi okşarken. “Sana istediğim her şeyi yapabilirim...” Kulak mememi, inlememe neden olacak kadar sertçe ısırıldı. “Ve kimse-nin haberi olmaz.”

Meme uçlarım sertleşti, eli elbisemin altına kaydığında, inlememi tutmaya uğraşmadım.

“Güzel,” diye soludum.

Vuk inledi. Sert bir öpücük için beni kendine çekti ve ben de hevesle karşılık verdim. Beni kaldırıp korkulukların üzerine oturturken parmaklarımı omuzlarına geçirdim.

Herhangi bir destek olmadan üzerinde oturabileceğim kadar geniş değildi, bu yüzden bacaklarımı Vuk’un beline dolayarak kasıtlı olarak ona doğru yükseldim. Kalın ve sert ereksiyonunun klitorisime baskı yapması, arzu dolu bir inilti daha çıkarmama neden oldu.

Artık başımızın üzerinde kara bulut gibi dönüp dolaşan bir nişan yoktu. İkimizin de kendini tutmasına gerek kalmamıştı ve Tanrım, onu *istiyordum*. Öyle ki, nefes almakta zorlanı-yordum.

Vuk elbisemi belime kadar sıyrarak öpücüğünü daha ısrarcı hale getirdi. Soğuk hava bacaklarımın iç kısmını okşu-

yordu. Bu serinlikle, vücudunun ısısı arasındaki kontrast basını döndürmüştü.

Parmakları iç çamaşırımın dikişleri üzerinde gezindi ve ince ipek kumaşı aşır geçti.

“Şimdiden ıslanmışsın.” Benim utanmazlığımdan hayal kırıklığına uğramış gibi dilini şaklattı. “Bütün hafta boyunca becerilmeyi hayal ettin, değil mi?”

Her dakika daha da ıslanıyordum ama biraz küstahlık yapmadan duramadım. “Bütün hafta değil. Cumartesi günü beni becermiştin.”

Bugün daha cumaydı, altı gün sonrasıydı.

Vuk güldü, sesinde karanlık bir eğlence vardı. “Hayır, *srce*. Ona becermek denmez.” Parmaklarını geri çekti ve ben ne olduğunu anlayamadan kadınlığımı tokatladı. Avucunun klitorisime çarptığı anda yaşadığım şok edici acı, çığlık atma-neden oldu. Görüşüm bulanıklaştı, zevk sularım fışkırarak zaten sıırıslık olan iç çamaşırımı mahvetti. “Buna denir.”

Ayana'nın ihtiyaç dolu çığlığı benim sonum olmuştu. Kadınlığını tokatladıktan sonra *sırılısıklam* hale gelmişti. Parmaklarımı tekrar i amaşına soktuğumda kendimi tutmaya çalışmadım. Keskin bir hareketle onu yırttım ve parçalanmış kumaşı yere attım.

Bütün gün gergindim. Dürüst olmak gerekirse, bütün hafta gergindim. Shepherd'a kurduğumuz pusu, zamanımı ve enerjiyi tamamen tüketmişti. Bu da onu günlerdir görmediğim anlamına geliyordu.

Onsuz onlarca yıl hayatta kalmıştım ama artık hayatımda olduğu için onsuz yaşamayı hayal edemiyordum.

Onu görmem gerekiyordu.

Ona dokunmalıydım.

Tadına bakmalıydım.

Sonsuza dek ruhuma kazınıncaya kadar onunla dolmak istiyordum.

"Söyle bana." Parmağımı içine ittim. O kadar ıslaktı ki, direnç göstermeden içeri girdi. "Nişanlılığınız süresince Jordan'ı hiç ptn m?"

Ayana'nın nefesi kesildi. Dar korkuluktan düşmeden elimi sürtünmeye çalışarak kalçasını oynattı. "şu anda bana gerçekten başka bir adamı mı soruyorsun?"

Parmağımı daha derine iterek soluğunun kesilmesine neden olan bir noktaya ulaştım. "Cevap ver bana." Ses tonum sert ve kararlıydı.

Elimi ıslatıyordu. Bana sessizce yalvardığı şeyi ona vermek için can atıyordum ama kendimi tuttum.

Henüz değil.

Yıllarca bekledikten ve arzuladıktan sonra sonunda benim olmuştu. *Sadece* benim. Bu yüzden her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

“Evet.” Ayana yutkundu. “Birkaç kez.”

Başparmağımı istem dışı bir sarsıntıya neden olacak kadar sertçe klitorisine bastırdım. Kalçası tekrar bana doğru sıçradı. “Birkaç kez derken, ne kadar?” diye sertçe sordum.

“Ben... emin değilim.” Parmağımı geri çektiğimde ağzından çaresiz bir inilti kaçırıldı.

“Tahmin et.” Kadınlığına bir tokat daha attım. Klitorisi avucumda zonkluyordu ve uyarılmasının tatlı, misk kokusu havada yoğunlaşıyordu.

Siktir, sırılsıklamdı. Aletim arzuyla titriyordu.

“Dört,” diye hıçkırdı. “Dört kez öpüştük.”

“Güzel.” Saçlarını yüzünden çekip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Çünkü bu asansörde o kadar kez aklını başından alacağım, *srce*. O kadar çok boşalmanı sağlayacağım ki, başka bir adamla kaç kez öpüştüğünü hatırlamak bir yana, kendi adını bile hatırlamayacaksın.”

Titredi. Sertleşmiş meme uçları elbisesinin kumaşından belli oluyordu.

Sutyen giymemişti.

Bu bilgi, kasıklarıma sıcak bir arzu dalgası gönderdi. Aletim o kadar sertleşmişti ki acıyordu ve artık daha fazla dayanamıyordum.

Dizimle Ayana'nın bacaklarını iyice aralayıp cebimden prezervatifi çıkardım. Üzerimde sadece bir tane vardı, bu yüzden dört orgazm konusunda yaratıcı olmam gerekiyordu. Ancak bir şeyler düşüneceğime emindim.

KISKANÇLIK KRALI

Prezervatifi takar takmaz hiç vakit kaybetmeden içine gir-dim. Elbisesinin fermuarını, kumaşı beline kadar sıyrarak ve göğüsleri ortaya çıkacak şekilde aşağı çektim. Onu sertçe be-cerirken başımı eğip meme uçlarını yaladım, çığlıklarının ve inlemelerinin tatlı sesini içime çektim.

Asansör tenin tene çarpmasıyla çıkan ıslak, müstehcen seslerle doluydu. Var olan tek şey buydu. Onunla olmak beni tamamen büyülüyordu, zihninden diğer tüm düşünceleri sil-me ihtiyacıyla yanıyordum. Onun beni tükettiği gibi ben de onu tüketmek istiyordum.

Dişlerimi meme ucuna geçirip çekiştirdim. Soluğu kesilir-ken aletimin etrafında kasılmaya başladı. O kadar derinlerine girmiştım ki; benim nerede bittiğim, onun nerede başladığı belli değildi ve yine de yeterli gelmiyordu.

Başımı kaldırıp tadını, arzusunu ve tutkusunu içime çeke-rek onu tekrar öptüm.

Kontrolümü kaybetmeye alışkın değildim. İster iş ister seks olsun, duygularımı her zaman sıkı bir kontrol altında tu-tardım. Her müzakere masasına üstünlükle yaklaşırdım çünkü anlaşmayı karşı taraf kadar istemezdim. Kolayca çekip gide-bilir ve arkama bile bakmazdım.

Fakat Ayana söz konusu olduğunda çekip gitmek yoktu. Müzakere yoktu. O *benimdi* ve onu kaybetmektense ölürdüm.

“*Vuk,*” diye bağırdı topuklarını sırtıma bastırarak. Arzula-rı konusunda o da benim kadar şiddetliydi ve bunu seviyor-dum. Onu atış poligonunda görmek, hayatımda karşılaştığım en seksi şeydi. Silahlar ya da seksi ama kullanışsız topuklu ayakkabılar yüzünden değildi, onun gücü ve kararlılığı yü-zündendi. Bir şeyi istediğinde, peşinden gidiyordu. Başarısız olduğunda, kendini toplayıp yeniden deniyordu.

Dünyada bundan daha seksi bir şey yoktu.

“Adımı tekrar söyle,” diye hırladım.

ANA HUANG

“Vuk.” Ayana’nın başı duvara yaslandı. Göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu. “Lütfen.”

“Lütfen ne?”

“Lütfen beni daha sert becer. İstiyorum... İhtiyacım var... *Tanrım!*” Dizginsiz bir tutkuyla içine girdiğimde attığı çığlık içimi parçaladı. Titriyordu, yüzünü boynuma gömüp orgazm dalgalarını atlatmaya çalışırken çığlıkları hıçkırıklara dönüşüyordu.

“Say.” Çok erken boşalmak istemediğim için hareketlerimi yavaşlattım. Daha yaşayacağımız çok orgazm vardı. “Benim için kaç kez boşaldığını say, *srce*.”

“Bir.” İçinden çıkıp onu yere indirdiğimde protesto ederek sızlandı.

“Eğil ve korkuluğa tutun,” diye emrettim.

Tereddüt etmeden itaat etti. Benim için genişçe açılmış, sırlıklam şehvetli görüntüsü karşısında aletim tekrar zonkladı. İlk orgazmının ardından bacakları ıslanmıştı. İç çamaşırı parçalanmış bir halde yerdeydi ve elbisesi belinde toplanmıştı. Ancak o botlar... Lanet olsun. Pürüzsüz siyah deri, bacaklarının her kıvrımını sarmıştı ve topukları ölümcül derecede keskindi.

Dünyanın en güzel kadını, yarı çıplak bir hâlde öne eğilmişti ve hayatımda gördüğüm en baştan çıkarıcı ayakkabıları giymişti. O anda neredeyse boşalacaktım.

Dişlerimi sıkarak üçe kadar saydım. Kontrolümü yeterince geri kazandıktan sonra aletimin ucunu tekrar onun girişine dayadım.

“Seni sertçe becermemi seviyorsun, değil mi?” İki elimle kıkını sıktım.

Ayana heyecanla başını salladı, vücudu beklentiyle titriyordu.

Ona tam olarak istediği şeyi verdim. Öne eğildim. Onu daha hızlı, daha sert ve daha *derin* becerebilmek için bir eli-

KISKANÇLIK KRALI

mi boğazına doladım. Tenimiz terle kaplanmıştı. Kadife kaplı duvarları saran seks kokusu, zarif asansörü ahlaksız bir günah yuvasına dönüştürmüştü.

Ayana'nın tekrar boşalması uzun sürmedi. Sırtı bir yay gibi gerildi, kadınlığı kasılarak daha fazlasının ihtiyacıyla aletimi kavradı.

Siktir. Gözlerimi kapattım, zevk neredeyse dayanılmazdı. "Say," diye emrettim. Gergin sesimin tonu, bir parça da olsa kendimi kontrol etmemi sağladı.

"İki," diye hıçkırdı.

Tekrar içinden çıkarak onu döndürdüm ve dizlerimin üzerine çöktüm. Tüm vücudum şehvetle titriyordu. Sakinleşmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden üçüncü orgazmını başka bir yolla sağladım.

Yavaş başladım, orgazm sancıları dinene kadar uzun ve yavaş dil hareketleriyle hassaslaşmış klitorisini yaladım. Nefes alıştı düzene girdiğinde, onu yüzümün önünde kıvrandıran kadar tek bir amaç uğruna şiddetle yalayarak çabalarımı yoğunlaştırdım.

Ayana başımın arkasını tutarak yüzümü bacaklarının arasına daha sıkı bastırdı. "Tam orası! *Orası.* Ah, *siktir!*"

Daha derine dalabilmek için bacaklarından birini omzuma attım. Dilimi içine soktum ve iki saniyeden az bir sürede tatlı sıvıları ağzımı doldurdu.

Tadı o kadar güzeldi ki, hiçbirini boşa harcamak istemedim. Her damlayı yalayana kadar onu olduğu yerde sıkıca tuttum. En sonunda ayağa kalktığımda, yüzüm çabalarımın ödülüyle parıldıyordu ve o da neredeyse konuşamayacak haldeydi.

"Üç." Boğuk sesi doğrudan kasıklarına çarpıyordu. Onu

kucağıma alıp bacaklarını belime doladığımda, “Daha fazlasını kaldıramam,” diye yalvardı. “Vuk... Ah.” Onu yavaşça aletime sapladığımda inledi.

“Evet, kaldırabilirsin,” dedim sakın bir şekilde. “Hepsini kaldırabilirsin, tatlım.” Aletim tamamen içine gömülene kadar daha derine ittim. “Bir tane daha.” Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum. “Bunu iyi değerlendirelim.”

Öyle de yaptık.

İkinci hamlemde Ayana itirazlarını unutmuş, beni umarsızca sürüyordu. İkimizin de içindeki hazzı sonuna dek tüketene kadar üzerimde aşağı yukarı zıplarken onu sıkıca tuttum.

Hayalarım gerildi ve küfrettim. Ağırlığımı başka bir noktaya kaydırarak aşağı uzanıp klitorisini okşadım. Başparmağımı şişmiş tepeciğe bastırarak onu doruğa ulaştırmaya çalıştım...

Ayana o gün bilmem kaçınıcı kez bağırdı. Gözlerimin arkasında ışıklar patladı. Birlikte parçalara ayrılırken yüksek sesli homurtum onun zevk iniltilerine karışıyordu. Bedenlerimiz titreyen, terden sırlıklam bir kucaklaşmaya dönüşmüştü.

Tırmanış muhteşem bir ıstıraptı, oysa iniş yumuşak ve neredeyse huzurluydu. Nefesimiz normale döndükten çok sonra bile birbirimize sarılmaya devam ettik. Her ikimiz de kendi düşüncelerimize gömülmüş haldeydik, ilk adımı atıp uzaklaşmaya cesaret edemiyorduk.

“Dört,” diye fısıldadı Ayana.

“Dört ne?” diye sordum boynuna sokularak.

“Ne?”

“Ne sayıyorsun, Ayana?”

“Bilmiyorum.” Sesi sersemlemiş gibiydi. “Şu anda düzgün düşünemiyorum.”

Teni, kıkırdama sesimi boğdu. Başımı kaldırdım ve onu nazikçe ayakları üzerine bıraktım. “Hadi, tatlım. Seni temizleyelim.”

KISKANÇLIK KRALI

Tamamen dağılmıştı, yine de nefesimi kesecek kadar güzeldi.

Asansörü yeniden çalıştırdım ve mahvolmuş iç çamaşırım yerden aldım. Ofisime vardığımızda uzun ve sıcak bir duşla ikimizi de temizledim.

“Özel asansörlere şükürler olsun,” dedi Ayana sonrasında. “Ve özel banyolara.” Uykulu bir iç çekişle yatağa yığıldı. Benim bornozumun içinde adeta yüzüyordu.

Gülümsedim. “Dediğim gibi idari yönetici olmanın avantajları var.”

Valhalla’daki ofisim ana ofis, oturma alanı, banyo ve hatta manzaralı bir yatak odasından oluşan bir süitti. Nadiren kullanıyordum. Fakat bugün çok işime yaramıştı.

“Umarım sakıncası yoktur ama sen, ah... meşgulken elbiseni kuru temizlemeye gönderdim,” dedim. Ayana duştan sonra banyoda kalmış ve duş sonrası güzellik rutinine epey zaman ayırmıştı. “Birkaç saat içinde hazır olur. Bu arada dolaptan yeni bir kıyafet seçebilirsin.”

Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz ayağa fırladı ve dolaba doğru koştu. “Ofisinde her zaman kadın kıyafetleri bulundurur musun?” diye alay etti. Kapıları açtığımda onu bekleyen zengin seçenekler karşısında yüzü aydınlandı.

Homurdandım. “Onlar senin için. Kulübün stilistini aradım ve sen banyodayken birkaç seçenek getirmesini istedim.”

“Bunu yapmana gerek yoktu.” Bunu söylemesine rağmen çoktan dolabın derinliklerine dalmıştı. Sesi, ipek ve kaşmir katmanları arasında boğuklaşmıştı. Bir dakika sonra kocaman açılmış gözlerle ve elinde ipeksi altın rengi bir elbiseyle yeniden ortaya çıktı. “Vuk. Bu on bin dolarlık bir elbise.”

“Evet.” Bana bakmaya devam edince kaşlarımı çattım. “Çok mu ucuz?”

“Çok *pahalı*.” Parmaklarıyla kumaşı ovuşturdu. “Bu tasa-

ANA HUANG

rımcı her elbiseden sadece on tane yapıyor. Kuru temizlemeyi beklerken giyebileceğin bir şey değil.”

Her elbiseden on tane üretmek aptalca bir iş kararı gibiydi ama bunu kendime sakladım.

“Bu sadece bir elbise, *srce*,” dedim eğlenerek. “Tabii beğenmediysen, o zaman başka seçenekler getirmelerini isteyebilirim.”

“Hayır.” Ayana elbiseyi göğsüne sıkıca bastırdı. “Bu mükemmel. Sakın benden almaya kalkma.”

“Sen süper modelsin. On bin dolarlık elbiselere alışkın olduğumu sanıyordum,” diye alay ettim.

“O şeyler podyum için. Özel parçaları severim ancak her gün tasarım kıyafetler giyerek dolaşamam. Bu gasp edilmek için yalvarmak gibi bir şey.” Bornozunu çıkarıp elbiseyi giydi. Ona mükemmel uymuştu.

“Biri seni gasp etmeye kalkarsa, onu vur,” dedim. “Ama *onu* vurmaya çalış, yoldan geçen bir masumu değil.”

Şakacı bir bakışla baktığında güldüm. Elindeki buruşturulmuş peçeteyi bana fırlattı, tek elimle kolayca yakaladım.

“Gelecek cuma ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Maya’nın doğum günü. Kutlamak için büyük bir parti veriyor.” Ayana yatağa gelip yanıma oturdu. “Sen de davetlisin. Gelmelisin.”

Tanıdığım tek Maya, Maya Singh’di. Onu yeterince severdim ama doğum günü partilerinden nefret ediyordum.

Kararsız bir ses çıkardım. “Belki.”

“Neden? Gelecek cuma ne var ki?” diye sordu Ayana.

“O gün, Washington’da olanları telafi etmeyi planlıyordum ama bunu bir sonraki cumaya erteleyebiliriz.”

“Hımm.” Kızaran yanaklarından yayılan sıcaklığı hissettim. “Asansörün bunun için olduğunu sanıyordum.”

“Özürlerimde titiz davranmayı severim.”

KISKANÇLIK KRALI

Onun telaşlı ifadesi karşısında yüzümde bir gülümseme daha belirdi. “Resmi” özrüm için başka seks planım yoktu -tabii ki bu fikre karşı çıkmazdım- ama ofis kapısının çalınması, niyetimi açıklığa kavuşturmadan önce konuşmamızı kesintiye uğrattı.

Telefonumda randevumu hatırlatan bir bildirim belirdi. *Kahretsin*. Tamamen unutmuştum.

“İzninle. Kısa bir toplantım var ama sen rahatına bak,” dedim. “Hemen dönerim.”

“Merak etme,” diye beni rahatlattı Ayana. “Kendimi eğlendirecek bir şeyler bulurum.”

Yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Dominic Davenport, ben masamın arkasındaki koltuğa otururken içeri girdi.

“Beni görmek istemiştin.” Karşımdaki koltuğa oturdu, arkasına yaslanarak soğukkanlı bir ifadeyle bana baktı. Özel dikim takım elbisesi ve mükemmel bağlanmış kravatıyla tam bir Wall Street devi gibi görünüyordu.

Ayrıca anlamsız sohbetler için ısrar etmezdi. Bu özelliğini seviyordum.

Cevabımı bir kâğıda yazdım. *Benim için bir paranın izini sürmeni istiyorum*.

Shepherd ölmüştü ve Roman güvenli evin patlamasından diğer grubu sorumlu tutmuştu. Şu anda Shepherd’ın takipçilerini kendi liderliği altında birleştiriyordu. Her şey plana göre gidiyordu ama beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı.

Dexter, Kardeşlik’in finansman kaynağı hakkında bazı yetersiz bilgiler vermişti. Ancak ben yeni sözleşmeler almadıkları zamanlarda, örgüte tam olarak kimin para aktardığını bilmek istiyordum.

ANA HUANG

Roman, kardeşini planımıza dahil ettiğimi öğrenirse çok kızardı ama finans dünyasında Dominic'ten daha güçlü ve becerikli kimse yoktu.

Dominic'in gözleri parladı. "Bir iyilik istiyorsun."

Nadiren iyilik isterdim. Başkalarına borçlu kalmaktan nefret ederdim ama bazen bu gerekliydi.

Başımla onayladım.

Dominic gülümsedi. "Olmuş bil."

Ayana

Beklenildiği üzere, Maya doğum günü kutlaması için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Parti, şehir merkezindeki özel bir etkinlik alanında düzenleniyordu ve teması Yedi Ölümcül Günah'tı. Her günah için ayrı bir parti alanı vardı. Oburluk için lüks bir büfe, şehvet için göz alıcı burlesk gösteriler, tembellik için özel masaj ve yüz bakımı gibi bölümler hazırlanmıştı.

Vuk'u zorunlu olarak katılmaya ikna etmiştim ancak Maya'yla önceden hazırlanmam gerektiği için mekâna ayrı ayrı gelecektik.

Vuk: *Yoldayım. Birazdan oradayım.*

Vuk: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum.*

Mesajının ardından heyecanlı bir kedi mem'i gönderdi. Ben de kıkırdayarak benzer şekilde heyecanlı bir *minion* mem'i ile cevap verdim.

Vuk Markovic'le aptalca memler paylaşacağım bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim ama işte buradaydık. Her şey geçen cuma Valhalla Kulüp'ten ayrıldıktan sonra başlamıştı.

Ona aptalca, coşkulu bir teşekkür mem'i göndermiştim. Ateş etme dersleri içindi, akıllara durgunluk veren seks için *değildi*. Aynı şekilde cevap vererek beni şaşırtmıştı. O zamandan beri durmaksızın birbirimize resimler, *GIF*'ler ve ara sıra sosyal medya videoları gönderip duruyorduk.

ANA HUANG

Bunu beni memnun etmek için yaptığından emindim çünkü onun bir mem hayranı olmadığına tüm ayakkabı ve parfüm koleksiyonum üzerine bahse girerdim. Ancak bu onu daha da sevimli yapıyordu.

Telefonumdan başımı kaldırıp Maya'yı elinde şampanya kadehiyle bana doğru yürürken gördüğümde hâlâ gülümsüyordum. Geldiğimizde selam vermesi gereken çok kişi olduğu için ayrılmıştık, yanıma geldiğinde bitkin görünüyordu.

"Lütfen, beni kurtar," diye sızlandı. "Annem benim için *kör randevu* ayarlamış. İnanabiliyor musun? Adam son yirmi dakikadır benimle dans etmeye çalışıyor ve artık bıktım."

Çok da gizleme gereği duymadan yüzünü buruşturarak baktığı yeri takip ettim ve düzgün kesilmiş sakalı olan yakışıklı bir adamın ona özlem dolu bir ifadeyle baktığını gördüm.

Güldüm. "Hey, adam yakışıklı ve senden hoşlanmış gibi görünüyor. Dünyada daha kötü şeyler de var."

"Aynı zamanda ıslak bir kartonun kişiliğine sahip. Hayır, teşekkürler. Ayrıca bugün benim doğum günüm. Etrafta dolaşmak istiyorum, yerleşmek değil. Bana bir bak." Maya kıyafetini işaret etti. Kahverengi tenine mükemmel uyum sağlayan, yere kadar uzanan muhteşem turuncu bir elbise giymişti. Gür siyah saçlarını karmaşık bir şekilde örmüş ve narin omuzlarına değen bir çift göz alıcı elmasla süslemişti. "Bu kör randevu için uygun bir kıyafet değil."

"Doğru," diye onayladım.

"Neyse, onu unut. Eğleniyor musun? Vuk nerede?"

Jordan'la "ayrıldığım" haberi geçen hafta sonu, tam da ona Vuk'la ilişkimizdeki gelişmeleri anlattığım sıralarda çıkmıştı. Jordan ve ben, halkla ilişkiler ekiplerimiz tarafından onaylanan ortak bir açıklama yayınlamıştık.

Düğün planlarını iptal etmek kolaydı, sonrasında uğraşmak daha zordu. Özellikle de ayrılık resmi olarak açıklanmadan

KISKANÇLIK KRALI

önce eski nişanlımın sağdııcıyla görüldüğüm için ortalık daha da karışmıştı. Buna düğün saldırısı ve Jordan'ın son koma hali de eklendiğinde her şey çok skandal bir hal almıştı. Maya haberi sakın karşılamış olmasına rağmen, şehirdeki dedikodular hızla yayılıyordu.

Umurumda değildi. Sonunda mutluydum ve birkaç fısıltının bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

“Yolda,” dedim. “Bu parti çılgınca. Indira ve Riley K.’i barda Asher Donovan ve kız arkadaşıyla *shot* atarken gördüm.”

Manhattan, Hollywood ve Londra sosyetesinin yarısının burada olduğuna yemin edebilirdim.

“Evet, gerçekten öyle.” Maya sıırttı. “Ayrıca o küpeler sana çok *yakışmış*, nereden aldın?”

“Teşekkürler. Sanırım senin dolabından.”

“Öyle, değil mi?” İçkisini yudumladı. “Lanet olsun, zevkim çok iyidir.”

Kıkırdamaya başladık. Altı hafta içinde onunla, altı yıldır tanıdığım insanlardan daha çok yakınlaşmışım. Arkadaşlık her zaman geçmişten ibaret değildi, iki kişi anlaşıyorsa anlaşıyordu. Hepsi bu kadardı.

Bana ödünç verdiği zümrüt ve elmas küpeler gerçekten *muhteşemdi*. O gece kıskançlık günahına yönelmişim ve zümrüt rengi yırtmaçlı saten bir elbiseyle en zarif altın rengi topuklu ayakkabılarımı giymişim. Küpeler de elbiseyle çok *yakışmıştı*.

Maya başka bir şey söylemek üzereyken kahkahası kesildi. Gözlerini kısarak arkamda birine baktı. Hangi konuğun bu ani küçümsemeyi uyandırdığını tahmin etmek için arkama dönmeme gerek yoktu.

“Sebastian.” Sesi buz gibi soğuktu.

Fransız milyarder bize katıldı. Her zamanki gibi yakışık-

lıydı, saçları da kusursuz biçimde dağınıktı. “Maya.” Yumuşak ve kendinden emin ses tonuna sırtışı eşlik ediyordu. “Bu yıl doğum günü partisi planlamak için zaman bulmana şaşırdım. Batırman gereken bir pazarlama departmanın yok mu?”

“Geçen çeyrekte kâr marjımızı yüzde otuz artırdık. Sen ne yaptın?” Maya biçimli kaşlarını kaldırdı. “Her zamanki gibi sıkıcı, ruhsuz bir restoran açıp bu süreçte birlikte çalıştığın herkesi sinirlendirdin mi?”

“O ‘sıkıcı, ruhsuz’ restoranlar senin son ürün serindeki hitlerden daha fazla *Michelin* yıldızı kazandılar, bu yüzden neden acı çektiğini anlıyorum.” Sebastian partiyi gözden geçirdi. “Yedi Ölümcül Günah. Sevimli.”

“Sen...”

“Ayana, seni görmek ne güzel.” Maya’nın sözünü keserek bana döndü. “Harika görünüyorsun.” Sesi samimi geliyordu.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdim. Görgü kurallarıyla arkadaşşıma olan sadakatim arasında kalmıştım. İkisinin ortasında bir yerde karar kıldım. “Sen hangi günahsın?”

Konukların çoğu yedi günahtan biri gibi giyinmeyi seçmişti. Sebastian beyaz bir gömlekle kömür rengi bir pantolon giymiş ve pantolon askısı takmıştı. Gömleğinin en üst düğmesi açıktı, bu da onun çapkın cazibesini artırıyordu. O ve Kai Young, gerçek hayatta pantolon askısını başarıyla taşıyan tek kişilerdi.

“Hiçbiri. Ben günahsızım.” Tekrar Maya’ya döndüğünde yaramaz gülümsemesi daha da keskinleşti. “Maalesef parti temalarını pek sevmem. Biraz ucuzlar. Ancak eğer onları klas hale getirmek için cesur bir girişimde bulunabilecek biri varsa, o da sensin, Sal.” Alaycı bir şekilde kadehini kaldırırken bakışları Maya’nın yanından geçip barda duran birine doğru

KISKANÇLIK KRALI

kaydı. “Ah, Kai’yi gördüm. Mükemmel zamanlama. *Gourmand* için bir sonraki kapak hikâyemi konuşmamız gerekiyor. İyi eğlenceler. Ah, ve mutlu yıllar.”

Ardında öfkeli bir Maya bırakarak yanımızdan uzaklaştı. Arkadaşımın kulaklarından duman çıktığını gördüğüme yemin edebilirdim.

“Nefes al.” Ellerimi omuzlarına koydum. “Kendi doğum günü partinde bir konuğu öldüremezsin.”

“Sen öyle san,” diye homurdandı. “Cinayet Gizemi teması seçmeli ve ceset olarak *onu* kullanmalıydım. Kasap bıçağıyla onu bıçakladığımda gerçekçilik için bonus puan alırdım. O zaman temaları ucuz bulur muymuş, görürdük.”

“Tamam. Bu kadar şampanya yeter. Şiddetli fantezilerini körükleyecek alkole ihtiyacımız yok.” Narin kadehi elinden alıp yakındaki bir masaya bıraktım. “Bu da neydi böyle? Neden sana ‘Sal’ dedi?”

Sebastian’la birkaç kez kısa süreli etkileşimde bulunmuştum. Her zaman çekici ve nazikti, bu yüzden onu ve Maya’yı birbirlerine sataşırken görmek beni şok etmişti. Sanki birbirlerinin yanında farklı insanlara dönüşüyorlardı.

“Hiçbir şey. Sadece rekabetçi bir pislik gibi davranıyordu.” Güzel yüz hatları somurtkan bir ifadeye büründü. “Ergenlik çağımızdan beri böyledir.”

“Sınıf arkadaşı mıydınız?”

“Evet. İsviçre’de aynı yatılı okula gittik.”

Tabii ki gitmişlerdi.

“Sal, okul ikincisi anlamına gelen *Salutatorian*’ın kısaltması.” Maya’nın somurtkanlığı daha da derinleşti. “Kimya finalimden hemen önce gıda zehirlenmesi geçirdim, tüm sınav boyunca berbat durumdaydım. Neredeyse hiç konsantre

olamadım. Sonunda seksen dokuz aldım ve bu da tüm ortalamamı düşürdü. O küçük sinsi, çeyrek puan farkla birinci oldu ve bunu bana hiç unutturmadı.”

“Ah.” On üç yıl kin tutmak için uzun bir süre gibi görünüyordu ama biri sürekli başarısızlığımı yüzüme vurursa, herhalde ben de üzülürdüm. İkinci olmak başarısızlık değildi ancak Maya’nın gözünde öyleydi.

“Onu davet etmemin tek nedeni, tüm bunları kendi gözleriyle görmesini istememdi. Sakın seni kandırmasına izin verme. Bu parti temasını ilk önce kendisi düşünemediği için kızgın, hepsi bu,” dedi Maya. “Son partisi Monako’da büyük bir şölendi. Sanki o çok orijinal bir şey gibi.”

“Hiç de orijinal değil,” dedim sadakatle.

“Aynen öyle.” İç geçirdi. “Bütün bunları sana yüklediğim için üzgünüm. Eğleniyor olman gerekiyordu, benim sızlanmamı dinlemen değil.”

“Sorun değil.” Bu oldukça eğlenceliydi ama ona bunu asla söylemezdim. Tecrübelerime göre birbirlerine bu kadar sinirlenen insanlar ya birbirlerini öldürürler ya da âşık olurlardı. Maya ve Sebastian’ın hangi kategoriye ait oldukları konusunda şüphelerim vardı. Fakat hayatıma çok değer verdiğim için bunları yüksek sesle söylemedim.

“Teşekkürler.” Maya’nın yumuşayan yüzünde gülümseme belirdi. “Yine etrafa karışıp misafirlerin arasında dolaşmam gerekiyor, yoksa annemle babam ‘kötü ev sahibi’ olduğumu söyleyip şikâyet edecekler. Sonra görüşelim mi?”

“Olur.”

Maya yanımdan ayrıldı. Vuk henüz gelmemişti ve tam da masaj odasını kontrol etmeyi düşünürken adımla duydum.

“Ayana.”

Omurgamdan bir ürperti geçti. “Emmanuelle.”

Ajans yöneticisi yavaşça yanıma yaklaşırken nötr bir ifade

KISKANÇLIK KRALI

takındım. Kırmızılar içinde göz kamaştırıyordu. Kırmızı elbise, kırmızı ruj ve kırmızı ayakkabılar.

“Maya Singh’le arkadaş olduğunu bilmiyordum.”

Gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim. Telefon görüşmemizden sonraki ilk konuşmamızdı ve ayakkabısının topuğuyla gözümü oymayı planladığına yarı yarıya emindim.

“Böyle güzel bir partide iş konuşmak istemem ama seninle görüşmek istediğim birkaç konu var.” Onun gülümsemesi de benimki kadar neşesizdi. “Seni görünce bunun telefonla konuşmaktan daha iyi olacağını düşündüm.”

“Yeni yıla kadar başka iş almayacağım,” diye belirttim.

Ajans yaptığım işin ücretini hâlâ ödememişti. Kamera önünde olmayı özlesem de fiziksel ve zihinsel olarak dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bayramlar yaklaşırken beklemek, yeni yılda temiz bir sayfa açmak akıllıca olurdu.

Tüm itirazlarıma rağmen, Jordan nişanlısı olmak için harcadığım zamanın karşılığını bana ödemişti. Beş milyon dolar değildi ama Beaumont’tan ayrılırsam ve bu konuda sorun çıkarırlarsa, bankada küçük bir güvence oluşturacak kadar param vardı. Ayrıca avukatlık ücretlerini karşılamaya da yeterdi. Sözleşmemi feshetmek için atabileceğim olası adımları görüşmek üzere avukatımla çoktan randevu ayarlamıştım.

Vuk’a henüz bunlardan bahsetmemiştim. Önce kendi başıma bir çözüm bulmak istiyordum. Sorunlarımı çözmek için her zaman başkalarına güvenemezdim.

“Konuşmak istediğim şey bu değildi,” dedi Emmanuelle. “Haklıydın. Sana ödemelerimizi geciktirmemiz yanlıştı. Hesaplarını kontrol edersen, bu akşam itibariyle ödemenin tamamının yapıldığını göreceksin.”

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Söylemesini beklediğim onca şeyin arasında “*haklıydın*” en son sırada geliyordu. Hiçbir zaman hatalı olduğunu kabul etmezdi, bu

yüzden onun sözde özrünü ciddi bir ihtiyatla karşıladım. Neyin peşindeydi acaba?

“Ciddiyim.” Emmanuelle telefonumu işaret etti. “Hesabını kontrol et, Ayana.”

Kontrol ettim ve orada duruyorlardı. Geçen yılki tüm eksik ödemeler, tabii ajans ücretleri hariçti.

“Teşekkür ederim.” Henüz gardımı indirmemiştim. İşin içinde başka bir şey vardı. Olmalıydı.

“Rica ederim.” Emmanuelle içkisini bitirdi. “Şimdi bu konu hallolduğuna göre işimiz bitti. Ajansla olan sözleşmen resmi olarak feshedildi.” Bu bombayı, öğle yemeğine çıkacağını söylercesine gayet rahat bir şekilde patlatmıştı.

Müzik etrafımızda çınılıyordu. Ona şaşkınlıkla bakarken midem düğümlendi. Onu yanlış duyduğuma emindim. “Affedersin? Hangi gerekçeyle?”

Beaumont’tan zaten ayrılmak istiyordum, bu durum benim için bir şans olmalıydı. Fakat Emmanuelle’in beni hiçbir uyarıda bulunmadan bir doğum günü partisinin ortasında kovmasının şoku, beni cevaplar aramaya itmişti.

Hank birkaç gün önce beni bir iş için aramıştı. Elbette reddetmiştim ama ajans beni bırakmayı planlıyorsa, neden böyle bir şey yapsındı ki?

“Profesyonelce olmayan davranış ve vekâleten tehdit,” dedi gözünü bile kırpmadan.

Ağzım açık kaldı. “Ben öyle bir şey yapmadım!”

“Yapmadın mı? Son telefon görüşmemizi hatırlıyorum. Ödemeler konusunda haklıydın ama benimle, yani ajansın *sahibi* ve kurucusuyla iletişim kurma şeklin hiç de profesyonelce değildi. Vekâleten tehdit konusuna gelirsek, Hank bana yeni erkek arkadaşının yaptıklarını anlattı.” Emmanuelle’in gözleri parladı. “Vuk Markovic, senin adına dairesine zorla girip ona saldırmış. Hank önemli işlerde diğerleri yerine sana

KISKANÇLIK KRALI

öncelik vermezse, ona daha fazla fiziksel zarar vereceğini söylemiş. Binadaki güvenlik kamerası kayıtları onu doğrulayacaktır.”

Kulaklarım çınılıyordu. “Vuk böyle bir şeyi asla yapmaz.”

Tamam, tehdit kısmı olabilirdi. Ancak Hank’ten bana öncelik vermesini istemek? *Kesinlikle hayır.* Hank’ten hoşlanmadığımı ve Beaumont’tan ayrılmak istediğimi bildiği halde bunu yapmazdı.

“Hımm. Belki de yapmaz. Kim bilir? Senin sözüne karşı, bizim sözümüz.” Emmanuelle omuz silkti. “Dava haberi almak için pazartesiye bekle. Ödemelerinin tadını çıkar, Ayna. Haberler yayılıp sektörün geri kalanı senin davranışlarını öğrendiğinde, cinsel yolla bulaşan hastalıklar farkındalık kampanyası için üzücü bir fotoğraf çekimi dışında hiçbir iş alabileceğini sanmıyorum.” Kadehini kaldırdı. “Şerefe.”

O uzaklaşırken ayaklarım yere çakılı kalmıştı. Dava mı? Şaka mı yapıyordu?

Ne dilediğine dikkat et. Annem hep böyle derdi ve haklıydı.

Beaumont’tan nefret ediyordum ama modelliği seviyordum. Hareketin güzelliğinden, ifadenin sanata dönüşmesinden keyif alıyordum. Kamera önünde ve podyumda kendimi evimde gibi hissediyordum, üstelik bu işte iyiydim.

Büyük başarılar elde etmiştim ama en başarılı modeller bile sektörün güçlü isimleri tarafından karalanmaktan, kara listeye alınmaktan kurtulamıyordu. Her şey politikti ve ben bu konuda çok kötüydüm. Artık modellik yapamayacak olursam ne yapacaktım?

Midem asitle doldu.

Biri omzuma dokundu. Hızla arkamı döndüm ancak

Vuk'un endişeyle çatılan kaşlarını görünce kaçma içgüdüm bir anda yok oldu.

Ne oldu?

“Emmanuelle burada. Konuştuk ve o... beni ajansından kovdu.” Konuşmamızın geri kalanını özetlerken Vuk'un yüzünün giderek kararmasını ve patlamak üzere olan bir fırtına bulutuna dönüşmesini izledim. “Doğru mu? Hank hakkında söyledikleri?”

Emmanuelle'in ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyordum ama emin olmam gerekiyordu.

Sana öncelikli davranmasını söylemedim, o gün habersizce dairene geldiğinde sana davranış şekli konusunda onu uyardım. Vuk'un çenesi granit gibi sertleşti. *Dava gerekçesi saçmalık. Avukatlarım bunu saniyeler içinde yok edecek, özellikle de Hank'in seni gizlice izlediğine dair kanıtımız olduğu için.*

“Mesele davanın hukuki durumu değil,” dedim usulca. “Mesele görünüş. Emmanuelle davayı kazanıp kaybetmeyi umursamıyor. Sadece adımları lekelemek ve kariyerimi mahvetmek istiyor.”

Tarih karalama kampanyalarıyla yıkılan ünlü kadınların örnekleriyle doluydu. Yanlış hiçbir şey yapmamış olsalar bile, yapmış gibi *görünmeleri* insanların onlara sırt çevirmeleri için yeterliydi.

Emmanuelle tüm bunları neden yapıyordu? Telefonda ona karşılık vermem yüzünden mi? Hak ettiğim bir şeyi vermesi için ona ricada bulunduğum için mi?

Bir anlık öfke mide bulantımı bastırdı. Beaumont'a karşı kişisel hislerime rağmen, yıllar boyunca işimde her zaman profesyonelce davranmıştım. Ben onların en çok kazanan

KISKANÇLIK KRALI

modeliydim, ayrıca diğer modellere onlar hakkında asla kötü konuşmamıştım. Şimdi Emmanuelle, sırf egosunu incittiğim için beni mahvetmeye çalışıyordu. Bu hakkı ona ne veriyordu?

“Sloane’a söylemeliyim. O da buralarda bir yerde,” dedim o anda bir plan yaparken. “Emmanuelle davanın pazartesi günü düşeceğini söyledi. Bunu önlemeliyiz. Ayrıca muhasebecimle konuşup birini...”

Ayana. Vuk elini tekrar omzuma koydu. **Nefes al. Bunu atlatacağız. Kahrolası Emmanuelle Beaumont seni mahvetmeyecek. Bunun olmasına izin vermektense ölürüm.**

Panik halimin arasına güçlü duygular karıştı.

Bunu atlatacağız. Ben değil, biz.

Yanımda birinin olmasının, benim yanımda savaşmasımın yarattığı o tuhaf duyguyu yeniden hissettim. Kılıcımın kalkanı ya da kalkanımın kılıcı, duruma hangisi uygunsa. Savaşa tek başıma girmiyordum ve bu basit gerçek bile nefesimin düzene girmesi için yeterliydi.

Başkalarının benim sorunlarımı çözmesini istemiyor olabilirdim ama Vuk’un yardımını olmadan Beaumont’a karşı koyabileceğimi düşünecek kadar saf değildim.

“Teşekkür ederim.” Yutkundum. “Kapıdan içeri girdiğin anda seni kötü haber bombardımanı altında bıraktığım için özür dilerim. Partiler genellikle daha eğlencelidir. Söz veriyorum.”

Bundan şüpheliyim. Vuk burlesk gösterisine bir göz atıp yüzünü buruşturdu. **Seninle herhangi bir şey hakkında konuşmak, hatta kötü bir haber bile olsa benim için bu parti-nin en önemli olayı.**

Güldüm. Diğer parti katılımcılarının bakışlarını görmez-

ANA HUANG

likten gelerek parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Başımı-
zın üzerinde Beaumont'un gölgesi dolaşıyor olsa da ona iyi
vakit geçirtmeye kararlıydım.

Onu bara doğru çektim, her adımda göğsümdeki baskı ha-
fifliyordu. Vuk haklıydı. Bunu atlatacaktık.

Birlikte olduğumuz sürece her şeyi aşabilirdik.

Emmanuelle'in gerçekten çok cesur olduğu belliydi.

Maya'nın partisinden sonraki cumartesi günüydü, saat öğleni geçmişti ve ben hâlâ ajans sahibinin Ayana'yı önceden haber vermeden kovmasının yanı sıra, bunu sezonun en büyük sosyal etkinliklerinden birinin ortasında yapma cüretkârlığına öfkeleniyordum.

Ayana'nın zaten Beaumont'tan ayrılmayı planlıyor olması önemli değildi. Önemli olan prensipti.

Emmanuelle ile işim bittiğinde başarılı bir ajansı olması bir yana, elinde bir kartvizit kalırsa şanslı sayılırdı.

Bana karşı çıkacak kadar cesur ya da aptal olduğunu düşünmemiştim -ayrıca Ayana'yı hedef alarak bana da bulaştığını bilmesi gerekiyordu- ama suçlamalarını akıllıca kurgulamıştı. Bunu kabul etmeliydim. Ayana adına Hank'i "tehdit ettiğim" suçlamasıyla, aslında ellerimi bağlamıştı. Onun iddialarını desteklemeden, yasal sınırların dışında hiçbir şey yapamazdım.

Hank'i bulup onunla şahsen hesaplaşmamak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Bu onların ekmeğine yağ sürmek olurdu, bu yüzden durumu Sloane ve avukatlarıma bırakmıştım. *Şimdilik*.

Bu arada halletmem gereken başka bir sorun daha vardı.

"Shepherd ortadan kalktıktan sonra diğer grubu halledeceğini söylemiştin." Masanın karşısındaki adama soğuk bir bakış attım. "Şimdi yine benden yardım mı istiyorsun?"

“Onlarla başa *çıkabileceğimi* söyledim,” diye düzeltti Roman. “Düşündüğümünden daha dirençli olduklarını kanıtladılar. Ayrıca Shepherd’ın ölümü... dalga etkisi yarattı. Durum karmaşık.”

Yine Brooklyn’deki depoda buluşmuştuk. Roman’ın burayı bilmesi beni endişelendirmiyordu çünkü burada değerli hiçbir şeyim yoktu. Burası sadece resmi olmayan işleri halletmek için kullandığımız özel bir yerd.

Roman, istediğini elde edene kadar tüm kozlarını kullanmak istemediğini belirterek diğer grup liderinin kim olduğunu söylemeyi reddediyordu ve ben de onun belirsiz açıklamalarından bıkmıştım.

Shepherd’ı öldürmüş, anlaşılan bana düşen kısmını yerine getirmiştin. Şimdi de diğer grup liderini ortadan kaldırmak için insan gücü ve kaynak sağlamamı mı istiyordu?

“Biliyor musun,” dedim sakın ve ölümcül bir sesle. “Seni tanımasaydım, beni oyalamaya çalıştığını düşünürdüm.”

“Ne düşünürsen düşün, ben Kardeşlik’in kontrolünü ele geçirene dek huzur bulamayacaksın ve diğer grup lideri ölene kadar kontrolü ele geçiremem. Ayrıca örgütün dışındaki... diğer meselelerle de ilgilenmem gerekiyor.” Roman’ın çenesi gerildi. Yüzündeki kaygılı ifadeye bakılırsa, bir ömür önce bana bıraktığı notta yazdığı “onlar”dan bahsettiğini tahmin ettim. Kardeşlik’ten saklanırken karşılaştığı birileri olduğunu söylemişti.

Umurumda değildi. Onun geçmişi beni ilgilendirmiyordu. Beni ilgilendiren, Kardeşlik’i kontrol altında tutma yeteneği.

“Shepherd’ın ölümünden sonra diğer grup yeraltına çekildi ama hâlâ senin peşindeler,” dedi Roman. “Henüz bir hamle yapmadılar çünkü düğünün etkisinin geçmesini bekliyorlar. Ancak bu kavgayı haftalarca, hatta aylarca uzatmak istemi-

KISKANÇLIK KRALI

yorsan onları dışarı çekmeni öneririm. Böylece onları kendi koşullarımızda alt edebiliriz.”

“Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?”

“Yem kullanarak.”

Sessizlik çöktü. Elimizde ne vardı ki...

Hayır. Gerildim. Roman, düşündüğüm şeyi önerecek kadar aptal olamazdı.

Bir sonraki sözleri, onun gerçekten de o kadar aptal olduğunu kanıtladı. “Aptal olmadıkları için seni kullanamayız. Dikkatli düşünmeden doğruca senin peşine düşmezler ve biz onların dikkatli davranmasını istemiyoruz. Pervasız olmalarını istiyoruz. Sana yakın olan insanlar... İşte o bambaşka bir mesele.” Parmak eklemlerini masaya vurdu. “Ayana’yla olan ilişkin artık herkesin malumu. Onu önemseydiğini biliyorlar, üstelik o bir model. Onun yapabileceğini bir saniye bile düşünmezler...”

Bir silahın tetiğinin çekilme sesi onu durdurdu.

Onun adını söylediği an ile şu an arasındaki bir saniye içinde, ayağa fırlayıp masanın üzerine eğildim.

Glock’umun kabzasını çenesinin altına bastırdım ve gözlerimin içine bakmaya zorladım. “Ayana’ya yaklaşırsan ya da onu bu işe herhangi bir şekilde karıştırırsan...” Sesim o kadar soğuk ve kısıktı ki, havada küçük beyaz buharlar yükseliyordu. “...kafana kurşun sıkılmış olmamı *dilersin*.”

Dexter’a yaptıklarım, Ayana’yı bilerek tehlikeye atan herhangi birine yapacaklarımla kıyaslanamazdı.

Roman’ın gözleri meydan okurcasına parladı. “Ben de tam olarak bundan bahsediyorum,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Duygusalılık. Duygusal tepkiler. Bunlar senin ve daha da kötüsü *benim* ölümümü getirecek. Senin karar verme yeteneğini etkiliyor, Markovic. İstersen beni tehdit et ama planım mantıklı ve sen de bunu biliyorsun.”

ANA HUANG

Dişlerimi sıktım.

Ayana'ya olan hislerim karar verme yeteneğimi gölgeliyordu. Shepherd'a saldırı planı yaparken bile sadece bu işi bitirip onunla daha fazla zaman geçirmek istediğimi düşünüyordum.

Fakat Ayana'nın dikkatimi dağıtması umurumda değildi. O *benimdi*, istediğim tek kişiydi. Roman dilediği kadar saçmalayabilirdi, onu yem olarak kullanma konusunda sınırimi çizmiştim. Ondan benim için kendini riske atmasını asla isteyemezdim.

Kendisine doğrultulmuş silaha aldırış etmeden, "Onu bu işe karıştırmak istemiyorsan, tamam. Ama bir düşün," dedi Roman usulca. "Sonsuza dek sürmeyecek bir ilişki için hayatını feda etmeye hazır mısınız? Kendini kandırma çünkü bu ilişki sonsuza dek *sürmeyecek*. En azından Ayana senin gerçek kimliğini öğrendiğinde."

Silahı sıkıca kavradım. "O biliyor."

"Öyle mi?" Sesi alaycı bir tona büründü. "Dexter'a ne yaptığını biliyor mu? Yıllar önce Kardeşlik liderlerine ne yaptığını biliyor mu? Kanlı detaylardan bahsediyorum, Markovic. Senin örgütün bir parçası olduğunu ve geçmişte, hatta şu anda bile yasadışı şeyler yaptığını biliyor olabilir. Peki senin neler yapabileceğini tam olarak biliyor mu? Çünkü 'yasadışı' ile bir adamı parçalara ayırmak arasında büyük bir fark var, bunu hak etse bile. Çoğu insan ikincisini... vicdansız bulur."

Midem düğümlendi. Sanki vücudumdaki tüm kan kulaklarım pompalanıyor; dalgalanan sıvı, Roman'ın sözlerinin ardındaki acımasız gerçeğe mide bulandırıcı bir arka plan oluşturuyordu. Zihnimin derinliklerinden en büyük korkularımı söküp çıkarmış, soyut kâbusları somut kelimelere dönüştürmüştü.

KISKANÇLIK KRALI

Ayana *gerçekte* neler yapabileceğimi keşfederse, benimle kalır mıydı? Boynuma çarpan soğuk esinti, cevabın imalı bir fısıltısıydı.

Bunu asla öğrenmek istemiyordum.

“Dediğim gibi.” Roman tehditlerimi umursamadan ayağa kalktı. “Bunu bir düşün.”

Uzaklaştı ve beni sessizlikte yalnız bıraktı.

Ayana

Stresli olduğumda örgü örerdim.

Geçen cuma gününden bu yana bir çift eldiven, bir şapka ve yarım battaniye örmüştüm. Hâlâ acemi olduğumu ve sadece bir hafta geçtiğini düşünürsek olağanüstü bir sayıydı.

Dava pazartesi günü resmen açılmıştı. Son birkaç gün, Sloane ve Vuk'un avukatlarıyla -artık benim de avukatım olmuşlardı- yapılan telefon görüşmeleri, toplantılar ve beyin fırtınası oturumlarıyla geçmişti. Sektördeki dedikodu ağı alevlenmişti ve haber henüz ana akıma ulaşacak kadar büyük olmasa da moda dedikodu blogları ayrıntılar için can atıyordu. Sloane'un ısrarı üzerine, telefonumdan sosyal medya uygulamalarını silerek internetten uzak durmuştum.

Herkes ne olacağını görmek için nefesini tutmuş bekliyordu. Avukatların ortak görüşü, suçlamaların saçmalık olduğu yönündeydi. Zaten bunu hepimiz biliyorduk. Emmanuelle doğru olmasa bile insanların zihninde şüphe uyandırmak, adımın skandal ve profesyonellikten uzaklıkla özdeşleşmesini istiyordu. Sloane da aynı fikirdeydi ve durumu kontrol altına almıştı.

Ona güveniyordum. Yine de dikkatimi başka yere yönlendirmem gerekiyordu, bu yüzden örgü örmüş ve Vuk'u ikna ederek bana ikinci bir atış dersi vermesini sağlamıştım. Görünüşe göre Emmanuelle'i düşünmek, nişan alırken mucizeler yaratıyordu çünkü hedefin o olduğunu hayal etmiş ve kurşunu tam yüzüne isabet ettirmiştim. Bu çok tatmin ediciydi.

KISKANÇLIK KRALI

Ancak en çok beklediğim dikkat dağınıklığı bu akşamdı. Bu akşam, Vuk'un beni Washington'da bırakmasını resmi olarak telafi etmesi gereken akşamdı ve merakımı zorlukla bastırabiliyordum.

Hiç topuklu ayakkabı dışında bir şey giyer misin? diye sordu Vuk. Sean bizi zırhlı bir SUV ile şehir merkezine götürüyordu. Zırhlı arabanın aşırı olduğunu düşünsem de ben güvenlik uzmanı değildim.

Düğün saldırısından beri Kardeşlik'ten bahsetmemişti. Ben de bana söylemeden onlarla ilgilenmek üzere Washington'dan ayrıldığına giderek daha fazla ikna olmuşum. Fakat şimdi burada ve hayattaydı. Bu da iyi bir şeydi, değil mi?

“Nadiren. Şikâyet mi ediyorsun?” Bacak bacak üstüne atarak kasıtlı olarak kıvrımlarımı gösterdim. Vuk'un bakışları ısındığında gülümsememi bastırdım.

Bana rahat giyinmemi söylemişti, ben de öyle yapmıştım. Kaşmir kazak ve özel dikim pantolon rahat giyimdi. Hatta gelecek sezonun modelleri yerine, en eski sivri burun topuklu ayakkabılarımı seçmiştim.

Şikâyet etmiyorum. Sadece “rahat” kelimesinin tanımını sorguluyorum.

“Benim tanımım tamamen geçerli. Eğer moda seçimlerimi sorgulayacaksan, bunu yüksek sesle söyleyecek cesarete sahip ol.”

Vuk'un gözlerinin kenarları kırıştı. Gür ve içten kahkahası içimi ısıttı. Sean'ın dikiz aynasından bize bakakaldığını gördüm, hemen sonra kendini topladı. Tekrar önüne döndü ama dönmeden önce dudaklarının yukarı kıvrıldığını gördüğüme emindim.

Vuk bir keresinde bana onun görevini açıklamaya çalışmasına rağmen anlamamıştım. Sean, Vuk'un güvenlik şefiydi ama aynı zamanda koruması ve şoförüydü. *Sanırım.* Eski bir

özel kuvvet askerinin bizi randevuya götürmekten daha iyi işleri olacağını sanırdım. Fakat belki de öyle değildi.

On dakika sonra sakın bir caddede, kırmızı tuğlalı bir binanın önünde durduk. Girişin üzerindeki gümüş harflerin parlaltısına gözlerimi kısarak baktım.

“Greenberg Yaşlılar Merkezi mi?” Kaşlarımı çattım. Vuk beni neden buraya getirmişti ki? *Aman Tanrım*. Parçalar yerine oturdu ve gözlerim onun yüzüne kaydı. “Bunu yapmış olamazsın. Ciddi misin?”

Omuz silkti. Gözlerindeki çocuksu yaramazlık kıvılcımı, onun kahkahası kadar gülümsetmişti.

Sean bizi dışarıda bekleyeceğini söyledi. Merkeze girdiğimizde sevinçle karşılandık.

“Vuk!” Resepsiyon masasının arkasındaki tombul, hoş yüzlü kadın bizi görünce gülümsedi. “Seni tekrar görmek ne güzel. Uzun zaman oldu. Ayrıca yanında bir kız getirmişsin! Zamanı gelmişti. Çok güzelsin, tatlım. Sizi alıkoymayayım. İçeri geçin. Başlamak üzere.”

Vuk’un beni götürdüğü yere ilerlerken yanından geçtiğimiz diğer personel de onu aynı sıcaklıkla selamladı.

En sonunda bir çift mavi kapının önünde durduk. Vuk kapıları açtığında bir tür ortak kullanım alanı gibi görünen odaya girdik. Oda yuvarlak masalarla doluydu. Sakinler, ellerinde renkli plastik fişlerle sandalyelerin çoğunu işgal etmişti. Birkaç kişi önlerindeki kâğıtlara gözlerini kısarak bakıyordu. Odanın ön tarafında, elinde mikrofon olan koyu saçlı bir kadın, profesyonel bir bingo topu makinesinin yanında duruyordu.

Yaşlılar merkezinde bingo gecesi idi ve Vuk bu oyunu sevdiği konusunda şaka yapıp yapmadığına dair sorduğum soruma nihayet cevap vermişti.

KISKANÇLIK KRALI

Göğsüm patlayacakmış gibi hissediyordum.

Arka taraftaki boş bir masaya oturduk. Birkaç sakın Vuk'a el salladı. Önlüklü bir erkek hemşire bize fişlerimizi ve bingo kartlarımızı uzattı.

"İnanamıyorum." Vuk'un bingo sever olduğu gerçeğini kafanda oturtmaya çalıştım. Bu New York valisinin boş zamanlarında *Barbie* bebekleriyle oynadığım ya da bir mafya patronunun çocukların doğum günü partilerinde palyaço numaraları yaptığını öğrenmek gibiydi. "Bana bu hobinin hikâyesini anlatmalısın. Buraya gelmeye ne zaman başladın? Nasıl..."

Şst. Sonra. Bingo kartını dikkatle inceliyordu, alnı yoğun bir konsantrasyonla kıvrılmıştı. *Oyun başlamak üzere.*

Ağzımı kapattım.

Sonraki bir saat içinde iki şey netleşmişti. 1) Vuk Markovic kendini *gerçekten* kaptırmıştı. Oyun sürerken asla konuşmak istemiyordu. 2) Son derece rekabetçiydi. Bu bir şans oyunuydu ama ben onun kazanmak için şans tanrıçasını yere sermeye hazır olduğuna emindim.

Beşinci sınıftaki İspanyolca öğretmenim bize kelime öğretmek için bu oyunu kullandığından beri bingo oynamamıştım ama şaşırtıcı bir şekilde çok eğlenmişim. Kartımdaki kareleri işaretlemek inanılmaz derecede rahatlatıcıydı.

"B24!" diye duyurdu sunucu. Vuk, o daha sözünü bitirmeden elindeki bir kâğıdı havaya kaldırdı. Üzerinde büyük siyah harflerle "**BINGO!**" yazıyordu.

"Ve kazananımız belli oldu!" diye bağırды sunucu homurtuların arasında. "Biraz ara verelim. Bir sonraki oyun on dakika sonra başlayacak."

"Lanet olsun." Komşu masadaki beyaz saçlı bir kadın, kol dayanağına yumruğunu vurdu. "Üst üste üçüncü kez kaybettim!"

"Kapa çeneni, Fran," dedi yanındaki adam. Sırtı kambur ve sesi kısık olan adam en az doksan yaşında görünüyordu.

“Eskiden parkta hileli kart oyunlarıyla turistleri dolandırırdın. Bu senin karman.”

Fran kıkırdadı ama suçlamayı inkâr etmedi. “Dolandırdığım insanlar sadece buna kanacak kadar aptal olanlardı.”

Fran ve Tom, dedi Vuk meraklı bakışıma yanıt olarak. Sanırım oyun bittiğine göre konuşmak onun için artık sorun değildi. *Çıkıyorlar.*

Ah! Aferin onlara.

“Anlıyorum. Tebrikler. Bir oda dolusu yaşlıyı yendin,” diye alay ettim. “Gurur duyuyor olmalısın.”

Sana söylemiştim. Vuk kendinden oldukça memnun görünüyordu. *Ben her zaman kazanırım.*

“Hıhı.” Gözlerimi devirdim ama gülümsüyordum. “Söylesene. Büyük ve kötü Vuk Markovic rekabetçi bingonun heyecan verici dünyasına ne zaman girdi?”

Büyük ve kötü, öyle mi? Bir saniye öncesine göre daha da kendini beğenmiş görünüyordu.

Masanın altından ona şakacı bir tekme attım.

Vuk güldü ama bir dakika sonra bana ciddi bir cevap verdi.

Birkaç yıl önce bir yan kuruluşla, büyük bir anlaşma imzalamaya çalışıyordum. O zamanlar CEO’nun babası burada yaşıyordu. Cuma geceleri bingo oynamayı çok severdi, bu yüzden CEO da en az ayda bir kez onunla oynamaya çalışıyordu. Müzakereler son aşamaya gelmişti ve cuma gecesi, CEO’nun Asya’ya uzun bir seyahate çıkmadan önce şehirde geçireceği son geceydi. Müzakereleri burada sonuçlandırmayı teklif ettim.

Başımı yana eğdim. “Bir huzurevi bingo gecesinde başka bir Fortune 500 CEO’suyla milyon dolarlık bir anlaşma mı yaptın?” diye sordum şüpheyle.

Vuk sırtıttı. *Golf sahasında veya akşam yemeğinde anlaşma imzalamaktan daha iyi ya da daha kötü değil.*

KISKANÇLIK KRALI

Tamam, haklıydı.

Anlaşma imzalandıktan kısa bir süre sonra babası vefat etti ama bingo gecesini o kadar çok sevdim ki, ertesi hafta ve ondan sonraki hafta da geri geldim. Dediğim gibi fazla düşünme veya strateji gerektirmeyen bir şeyle rahatlamak güzel.

“Burada aileden biri olmasa bile dışarıdan gelip oyun oynama izni veriyorlar mı?”

Vuk bana sadece baktı.

“Doğru.” Başımı iki yana salladım. Daha önce biri ona hiç hayır demiş miydi?

Bazı personel üyeleri ilk başta temkinliydi fakat sonunda beni burada görmeye alıştılar. Ayrıca her yıl onlara yüklü miktarda bağış yapıyorum ve profesyonel bir bingo düzeninin masraflarını da ben karşıladım. Sanırım... Bir anlığına sessiz kaldı. Babam bunu severdi. Huzurevi kısmını değil, eğlenceyi ve dostluğu. Oyun oynamayı severdi, özellikle de yabancılarla. Parkta oturur, yoldan geçenleri dama veya satranç oynamaya davet ederdi. Neredeyse her zaman kazanırdı.

Kalbim sızladı. “Onu çok özleyor olmalısın,” dedim yumuşak bir sesle.

Vuk ilk kez anne ve babasından bahsediyordu. Bir yerde okuduğuma göre ikisi de bir süre önce farklı hastalıklardan ölmüşlerdi.

Yıllar geçti. Onun yokluğuna alıştım. Saklamaya çalışsa da Vuk’un gözlerinde bir anlık acı gördüm.

Artık ailesinden bahsetmek istemediği belliydi ama ben de buna karşılık benzer bir şey paylaşmak zorunda hissediyordum.

Bingo kartımın kenarıyla oynayarak biraz düşündükten sonra konuşmaya başladım. “Beaumont’la sözleşme imzala-

mamın sebebi babamdı. Hank beni keşfettiğinde, ailem zor bir dönemden geçiyordu. Restoran henüz tam olarak açılmamıştı, üstelik babam mutfakta bir kaza geçirerek elini yaralamıştı. Bu... korkunçtu. Kapsamlı bir ameliyat ve sonrasında fizik tedaviye ihtiyacı vardı. Sigortası masrafların sadece bir kısmını karşılıyordu, geri kalanını ya cebimizden ödemek ya da rehabilitasyondan tamamen vazgeçmek zorundaydık. Ama doktorlar, rehabilitasyonu atlarsa elini bir daha tam olarak kullanamayabileceği konusunda bizi uyarmıştı. Eskisi gibi yemek yapamayacaktı.”

Anılar, çaresizliğin hayaletiyle çarpıştı. Vuk gözlerini yüzünden hiç ayırmadan dinlemeye devam etti.

“Zaten hayallerinin birinden vazgeçmişti,” diye devam ettim. “Etiyopya’da mühendislik okumuştı ama ABD’ye göç ettikten sonra diplomasının hiçbir değeri kalmamıştı. O da ikinci tutkusu olan aşçılığa yöneldi. Onu da kaybetseydi... bu onu mahvederdi. Halletmek *zorundaydık*.” Bingo kartının bir köşesini yırttım. “Liya ve ben o zamanlar okula gidiyorduk. Annem ve Aaron restoranda çalışıyordu, babamın yokluğunda restorani ayakta tutmak için ellerinden gelen tek şey buydu. Elimizden geleni yaptık ama tıbbi masrafları karşılayacak kadar paramız yoktu. Yakınından bile geçmiyordu. Hank gelip bana bu göz alıcı modellik kariyerini teklif ettiğinde, gerçek olamayacak kadar iyi görünmüştü.”

Haklı çıkmıştım. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Kariyerim yolunda gitmişti ama ne pahasına?

Orada durmalıydım -Vuk’un tüm bu iğrenç hikâyeyi duymak isteyeceğini sanmıyordum- ama artık baraj kapakları açılmıştı, geri kalan kelimelerin ağzımdan dökülmesini engelleyemedim.

“Beaumont’la sözleşme imzalarsam, avans vereceklerini söyledi. Avans tek başına aylarca sürecektir rehabilitasyon mas-

KISKANÇLIK KRALI

raflarını karşılamaya yetiyordu. Üstelik fotoğraf çekimleri ve seçmelere ulaşım için, yani başlamak için ihtiyacım olan her şeyin masraflarını da karşıladılar. Beaumont'u duymuştum ve yaptığım tüm araştırmalar, onların meşru bir ajans olduğunu gösteriyordu. Hatta en iyilerinden biriydi. Ayrıca faturaların ödenmesine yardım etmeyi o kadar istiyordum ki, sözleşmeyi gerektiği kadar ayrıntılı bir şekilde incelememiştim. Birkaç uyarı işareti gördüm ama Hank bunların sektörde standart olduğunu söyledi. Hem zaten avukat tutacak paramız da yoktu. Ben de onlarla sözleşme imzaladım. Anlaşmanın ne kadar sömürücü olduğunu ancak yıllar sonra fark ettim. Ayrıca benim için 'cömertçe' karşıladıkları tüm o masraflar var ya? Hepsini maaşımdan kesmişlerdi. İş almaya başladığımda bile iki yıl boyunca onlara borçlu kaldım."

Bu masrafları karşılayarak kariyerime yatırım yaptıklarını düşünmekle saflık etmiştim. Beaumont hiçbir zaman iyilik amacıyla bir şey yapmazdı.

"Jordan beni Jacob Ford'un yüzü olarak seçtiğinde işler değişti. Bu benim çıkış kampanyamdı ve o zamandan sonra işlerim yolunda gitti," dedim. "Ancak Beaumont'a olan borcum kapandıktan sonra bile gecikmiş ödemeler ve farklı ücretler konusunda sorunlar yaşadım. Ajanstan uzun zaman önce ayrılabilirdim. Fakat sözleşmede, *onların* belirlediği 'haklı neden' olmaksızın sözleşmeyi feshetmeye çalışırsam, önemli miktarda para ödemekle yükümlü olduğumu belirten bir madde vardı. Bu ceza tüm birikimlerimi silip süpürürdü. Ayrıca kötü şartlarda ayrılırsam Emmanuelle'in beni kara listeye alacağından korkuyordum." Keyifsiz bir kahkaha attım. "Sonunda kaçınmaya çalıştığım noktanın hemen hemen aynısına geldiğime göre belki de en başta bunu yapmalıyım."

ANA HUANG

Seni kara listeye almayacak. Vuk sonunda konuşmuştu. Ara sona ermek üzereydi ama artık oyunla çok ilgilenmiyormuş gibiydi. ***Sandığından daha güçlüsün. Seni korkutmasına izin verme.***

“Deneyeceğim,” dedim zayıf bir gülümsemeyle. “Beaumont’la yollarımızı ayırdığımızı aileme söyledim ama ayrıntıları biraz... geçiştirdim.” Umarım çirkin gerçeği asla öğrenmeyeceklerdi. “Dava haberi büyük medya kuruluşlarına ulaşırsa...”

Ulaşmayacak. Ben icabına bakacağım.

Vuk başka biri olsaydı saçmaladığını söylerdim. Ancak o öyle bir özgüven ve otorite yayıyordu ki, bana ayı gökten indireceğini söylese inanırdım.

“Teşekkür ederim. Bunu benimle paylaştığın için...” Topluluk odasını işaret ettim. “Ayrıca dinlediğin için.”

Yüzü yumuşadı. ***Ne zaman istersen.***

Koyu saçlı kadın bir sonraki oyunu başlatınca bakışlarımız birbirinden ayrıldı ama sohbetimizin sıcaklığı hâlâ devam ediyordu.

Vuk’la zor şeyler hakkında konuşmanın ardından kendimi daha kötü değil de daha iyi hissetmem komikti.

Merkezde bir saat daha kaldık. Bingo gecesi resmen sona erdikten sonra ikimiz de dışarı çıkmak istemedik. Bu yüzden Vuk, Sean’a bizi benim daireme götürmesini söyledi. Güvenlik şefi arabada beklerken bana yukarıya kadar eşlik etti.

“İçeri gelmelisin,” diye mırıldandım. “Bir gece içkisi için.”

“İçeri girersem bir daha çıkmam, *srce*.”

“Bana uyar,” dedim utangaç bir tavırla.

Henüz “*Biz neyiz?*” konuşması yapmamıştık ve Vuk be-

KISKANÇLIK KRALI

nim evimde hiç kalmamıştı. Fakat başlamak için şu andan daha iyi bir zaman olamazdı, değil mi?

Vuk beni hayal kırıklığına uğratarak başım iki yana salladı. “Geceyi seninle geçirmeyi çok isterdim ama yarım saat sonra Singapur ile bir toplantım var. Oradaki genişlememizle ilgili. Zaten bir kez erteledim, bir kez daha ertelersem yönetim kurulu beni öldürür.” Bana üzgün bir şekilde gülümsedi. “Şirketi ihmal ediyorum. Son zamanlarda dikkatim çok dağınık.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bana yine dikkatini dağıtan biri olduğumu mu söylüyorsun?”

Yüzünden bir gölge geçti ancak ben bir şey söyleyemeden o ifade kayboldu. “En iyisinden.” Eğilip bana uzun bir öpücük verdi. “Salı günü görüşüyoruz, değil mi?”

Bu bir sonraki atış dersimizin tarihiydi.

Başımla onayladım. Birbirimize iyi geceler diledik ve ben güvenli bir şekilde daireme girene kadar Vuk orada bekledi. Kapıya yaslanırken adımlarının uzaklaştığını duydum, dudaklarım hâlâ öpücüğünün etkisiyle karıncalanıyordu. Yüzümde beliren büyük gülümsemeye engel olamadım.

Yanımda kalamasa da inanılmaz bir geceydi. Vuk’un yeni bir yönünü görmek ve ailesiyle ilgili biraz da olsa içini açtığını duymak, herhangi bir lüks randevudan veya pahalı hediyeden daha iyiydi.

Bir dakika daha bu mutluluğun tadını çıkardım. Ardından ışıkları açıp çantamı kanepeye attım. Tam duşa girmek üzereyken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir sorun vardı. İçgüdülerim öyle söylüyordu.

Tenimdeki tüm sıcaklık buharlaştı. Nabzım hızlandı, neredeyse gerektiğinde kolayca koridora kaçabilmek için ön kapıyı açacaktım. Peki ya dışarıda, tam da bunu yapmamı bekleyen birileri varsa?

ANA HUANG

Bunun yerine hemen arayabilmek için telefonumda Vuk'un numarasına geldim. Garip seslere karşı kulağımı dört açarken parmağımı arama tuşunun üzerinde tuttum.

Mutlak bir sessizlik vardı.

Yine de sessizce mutfağa girdim ve bir bıçak aldım. Kalbim hızla çarparken dairede yavaşça ilerledim. Dolapları, yatak odasını, banyoyu ve hatta lavabonun altını hızlıca kontrol ettim. Ancak olağandışı bir şey bulamadım. Pencere kapalıydı ve her şey bıraktığım yerdeydi.

Yavaşça, titrek bir nefes verdim ve bu nefes yavaş yavaş kahkahaya dönüştü. İyiydim. Sadece paranoyaklık ediyordum.

Bıçağı mutfağa geri koyup su şişemi almak için oturma odasına döndüm. Çantamdan yarısına kadar çıkarmıştım ki gözüm bir zarfa takıldı. Sehpanın üzerindeki dergi yığınlarının, örgü iğnelerinin ve Sloane'la son görüşmemden kalan notlarla dolu bir defterin arasında duruyordu. Dağınıklığın içinde kaybolmuştu, bu yüzden daha önce fark etmemiştim.

Kalbim yine hızlanmaya başladı. Donakalmış bir halde zarfa baktım.

Zarfin üzerinde gönderenin adresi veya herhangi bir yazı yoktu. Tamamen zararsız görünüyordu.

Aynı zamanda daireme birinin girmiş olduğunun kanıtıydı çünkü ben dışarı çıkarken *kesinlikle* orada değildi.

Sehpaya yavaşça yaklaştım ve titreyen ellerimle zarfı aldım. Bunu bırakan kişi gitmiş olsa da karıncaların tenimin üzerinde gezinmesini engellemedi.

Aşağı koşup güvenli bir ortamda açmak ya da çöpe atıp hiç görmemişim gibi davranmak istedim.

Fakat yapmadım.

İçindekileri çıkardım ve...

KISKANÇLIK KRALI

Midem bulandı. Akşam yemeğimin kalıntıları boğazıma kadar yükselirken elimdekilere dehşetle baktım.

Fotoğraflar vardı. Bir adamın parçalanmış cesedinin kanlı, korkunç fotoğraflarıydı. O kadar parçalanmıştı ki, bir korku filminden çıkmış gibi görünüyordu.

Fotoğraflardan birine not ilâştirilmişti. Notta, siyah mürekkep ve düzgün bir yazı tipiyle yazılmış tek bir cümle vardı.

Vuk Marković'in gerçekte tam olarak nasıl bir adam olduğunu öğrenmenin vakti geldi.

Hafta sonumu evrak işleriyle telefon görüşmeleri içinde boğularak geçirdim. Kardeşlik ve Emmanuelle dramasının arasında, aslında yönetmem gereken bir şirketim vardı. Ben diğer önceliklerimle meşgulken ekibim işlerin akışını sağlıyordu ancak tatillerden önce sıkı çalışmazsam isyan çıkabilirdi.

Buna rağmen pazartesi öğleden sonra Dominic bana e-posta gönderdiğinde, ürün lansmanları ve mali raporlarla ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti.

Konu: Tamamdır

E-postada metin yoktu, sadece bir ek vardı. Gerekli siber güvenlik kontrollerinden sonra klasörü indirdim ve dosyaları açtım.

Belgeleri okurken kalbim deli gibi atıyordu. Ekibim iyiydi ama para akışını takip etmek onların uzmanlık alanı değildi. Dominic'in uzmanlık alanıydı.

Ona Shepherd'ın eski güvenli evinin adresini vermiştim. O da bu küçük bilgiyi kullanarak sonuna kadar takip etmeyi başarmıştı.

Takma adlar ve paravan şirketlerden oluşan karmaşık ağın çözülmesi normal adli muhasebeciler için yıllar sürerdi. Fakat Dominic'in ekibi normal değildi, onlar en iyinin iyisiydi.

KISKANÇLIK KRALI

Üstelik ona söz verdiğim iyilik, belirlediğim süre içinde aradığımı bulması için güçlü bir teşvik sağlamıştı.

Adam hakkında ne derseniz deyin, işini yapıyordu.

Gereksiz detayları atlayarak izlerin sonunda yer alan isme odaklandım.

Nefesim kesildi ve gülümsedim.

Bingo.

Öğrenmem gerekenleri öğrendikten sonra Dominic'in dosyalarını güvenli bir yere kaydettim ve orijinal e-postasını sildim. Şimdilik bu bilgiyi kendime saklayacaktım. Bunu nasıl kullanacağım konusunda stratejik davranmam gerekiyordu, yani ne kadar istesem de henüz harekete geçemezdim.

Ertesi gün öğleden sonra Ayana'yla atış dersim için Valhalla'ya gittim. Cuma gecesinden beri garip bir şekilde mesafeli davranıyordu. Her zamanki gibi sık sık mesaj atmıyor, ben ona ulaştığımda alışılmadık şekilde kısa cevaplar veriyordu. Emmanuelle durumundan dolayı stresli olduğunu söylese de bana anlatmadığı bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

"Erken gelmişsin," dedim usulca. Ders saatimizden on beş dakika önce gelmiştim ama Ayana her zamanki yerimizde beni bekliyordu. Normalde yanında hiçbir aksesuar getirmezdi, oysa bugün omzuna dev bir çanta asmıştı.

Onu selamlamak için öptüm. O da belirgin bir tereddütle karşılık verdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Evet. Hayır." Ayana'nın parmakları çantasının askısını sıkıca kavradı.

ANA HUANG

Bekledim, içimde soğuk bir his uyandı. Bu ona hiç benzemiyordu. Üzgün olduğunda bile hiç bu kadar mesafeli davranmazdı.

“Cuma günü seninle vedalaştıktan sonra daireme girdim ve...” Derin bir nefes aldı. “Ben yokken biri içeri girmiş. Bana bir şey bırakmışlar.”

Tepkim o kadar içgüdüsel oldu ki, söylediklerini tam anlamadan başımı bir anda kaldırdım. Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Göğsümden buz gibi bir panik hırıltısı yükseldi.

“Yaralandın mı? Sana ne bıraktılar? Neden beni aradın?” Soruları dolu bir silahtan çıkan mermiler gibi arka arkaya ateşledim.

Singapur toplantısının canı cehennemeydi. Onunla içeri girip her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım. Shepherd ölmüş olabilirdi ama diğer grup hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

Bu benim tarafımdan nadir görülen bir ihmaldi. Daha dikkatli olmalıydım. Kahretsin, ilk içgüdümlü dinleyip Shepherd öldükten sonra bile binasına onu yirmi dört saat izleyecek bir güvenlik görevlisi yerleştirmeliydim. Ayana bundan nefret ederdi ve ekibim zaten aşırı çalışıyordu, yine de buna değermişti.

Biri onun dairesine girmişti ve ben orada değildim.

Pişmanlık midemi kemiriyordu.

“Ben iyiyim,” diye beni sakinleştirdi Ayana. “Panik yapma. Eve geldiğimde çoktan gitmişlerdi ve hiçbir şey almamışlardı. Polise şikâyetle bulundum, ayrıca kilitleri değiştirdim. Bu hafta içinde biri gelip güvenlik sistemimi yenileyecek.”

“Ekibim bugün halleder,” dedim. “Bu bekleyemez ve onların yükseltmeleri piyasadaki her şeyden daha iyi olacak.”

“Hayır. Her şeyi ayarladım bile.” Ayana’nın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Tartışmaya girmek üzereyken, “Evime giren kişi bana bunu bıraktı,” diye ekledi.

Pişmanlığım dehşete dönüştü. Çantasından bir zarf çık-

KISKANÇLIK KRALI

rıp bana uzatmasını izlerken midem düğümlendi. Eli hafifçe titriyordu.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra zarfı aldım.

Açtım.

İçindekileri çıkardım.

O anda yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Nefesim boğazımda düğümlendi. O görüntüleri görmekle gelen şok, baktıkça içime saplanan küçük, keskin buz parçalarına dönüştü.

Dexter'a yaptıklarımı tüm çıplaklığıyla ve korkunç ayrıntılarıyla gösteren üç fotoğraf vardı. Adamlarım cesedi Kardeşlik'in bilinen bir merkezinin yakınına bırakıp gözdağı vermişti. Çünkü Dexter'ı kaçırmak planımı ele verdiyse, o zaman her şeyi ortaya dökebilirdim. Yaptıklarımı saklamaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Fotoğraflar onu bıraktığımız yerde çekilmişti. Bu da örgütün bir üyesinin, Ayana'nın evine girmiş olduğu anlamına geliyordu. Başka hiç kimsenin bunu yapacak imkânı ya da sebebi yoktu.

Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Gözlerimi Dexter'ın parçalanmış yüzünün yakın çekim görüntüsünden, üstüne tuturulmuş nota kaydardım.

Vuk Marković'in gerçekte tam olarak nasıl bir adam olduğunu öğrenmenin vakti geldi.

Ağızma iğrenç bir tat doldu. Zaman yavaşlayarak acı verici bir tempoya büründü. Her saniye farklı bir anıyı ortaya çıkarıyordu.

Jordan'ın vurulması. Ayana'yla ilk gecem. Sean'ın Dexter'ı bulduğunu söyleyen telefonu. Depo. Roman'ın, Aya-

ANA HUANG

na'nın gerçekte neler yapabileceğimi öğrenirse beni terk edeceği yönündeki alaycı sözleri.

Bu neredeyse bir hafta önce yaşanmıştı. Birinin Ayana'ya bu fotoğrafları bırakmasının, bizi ayırmak istemesinden başka bir sebebi olamazdı ve zamanlama da biraz fazla uygundu.

Fotoğrafları avucumda buruşturdum. O sinsi piç Roman'ın bu işle bir ilgisi varsa, onu balık gibi deşecektim.

Ancak önce şu anki durumla ilgilenmem gerekiyordu.

Sonunda tekrar başımı kaldırdığımda, Ayana yine aynı tuhaf ifadeyle bana bakıyordu. Acı verici bir umutla kusmak arasında kalmış gibi görünüyordu.

Zaman normale döndü ama kanım donmuş halde kaldı.

"Bana gerçeği söyle." Fotoğrafları işaret ederken sesi titriyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

Ayana

İğne düşse duyulacak kadar sessizdi.

Vuk bana bakıyordu, fotoğrafların -son dört gündür kâbuslarımı süsleyen ve karton yiyormuşum gibi hissetmeme neden olacak kadar mide bulandırıcı kanlı fotoğrafların- etrafındaki parmak eklemleri bembeyazdı.

O fotoğraflar beni tutan, bana dokunan ve rahatlatan aynı ellerde duruyordu.

Bu ellerin, fotoğraflardaki adama yapılan kadar acımasız bir şeyden sorumlu olduğunu hayal edemiyordum. Buna inanmak istemiyordum. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Ya biri bunları iğrenç bir şaka olarak bırakmıştı ya da Vuk'a iftira atmaya çalışıyordu. Vuk'un adalet anlayışının teknik olarak yasal sınırları aştığından şüphelensem de onun

KISKANÇLIK KRALI

böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ancak bir şeyden şüphelenmekle, onu tüm korkunç ayrıntılarıyla görmek arasında fark vardı.

Bunun doğru olmadığını söyle. Lütfen. Bunun doğru olmadığını söyle.

Cevabı, kırılğan umutlarımı paramparça etti.

“Ben yaptım.”

Midem bir uçurumun kenarından aşağıya düştü ve buz gibi suların içine daldı. Gözlerimi kırıştıtararak sözlerinin ve soğukkanlı ifadesinin ardındaki anlamı anlamaya çalışırken soğuk beni sardı. Sanki biri yüzüne bir kapı çarpmış, tanıdığım adamı bir yabancıya dönüştürmüştü.

Ben yaptım.

“Tamam.” Ne kadar da aptalca ve anlamsız bir cevaptı ama kafamda dönen binlerce kelime arasından doğru kelimeyi bulamıyordum. Nefes alamıyor, düşünemiyordum. Orada durup dünyanın etrafımda parçalanmasını izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum. “Sen...” Kelimeler bir kez daha beni terk etmişti.

“Pişman mıyım?” Vuk ne demek istediğimi elbette anlamıştı. Her zaman anlardı. “Pişman olduğum tek şey, onun üzerinde daha fazla çalışacak vaktim olmaması, *srce*.” Sesinde pişmanlığın zerresi yoktu.

Kâğıt gibi kurumuş boğazımdaki tükürük buhar olup uçtu. Oda kontrolsüzce dönüyordu ve tutunabileceğim tek şey, bir zamanlar var olanın yırtık döküntüleriydi.

Vuk iki adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Fotoğrafları yukarı kaldırdı. “Bu, Jordan’ı vuran adam. Seni neredeyse öldürecek olan adam. Sırf bunun için bile aldığı cezadan daha kötüsünü hak ediyordu.” Sesi buz gibi olmasına rağmen vü-

ANA HUANG

cu du bir cehennemdi. Ondaki sıcaklık, içindeki ikili doğanın canlı ve soluyan bir hatırlatıcısıydı.

İş adamı ve suçlu.

Koruyucu ve katil.

Bir gün beni şefkatle öpen, ertesi gün acımasızca cinayet işleyen adam.

“Benim dünyamda adalet tek bir şekilde sağlanır. İntikam.” Vuk yanağımı avuçladı, dokunuşu dayanılmaz derecede nazikti. “Sana iyi bir insan olmadığımı söylemişim, *srce*. Bana inanmalıydın.”

Gözlerimi kapattım, sözlerini reddetmeye çalışırken avucunun tenime değen sıcaklığını istemsizce içime çekiyordum. Nefeslerim, kısa ve kesik soluklar halinde dudaklarımdan dökülüyordu.

Ne kadar izole olduğumuzun fazlasıyla farkındaydım. Atış poligonu bizim dışımızda her zaman boştu ve Valhalla’nın en arkasında bulunuyordu.

Bağırsam, beni duyan olur muydu? Duysalar, yardımına gelirler miydi?

Zihnim, ortaya çıkan varsayımları bir kenara itti. Vuk’un itirafı ve acımasızlığının kanıtlarına rağmen korkmuyordum. Evet, endişeliydim. Kesinlikle sersemlemiştim. Yine de Wentworth’le yalnız kaldığımda ya da düğünde bana doğru gelen mermiyi gördüğümde hissettiğim korkuyu hiç hissetmiyordum.

Suçları ne olursa olsun, bana zarar vereceğine bir an bile inanmıyordum.

“Bana bak.” Vuk’un emriyle gözlerimi açtım. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, hem inatçı hem de çaresizdi. “Ben buyum, Ayana. Bu fotoğraflardaki adama yaptıklarım, kardeşimin ölümünden sorumlu olanlara yaptıklarımla kıyaslanamaz. Zamanda geriye gidebilseydim, hepsini yüz kez daha

KISKANÇLIK KRALI

yapardım. *Kimse* değer verdiğim insanlara zarar verip bundan sağ çıkamaz.”

Görüşüm bulanıklaştı. Bir parçam çılgılık atmak istiyordu. Neden yalan söyleyip de mutlu bir cehalet içinde yaşamama izin vermiyordu? Neden hiçbir şey değişmemiş gibi davranmam için bana biraz müsaade etmiyordu? Asla eskisi gibi olamayacağımız anlamına gelmesine rağmen, neden bu kadar yıkıcı bir dürüstlüğe sahip olmak zorundaydı?

“Sana zarar vermeyeceğim. Asla,” dedi Vuk. “Şu anda çekip gidersen ve beni bir daha görmek istemediğini söylersen, isteğini saygıyla karşılarım. Fakat olmadığım biri gibi davranmam. Olan oldu. Eğer yarın biri peşine düşmeye kalkarsa, onu da silahlı saldırgana yaptığım gibi hallederim.” Sesi sertti. Acımasızdı. “Bu benim DNA’mda var, *srce*. Taviz verebilirim ama olduğum kişiyi değiştiremem. Ne kadar istesem de.”

Konuşmasının sonuna doğru sesinde duyduğum küçük çatlak, kalbimi parçaladı.

İma ettiği soruyu anlamıştım.

Onun yaptıklarını ve yapabileceklerini bilerek kalacak mıydım? Yoksa dediği gibi uzaklaşıp onun dünyasının karanlığını arkamda mı bırakacaktım?

İkinci seçenek içimi acı bir ateşle yakıp kavurdu ama bunu, tanımadığım ve artık asla tanıyamayacağım bir adamın hayali çılgınlıkları takip etti.

Gözlerimin arkasında kırmızı görüntüler titrerken midem cumadan beri onlarca kez olduğu gibi tekrar kalktı.

Kalmalı mıyım, yoksa gitmeli miyim?

“Ben...” Sözler boğazımda düğümlendi. Kararsızlığın bulanık sularının altında bir karar parıldıyordu fakat ona ulaşamıyordum. Denersem, boğulacaktım.

“Zamana ihtiyacım var.” Bir gözyaşı aşağı süzülerek yavaş yavaş yakıtı. “Ben sadece... şu anda düşünemiyorum. Bir

ANA HUANG

süre yalnız kalmam gerek ki...” Gözyaşlarım cümlemin geri kalanını yuttu. “Sadece yalnız kalmam gerekiyor,” diye tekrarladım.

Vuk yutkundu. Duygular taş gibi sert yüzüne çarptı. Korku, panik, çaresizlik... Maskesi tekrar yüzüne yerleşmeden önce kısacık bir an için yüzeye çıktılar.

Vuk elini indirdi ve geri adım attı.

Tenim ürperdi. Titredim, göğsümdeki boşluk beni yutmak üzereyken bile onun dokunuşunun sıcaklığını tekrar hissetmeyi arzuluyordum.

“Ne kadar zamana ihtiyacın varsa, hepsi senin,” dedi usulca. “Ben burada olacağım.”

Sessiz vaadinin beni rahatlatması gerekiyordu ancak daha da kötü hissetmeme neden olmuştu. Arkamı dönüp uzaklaşırken boğazım o kadar düğümlenmişti ki, bir hece bile çıkaramıyordum. Yine de ona son kez bakmadan edemedim.

Vuk tam onu bıraktığım yerde duruyordu, başı ve omuzları eğikti.

Henüz vedalaşmamıştık, buna rağmen şimdiden aramızda bir uçurumun açıldığını hissediyordum.

Titreyerek nefes aldım ve tekrar önüme döndüm. *Bir adım, sonra bir adım daha. İşte bu kadar. Yapabilirsin.*

Valhalla'nın koridorlarında bir hayalet gibi yürüyordum, bedenen oradaydım ama ruhen kaybolmuştum. Bir şekilde çıkışa ulaşısam da oradan sonra nereye gideceğimi bilmiyordum.

Boş daireme geri dönme düşüncesi beni ürpertti. Güvenliğimi artırmakla ilgili söylediklerime rağmen, birinin -muhtemelen bir Kardeşlik üyesinin- bu kadar kolay girmiş olması beni tedirgin ediyordu. Belki de bir otele yerleşmeli ya da Ma'ya'ya birkaç gece onunla kalıp kalamayacağımı sormalıydim.

KISKANÇLIK KRALI

Başka bir gerçeklikte, Vuk'un evinde kalırdım ama bu artık bir seçenek değildi.

Gözyaşlarımı silip derin bir nefes aldım. Daha sonra yalnız kaldığımda yıkılabılırdım. Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

Valhalla'dan caddeye inip bir taksi çağırdım. Şoföre beni SoHo'da herhangi bir yere bırakmasını söyledim. Yürümek beni sakinleştirecekti ve mahalle hafta içi öğleden sonraları bile güvenli bir ortam sağlayacak kadar kalabalıktı.

Otuz dakika sonra taksiden inmiş, çay almak amacıyla yakındaki bir kafeye girmiştım. Annemin yaptığı *shai* gibi değildi ama acil durumlarda işimi görürdü.

Sokaklarda dolaşırken içeceğin rahatlatıcı sıcaklığı kalan gözyaşlarımı uzaklaştırdı. Burnum tıkanmıştı, her ağladıktan sonra olduğu gibi başım zonkluyordu. Ancak duygusal açıdan çok yorgundum, berbat görünsem bile birinin beni tanınması umurumda değildi.

Kalbim parçalanırken kötü bir fotoğraf kimin umurunda olurdu ki?

Böyle olmak zorunda değil. Hemen Valhalla'ya geri dönüp kendimi Vuk'un kollarına atabilirdim. Yaptıklarını görmezlikten gelebilirdim, sonsuza dek mutlu yaşayabilirdik.

Fakat bir yanımda gerçeği her zaman bilecekti. Hep diken üstünde olacaktım. Ona karşı olan duygularım ve ahlakımı uzlaştırmamanın bir yolunu bulamazsam, aramıza koyduğum mesafeyi o da her zaman hissedecekti.

Bunun mümkün olup olmadığı henüz belli değildi.

"Ayana."

Tanıdık sesi duyunca durdum. Aylardır şahsen duymadığım bir sestti.

Hank elinde sigarayla Beaumont'un genel merkezinin önünde duruyordu. Düşüncelerimle o kadar meşguldüm ki,

eski ajansımın ofisine doğru yürüdüğümü bile fark etmemiştim.

Gerildim. Eski menajerim her zamanki gibi görünüyordu. Saçları geriye taranmış, teni spreyle bronzlaşmıştı. Ancak gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve sigarayı ağzına götürürken eli titriyordu.

Emmanuelle'in Vuk'un onu tehdit ettiğini söylediğini hatırladım. Belki de o kadar da iyi bir insan değildim çünkü işkenceye tahammül edemiyor olsam da Hank'in Vuk'un önünde korkarak sinmesi içimde büyük bir tatmin duygusu yaratıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Konuşmadan önce sigarasından bir nefes çekti. "Veda etme fırsatımız olmadı. Altı yıllık ortaklığımız boşa gitti." Hank başını iki yana salladı. "Emmanuelle'i gerçekten kızdırdın."

"*Yasal* açıdan hakkım olanı talep ederek mi?" Karton bardağı daha sıkı kavradım. "Ayrıca altı yıllık ortaklık derken aslında altı yıllık istismar demek istiyorsun sanırım."

"İstismar mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Ben olmasaydım, Washington'da hâlâ bir hiç olurdun. Sana bir kariyer verdim. Şöhret. Para. Ajans ücretlerini hesaba katsan bile benimle birlikteyken çok para kazandın. Başka bir yerde ne yapacaktın ki? Bir kimya laboratuvarında ter dökerek çalışacak mıydın?" Hank'in gözleri parladı. "Ben olmasaydım, Jordan Ford veya Vuk Markovic gibi adamlarla tanışabilir miydin sence?"

"Hiçbirini ben istemedim," diye tersledim. Öfke iyiydi. Öfke, Vuk'un adını duyduğumda hissettiğim keskin acıyı hatırlamamı engelliyordu. "Ben sadece babamın hastane masraflarını ödeyebilecek kadar para kazanmak istedim. Ünlü olmak istemedim ve kesinlikle senin sahte sözleşmene bağlı kalmak da istemedim."

"Olabilir ama işte buradayız." Hank gülümsedi. "En azın-

KISKANÇLIK KRALI

dan artık sözleşmen hakkında endişelenmene gerek yok. Endişelenmen gereken tek şey dava.”

“Dava saçmalık ve bunu herkes biliyor.”

“Elbette ama dava bittiğinde artık modanın lekesiz altın kızı olmayacaksın, değil mi?” Hank sigarasını söndürdü. “Emmanuelle ne yaptığını biliyor. Markovic senin tarafında olabilir ama Emmanuelle asla karşı gelmek istemeyeceğin biri. Asla.”

Vuk’tan ikinci kez bahsettiğinde irkilmemi bastırdım. “Ondan korkmuyorum,” diye karşılık verdim. “Artık değil.”

Bana daha önce yapmadığı başka ne yapabilirdi ki?

“Çok yazık.” Hank’in gözlerinde bir şey parladı. “Senin daha akıllı olduğunu sanıyordum.”

Canı cehenneme. Ona yeterince zaman harcamıştım. Artık benim menajerim değildi ve kafamın içine girme çabalarına göz yummam için hiçbir sebep yoktu.

Arkama bile bakmadan oradan ayrıldım ancak onun sözleri çürümüş bir koku gibi peşimden geldi.

Emmanuelle’in elinde başka bir koz mu vardı, yoksa bana kafayı takması için o yarı hararetli telefon görüşmesinden başka bir nedene mi sahipti? Ben Beaumont’un en çok kazanan mankeniydim ve o da kurnaz bir iş kadınıydı. Beni bırakma kararı pratik olarak mantıklı değildi.

Fakat ego, insanları kendi çıkarlarına aykırı davranmaya itebilirdi. İki yıl önce gelecek vaat eden bir moda tasarımcısı, arkadaşlarının tavsiyelerini dinlemeyip o gece kendi etkinliğini düzenleyen rakibine nispet yapmak için son dakikada bir etkinliğe kendi cebinden bir milyon dolar harcamıştı. Bütün olay tam bir felaketti ve tasarımcı ne sosyal ne de maddi olarak bir daha toparlanabilmişti.

ANA HUANG

Yani evet, Emmanuelle'in gerçekten bu kadar kindar olduğuna inanıyordum.

Köşeyi dönüp bir yan sokağa girdim. Burası bir ana caddeden diğerine geçiş yolu dışında hiçbir amacı olmayan boş sokaklardan biriydi.

Karşıda tanıdık bir kafenin ışığını gördüm. Çayım neredeyse bitmişti, yani zamanlama mükemmeldi. Şehir merkezinde koşturmak yerine, bir içecek daha sipariş edip köşedeki masaya oturarak en sevdiğim parfüm blogundaki son yazıları okuyacaktım. E-posta yoktu, mesaj yoktu, sosyal medyayı kontrol etmek yoktu ve Vuk'u düşünmek *yoktu*. Kafamı boşalttıktan *sonra* ne yapacağıma karar verebilirdim.

Kararlılığım adımlarımı hızlandırdı ama sokağın yarısına kadar gelmiştim ki, boynumda keskin bir acı hissettim.

İlk başta, bir arı tarafından sokulduğumu sandım. Elimi kaldırıp onu uzaklaştırmaya çalıştım ve o anda dünyam yerinden oynadı. Diğer elimdeki bardak yere düşüp yuvarlandı. Kapağı açıldığında çayımın kalıntıları beton zemine koyu bir leke gibi sızdı.

Göğsüm sıkışıyordu. Sendeledim, nefesim sık soluklar halinde çıkıyordu. Duyduğum son şey, demir gibi eller beni yakalamadan önce bir arabanın kapısının çarpmasıydı. Ardından dünya karardı.

Uyuyamıyordum, çalışamıyordum. Poligon bana Ayana'yı hatırlattığı için ateş etmek de hiç keyif vermiyordu. Bu yüzden bana fotoğrafları gösterdiği ve dünyanın paramparça olduğu günden sonra daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Boks salonuna gittim.

Valhalla'ya katıldığımdan beri spor salonuna kaç kez gittiğimi bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Boks benim tercih ettiğim bir spor değildi ama öfkeyi boşaltmak söz konusu olduğunda, ringdeki eski usul bir raundun yerini hiçbir şey tutmazdı.

“Söylesene,” dedi Dante. “Seni kim kızdırdı?”

Yumruğundan kaçınarak bir aparkatla karşılık verdim. Sorusunu cevapsız bıraktım.

Benden bilgi almaya çalışması ilk kez olmuyordu. Spor salonuna geldiğimde Dante'nin orada olması büyük şanstı, böylece kendime bir partner aramak zorunda kalmamıştım. Ancak buraya konuşmaya gelmemiştim. Eğer Ayana'yla olanları birine anlatırsam, bu onu gerçek kılardı ve eğer olanlar gerçekse -eğer o gerçekten sonsuza dek gitmişse- o zaman bu binayı kahrolası çıplak ellerimle parçalamak isterdim.

Bir süre yalnız kalmam gerekiyor.

Sözleri midemi pençe gibi yırtmıştı, korkudan ve pişmanlıktan daha derindi. Beni içten dışa parçalamışlardı, kanamayı durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

ANA HUANG

Bir süre yalnız kalmam gerekiyor.

Sözlerinin yankısı, gözyaşlarının görüntüsü kadar inatla peşimi bırakmıyordu. İşin buraya geleceğini bilmeliydim. Bazı sırlar sonsuza dek saklı kalamazdı ve benimkiler çoğundan daha korkunçtu.

Yalan söyleyebilirdim ama bu bir çözüm değildi. Sadece bir süreliğine üstünü kapatmış olurdum. Ayana ve ben henüz ilişkimize bir isim koymamıştık. Koyduğumuzda onun neye bulaştığını tam olarak bilmesini istiyordum.

Her ne kadar onun hak ettiği iyi ve nazik adam olmayı dilesem de olamazdım. Ben koşulların yarattığı bir canavardım. Bir leopar üzerindeki benekleri nasıl yok edemezse, ben de içimdeki karanlığı yok edemezdim. Ayrıca hak edenlerden intikam aldığım için asla özür dilemezdim.

Ancak Ayana ayrılmaya karar verirse, o zaman...

Bir yumruk çeneme çarptı. Başım sola doğru savruldu ve sıvı bakırın keskin tadı ağzımı doldurdu. Kulaklarım çınlar-ken tükürdüm.

“Dikkatin dağınık.” Dante dilini şaklattı. Gözlerinde bir parça eğlence vardı. “Dün kulüpten koşarak çıkan bir mankenle ilgisi olabilir mi?”

Göğsümden bir hırıltı yükseldi. Doğrudan bir yumruk attığımda, Dante acı içinde inleyerek darbeyi karşıladı.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Tekrar saldırdım. Bu noktada kazanıp kaybetmeyi umursamıyordum. Sadece bir şeye yumruk atmam gerekiyordu ve Dante de diğerleri kadar iyi bir hedefti.

Ter yüzümden süzülüp gözlerime akıyordu. Kaslarım o kadar gergindi ki, her an kopacaklarmış gibi hissediyordum.

Bir süre yalnız kalmam gerekiyor.

Bu günler, haftalar veya aylar sürebilirdi. Sonsuza kadar

KISKANÇLIK KRALI

da sürebilirdi. Bütün bu belirsizlik, tıpkı Kardeşlik'in eylemlerinin ardındaki neden gibi zehirli dişleriyle beni kemirip duruyordu.

Ayana'ya o fotoğrafları göndermek, onu benden uzaklaştırmak dışında neye yaramıştı? Bizim birlikte olup olmadığımız neden umurlarında olacaktı ki? Aksine, bizi birbirimize daha yakın tutmak istemeleri gerekiyordu. Bu onlara benim üzerimde daha fazla baskı gücü sağlardı. Ya da belki de amaçları beni dengesizleştirmekti. İlişki sorunlarımla dikkatimi dağıtarak başka bir saldırıya karşı daha savunmasız hale getirmekti.

Telefonumun özel zil sesi, düşüncelerimin uğultusunu böldü. Cevaplamak için bir mola verdim.

Normalde telefonu görmezlikten gelip devam ederdim ama arayan Ayana olabiliyordu. Son konuşmamızdan bu yana yirmi dört saatten az zaman geçtiği için bu çok olası değildi. Yine de umut etmekten zarar gelmezdi.

Ne yazık ki arayan Ayana değildi, Sean'dı. Bu da asla iyiye işaret olmazdı.

Telefonu açtım, dinledim ve o hafta ikinci kez dünyam paramparça oldu.

"Bu nasıl oldu?" Boğazımdan çıkan hırıltı kesinlikle vahşiceydi.

Sean irkilmedi ama somurtkan yüzü endişesini ele veriyordu. "Dün birini onun binasına gönderdik ancak evde olmadığı zaman onu izleyemiyoruz. Talimatına uygun olarak bugünden itibaren ona tam zamanlı bir koruma tahsis etmeyi planlamıştık ancak artık çok geçti." Çenesi gerildi. "Bu benim hatamdı ve tüm sorumluluğu üstleniyorum."

ANA HUANG

Valhalla'daki ofisimdeydik. Boks salonundan ayrılmıştım ve Sean, Ayana'nın kaybolduğunu haber vermek için aradıktan hemen sonra onunla burada buluşmuştum.

Kayıp.

Midem asitle doldu.

Ayana'nın binasına yerleştirdiğim güvenlik görevlisi, bu sabah Sean'a, Ayana'nın dün gece eve gitmediğini bildirmişti. Bu durum, onun için neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Arkadaşlarıyla yapılan hızlı bir kontrol, dünden beri kimsenin onunla konuşmadığını ortaya çıkarmıştı. Valhalla'dan sonra eve gidip valizini hazırlaması gerektiği için seyahate de çıkmış olamazdı.

Sean o anda bir terslik olduğunu sezerek beni aramıştı.

Paniğimin altında öfke parıldıyordu. Ayana'yı son gördüğümüzden bu yana yirmi iki saat geçmişti ve onu bulana kadar şehri yakıp yıkmak istiyordum.

“Valhalla'nın güvenlik kamerası görüntülerine erişip kılıpten ayrıldıktan sonra bindiği taksinin plakasını aldık,” dedi Sean. “Sürücüyü bulduk. Onu hatırladı ve SoHo'da indirdiğini söyledi. İndiği yerin çevresindeki güvenlik kamerası görüntülerini incelediğimizde yakındaki bir kafeye girip çıktığını gördük.”

Sean'ın daha önceki özrüne rağmen, olanların onun hatası olmadığını anlayacak kadar aklım başımdaydı. Benim suçumdu. İcabına bakmam gerekirdi. Gitmesine izin vermeden önce güvende olduğundan emin olmalıydım. Onu Kardeşlik hakkında uyarmalıydım. *Yapmalıydım, yapmalıydım, yapmalıydım.* Artık çok geç olabilirdi.

Mideme ekşi bir his yayıldı. “Onun izini sürüp en son nerede görüldüğünü bulabildin mi?”

Sean tereddüt etti. “Bir dereceye kadar. Tüm ekip bu konu üzerinde çalışıyor ama çok fazla görüntü var. Tabii kayboldu-

KISKANÇLIK KRALI

ğu yerde güvenlik kameraları *olduğunu* varsayarsak. O bölgedeki birçok işletmede güvenlik kamerası yok.” Sean masanın üzerine kurduğu şifreli dizüstü bilgisayarını açtı. “Ancak Beaumont’un genel merkezinin kafeden on dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu fark ettik. Ajansla yaşadığı mevcut sorunları göz önünde bulundurarak her ihtimale karşı binanın kameralarını kontrol ettik ve...” Bir video açtı.

Ekrandaki adam kameraya sırtını dönmüştü ama aşırı jöleli saçları ve gösterişli *Rolex* saatini her yerde tanıyabilirdim. Sigara içiyordu. Birkaç saniye sonra Ayana kadraja girdi. Gözleri şişmiş görünüyordu, elinde kafeden aldığı karton bir bardak tutuyordu.

Yıldız gibi parlak bir acı dalgası içimi kapladı. *O iyi. O iyi.* İyi olmak zorundaydı.

Ekrandaki videoda ikisi hararetli bir tartışma yaşadıktan sonra Ayana asi bir ifadeyle uzaklaşıyordu.

“Maalesef yakınlarda başka bir güvenlik kamerası yok, bu yüzden daha sonra nereye gittiğini takip edemedik,” dedi Sean. “Ama herhangi bir ipucu bırakmış olma ihtimaline karşı, bölgede bizzat kontrol gerçekleştiren adamlarım var.”

“*Bir şey bulur bulmaz haber ver. O zamana kadar, Hank’i bana getir,*” diye emrettim. “Hemen.”

“Anlaşıldı.”

Sean gittikten sonra ofisimde volta atarak boğazıma yükselen mide bulantısını kontrol etmeye çalıştım. Emirler verip planlar yaparken kendimi kontrol edebiliyordum ama beklemekten başka yapacak bir şeyim olmayınca midemde derin bir boşluk açılmıştı.

Ayana’nın Hank’le konuşması, onun en son görüldüğü andı. Videonun zaman damgasına göre yirmi üç saat önceydi. Bu benim dünyamda bir sonsuzluk gibiydi.

İlk önce dairesine uğrayıp eşyalarını almadan kendi iste-

ANA HUANG

giyle ortadan kaybolmuş olma ihtimali çok düşüktü. Zaten içgüdülerim bana durumun böyle olmadığını söylüyordu.

Başı beladaydı ve onu kaçırın kişi, onun saçının tek bir teline bile zarar verirse...

Hank'in ekrandaki düşük çözünürlüklü görüntüsüne bakarken kalbim sertleşip acımasız bir buza dönüştü.

Tanrı bile intikamımı almamı engelleyemezdi.

Gözlerimi açmadan önce kan kokusu aldım.

Metal ve ölüm kokuyordu. O kadar yoğun ve keskindi ki, ciğerlerimi boğmadan tek bir nefes bile alamıyordum. Her nefes alışımında burnuma doğrudan bakır çekiyormuşum gibi hissediyordum. Hayali tat dilimin arkasına yerleşmişti, kusma dürtüsüyle mücadele etmek zorundaydım.

Midem bulandı. Kan kokusunun yoğunluğu karşısında, beni bekleyen kanlı manzaradan korkarak gözlerimi sıkıca kapattım. Ne yazık ki, sonsuza dek karanlıkta kalamazdım. Biri beni sokaktan kaçırıp... buraya getirmişken olmazdı.

Bana sakinleştirici iğne yapmış olmalılardı çünkü şakaklarım zonkluyordu. Kollarım ve bacaklarımdaki hissizlik yavaş yavaş geçmeye başlamıştı.

Kendimi göreceklerime hazırlayarak yavaşça gözlerimi açtım. Oda yavaş yavaş netleşene kadar gözlerimi kırpıştırarak sersemliğimi attım.

Geniş bir koridorun ortasında duran sandalyeye bağlanmıştım. Ellerim sert bir iple sandalyenin arkasına sabitlenmiş, ayaklarım da aynı şekilde demir ayaklarına bağlanmıştı.

Odaya zayıfça vuran güneş ışınlarının arasında toz zerrecikleri uçuşuyordu. Burası bir tür depo gibi görünüyordu. Beton bir zemini, yüksek tavanları ve çıplak duvarların üstünde yer alan kirli pencereleri vardı. Etrafıma istiflenmiş nakliye kon-

teynerleri, yakın çevrem dışında herhangi bir şeyi görmemi engelliyordu.

Tam önümde, üç metreden daha az bir mesafede ise bir ceset yatıyordu.

Düzeltilme: Ceset parçaları. Bir gövde, kol ve...

Midem isyan etti. Safra boğazıma kadar yükseldi, boğulma sesi çıkararak öğürdüm.

Gözlerimi tekrar kapatıp orada değilmişim gibi -yorganımı çenemin etrafına çekmişken ve en sevdiğim lavanta aromaterapi mumum komodinin üzerinde yanarken sıcak yatak odamda güvendeymişim gibi- davranmak istedim ama gözlerimi karşımdaki manzaradan ayıramıyordum.

Zarfin içindeki fotoğraflar sanki canlanmıştı ama bu farklı bir adamdı. Kim olduğunu anlayamadım. Yüzü başka yöne dönüktü, bu da küçük bir şanstı. Benim için planladıkları korkunç kaderi beklerken bana bakan cansız bir çift göze dayanabileceğimi sanmıyordum.

Korkudan donmuş bir şekilde oturdum, bu adamın korkunç ölümünden sorumlu olan kişinin köşeyi dönüp beni de aynı şekilde parçalara ayıracağına emindim. Ancak birkaç dakika geçti ve nefesimin düzensiz hırıltıları dışında tek bir ses bile duyamadım.

Kendine gel. Histerinin sana bir yardımı olmaz. Düşünmen gerekiyor.

Sessizce ona kadar saydım. En sonunda nefesimi yeterince sakinleştirdiğimde etrafımı gözden geçirebildim.

New York'ta bu büyüklükte bir depoyu barındırabilecek çok fazla yer yoktu. Manhattan'da ise hiç yoktu. Tabii ki tamamen başka bir eyalette de olabilirdik.

Ne kadar süre baygın kalmıştım? Saatlerce mi? Günlerce

KISKANÇLIK KRALI

mi? Beni Pennsylvania gibi komşu bir eyalete ya da en azından şehir dışına götürecek kadar uzun bir süreydi.

Işığın eğimine ve rengine bakılırsa; öğleden sonra geç saatlerdi, akşam yaklaşıyordu.

Aklım karışmıştı. Fırsatım varken buradan çıkmam gerekiyordu ama nasıl?

Bağlarımın gücünü test etmek amacıyla kıpırdandım. İp o kadar kalın değildi ancak düğümler çok sıkıydı. Çantamı hiçbir yerde göremiyordum, ipi kesmek için kullanabileceğim keskin bir nesne de yoktu.

Sinir bozukluğu içimi kemirdi.

Nefes al. Düşün.

Hayattaydım, bu da benim için planları olduğu anlamına geliyordu. Beni öldürmek isteselerdi, öldürürlerdi.

Onların planlarına karşı ölümü tercih edip etmeyeceğim ise başka bir meseleydi.

Birinin bir insanı öldürmekten başka neler yapabileceğine dair mide bulandırıcı görüntüler kafamın içinde dönüp duruyordu. Midem yine bulandı ve kendimi burnumdan titrek bir nefes almaya zorladım.

Paniklemek beni hiçbir yere götürmezdi. Bu durumdan kurtulmak için zihnim açık olmalıydı. Vuk ne yapardı?

Vuk. Onu düşünmek, kalbimi acı verici bir düğüm haline getirdi. Tartışmamızın -eğer buna tartışma denilebilirse- üzerinden bir veya iki günden fazla geçmemişti. Buna rağmen sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. İlişkimize ne olacağını bilmiyordum ama onun yüzünü görmek, sesini tekrar duymak için her şeyi verirdim. Aksi takdirde, birbirimize söylediğimiz son sözler şok ve öfke dolu olacaktı. En azından benim açımdan.

İçim pişmanlıkla doldu. Şimdiye dek Vuk'un kiralık katiller ve cinayetlerle dolu dünyası gerçek hayattan uzak gö-

ANA HUANG

rünmüştü. Var olduğunu biliyordum ancak düğün saldırısında ve sonrasındaki uyuşmuş halim yüzünden tam olarak farkına varamamıştım. Vuk'un adamları saldırganları durdurmuştu, Jordan vurulmasına rağmen hayatta kalmıştı. Tehdit oradaydı, yine de *gerçek* görünmüyordu.

Bu seferki gibi değildi.

Cesede tekrar baktım. Bir kez daha kusma hissini bastırdım. Buradan sağ çıkabilsem bile bu manzarayı asla unutamayacaktım.

Bu Vuk'un eylemlerine biraz daha empati duymamı sağladı. Göze göz her zaman en iyi adalet şekli değildi ama en azından *bir* adalet şekliydi.

Gözlerim doldu. Keşke burada olsaydı. Keşke aklımdan geçen her şeyi ona anlatabilseydim.

Fakat burada değildi, yani bu karmaşadan kendi başıma kurtulmam gerekiyordu. Onu görmeden ölmeyi reddediyordum, ona söylemeden ölmeyi...

Derin bir nefes aldım ve başımı iki yana salladım. *Odaklan, Ayana. Her şeyi sırayla hallet.*

İlk iş: Kiminle uğraştığımı anlamalıydım. Beni kaçırmak için gerekli imkâna ve sebebe sahip olan kimdi? Emmanuelle benden nefret ediyordu ama adam kaçırarak türde biri değildi. Daha çok sözleriyle insanı incitip şantaj yapacak biriydi. Aklıma gelen diğer tek ihtimal Kardeşlik'ti.

Düğünü zaten mahvettişlerdi. Vuk'a ulaşmak için beni kullanmaya çalışmalarına şaşırımdım.

Eğer durum böyleyse, başım beladaydı. Profesyonel katillerle başa çıkmamın imkânı yoktu.

Yine de denemek zorundaydım.

Koltuğumda kıpırdanarak bağlarımı gevşetmeye çalıştım. İşe yaramadı.

Koltuk altlarımın altında ter birikmişti, alnımla üstduda-

KISKANÇLIK KRALI

ğımda ince bir tabaka oluşmuştu. Midem guruldadı. En son Valhalla'da Vuk'la buluşmadan önce yediğim yumurta ve içtiğim *smoothie*'yle duruyordum. Bir şeyler yeseydim, belki daha fazla enerjim olurdu...

Ayak sesleri mutlak sessizliği bozdu.

Donakaldım. Boğazımda ekşi bir tat belirdi.

Ayak sesleri gittikçe yükseldi...

Kalbim, adımların düzenli ve uğursuz ritmiyle aynı hızda çarpıyordu.

Daha da yükseldi...

Daha fazla kıvrandım. Panik hareketlerimi çılgına çevirirken strateji uçup gitmişti. Bağlarımdan kurtulsam bile beni kaçırان kişiden kaçabileceğimi sanmıyordum. Fakat burada oturup savaşmadan beni katletmelerini *beklemeyecektim*.

Sesler yükseldi...

Hayal mi görüyordum, yoksa sağ ayak bileğimdeki ip biraz gevşemiş miydi? O tarafa daha fazla ağırlık vererek dedim...

Ayak sesleri durdu.

Buradalardı.

Hareketsiz kaldım. Nabzım damarlarımdan dışarı çıkmaya çalışıyordu. Beni kaçırانlarla yüzleşmek üzere kendimi hazırladım.

Gözlerimi yukarı, cesedin üzerinden siyah giysili bir çift bacağa doğru kaydurdım.

Yukarı, yukarı, yukarı... Tanıdık bir yüze kadar bakışlarımı kaldırdım.

Bir anda nefesim buz sarkıtlarına dönüştü.

Hayır.

“Onun nerede olduğunu bilmiyorum,” diye zırladı Hank. “Yemin ederim. Ben sigara molasındayken tesadüfen oradan geçiyordu. Hepsi bu. Onun ortadan kaybolmasıyla ya da Emmanuelle’in onu kovmasıyla hiçbir ilgim yok. Ben...” Boğazını sıktığımda sözleri boğuk seslere dönüştü.

Yüzü morarırken ayakları havayı çaresizce tekmeledi.

Sean onu bir saat önce evime bıraktığı anda sorgulamaya başlamıştım ve bahanelerinden bıkmıştım. Ayana son görüldüğünden bu yana yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti. Sabrım da merhametim gibi tükenmişti.

“Lütfen,” diye soludu Hank. “Yardım edebilirim. Eğer izin verirsen... ben...” Gözleri yuvalarından dışarı fırladı.

Bu insanlık utancım ortadan kaldırmak için boğazını daha sert sıkmak istedim ancak Ayana’yla konuşan son kişi oydu. Ayrıca Beaumont’la bağlantısı vardı, bu da olayların gidişatına bağlı olarak işime yarayabileceği ya da yaramayacağı anlamına geliyordu. Şu anda çok fazla belirsizlik vardı.

İsteksizce onu bıraktım. Nefes nefese kalarak iki büklüm oldu.

Sean onu almaya gittikten kısa bir süre sonra Valhalla’daki ofisimden çıkıp evimin bodrum katına geçmiştim. Burası geçici öfke odamın karşısında kurduğum üçüncü bir ofisti. Hank’le başa çıkmak için özel bir yere ihtiyacım vardı ve ne Valhalla ne de resmi şirket merkezim bu iş için uygun yerlerdi.

KISKANÇLIK KRALI

Tekrar düzgün konuşabilecek kadar oksijen aldıktan sonra, “Bak, ben... ne olduğunu bilmiyorum ama yanımdan ayrıldıktan sonra hangi sokağa döndüğünü gördüm,” dedi Hank. “O... dükkânların olmadığı yan sokaktı. Bir sürü kafe ve mağazaya çıkıyor. Ayana’yı tanıyorum, yıllardır onun menajeriyim. Stresli olduğunda bir kafeye gider ve *saatlerce* orada oturur. Eğer kontrol ederseniz...”

“Kontrol ettik,” dedi Sean soğuk bir sesle. Köşeden sessizce bizi izliyordu. “O dükkânların hiçbirinin güvenlik kamerası görüntülerinde görünmüyor.”

Hank’in üstdudağında ter damlaları parlıyordu. “Yani, başka birçok şey var...” Sert bakışım karşısında tereddüt etti. Gözleri sağa sola kaydıldıktan sonra nihayet tekrar benimkilere baktı. “Tamam. Dün öğleden sonra kaybolduğunu söyledin, değil mi? Bunun bir ilgisi var mı, yardımcı olur mu bilmiyorum ama şey...”

“Çıkar ağzındaki baklayı,” diye homurdandı Sean.

“Ben de Emmanuelle’i dün öğleden sonradan beri görmedim,” diye patladı Hank. “Bu sabah bir toplantımız vardı ama gelmedi. Bu hiç onluk bir davranış değil. Onun kaçırdığını falan söylemiyorum ama zamanlama tuhaf, değil mi? Ayana’ya kin beslediğini biliyorum, belki bir şey biliyordur?” Sesi cümlesinin sonunda tiz bir tona dönüşmüştü.

Sean ve ben birbirimize baktık.

Hank, bizim sandığımızdan daha akıllı olabilirdi çünkü aynı düşünce benim de aklımdan geçmişti. Ancak ben onun bilmediği bilgilere sahiptim.

Dominic sayesinde Emmanuelle Beaumont’un, evlenmeden önceki adıyla Élodie Beaumont’un Kardeşlik’le bağlantısı olduğunu kesin olarak biliyordum. O, namı diğer Shepherd

olarak da bilinen Stéphane Bouvier'in kız kardeşıydı. Biyografisini okuduğumda beni alarma geçiren şey, küçük Fransız kasabalarının adıydı.

Kardeşim ölmeden önce Shepherd'la kısa bir süreliğine karşılaşmıştık. Ben ayrılmadan bir ay önce Kardeşlik'e katılmış, zehir yapma sürecimi görmek istemişti. O gece laboratuvarımda, memleketi hakkında gelişigüzel bir yorumda bulunmuştu.

Bu onun hatasıydı. Kardeşlik üyeleri, birbirleriyle bile kişisel bilgilerini asla paylaşmamaları konusunda eğitilmişlerdi. Fakat o çok yeni ve tecrübesizdi, bu yüzden hatasını fark edememişti. O zamanlar fazla dikkat etmemiştim ama sırf merakımdan araştırdığımı ve orada sadece bin kadar kişinin yaşadığını öğrendiğimi hatırlamıştım.

Emmanuelle ve Shepherd'ın birbirleriyle hiçbir bağlantıları olmadan aynı yerden gelme olasılığı ne kadardı?

Ekibim bu bağlantıyı kuramamıştı çünkü tek kanıt finansal kayıtlarının derinliklerinde gizliydi. Ancak Dominic'in adli muhasebe incelemesi, nihayet benim sezgilerimi doğrulamıştı. Emmanuelle, ajansından ve daha kazançlı ama iğrenç yan faaliyetlerinden zimmetine geçirdiği parayla, Shepherd'ın grubunu ayakta tutan kişiydi.

Dominic, Beaumont'taki maaşıyla veya diğer kaynaklarla açıklanamayan bir dizi büyük para yatırımı bulmuştu. Daha derinlemesine bir araştırma, işinin çirkin yönünü ortaya çıkarmıştı. Özellikle de "eğlendirme sanatçıları" kendi model kadrosundan seçen bir "cinsel eğlence" çetesi dikkat çekiyordu.

Beaumont'un yüksek kazançlı modelleri bu işin o tarafından korunuyordu ancak ajansa yıllardır bağlı olan ve yönetimin istediği kadar kazanamayan kızlar, borçlarını başka yollarla ödemek zorunda bırakılıyordu.

KISKANÇLIK KRALI

Dominic müşterilerinin kimler olduğunu araştırmamıştı ama moda endüstrisinin önde gelen isimlerinden oluştuğuna emindim. Bu da Emmanuelle'in neden bu kadar güçlü olduğunu açıklıyordu.

Yani evet, Kardeşlik'le doğrudan bağlantısı ve Ayana'ya zarar vermek için bir nedeni vardı. Ayrıca kardeşini öldürdüğümden dolayı bana zarar vermek için ekstra bir nedeni de vardı. Ancak Ayana'yı kaçıran o değildi.

Eğer o olsaydı, Enzo -onun peşine takmış olduğum kişi- bana söylerdi. Oysa o bütün gün normal şekilde rapor vermişti.

Emmanuelle'in Hank'le olan randevusuna neden gitmediğini bilmiyordum. Belki o da Hank'ten en az benim kadar bıkmıştı.

Hank yine kafeler hakkında gevezelik ederken Sean beni çağırdı. "Vuk." Başıyla kapıyı göstererek özel konuşmamız gerektiğini işaret etti.

Hank'i odada bıraktık. Orada hassas bir bilgi yoktu, bu yüzden endişelenmedim.

"Sahadaki adamlarımdan bir telefon aldım," dedi Sean yalnız kaldığımızda. "Hank'in bahsettiği yan sokakta bir karton bardak bulmuşlar. Görüntülerde Ayana'nın elinde tuttuğu bardakla uyuyor. Parmak izi almak için laboratuvarımıza getirdiler. Sorun şu ki, sokak kör bir nokta. Kamera yok, yoldan geçenlerin göremeyeceği kadar gizli. Biri iki ucuna da bir minibüs park etse, kimse olan biteni göremez."

Hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. *Yani bardağın onun olup olmaması önemli değil. Onu nerede yakaladıklarını öğreniriz, o kadar.*

"Belki, belki de hayır." Sean telefonunda bir fotoğraf açtı. Fotoğrafta, kirli betonun üzerinde gümüş bir düğme parlıyordu. "Bunu da bardağın yanında yerde bulmuşlar. Belki o gün

sokakta yürüyen başka birinden düşmüştür ya da başka bir şekilde oraya gelmiştir. Ayana'nın durumuyla bağlantılı olduğunu gösteren hiçbir şey yok, yine de çocuklar onu getirdiler. Önce analizini yaptılar. Parmak izi yoktu ama alüvyonlu toprak izi buldular. Özellikle Long Island bu tür toprakla kaplıdır. Zayıf bir bağlantı ancak..."

Onu bir yere götürecek olsalar, tanıkların veya kameraların olma ihtimalinin az olduğu, تنها bir yer seçerlerdi.

Bu da Manhattan'ın büyük bir kısmını eliyordu. Diğer yandan Long Island mükemmel bir yerdi.

Sean'ın dediği gibi bu zayıf bir bağlantıydı. Düşme, tesadüfen şehri ziyaret eden rasgele bir Long Island sakinine ait olabilirdi. Yine de bir ipucuydu ve ben ne kadar küçük olursa olsun, bulduğumuz her ipucunu takip edecek kadar çaresizdim.

"Aynen öyle," dedi Sean. "Long Island büyük bir yer ama önce daha izole bölgeleri, özellikle terk edilmiş depoların olduğu yerleri tarayacağız."

Ben de sizinle geleceğim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bir dakika daha evde kalırsam, kendimi kaybedecektim.

Sean itiraz etmedi. "Harekete geçmeye hazır olduğumuzda sana haber veririm. Hank'i ne yapmamızı istersin?"

Oraya kilitleyin. Onu gözetim altında tutmak istiyorum. Ayana'nın ortadan kaybolmasında bir parmağı olduğunu sanmıyordum, yine de o küçük sinsiyeye güvenmiyordum.

Sean gerekli hazırlıkları yapmaya giderken ben de Roman'ı aradım. Yine doğrudan sesli mesaja düştü.

Dünden beri ona ulaşamıyordum. Rüzgârda süzülen bir hayalet gibiydi ve onun bu boktan işin içinde olduğuna giderek daha çok emin oluyordum.

Ayana'ya fotoğrafları gönderenin o olma ihtimali yüzde doksandı. Onu bulduğumda...

KISKANÇLIK KRALI

Tek kullanımlık telefonum çaldı. *Tam da o pislikten bahsetmişken.*

Telefonu hemen açtım. “Hangi cehennemdeydin?”

“Üzgünüm ama senin keyfine göre var olan biri değilim,” diye tersledi Roman. “Benim de kendi işlerim var. Son iki saatte beni *yirmi kez* aramana neden olacak kadar önemli olan şey nedir?”

Fotoğraflarla ilgili sorularımı bir kenara bırakıp önümdeki önemli konuya odaklandım. Onu daha sonra öldürebilirdim. Şimdilik yardımına ihtiyacım vardı.

Ayana’nın ortadan kayboluşunu, neler bulduğumuzu ve aramamızın geldiği noktayı kısaca özetledim. “Diğer grubun nerede faaliyet gösterdiğine dair bir bilgin var mı? Long Island’da herhangi bir güvenli ev veya merkez gibi?”

Roman uzun bir süre sessiz kaldı. “Belki. Long Island’da bir yerleri *olmasa* şaşıırırdım.” Yine sessizlik. Neredeyse telefonu kapattığını düşündüğüm sırada tekrar konuşmaya başladı. “Bu diğer grup... Sana söylemem gereken bir şey var. Yüz yüze.”

“Bu önemli mi, yoksa bana yine saçmalıklar mı anlatacaksın?”

Kaybedecek vaktim yoktu. Kayıp vakalarında her dakika önemliydi ve ben çok fazla zaman kaybetmişim.

“Önemli. Güven bana,” dedi. “Hatta Ayana’yı geri almana yardımcı olabilir.”

Duymam gereken tek şey buydu.

Bir zaman ve yer belirledikten sonra telefonu kapattım.

Boğazım çaresizlikle düğümlenmişti. Ayana’nın bir yerde bağlı, korkmuş ve yalnız olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Dayan, bebeğim. Geliyorum.

49

Ayana

“Şaşırmış görünüyorsun,” dedi Wentworth. “Görmeyi beklediğin kişi ben değil miydin?”

Sakinleştiricinin halüsinasyona neden olup olmadığını merak ederek ona şaşkınlıkla baktım. Eski moda fotoğrafçısının, boş bir deponun ortasında bana silah doğrultmasının tek açıklaması bu olabilirdi.

Sage Studios’taki çekimde bana saldırmaya çalıştığından beri onu görmemiş, ondan haber almamıştım. Şimdiyse karşımdaydı, biraz yıpranmış görünüyordu ama hayattaydı.

Bana bakarken gözleri parlıyordu. Burnu kırıldıktan sonra yanlış iyileşmiş gibi eğriydi -bu beni biraz memnun etti- ve saçları uzamıştı. Sağ elinde mavi bir alçı vardı, bu da silahı daha az kullandığı sol elinde tuttuğu anlamına geliyordu.

“Kardeşlik’in bir üyesi misin?” Sesimdeki şaşkınlığı gizleyememiştim.

Bundan şüpheliydim. Bu ihtimal, bir mafya patronunun gizli parti palyaçosu olmasından daha absürt bir ihtimaldi. Ancak bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünürken zaman kazanmam gerekiyordu.

Suikastçi olsun ya da olmasın, Wentworth bana karşı kişisel bir intikam duygusu besliyordu. Kin besleyen silahlı bir adam, soğukkanlı bir profesyonelden on kat daha kötüydü.

“Üyesi değilim, hayır. Fakat ortak bir tanıdığımız olduğun söyleyebiliriz.” Wentworth’ün gülümsemesi ensemdeki

KISKANÇLIK KRALI

tüylerin ürpermesine neden oldu. “Onlar Vuk’u istiyordu, ben de seni istiyordum. Neyse ki bugünlerde ikiniz bir paket olarak geliyorsunuz. Keşke senin kaybolduğunu fark ettiğinde, o pisliğin yüzündeki ifadeyi görebilseydim. Kendini kaybetmiş olmalı.” Sesi kesinlikle neşeli geliyordu. “Bütün gün seni takip ettik. Valhalla’dan hiç ayrılmadığı için farkına varmadı. Ne şanslıyız.”

O aşırı heyecanlı, manik sesi tanıdım. Yine kafası güzeldi.

Harika. İntikamcı, silahlı bir pislikle uğraşmak yetmezmiş gibi şimdi de intikamcı, silahlı, kafası güzel bir pislikle uğraşmak zorundaydım.

Sağ ayak bileğimi bağlara bastırırken gözlerimi ondan ayırmadım. İp birkaç milim daha gevşedi.

“Ne yaptığını biliyor musun?” Wentworth yanıma gelince donup kaldım. Nefesi iğrenç bir şekilde tatlı meyve ve viski kokuyordu. Kusmak istememe neden olmuştu. “Elimi mahvetti. Çekiçle parçaladı. Bir daha asla kullanamayacağım, en azından kamera ile.” Silahını havada sallayarak kendi şakasına güldü. “Sırf *senden* küçük bir öpücük istedim diye.”

Silahının soğuk metalini şakağıma bastırdı. Dilimde korku tadı vardı, ağızımdan kaçan küçük iniltiyi bastıramadım.

“Senin bunu istediğini söylediğimde bana inanmadı ama ‘modellik’ adına ne yaptığını gördüm,” dedi Wentworth alaycı bir şekilde. “Times Meydanı’ndaki bir reklam panosunda yarı çıplaksın. Bu açık bir davet değil de nedir?”

Sıcak, içimi parçalayan bir öfke omurgamda kaynıyordu. Yüzüm kızardı, dilimi kan tadı alacak kadar sertçe ısırdım. Ona saldırmak, onun gibi insanların dünyadaki tüm sorunların kaynağı olduğunu söylemek istiyordum. Belki de Vuk onun ağızını parçalamalıydı. Böylece o iğrenç zehrini kusatmazdı.

Ne yazık ki, elimde kozum yokken ona karşı çıkamazdım.

Mantıklı biri değildi. Onu kızdırırsam ne yapacağını kim bilebilirdi?

Kendimi zorlayarak sert cevabımı yuttum, onun yerine çenemle arkasını işaret ettim. *Yemi yutma. Konuşturmaya devam et.* “Ceset. Kim o? Onu neden öldürdün?”

Wentworth gözlerini devirdi. “Önemli biri değil. Yanlış kişiye bulaştı, hepsi bu. Fakat onu ben öldürmedim. Ben sadece seni istedim.” Yine gülümsedi. Tenim binlerce örümceğin hayali bacaklarıyla ürperdi. “Benim elimde olsaydı, şu anda seninle yeniden tanışırđık ama plandan saparsam çok kızarlar. Ayrıca Vuk’un burada olup izlemesini istiyorum. Bizi bulması çok uzun sürmez.” Umutlarım onun sonraki sözleriyle yok oldu. “Kardeşler ona sokakta güzel bir ipucu bıraktılar. Bir şey bulduğunu düşünecek ama biz hazır olacağız. Ayrıca...” Silahıyla yüzümün yan tarafını nazikçe okşadı. “Ne kadar çok destek getirirse getirsin, yeterli olmayacak.” Durdu, soğuk metali çenemin altına dayadı. “Çünkü sen varsın ve o senin hayatını asla tehlikeye atmaz. Kendi hayatını kurtarmak için bile olsa.”

“Bundan kurtulamazsın.” Kendimi tutamayıp karşılık vermiştim. Konuşmaya devam etmem gerekiyordu, yoksa Wentworth’ün ayakkabılarına kusacaktım. Bu muhtemelen pek iyi olmazdı. “Vuk’u asla yenemezsin. O çok zeki.”

“Göreceğiz.”

Wentworth’ün kayıtsız tavrı, beni öfkeli bir sinir krizinden daha çok korkutuyordu. O ve Kardeşlik ne tür bir tuzak kurmuşlardı?

Önemli değil. Vuk bundan kurtulacak. Kurtulmak zorunda.

O yenilmezdi. Ölümlüydü, evet ama herhangi bir şeyin ya da birinin onu alt etmesi fikrine inanmak zordu.

Benim yüzümden *ölmeyecekti*. Bu olasılığı düşünmeyi bile reddediyordum.

KISKANÇLIK KRALI

“Gitmem gerek. Yapacak çok işim var ama uğrayıp selam vermek istedim,” dedi Wentworth. “Fırsatın varken yalnızlığının tadını çıkar.” Tekrar güldü.

Wentworth gitgide kararan deponun derinliklerinde gözden kaybolana kadar nefesimi tuttum. Kaç tane adamları vardı? Vuk beni bulursa neyle karşı karşıya kalacaktı?

Sen varsın ve o senin hayatını asla tehlikeye atmaz. Kendi hayatını kurtarmak için bile olsa.

Gözyaşları boğazımı yakıyordu.

Wentworth ve suç ortakları, Vuk buraya gelene kadar beni öldürmeyeceklerdi. Koz olarak beni canlı tutmak zorundaydılar. Fakat bu durum, bana başka şeyler yapamayacakları anlamına gelmiyordu.

Kendimi kurtarmalıydım. Kaçamazsam, en azından yarım çağırabileceğim bir yol bulana kadar saklanabilirdim. Neredeyse gece olmuştu, karanlıkta saklanmak her zaman daha kolaydı.

Çevremi tekrar gözden geçirdim. Kamera falan görmüyordum, beni gözetlemek için buraya bir adam yerleştirmedikleri için minnettardım. Vuk olsaydım, bir düzine silahlı gardiyan her an beni gözetliyor olurdu. Görünüşe göre beni, ip ve çabuk etkisi geçen bir sakinleştirici ilaçtan daha fazla kaynak gerektirecek kadar tehditkâr bulmamışlardı.

Bu “aptal model” klişesinin iyi yanıydı. İnsanlar beni sürekli olarak hafife alıyordu.

Durumumu yeniden değerlendirdim. Düğümlerden kurtulmak imkânsızdı. Sağ ayak bileğimi kurtarsam bile pek bir faydası olmazdı. Ellerimi çözmem gerekiyordu.

Saç tokası ya da bıçak olarak kullanabileceğim herhangi bir şey arayarak etrafa bakınmaya devam ettim.

ANA HUANG

Hiçbir şey yoktu.

Vazgeçip bağlarımdan kurtulmaya çalışmak üzereyken ayakkabılarım gözüme çarptı. Her zamanki gibi topuklu ayakkabılar giyiyordum. Güzel, sivri ve on santimlik topuğu olan *stiletto*'lardı. Bıçak ya da makas değildi, yine de keskindi ve doğru kullanılırsa ölümcül olabilirdi. Daha da iyisi, ayağımdan kolayca çıkarabilirdim.

Aklımda bir plan oluştu. Riskli bir plandı ama hiç yoktan iyiydi.

Sadece Wentworth geri dönmeden önce bunu gerçekleştirecek zamanımın olmasını umuyordum.

Bulmuştuk.

Üç saatlik arama, planlama ve ıstırap dolu çabaların ardından Ayana'yı götürdükleri depoyu bulmuştuk.

Sean, Bruce, Mav ve ben alçak beton duvarın arkasından geniş binayı gözlerken soğuk akşam havasında nefeslerimiz buharlaşıyordu. Brooklyn'de satın aldığım binaya ürkütücü bir şekilde benziyordu. Çatlak beton ve cılız otlarla kaplı ıssız bir arazide duruyordu. Bir dakika önce saklandığımız yerin önünden koşarak geçen bir fare dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Dışarıda siyah bir minibüs park etmişti ve deponun kirli pencerelerinden zayıf, altın rengi bir ışık süzülüyordu.

Buranın yanlış yer olma ihtimali yüzde beşti ama Ayana içerideydi. Bunu *hissediyordum*. Onun yakınlığı beni ışığa çeken bir mıknatıs gibiydi, saldırmak için doğru anı beklerken adrenalin kanımı doldurarak duyularımı keskinleştiriyordu.

"Söylemiştim." Roman'ın soğukkanlı sesi dört kişinin bakışlarını üzerine çekti. "Bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değiliz," diye homurdandı Sean. "Onun içeride olduğundan emin değiliz."

Keşifleri Kardeşlik'in varlığını doğrulamıştı ancak Ayana'nın onların elinde olup olmadığını kesin olarak söyleyemiyordu.

"İçeride. Sen onu kurtardıktan sonra gerisini ben hallederim." Roman'ın bakışları benimkilerle buluştu. "O yüzden işleri batırma."

ANA HUANG

Gözlerim kısıldı. Tetikte duran parmağım seğirdi ve onun yüzüne her baktığımda içimi kaplayan öfkeyi bastırmaya çalışırken sıcaklık on derece daha düştü.

Buraya gelmeden önce onun istediği gibi buluşmuştuk. Ayana'nın kaçırılması, diğer grup ve son birkaç aydır bana anlattığı saçmalıkların ardındaki gerçek hakkında söyleyecek çok şeyi vardı.

Onu öldürmediğim için şanslıydı. Birkaç kez öldürmeye çok yaklaşmışım ama bana kritik istihbarat *sağlamıştı*. Bunları uzun zaman önce söylemesi gerekirdi fakat artık biliyordum.

Ayrıca bu gece Roman'ın korumasına ihtiyacım vardı. Yanımda sadece üç adamımı getirmiştım çünkü Kardeşlik'le doğrudan silahlı çatışmaya girmek, pusu kurmaktan farklıydı. Shepherd'ı alt ettiğimiz gibi onları da alt edebileceğimize dair bir yanılsamam yoktu. Bu çirkin bir savaş olacaktı ve tüm ekibimi katliama sürükleyemezdim.

Bu özel senaryoda gizlilik, insan gücünden daha önemliydi. On iki adamın hepsini getirseydim, Kardeşlik'i uyardırmadan gizlice içeri girmemiz imkânsız olurdu. Onları ne kadar hazırlıksız yakalarsak o kadar iyiydi.

Roman kusurlarına rağmen değerli bir varlıktı. Yetenekli bir nişancıydı, ayrıca karanlıkta iyi çalışıyordu.

"Saat başı geldi." Sean'ın alçak sesi, bakışlarımızı birbirimizden ayırdı.

Sözleri havada belirgin bir değişiklik yarattı. Bruce ve Mav gerildi, yüzleri soluk ay ışığı altında sertleşti. Roman'ın kendini beğenmiş ifadesi kayboldu, ben de tenimde bir ürperti hissettim. Biraz önceki öfkem, soğukkanlı ve sakin mantığım karşısında geri çekildi.

Zamanı gelmişti.

KISKANÇLIK KRALI

Sean, Roman ve ben başka bir şey söylemeden diğerlerinden ayrılarak depoya doğru sessizce ilerledik. Bruce ve Mav, biz içeride savaşıp Ayana'yı kurtarıırken koruma gücü olarak geride kalacaklardı.

Gölgelerin içinde kaldık, adımlarımız neredeyse sessizdi. Korku, panik, endişe... Yan taraftaki çıkışa odaklandığımda hepsi kayboldu. Önümüzde beliren paslı metal kapı, bir sirenin şarkısı gibi bizi çağırıyordu.

Kalbim acı verici bir ritimle yavaşladı.

Bunun bir tuzak olabileceğinin fazlasıyla farkındaydım. Ayana'yı kaçıran kişinin, özellikle de parmak izi olmayan bir düğme gibi bariz bir şeyi kazara geride bıraktığına bir an bile inanmıyordum.

Yeni nesil Kardeşler daha özensizdi ama o kadar da dikkatsiz değillerdi. Düğme bizi buraya getirmek için oraya bırakılmıştı.

Fakat yemi yutmaktan başka seçeneğim yoktu. Eğer yutmasaydım, dikkatimi çekmek için daha aşırı yöntemlere başvuracaklardı. Kesik bir parmak, Ayana'nın işkence gördüğü bir video... Onu öldürmeyebilirlerdi ama ölümden daha kötü şeyler de vardı.

Bu korkunç zihinsel görüntüler mideme saplandı ve beni içten içe sarsmaya başladı. İçimi buz gibi bir his kapladı.

Henüz ona dokunmadılar. Daha çok erken. Soğukluk göğsüme yayıldı. *Daha çok erken,* diye sessizce tekrarladım.

Yine de kafamda tekrar tekrar canlanmasını engelleyemediğim bu görüntüler, son birkaç ayın anılarıyla birbirine karışıyordu. Ayana'nın gülüşü, bingo konusunda benimle dalga geçmesi, koku bilimini açıklarken yüzünün ışıldaması...

O, dünyamın en parlak parçasıydı. Herhangi birinin veya bir şeyin onun neşesini söndürecek olması düşüncesi, görüşümü kızıla boyadı. Göğsüm sıkıştı.

ANA HUANG

Onu kaybedemezdim. Ne şimdi ne de başka bir zaman.
Asla.

Onu bulacağız. Şehri yerle bir etmek zorunda kalsam bile onu bulacaktım ve o iyi olacaktı. Öyle olmak zorundaydı.

Sean, Roman ve ben sorunsuz bir şekilde kapıya ulaştık. Beklendiği gibi kapı kilitliydi ama mini bir pürmüz sorunu çabucak çözdü.

Elim kapı kolunda tereddüt etti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Diğer tarafta bizi kurşun yağmuruna tutmaya hazır bir suikastçı ekibi bekliyor olabilirdi.

Hayır, bu doğru değildi. Beni o kadar çabuk öldürmezlerdi. Roman için de aynı şey geçerliydi. Sonuçta, onlara ihanet ettiği için önce bir cezası olacaktı. Sean hızlı bir ölümle kurtulabilecek tek kişiydi.

Bunların hepsi olabilirdi ama olmayacaktı çünkü hiçbirimiz ölmeyecektik.

Roman ve Sean kapının iki yanındaki duvara yaslandılar. Kapıyı açtıktan sonra karanlıktan birinin üzerime atlaması ihtimaline karşı kendimi ustaca kapının arkasına sakladım.

Sessizlik.

Yine de içeriye yavaşça girerken tetikteydim ve...

Gecede bir dizi silah sesi yankılandı. Bir mermi kulağımın yanından geçerek kapıya isabet etti. Metal sesleri duyuldu ve biz karşılık vermek için acele ederken küfürler havada uçuştı.

Siktir! Bunun için zihinsel olarak hazırlıklıydık ama bu kalp atışlarımın tehlikeli seviyelere çıkmasını engellemedi. Kevlar yeleklerimiz kafamıza gelen kurşunları durduramazdı. Ayrıca artık kapıyı açtığım için içeriden birinin saldırması ihtimaline karşı iki cepheyi birden gözetlemem gerekiyordu.

Şu ana kadar bir şey yoktu. Tüm nişancılar dışarıdaydı ama bu durum yakında değişecekti. Buna bahse girerdim.

“Bunu biz hallederiz!” diye bağırdı Sean. “*Git.*”

KISKANÇLIK KRALI

Başının üstündeki duvara bir kurşun daha saplandı. Roman dönüp minibüsün içindeki birine ateş etti.

Camlar kırıldı. Etrafımızda acı çığlıklar ve düşen bedenlerin yere çarpma sesleri yankılanıyordu. Tüm nişancıların nerede olduğunu tespit edebilmek mümkün değildi. Uzaktan Mav'ın kendine özgü çığlığını duydum. Yaralanmıştı.

İçimde suçluluk duygusu belirdi. Tuzağa düşme ihtimalimizin yüksek olduğunu bilerek adamlarımı buraya getirmiştim. Risklerin farkında olsalar da sonuçta bu benim savaşımdı.

“Git!” diye bağırdı Sean tekrar. Roman hâlâ minibüsteki saldırganlarla çatışma içindeydi.

Bir mermi yanımızdan vızıldayarak geçti ve Sean'ın kulağını sıyırdı. Sean tıslayıp hemen ateşe karşılık verdi. Uzakta başka bir gürültü daha duyuldu ancak silah sesleri daha yakından geliyordu. Nişancılar ilerliyordu.

Onun sert emri beni sersemliğimden uyandırdı. İki saniye-den az sürmüştü ama şu an her saniye önemliydi.

Sean ve Roman kendilerini koruyabilirdi. Benim önceliğim Ayana'yı bulmaktı.

Sean beni koruma altına almıştı, ben depoya sızarken saldırganların üzerime çullanmasını olabildiğince engellemeye çalışıyordu.

Dışarıdan saldırıyor olmaları iyiye işaret değildi. İçeride bir tuzak kurdukları anlamına geliyordu.

Koridorlarda sessizce ilerlerken ürkütücü bir sessizlik çöktü. Ne kadar derine gidersem, dışarıdaki kavganın sesleri o kadar zayıflıyordu. Depo çok büyüktü ve etrafımda nakliye konteynerleri yükseliyordu, bu da Kardeşlik'e bolca pusu noktası sağlıyordu.

Dikkatli davranmam, ilerlememin çok yavaş olmasına neden oluyordu. Ayana'nın nerede tutulduğunu bilmiyordum ve burada bir düzineden fazla koridor vardı. Ancak en sonunda,

ileride bir ışık parıltısı gördüm. Ceptelefonu veya el fenerinin ışığı gibi parlak beyazdı.

Onu kaçırانların ona bu tür şeyler vereceğini hiç sanmıyordum, bu da bir Kardeşlik üyesinin yakınlarda olduğu anlamına geliyordu. Onları sessizce yakalarsam, bana onun nerede olduğunu ya da en azından neyle karşı karşıya olduğumu söylemelerini sağlayabilirdim. Tabii *bu* bir tuzak değilse.

Pratiklik ile çaresizlik hâkimiyet için savaşıyordu. Eski halim beni şimdi görebilseydi, dürtüselliğim ve aptallığım yüzünden beni azarlardı. Bu gece oyun kitabını bir kenara atıyor, olması gerektiği kadar stratejik düşünmüyordum. Her mantıklı karar, Ayana'ya bir an önce ulaşma ihtiyacımın gölgesinde kalıyordu.

Kardeşlik de buna güveniyordu ama başka seçeneğim yoktu. Neyse ki elimde bir koz vardı. Eğer bu işe yaramazsa... o zaman boku yemiştim.

Işığa doğru ilerledim. Evden çıkmadan önce silahıma susturucu takmışım ancak umarım onu hiç kullanmak zorunda kalmazdım. Bıçak hızlı ve sessizdi, yine de bir *Glock* daha iyi gözdağı veriyordu.

Koridorun sonuna neredeyse ulaşmışım ki, arkamda bir silahın horozu çekildi. Ben tepki veremediğim soğuk metal şa-kağımın yan tarafına dayandı.

Hareketsiz kaldım.

“Silahını bırak.”

Sıcak, öfkeli alevler içimi kapladı. Dişlerimi sıktım ama istediğini yaptım. Silah yere düştü.

“Uzağa tekmele.”

Ruhumdaki alevler ölümcül bir cehenneme dönüştü. Silahı kenara tekmelediğimde, yerde kayarak yakındaki bir nakliye konteynerine birkaç santim kala durdu.

KISKANÇLIK KRALI

Bir an sonra tanıdık bir yüz göründü. Alnından kan sızıyordu ancak gözleri soğukkanlı ve berraktı.

“Bunun için çok üzgünüm,” dedi Roman sakince. “Fakat benimle gelmek zorundasın.”

Ayana

Saatler gibi gelen bir süre sonra sağ bileğimin etrafında yeterince boşluk yaratmayı başarmış, topuğumu tekmeleyerek çıkarmıştım. Küçük bir başarıydı ama Everest Dağı'na tırmanmışım gibi hissediyordum.

Gömleğimle pantolonum terden tenime yapışmıştı. Akciğerlerim yanıyordu, saatlerce bağlı kaldığım için kollarım ve omuzlarım ağrıyordu.

Ancak henüz işim bitmemişti, çözmem gereken yeni bir sorun vardı. Ellerim bağlıyken topuğuma nasıl ulaşacaktım?

Dudaklarımı ısırdım. Saatler geçtikçe cesedin kokusu daha da kötüleşmişti ama ben artık kokuya alışmıştım. Zaten berbat olan durumun bir başka kötü yönüydü.

Neyse ki Wentworth henüz geri dönmemişti, diğer adamlardan hiçbiri de ortalıkta görünmüyordu. Bir dakika düşündükten sonra nefesimi tuttum ve ayakkabıya olabildiğince yaklaştım. Sandalyenin ayaklarının zemine sürtünme sesi, sessizlikte kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü. Neyse ki, kimse sesi araştırmak için koşarak gelmedi.

İstediğim yere yerleştikten sonra ayakkabıyı inceleyerek zihnimde açıları hesapladım. Mükemmel değillerdi ancak idare etmek zorundaydım.

Kendimi hazırladım ve tekrar kıpırdanmak yerine vücudumu bir yandan diğer yana salladım. Ağırlığımı mümkün olduğunca sandalyenin sağ tarafına verdim, nefes almak için

KISKANÇLIK KRALI

duraksadıktan sonra hepsini tekrar yaptım. Yerçekimi sonunda etkisini gösterip sandalye devrilene kadar yarım düzine deneme yaptım.

Omzum sert betona çarptığında çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Acı dalgası tüm vücudumda yankılandı ve o küçük kemik kırılma sesini hayal ettiğimi umdum.

Acıya karşı dişlerimi sıkarak arkamda topuğu aradım. Elim birkaç kez değdi ama tam olarak tutamadım. El bileklerinin etrafındaki bağlar çok sıkıydı, arkamı görebilmek için başımı yeterince çeviremiyordum.

Hadi. Hadi. Hadi... İşte.

Parmaklarım topuğun etrafına kenetlendiği sırada dışarıdan gelen bir gürültü sessizliği paramparça etti ve topuğu yeniden düşürdüm.

“Siktir.” Ağız dolusu küfürler savurmak istiyordum. *Çok yakındım* ama sesi kavradığımda hayal kırıklığım sona erdi.

Silah sesleri. Onlarca silah sesi.

Mideme kramp girdi. Vuk’la atış derslerinde daha önce silah sesi duymuştum. Ancak silah senin elindeyken o sesleri duymakla, bağlanmış halde ve muhtemelen çatlamış bir omuzla duymak arasında dağlar kadar fark vardı.

Fakat... Kardeşlik üyeleri birbirine ateş etmezlerdi. Silah sesleri, burada başka birinin daha olduğu anlamına geliyordu. *Vuk’un* burada olabileceği anlamına geliyordu.

Bir şey bulduğunu düşünecek ama biz hazır olacağız. Wentworth’ün alaycı sözleri, anlık coşkumu yakalayıp ikiye böldü.

Vuk burada *olsaydı* bile tehlike geçmemişti. Onu bekliyorlardı. Bütün o silah sesleri... Ya o...

Hayır. Böyle düşünmeyi reddettim. Lanet olası bir hayal-

perest gibi davranıp onun pusuyu yara yara aşacağını ve yol boyunca Wentworth'ün ukala ağzına bir kurşun sıkacağını hayal edecektim.

Kurtarılma ihtimali bana yeni bir enerji patlaması yaşattı. Yenilenen bir kararlılıkla topuğu aradım ve omzumdaki artan acıyı görmezlikten gelmeye çalıştım. Bu sefer ayakkabıyı yakalamam bir dakikadan az sürdü.

Vücudumu kaydırarak *stiletto*'yu bileklerimi birbirine bağlayan düğümün arasına sıkıştırdım. İpi kesmek için yeterince keskin değildi ama düğümün arasına girecek kadar inceydi, doğru şekilde kullanırsam düğümü gevşetebileceğimi umuyordum.

Bu çok zor bir ihtimaldi ancak elimden gelen tek şey buydu.

Silah sesleri aniden kesildi. *Kahretsin*. Çatışmanın, ben kaçmadan önce Kardeşler'in dikkatini yeterince dağıtacağını ummuştum.

Bu ani sessizlik ne anlama geliyordu? Kim kazanmıştı? Vuk buralarda bir yerdeyse yaralanmış mıydı, yoksa ölmüş müydü?

Gözlerimin önünde noktacıklar dans ediyordu. Oda dönmeye başladı ve Vuk'un parçalanmış, kanayan vücudunun görüntüleri zihnimde canlanırken düğümü çözme çabalarım zayıfladı.

"Kes şunu," diye fısıldadım sertçe. "Topla kendini, Ayna." Varsayımsal senaryolarla kafamı meşgul edemezdim. Kendimi *şimdi* kurtarmam gerekiyordu.

Geliyorlardı. Bu sadece an meselesiydi.

Denemeye devam ettim ama önceki enerji patlamam azalmıştı. Birkaç saniye sonra durup nefesimi düzenlemeye çalıştım. Omzumdaki yanma hafiflemişti. Bunun *gerçekten* acı azaldığı için mi, yoksa hissettiğim adrenalini önemli ağrı reseptörlerini engellediği için mi olduğundan emin değildim.

KISKANÇLIK KRALI

Stiletto'yu biraz daha derine ittim. Eğer ben...

Adım sesleri. Bu sefer iki kişiye aitti.

Üstelik çok yakınlardı.

Zamanında kendimi kurtarabilmeme imkân yoktu. O ayak sesleri beni kaçırarlara aitse, işim bitmişti. Kaçmaya çalıştığımı anlayacaklardı ve bir daha başaramayayım diye beni kilit altında tutacaklardı.

Ayak sesleri önümde durdu.

Gözlerimden öfkeli gözyaşları boşaldı. *Çok yakındım*. Düğümü çözmeye çok yakındım.

Artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zaman dolmuştu ve bu tür durumlarda "çok yakın" olmanın bir önemi yoktu.

Midem kasıldı. Gözyaşlarımı silip başımı yukarı kaldırdım, siyah giysili bacakları ve gövdeleri geçip...

"Vuk." Şaşkınlıkla onun adını fısıldadım. Vücudum titre-di. Gözlerimi tekrar kırıştırdım, hayal gördüğümünden emindim. *Hayır*. Orada duruyordu. Heybetli, güçlü ve *canlıydı*.

İçgüdüsel bir rahatlama dalgası beni sardı. Ondan beni çözmelerini isteyecektim ki, hiçbir zaman Vuk'tan bunu istemek zorunda kalmayacağımı fark ettim. Normal şartlarda çoktan onun kollarında olurdum, o da bizi buradan çıkarmak için bir plan yapardı.

En sonunda onun dışında bir yere odaklanabildiğim zaman gülümsemem kayboldu ve sahnenin geri kalanı acı verici bir netlikle keskinleşti.

Vuk bana bakıyordu, yüzünde suçluluk ve dehşet dolu bir ifade vardı. Elleri arkadan bağlıydı, yanındaki adam kafasına silah dayamıştı. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim. Yeşil gözlü, koyu saçlı, aldatıcı derecede acımasız ve vahşi bir yakışıklılığı vardı.

Hiçbir duygu belirtisi göstermeden yerdeki durumumu inceledi.

ANA HUANG

Daha fazla bir şey söylemeden arkamda başka ayak sesleri duyuldu.

Vuk'un burun delikleri genişledi. Gözleri beni geçip arkama baktı. Bakışları buz gibiydi, birkaç metre öteden bile soğukluğunu hissedebiliyordum.

Wentworth görüş alanıma girdi. Yanında ise...

Midem bir kez daha düğümlendi. *Yine.*

Zarif sarışın, sahneyi keyifle incelerken şoktan nefesim kesildi.

“Görüyorum ki herkes burada,” dedi Emmanuelle. “Başlayalım mı?”

Onları çıplak ellerimle parçalayacaktım. *Hepsini.*

Ardına saklanacak birini bulduğu için tekrar ortaya çıkan alçak korkak Wentworth.

Tüm bunları planlayan kötü kalpli sürtük Emmanuelle.

Ve o *lanet olası* pislik Roman.

Çaresiz bir öfke bulutunun arasından nefes almaya çalıştım. İntikam hissi, bıçağını tenimin altına bastırarak kan akıttıyordu. Öfkeyle parıldayıp kıvılcımlar saçıyor, patlayıp düşmanlarını toza çevireceği anı bekliyordu. Sadece bekliyordu.

O an gelecekti. O zamana kadar...

Dikkatim tekrar Ayana'ya döndü. Kolları ve bacakları bir sandalyeye bağlanmış halde yerde yatıyordu. Nedenini bilmediğim bir şekilde, ayakkabılarından birini arkasında tutuyordu. Korku ve acıyla parlayan iri gözleri bana bakıyordu.

Ciddi bir şekilde yaralanmış görünmüyordu ama korkmuştu ve bu, sorumlu olan herkesi öldürmek istemem için yeterliydi.

Dışarıdaki silah sesleri kesilmişti. Ekibimden hayatta kalan birilerinin olup olmadığını bilmiyordum. Hayatta olduklarına inanmak zorundaydım. Eğer değillerse...

Bu düşünceyi kafamdan attım. *Her şey sırayla.* Önce kendimi nasıl kurtaracağımı ve önümdeki üçlüyle nasıl başa çıkacağımı bulmalıyım.

“Ne? Alaycı bir cevap yok mu?” Ayana sessiz kaldığında Emmanuelle sahte bir hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Ayana, eski ajans sahibinin ortaya çıkmasına şaşırıyorsa da bunu belli etmedi. “Ah, ne yazık.”

“Başlayabileceğimizi söylemiştin. Şimdi başlayabilir miyiz?” Wentworth neredeyse ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu. O pislik kafayı çoktan bulmuştu. “Vuk burada.”

Emmanuelle bir anlığına dudaklarını büktü, ardından ifadesi tekrar düzeldi. Üzerinde özel dikim bir bluz, pantolon ve topuklu ayakkabılar vardı. Elindeki silah olmasaydı, ofisten dönen bir yönetici sanılabilirdi. Eh, sanırım genelde öyleydi.

“Sabırlı ol, Wentworth,” dedi keskin bir sesle.

Wentworth somurtarak sesini kesti. Onun da elinde bir silah vardı ama benim parçaladığım eli hâlâ alçıdaydı. Bu bana acımasız bir tatmin yaşattı.

Emmanuelle, benimle Ayana arasında çürüyen parçalanmış vücut parçalarının üzerinden geçti. Deponun büyüklüğü kötü kokuyu biraz dağıtmıştı ancak yakından çok kötüydü.

Ayağıyla cesedin kafasını iterek yuvarlanmasına neden oldu.

Yüzümde en ufak bir kas seğirmesine bile izin vermedim -tepki vererek ona bu zevki tattırmayacaktım- ama tanıdık yüzü görünce midem isyan etti.

Enzo, ekibimin en yeni üyesi. Onu Emmanuelle’i takip etmesi için işe almıştım. Bana bütün gün güncelleme göndermişti ama vücudunun durumu en az yirmi dört saattir ölü olduğunu gösteriyordu. Emmanuelle onun telefonunun şifresini kırıp bana yanlış bilgi vermiş olmalıydı.

Enzo ekibe bir yıl önce katılmıştı. Şimdi benim yüzümden ölmüştü. *Her zaman benim yüzümdendi.*

“Fark etmeyeceğimi mi sandın?” dedi Emmanuelle. “Senin ofisime dinleme cihazı yerleştirdiğini bildiğim gibi onun da haftalardır beni takip ettiğini biliyordum. Kabul ediyorum,

KISKANÇLIK KRALI

gözetleme çipini bulmam istediğimden daha uzun sürdü ama sen bu konuda ondan daha iyisin. Beni gözetlemek için daha deneyimli birini göndermediğin için neredeyse kırıldım.” Di-lini şaklattı. Gözleri beni geçip, tüm bu süre boyunca sessiz kalan Roman’a takıldı. “Aferin. Tıpkı dediğin gibi plana kan-mış.”

“Söz konusu o olunca tahmin edilebilir biri.” Roman çenesiyle Ayana’yı işaret etti. Sıkılmış görünüyordu. “Bu kadar aptalca olmasaydı, romantik olurdu.”

Ayana’nın gözleri parladı. Ona, iç organlarını tek tek parçaladığını hayal edercesine dik dik baktı.

“Bu kadar sohbet yeter. Artık gerçekten başlamanın vakti geldi.” Emmanuelle silahını Wentworth’e doğru salladı. “Yapman gerekeni yap.”

Wentworth’ün yüzü aydınlandı. Ayana’ya yaklaştı ve onu tekrar dik oturttu.

“Yüksek topuklu ayakkabıyla kaçmaya mı çalışıyorsun?” Wentworth güldü. “Sevimli ama asla işe yaramayacaktı.” Ayana’nın üzerindeki kıyafete uzandı.

“Onun saçının tek bir teline bile dokunursan, pişman olursun. Yemin ederim.” Yumuşak uyarım geniş alanda yankılandı.

İntikam arzusu içimde daha da derinleşerek kanamaya, kanamaya ve kanamaya devam etti. Ta ki kanlı bir kırmızı tabaka görüşümü kaplayana kadar.

Wentworth duraksadı. Yüzünde önce şaşkınlık, ardından da kötü niyetli bir sevinç belirdi. “Demek konuşuyorsun! Ben de seni sadece aptal bir vahşi sanmıştım.”

Ayana ağzını açtı ama hızlı bir bakışla onu susturdum. O pisliğin dikkatinin ona dönmesini istemiyordum.

“Bunun sebebi ne? Kardeşlik’i kontrol etmek mi? Yoksa kardeşinin intikamını almak mı?” diye sordum Emmanuel’e. Endişelenmem gereken kişi sert görünmeye çalışan bir

serseri değil, oydu. “Beni istiyorsan, tüm bunları yapmak yerine doğrudan bana saldırabilirdin.” Başımın etrafı işaret ettim.

“Kardeşim mi?” Emmanuelle, onunla Shepherd arasındaki bağlantıyı kurduğuma açıkça şaşırılmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Bir saniye sonra kendini toparladı ve öğleden sonraki bir çay partisinde çok komik bir fıkra anlatmışım gibi güldü. “Demek Stéphane’ı ya da ölmeden önce kendine Shepherd diyen adamı buldun. Ancak hayır, bu onunla ilgili değil. Aslında onu öldürerek bana bir iyilik yaptın. Kendini çok akıllı sanıyordu ve eski lider öldükten sonra kontrolü ele geçirebileceğini düşünüyordu.” Burun kıvrıldı. “Fakat o her zaman vizyondan ve stratejiden yoksundu. Bu yüzden onu bu kadar kolay tuzağa düşürebildin. Tanınırlığı ve insan gücü vardı, bu sayede uzun süre oyunda kalabildi. Aksi takdirde, onu çoktan ezip geçerdim.”

Söyledikleri sonunda kafama dank etti. Bakışlarım onun kilerden ayrılmadı. “Diğer grubun lideri sensin.” Bu bir soru değildi.

Emmanuelle’in gülümsemesi genişledi. “Hayır, hiç de aptal bir vahşi değilsin.” Wentworth gözlerini devirdi ama konuşmamızdan o kadar etkilenmiş görünüyordu ki, Ayana’yı unutmuştu. En azından şimdilik. “En sadık takipçilerim dışında kimliğimi herkesten gizledim. Kimse benim bir kadın olduğumdan şüphelenmiyor. Kadın düşmanlığı, nasıl kullanacağını bilersen çok yararlı bir araç olabilir.” Aramızdaki mesafeyi kapattı. “Roman benim kamuflejimdi. Kuklamdım. İnsanlar onun lider olduğunu sanıyordu.” Tekrar güldü. “Onu kardeşimin grubuna sızması için gönderdik ve o da bunu takdire şayan bir şekilde yaptı. Hatta Shepherd’ı bizim için ortadan kaldırmaya seni ikna etti.”

Cevap vermemi bekledi. Benden ses çıkmayınca biraz ha-

KISKANÇLIK KRALI

yal kırıklığına uğramış gibi görünse de devam etti. “Başlangıçta seni ortadan kaldırıp kaldırmamayı umursamıyordum. Seni öldüren kişinin bir sonraki lider olacağı konusunda anlaşmıştık ama ben sadece oturup Shepherd’ın senin peşine düşmesine izin verdim. Onun seni asla yenemeyeceğini biliyordum. Onu benim için ortadan kaldırman sadece an meselesiydi ve sen de bunu yaptın.” Emmanuelle omuz silkti. “Kardeşlik’in kontrolü kaçınılmazdı. Dediğim gibi kardeşim vizyon sahibi değildi. Örgüt, kiralık katillerden çok daha fazlası olma potansiyeline sahipken o her şeyi olduğu gibi bırakmak istiyordu. Örgütün insan gücüyle bir *imparatorluk* kurulabilirdi. Silah ticareti. Kara para aklama. Hiçbir şey imkânsız değildi. Oysa o bunu hiç anlamadı.”

“Yine de gruplar arasındaki bu ‘savaş’ boyunca ona finansal destek verdin,” dedim soğuk bir sesle.

“Sadece biraz.” Burnunu kırıştırdı. “İyi kız kardeş rolünü oynamak zorundaydım. Benim diğer grubun lideri olduğumu bilmiyordu. Hiç şüphelenmedi. Eski lider ölmeden önce bile bana Kardeşler hakkında bilgi vermişti. Shepherd her zaman çok konuşkandı. Onun aracılığıyla içeri sızıp işlerin nasıl yürüdüğünü görebildim. Sessizce benim vizyonumu paylaşan üyelerden oluşan bir takipçi kitlesi oluşturdum. Sadece birkaç güvenilir kişi gerçek kimliğini biliyordu. Geri kalanlar kim olduğumdan değil, vaatlerimden etkilenmişti. Shepherd kontrolü ele geçirseydi, Kardeşlik’i batırırdı. Açıkçası...” Silahını koluma vurdu. “Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmasaydım, seni rahat bırakırdım. Ardımda yarım kalan işler bırakmayı sevmem. Neyse ki Ayana dikkatleri başka yöne çekmek için çok işe yaradı.” Gülümsemesi geri döndü. “Ben tüm bunları ayarlarken ikinizi davayla yeterince meşgul ettim, değil mi?”

“O zavallı adama yaptıklarının fotoğraflarını Ayana’nın

ANA HUANG

daireesine yerleştirmemi söyledi,” diye araya girdi Wentworth. “Bunun ikinizi de çılgına çevireceğini söyledi ve öyle de oldu. Eğer o...”

“Kapa eneni, Wentworth,” dedi Emmanuelle gözlerini benden ayırmadan.

Wentworth tekrar sessizleşti, ağzı inatçı bir ifadeye büründü.

“Yaptıkların onu çok üzdü, Vuk,” diye mırıldandı Emmanuelle. “Ona birkaç küçük görevde bana yardım ederse sana acı ektirebileceğine dair söz verdim. Umarım sakıncası yoktur. İmparatorluğumu doğru bir şekilde kurmak istiyorsam, borçlarımı ödemek zorundayım.”

Bu kadının sesinden bıkmıştım. Kardeşinden daha akıllıydı, bu doğruydu ama aynı zamanda diğer narsist megalomanlar gibiydi. “Başarıları” ile övünme arzusu tarafından ynlen-diriliyorlardı. Kendilerince buna layık gördüklerinden onay alma ihtiyaıyla kr olmuşlardı.

Bu yüzden ikimizi de kolayca vurup bu işi bitirebilecekken bu kadar uzun süre konuşup durmuştu.

Ne yazık ki benim saygımı asla kazanamayacaktı. Bir gram bile.

ne eğilip gözlerinin içine baktım ve yüzüne tükürdüm.

Wentworth’n ağzı açık kaldı.

Tükürük, Emmanuelle’in mükemmel makyajlı yüzünden yere damladı. Bir hırıldı, onun kendini beğenmiş sakinliğini bozdu. Bana silahla o kadar sert vurdu ki, kulaklarım çınladı. Sağ yanağımda şiddetli bir acı hissettim. Ağzımdaki kanı tkrp gülümsedim.

Bu onu iyice öfkelen-dirdi. Gözleri yuvalarından dışarı fırlarken bana tekrar vurmak istercesine kolunu kaldırdı ama sonra durdu. “Roman, geri ekil. Wentworth, Ayana’yla ilgilen,” diye emretti.

Roman silahı şakağımdan çekti ve tek kelime etmeden ke-

KISKANÇLIK KRALI

nara çekildi. Wentworth tekrar Ayana'ya uzandığında öfkesinin çatlaklarından korku sızmaya başladı.

“Sessizce oturup izlemene izin verecektim, galiba fazla nazik davrandım.” Emmanuelle silahını yüzüme doğrultup horozu çekti.

“Hayır!” Ayana çığlık attı. İplerle bağlanmış halde çılgınca mücadele ederek Wentworth'ün onu sıkıca tutma çabalarını boşa çıkardı. “Yapma...”

Bir silah sesi, sözlerinin geri kalanını bastırdı. Görüşüm kardı. Kurşun, et ve kemiği parçalayıp bilincimi kemiren binlerce yangını başlattığında acım alevlendi ama hayattaydım.

Emmanuelle son anda hedefini değiştirmiş, beni uyluğundan vurmuştu.

Dişlerimi, çenemi ağrıtabak kadar sıktım. Başım dönüyordu, neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti ancak kendimi ayakta kalmaya zorladım. Onun önünde diz çökmeyi reddediyordum.

“Daha sonra olacakların fragmanı.” Emmanuelle çenesinden damlayan tükürüğümü sildi, gözleri parlıyordu. “Bir dahaki sefere, sikik taşaklarına nişan alacağım.”

Dikkatini, yaşananları hayranlıkla izleyen Wentworth'e verdi. “*Onunla ilgilen* demiştim,” diye homurdandı. Bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Bakalım, onun acısına da kendi acın kadar iyi dayanabilecek misin?”

Hırladım.

Wentworth, Ayana'nın üstünü yukarı çekti ve bu sefer görüşüm bambaşka bir nedenden dolayı karardı.

Ben mantıklı bir insandım. Sakin, soğukkanlı ve stratejik. Duygularımın, mantığımı gölgelemesine izin vermezdim.

Fakat o anda *umurumda değildi*. Onun kellesini almak istiyordum.

Bağlı bileklerimi ve etrafımı saran düşmanca silahla-

rı umursamadan öne atıldım. Emmanuelle'in silahı havaya kalktı. Arkasındaki Ayana, korkudan çok öfke dolu bir sesle bağırdı. Wentworth'e kafa atmaya çalıştı ama Wentworth kolayca kaçtı.

Emmanuelle kasıklarına nişan aldı ve...

Yakındaki bir nakliye konteynerinin üstünden gri bir silüet, Wentworth'ün yüzüne atladı. Wentworth çığlık attı. Silahı yere düştü, Emmanuelle'in ateşi ise ıskaladı. Roman'ın durduğu yere isabet etti.

O pislik ortadan kaybolmuştu ama nereye gittiğini veya ne zaman kaçtığını düşünmeye vaktim yoktu.

Emmanuelle tam zamanında döndü ve yeni gelenin öfkeyle tıslayarak pençelerini Wentworth'ün gözlerine geçirdiğini gördü. Wentworth bariz bir acıyla yeniden çığlık attı.

Shadow. O *kahrolası* kedi.

O lanet şeyi öpebilirdim.

Emmanuelle ona ateş etmeye çalıştı ama Wentworth o kadar çok çırpınıyordu ki, net bir atış yapamadı. Wentworth, kediyi üzerinden atmaya çalıştı ama Shadow ona bir deniz kabuğu gibi yapışmıştı. Tüylü tehdit miyavladı, pençelerini daha derine geçirerek Wentworth'ün gözlerini oydu.

Emmanuelle'in dikkati dağılmışken fırsatı değerlendirip onu arkadan yakaladım. Acı içinde inleyerek betona düştük. Bir kez daha ateş etmeyi denedi ama ben üstüne düşmüştüm ve yeterli gücü yoktu. Mermi metal bir konteynere çarptı, sonraki iki mermi de aynı yöne gitti.

Ellerim bağlı olsa bile düzgün bir şekilde ateş etmesini engellediğim sürece ona zarar verebilirdim. Yuvarlandım ve silahı tutan kolunu vücut ağırlığımla yere bastırdım. Kurtulmak için çabaladı ama doksan kilodan fazla kas gücü ve saf, katıksız öfkeye karşı hiç şansı yoktu.

KISKANÇLIK KRALI

Başımı geriye savurarak yüzüne kafa attım. Kemik kırıldığında kan fışkırdı.

Emmanuelle öfkeyle uludu. Eğilip tırnaklarını kurşun yarama batırdı.

Boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Gözlerim karardı. Sadece bacağım değil, tüm vücudum yanıyordu. Dayanılmaz bir işkence duyularımı ele geçirirken kemiklerim ve kaslarım adeta kül oluyordu. Ayana ve Shadow'un hâlâ burada olduğunu, onlara yardım etmem gerektiğinin farkında olmasam bayılırdım.

Emmanuelle'e tekrar kafa atacak kadar güç topladım. Nefesi kesildi ve çenesinden aşağıya kan damladı. Bu sefer o kadar çabuk toparlanamadı.

Wentworth'ün panik dolu çığlıkları kesildi. Kafamı kaldırdığımda Shadow'un odanın diğer ucuna uçtuğunu gördüm. Bir konteynere çarpıp acı içinde miyavlayarak yere düştü.

Emmanuelle beni itti. Kan kaybından dolayı güçsüzleşmişim ve başım dönüyordu, fazla direnemedim. Emmanuelle kendini kurtararak ayağa kalktı.

"Buna bir son vermenin vakti geldi," diye tısladı. Silahını tekrar kaldırdı.

Havada bir silah sesi yankılandı.

İçgüdüsel olarak geri çekilip darbeye hazırlandım ama darbe gelmedi.

Emmanuelle'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. Gözlerinin arasında küçük, mükemmel bir kırmızı nokta belirmişti. Dudakları sanki bir şey söylemek istermişçesine hareket etti ama sonra sendeledi ve yana devrildi. Vücudu yere çarpmadan önce gözlerindeki ışık söndü.

Soğuk hava acımı biraz dindirdi. Son enerji rezervlerimi toplayarak yukarı baktım.

Ayana bir şekilde sandalyeden kurtulmuştu. Titreyen ellerinde Wentworth'ün silahını sıkıca tutarak orada duruyordu.

Fal taşı gibi açılmış iri gözleri Emmanuelle'in bedenine kitlenmişti.

Arkasında, fotoğrafçı mümkün olduğunca dikkat çekmeden sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu.

Onunla sonra ilgilenecektim. Emmanuelle ölmüştü ve Ayana şoktaydı ama bu iş henüz bitmemişti. Destek gelmeden buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Ayana, tatlım. Bana bak."

Kıpırdamadı. Emmanuelle'in hareketsiz bedenine bakarken donup kalmış gibiydi.

"Ayana." Sesim sertleşti. Bilincimi kaybetmeme dakikalar kalmıştı ve bunu yapmadan önce ona ulaşmam gerekiyordu. "Sorun yok, *srce moje*. Bana bak."

Vücudu titredi. Gözlerini eski ajans sahibinden hızla ayırdı ve bana odaklandı.

Yavaş yavaş kendine geldi. Sesli bir soluk aldıktan sonra koşarak yanıma geldi. Hâlâ bir ayakkabısı eksikti. Sandalyesinin yanında, iplerin arasında duruyordu.

"Zamanımız yok," dedim o beni çözerken. "Yanımda birkaç adam getirdim ama hayatta olup olmadıklarını bilmiyorum. Diğer Kardeşler'in gelme ihtimaline karşı gitmeliyiz."

"Tamam." Sesi titriyordu. "Yürüyebilir misin? Çıkışın nerede olduğunu biliyor musun?"

Sonunda beni iplerden kurtardı. Cevap vermeden önce kendime küçük, rahat bir nefes alma izni verdim. "Yürüye bilirim ve evet. Fakat önce..." Silahı elinden nazikçe aldım. "Halletmemiz gereken bir şey daha var."

Emmanuelle bir konuda haklıydı. Hiçbir şey yarım kalmamalıydı.

Vahşi bir tıslama, dikkatimizi koridorun diğer tarafına çekti. Shadow, biraz önceki saldırıdan kurtulmuştu ve çok kızgındı. Wentworth'ün peşinden koştu, adamın pantolonu-

KISKANÇLIK KRALI

nun paçasını dişleriyle yakaladı. Ayak bileklerine savrulan intikam dolu bir darbe, bir başka haykırışı beraberinde getirdi.

Shadow'un onun icabına bakmasına izin vermek isterdim ama dediğim gibi vaktimiz yoktu.

Ayana ayağa kalkmama yardım etti. Acıya rağmen birkaç ağır adımla Wentworth'le aramızdaki mesafeyi kapattım.

İlk seferinde onu serbest bırakmıştım. İkinci seferinde o kadar şanslı olmayacaktı.

“Bekle,” diye yalvardı Wentworth. Yüzü kanlar içindeydi. Yaralanmalarından dolayı bir gözü şişmişti, yarı kapalıydı. Sesi panikle doluydu. “Bekle. Gitmeme izin verirsen, yemin ederim ki...”

“Ayana'ya bir daha yaklaşırsan ne olacağını sana söylemiştim.” Silahı alnına dayadım. Hıçkırarak ağlıyordu. İdrar kokusu havayı doldurdu. “Ama başka bir şeyi söylemeyi unutmuşum. Lanet kedime *dokunma*.”

Bu sefer silahın ateşiyle birlikte kırmızı bir sis ve kan bulutu yayıldı. Arkasında Shadow'un kuyruğu memnuniyetle sallanıyordu.

Bıçakları tercih ederdim ancak Wentworth bıçakla ölmeyi hak etmiyordu, sıradan bir ölümü hak ediyordu.

Ayana'nın ağzı açılıp kapandı. Yine şoka girmek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Markovic!” Roman köşeyi döndü, yorgun ve perişan hali açıkça belli oluyordu. Gömleğinin omzu yırtılmıştı, sol gözünün üzerinde çirkin bir morluk oluşuyordu. Gözleri alışılmadık bir şekilde çılgınca bakıyordu. “Gitmeliyiz. Burayı havaya uçurmak için kablolar döşemişler!”

Hemen harekete geçtik. Yaralı bacağımla hızlı hareket edemiyordum ama elimden geleni yaptım. Shadow'u da yanımıza alıp çıkışa doğru koşmaya başladık.

Ayana ve Roman, kollarıyla beni sardılar ve bana yardım ettiler.

“Sean ve diğerleri dışarıda arabayla bekliyorlar,” dedi Roman. *Tanrıya şükür*. Hayattalardı. “Buradaki diğer Kardeşlik üyelerini hallettik. Çok fazla değillerdi. Emmanuelle sadece en sadık askerlerini getirmişti ve şimdi hepsi öldü.”

Cevap verecek gücüm yoktu. Nefesim her saniye zayıflıyordu ve henüz çıkışın ancak yarısına kadar gelmiştik.

Bir patlama havayı salladı. Sıcaklık dalgalar halinde üzerimize yayıldı. Duvarlarda, kükreyen alevlerin gölgeleri dans ediyordu ve yanık etin belirgin kokusu havayı doldurmuştu.

“Siktir!” Roman tekrar küfretti.

Alevlerin bize doğru ilerlediğini görmek için arkama bakmama gerek yoktu. Tuzak buydu. Emmanuelle patlamayı belirli bir zamanda, yanıcı maddelerin yakınında patlaması için ayarlamış olmalıydı. Patlamadan önce oradan ayrılmış, en büyük korkumu yaşattıktan sonra beni öldürmüş olacaktı.

Ateş. Duman, ölüm ve sıcaklık. Tenimde hissettiğim cızırtı. Eriyip giden etimin kokusu. Tanınmayacak hale gelmiş kardeşimin cesedi.

Tökezledim. Dizlerim yere çarptı, duvarlar üzerime çöktü. Yukarıda bir yerde ya da benden uzakta -emin değildim- Roman’ın bağırdığını duydum. Ayana da aynı şekilde karşılık verdi. Ardından sesler alçaldı, durağan ve derinden gelen bir uğultuya dönüştü. Geriye sadece kalbimin deli gibi atan *güm güm güm* sesleri kaldı.

Sıcaklık giderek artıyordu. Bize dokunmasına gerek yoktu. O kadar yanıcıydık ki, ölümümüzü garantilemek için sadece yanımıza yaklaşması yeterliydi.

Bu yüzden koşmalıydım. Gitmeliydim. Kaçmalıydım. *Yapmalıydım, yapmalıydım, yapmalıydım*. Fakat hareket edemiyordum. Anılar, koku ve...

KISKANÇLIK KRALI

Güçlü eller beni yakaladı. *Roman.*

Beni yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak çıkışa doğru götürdüğü sırada dünya bulanıklaşmıştı.

Roman.

Tüm bunlar onun suçuydu. Bu *onun* planıydı.

Emmanuelle'in diğer grubun lideri olduğunu ve Wentworth'le birlikte çalıştığını söylemişti. Ayana'yı sokaktan kaçırانların fotoğrafçı ve başka bir Kardeşlik üyesi olduğunu söylemişti. Diğer grupla ilgili hiçbir bilgisi olmadığına dair aylarca yalan söyledikten sonra en sonunda bana gerçeği anlatmıştı.

Emmanuelle, Roman'ın kendine sadık olduğunu sanmış, onu benim yanıma çift ajan olarak göndermesinin kendi fikri olduğuna ikna olmuştu. Emmanuelle aslında bizim ona karşı komplo kurduğumuzu bilmiyordu.

Ayana'ya güvenli bir şekilde ulaşmamı sağlamak için Roman bana ihanet etmiş gibi davranmıştı. Bunu inandırıcı kılmak zorundaydık, bu yüzden ellerimi bağlamıştık. Adamların diğer üyelerle uğraşırken biz de doğru anı beklemiştik. Emmanuelle ve Wentworth'ün dikkatleri yeterince dağıldığında, Roman ipleri hızlıca keserek beni kurtaracak ve beline sıkıştırdığı silahımı bana geri verecekti. Böylece ikisini de alt edip Ayana'yı birlikte kurtarabilecektik.

Beni serbest bırakmadan ikisini de vuramazdı. O biriyle meşgulken diğerinin ona saldırma riski çok büyüktü. Benim desteğime ihtiyacı vardı.

Berbat bir plandı, sonunda boka batması da bunun kanıtıydı. Emmanuelle'in önce bacağıma ateş edeceğini öngörememiştik. O beni kışkırttıktan sonra yüzüne tükürdüğüm için sanırım bu benim hatamdı.

Sakin kalmalıydım. *Yapmalıydım... Yapmalıydım...*

ANA HUANG

Temiz hava yüzüme çarptı. Derin bir nefes alırken kavru-
lan et kokusu kayboldu, dünya renkler ve hareketlerle dolu bir
hale geri döndü.

Roman bir şekilde bizi güvenli yere taşımayı başarmıştı.

Bizi. Ayana.

Karanlıkta onu aradım. Roman yanımda iki büklüm ol-
muştu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Shadow ayaklarımın
dibinde oturuyordu, küçük yüzünde endişeli bir ifade vardı.
Sean ve Bruce arabadan inip bana doğru koşular. Mav'ı gö-
remedim, Ayana'yı da göremiyordum.

“O nerede?” diye sordum. Roman'ı omuzlarından tutup
sarstım. “*Ayana nerede?*”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi nefes nefese. “Yaralı ol-
duğun için seni alıp devam etmemi söyledi. Hemen arkamız-
da olduğunu sanıyordum.” Başını kaldırıp etrafa baktı. “*Sik-
tir. Ben... Nereye gidiyorsun?*”

Çoktan arazinin ortasına varmıştım.

Bu gücü nereden bulduğumu bilmiyordum. Bir saniye
önce hiç gücüm kalmadığına yemin edebilirdim. Ancak Aya-
na burada değilse, o zaman içerideydi ve bu kadar yolu onun
ölmesine izin vermek için gelmemiştim. Onun ölmesine izin
veremezdim.

“Efendim! Vuk!” Sean'ın panik dolu sesi giderek yakla-
şıyordu. Beni yakaladı. Onu itekledim. “Oraya giremezsin!
Yangın çoktan...” Konuşmaya devam ediyordu ama itirazları
uzun, sürekli bir sızlanma sesine dönüştü.

Kulaklarım çınılıyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ku-
sabilirdim. Yaram kanıyordu ama bacağımdan aşağı damlayan
yapışkan sıcaklığı neredeyse hissetmiyordum. İçeride bulabile-
ceğim şeyin kör edici dehşeti karşısında acım hiçbir şeydi.

KISKANÇLIK KRALI

Ayana kapana kısılmış olabilirdi. Yaralanmış olabilirdi. Ölmüş olabilirdi.

Roman onun hemen arkamızda olduğunu söylemişti. Bizi takip etmemesinin tek nedeni...

Hayır. O hayattaydı. Öyle olmak zorundaydı.

Eğer bu dünyadan gitmiş olsaydı, bunu hissederdim. *Bilirdim* çünkü ben de ölmüş olurdum.

Bir şekilde depoya geri dönmeyi başarmıştım. Sean beni ikna etmekten vazgeçti ve arkamdan içeri girdi.

Kaynar bir sıcaklıkla birlikte iğrenç kokular etrafımızı sardı. Deponun büyüklüğü nedeniyle yangın henüz bize ulaşmamıştı ancak yakındı. Çok yakındı.

Sean öğürürken ben alevlere bakıyordum, ayaklarım yere çakılmıştı. Koku bana o geceyi hatırlatıyordu. Kardeşimin yanmış cesedinin görüntüleri zihnimde canlanırken geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyordu.

Hareket etmezsen, Ayana'ya da aynı şey olacak.

Bu düşünce beni tekrar harekete geçirdi çünkü *siktir*. Ona hiçbir şey olmayacaktı. Ben hayatta olduğum, nefes aldığım sürece asla buna izin vermeyecektim. Duman ve gölgeler arasında onu çılgınca ararken ateş fobim zihnimin uzak bir köşesine çekildi. Net bir şekilde görmek imkânsızdı. Nerede...

“Orada!” diye bağırdı Sean. Yaklaşık on beş metre uzakta yerde yatan bir figürü işaret ediyordu.

Çoktan harekete geçmiştim. Yaralı bacağımın izin verdiği kadar hızlı *koşuyordum*. Annelerin çocuklarının üzerinden arabaları kaldırmasını ve diğer insanüstü hareketlerini yapmasını sağlayanla aynı güçtü bu. Kurşun yarasını neredeyse hiç hissetmiyor, arkamdaki Sean'ın sesini de duymuyordum.

Vücudumun her hücresi ve dikkatimin her zerresi, Ayana'nın hareketsiz bedenine kilitlenmişti.

Yaklaştığımda nefes aldığını görünce rahatladım ancak

nefes alışı zayıftı. Bütün gün esaret altında kaldıktan sonra zaten yorgun ve bitkin düşmüştü, duman soluduğu için bayılmış olmalıydı.

“Sorun yok, bebeğim.” Onu kaldırıp taşıma sırası bendeydi. Uyanmadı. “Seni buradan çıkaracağım.”

Onunla birlikte çıkışa doğru sendeledim. Alevler yaklaşıyordu. Açgözlü parmakları sırtımızı kavırıyor, daha fazla et yutmak için can atıyordu.

Sean beni yarı yolda karşıladı ve Ayana’nın diğer kolunu boynuna doladı. Birlikte onu kalan yedi metre boyunca yarı koşarak, yarı sürükleyerek kapıdan geçirdik ve en sonunda gece havasına çıktık. Yangın, metal ve betonu bütünüyle yutmadan önce otoparkın dörtte birini kat etmeyi başarmıştık.

Depo arkamızda patladı, tamamen alevler içindeydi.

Biri Ayana’yı aldı, başka biri de beni arabaya doğru çekti.

İnsanların konuştuğunun, bir şeylerin hareket ettiğinin farkındaydım ama onların ne anlama geldiğini veya ne olduğunu anlayamıyordum.

Sesler kayboldu. Karanlık beni içine çekmeden önce gördüğüm son şey, gece göğünü boyayan turuncu ateşin parıltısıydı.

Ayana

Duman solumuş, omzumu burkmuştum. Her yerimi morluklar ve kesikler kaplamıştı. *Ah, evet.* Bir de ellerimde birinin kanı vardı ve ömür boyu sürecektir bir travma sahibi olmuştum. Tabii eğer *gerçekten* iyi bir terapist bulamazsam.

Fakat hayattaydım.

Biz hayattaydık. En azından önemli olan insanlar hayattaydı. Emmanuelle, Wentworth ve diğer komplocular cehennemde çürüseler de umurumda değildi.

Büyük resme bakıldığında, daha kötüsü de olabilirdi.

Yine de Vuk'un odasına yaklaşırken sinirlerim bozulmuştu. Sean ve Jeremiah dışarıda sessizce konuşuyorlardı.

"Ayana." Beni ilk gören Jeremiah oldu. Gözleri endişeyle doluydu. "Yataktan kalkmamalısın."

"Daha fazla yatarsam, yatakla birleşeceğim," dedim zayıf bir gülümsemeyle. Kurtarıldığımdan bu yana üç gün geçmişti. Doktor ziyaretleri arasında tek yaptığım yemek yemek, uyumak ve kötü TV programları izlemektir. Vuk'la iki kez konuşmuştum. Ancak kaçırılmam ve Emmanuelle'in ölümünün ardından yaşanan büyük kaos yüzünden düzgün bir konuşma yapmaya vaktimiz olmamıştı. "Uyanık mı?"

"Evet. Herkesi dehşete düşürdüğünü duyunca sevineceksin," dedi Sean. "Bu sabah seni göremeyeceğini söylediğinde, neredeyse doktorun kafasını koparıyordu. Adamın hâlâ hayat-

ta olmasının tek nedeni, senin uyuduğunu ve kimsenin uyku-
nu bölmemesi gerektiğini söylemiş olması.”

Güldüm. “Bunu duyduğuma sevindim. En azından formu-
na dönmüş.”

Sean ve Jeremiah’yı sohbetleriyle baş başa bırakıp Vuk’un
odasına girdim. Hemşire hayati fonksiyonlarını kontrol eder-
ken yüzündeki somurtkan ifadeyle yatakta oturuyordu. Kadın
beni görünce müsaade isteyerek hızla odadan çıktı.

“Yine doktorlarını korkuttuğunu duydum,” diye alay ettim
ve yatağının yanına oturdum.

“Korkutmak değil. Denetlemek... Eğer işlerini düzgün
yapsalardı, bunu yapmak zorunda kalmazdım. Günler geçti.
Sanki ölüyormuşum gibi beni burada tutmalarının bir anlamı
yok,” diye söylendi Vuk. Ancak bacağına nazikçe dokundu-
ğumda yüzü yumuşadı. Bacağındaki kurşun yarasm yapış-
maz bir bandaj koruyordu, vücudundaki çeşitli kesik ve çü-
rükler ise daha küçük bandajlarla kaplıydı.

Doktorlar bana kurşun yarasının iyileşeceğini, uygun din-
lenme ve rehabilitasyonla Vuk’un birkaç ay ila bir yıl içinde
tekrar düzgün yürüyebileceğini söylemişlerdi. Şanslıydı, kur-
şun temiz bir şekilde çıkmış ve ana atardamarlarını ıskala-
mıştı.

Yine de onun morluk ve yaralarla dolu halini görmek göz-
lerimin yanmasına neden oluyordu.

Mermi bacağını delip geçtiğinde istem dışı irkilmesini ya
da Emmanuelle silahını ikinci kez ona doğrulttuğunda beni
boğan dehşeti asla unutmayacaktım.

O anda ne düşündüğümü bile hatırlayamıyordum. Tek
hatırladığım; Shadow, Wentworth’ün dikkatini dağıtırken ve
Vuk, Emmanuelle’i etkisiz hale getirmeye çalışırken kendimi
kurtardığımdı. Onlar konuşurken ben sessizce düğümleri çöz-
meye çalışmış, nihayet bu çabamın karşılığını almıştım.

KISKANÇLIK KRALI

Wentworth silahını geri almadan önce onu kaptığımı hatırlıyordum.

Ayrıca silahı kaldırıp Emmanuelle’i tam alnının ortasından vurduğumu da hatırlıyordum.

Eğer vurmasaydım, Vuk’u öldürecekti. Tek düşündüğüm buydu, bu yüzden tereddüt etmemiştim. Nişan bile almamıştım. Sadece... ateş etmiştim.

Birini öldürmüştüm.

Elim titredi. Geri çekilmek için hareket ettim ama bir saniye sonra Vuk’un eli benimkini kavradı ve bacağıyla sağlam, rahatlatıcı dokunuşu arasına sıkıştırdı.

“Yüzeysel bir yara. Merak etme, *srce*. Daha kötüsünü de gördüm,” dedi usulca. Sadece Vuk bacağına isabet eden bir kurşunu “yüzeysel yara” olarak nitelendirebilirdi. “Artık koleksiyonuma ekleyeceğim bir yara izim daha var.”

Gülmedim. “Bu komik değil. *Ölebilirdin*. Sen... ben...” Boğazım düğümlendi. Gözlerimdeki yanma biraz daha yoğunlaştı ve küçük bir damla yanağımı yakarak aşağı aktı. “Roland denen adamın o *aptal* planını kabul ettiğine inanmıyorum...”

“Roman.” Vuk’un dudakları seğirdi.

“Her neyse. Berbat bir plandı ve senin ölmene neden olabiliirdi, o zaman ben ne yapardım?” Gözyaşlarım artık hızla ve serbestçe akıyordu.

Kaçışımızın ertesi sabahı onu görmeye gittiğimde planı açıklamıştı. Görünüşe göre Roland -yani Roman- tüm bu zaman boyunca ona gizlice yardım eden bir Kardeşlik üyesiydi. Vuk ve Emmanuelle’in çatışması sırasında kaçarak Sean’ı öldürülme-ten kurtarmıştı. Görünüşe göre Sean, Roman onu kontrol edip daha fazla destek getirene kadar diğer Kardeşler tarafından etkisiz hale getirilmişti. Ayrıca Roman, ben devam etmeleri konusunda ısrar ettikten sonra Vuk’u güvenli bir yere taşımıştı.

Yine de bu yaptıkları planının aptalca olmadığı anlamına gelmiyordu.

“En iyi plan değildi ama sonunda işe yaradı. Ben iyiyim,” dedi Vuk şefkatle. Parmaklarını benimkilerin etrafına doladı. “Senin için daha çok endişeleniyorum.”

Gözyaşlarımı sildim. “Ben iyiyim. Doktor omzumun birkaç hafta içinde iyileşeceğini söyledi.”

Depodan kaçtıktan sonra Vuk’un ekibi bizi doğrudan onun evine götürmüştü. Üyelerinin yaralarını tedavi ettirmek için özel bir tıbbi kanadı ve iki özel doktoru vardı. Görünüşe göre “işle ilgili” yaralanmalar için asla hastaneye gitmiyorlardı. Çok fazla evrak işi ve zahmet oluyordu.

Vuk’un doktorları en iyilerin en iyisiydi ve ben de onlara güveniyordum.

“Yaralarından bahsetmiyorum, *srce*,” dedi Vuk. Çatık kaşlarıyla beni inceledi. “Olanlar hakkında biriyle konuşmak istersen, bir terapist tanıyorum. Mira. Kardeşim öldükten sonra bana yardım etti ama düzenli olarak gitmedim. İşinde iyidir.”

Gülümsemeye çalıştım. “Sen iyi diyorsan, harika olmalı.” Kolay kolay iltifat etmezdi. “Her şey yoluna girdiğinde teklifini kabul edebilirim.” Burnumu çekerek güldüm. “Birkaç ay sonra benden bıkacak.”

• Terapi seanslarında konuşacak *çok* şeyim vardı.

Emmanuelle’i öldürdüğüm için pişman değildim. Ya o ya da Vuk ölecekti. Kadın tam bir şeytan olmasa da Vuk’u seçtim. *Daima*.

Vuk bana Roman’ın planını anlattığında, Emmanuelle’in yan faaliyetlerinden ve ajansın bazı kızları yapmaya zorladığı şeyler hakkındaki gerçeklerden de bahsetmişti. Bu gerçeğin şokunu hâlâ atlatamamıştım.

Kardeşlik’le olan ilişkisi yeterince şok ediciydi ama Emmanuelle Beaumont’un, yani eski süper model ve sektörün

KISKANÇLIK KRALI

efsanesi olan bu zarif kadının, aslında lüks bir fuhuş çetesini yönettiği gerçeği aklımı başımdan almıştı.

Vuk'un ekibi, yangından sonraki gece onun ve Wentworth'ün ölüm haberleriyle birlikte bu bilgiyi de anonim olarak sızdırmıştı. Emmanuelle ile Wentworth'ün sevgili oldukları, şantaj yapmaya çalıştıkları intikamcı bir eski müşteri tarafından öldürüldükleri yönünde bir örtbas hikâyesi uydurmuşlardı.

Beaumont'un suçlarının kanıtlarını tüm büyük medya kuruluşlarına göndermişlerdi. Bu da medyada büyük bir fırtına koparmıştı. FBI soruşturma sırasında Beaumont'un ofislerini ele geçirmiş, hesaplarını dondurmıştu. Emmanuelle'in bana karşı açtığı eski dava tamamen unutulmuştu. Kimse onu hatırlamıyordu bile.

Ailem bunu duyunca çok korkmuştu. Spor salonunda bir kaza sonucu omzumun çıktığını söylediğimde ise korkuları iyice artmıştı. Annem iyileşene kadar yanıma gelip bana bakmak istemişti ama ben hemen reddetmişim. Bu benim için çok rahatsız edici olurdu.

Aileme kaçırılmam ve yaptıklarım hakkında gerçeği söylemem mümkün değildi. Şoktan bayılmadıkları sürece, beni bir odaya kilitleyip bir daha gözlerinin önünden ayırmazlardı. Bunu yapanın kendi kızları olduğunu bilmeden, Emmanuelle'in ölümünün karma olduğunu söylemişlerdi.

Belki de karmaydı ama Emmanuelle yine de bir insandı. Bir tetik çekişiyle hayatını sonlandırdığım, yaşayan ve nefes alan bir insandı.

Vücudunun yere çarpma sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Gözlerimi kapattığımda, alnındaki deliği ve yüzündeki şaşkınlığı görüyordum.

Onun kanı sonsuza dek ellerimi lekeleyecekti ama bu benim, Vuk'un ve onun tehdit ettiği tüm kızlar için değerli bir bedeldi.

ANA HUANG

“Sana Mira’nın iletişim bilgilerini vereceğim,” dedi Vuk. “Hazır olduğunda orada olacak.”

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce. “Roman’dan haber aldın mı?”

“Dünden beri yok. Kalanları bir araya getirmekle meşgul. Shepherd ve Emmanuelle artık öldüğüne göre Kardeşlik’ten geriye kalanı toparlamakla uğraşıyor. Ancak artık onların yeni lideri o, tıpkı istediği gibi.” Vuk’un sesi kuruydu. “Kardeşlik’in artık peşime düşmeyeceğine dair kan yemini etti. Liderin ettiği yemin tüm üyeler için geçerlidir. Yeni kurallar.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. “Bu özgür olduğun anlamına mı geliyor? Artık onlar için endişelenmene gerek yok mu?”

Vuk başıyla onayladı.

Damarlarım patlayacak kadar tatlı bir sarhoşlukla doldu. Artık Kardeşlik yoktu. Tetikçiler, kaçırılmalar ve cinayetler yoktu. *Belki.*

Son konuşmamızın hayaleti, beni havalandığım hızla yenden yere çekti. Bunun bir haftadan az bir süre önce olduğuna inanamıyordum. O zamandan beri bir ömür geçmişti ama bazı sorunlar hâlâ çözülmemişti.

Vuk’un örtülü sorusuna hâlâ cevap vermemiştim. Cinayet, işkence ve diğer suçları işleyebileceğini kanıtlamış biriyle birlikte olabilir miydim? Onunla birlikte olmayı ne kadar istesem de ahlak anlayışlarımız arasındaki uçurum, uzun vadede aşılamayacak kadar geniş miydi?

Oysa mesele de buydu. Bu uçurumun, ilk başta düşündüğüm kadar geniş olduğundan emin değildim. Onun hiç tereddüt etmeden Wentworth’ü yakın mesafeden vurduğuna şahit olmuşum, diğer yandan ben de Emmanuelle’e aynı şeyi yapmışım. Hatta bir yanım Wentworth’ü kendim öldürmüş olmayı bile dilemişti ama öldürmediğim için mutluydum. Bir

KISKANÇLIK KRALI

can almak yeterdi. İki can almak, ne kadar haklı olsam da benim için çok ağır bir yük olurdu.

Onun dünyadaki son anlarında zavallı bir korkak gibi sürünerek uzaklaştığını görmek yeterince tatmin ediciydi. Küçük bir adam için küçük bir ölümdü. Hak ettiğini bulmuştu.

Vuk benimkinden daha fazla ölüm kapasitesine sahipti ama ikimizi de aynı arzu yönlendiriyordu. *Sevdiğimiz insanları korumak.*

“Atış poligonundaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Her şey yaşanmadan önce?” diye sordum. Vuk’un yüzü gölgelendi. Boğazı titredi ve başını kısaca sallayarak cevap verdi. “Bir karar verdim. Yani benim... şey... bir cevabım var.”

En iyi konuşmalarımдан sayılmazdı. Fakat daha önce hiç kimseye böyle şeyler söylemek zorunda kalmamıştım.

Vuk’un elimi tutan eli gerilse de geri çekmedi, ben de öyle.

“Depoda ‘işte bu’ diye düşündüğüm bir an vardı, hatta *birkaç* an vardı. Ölecektik ve ben söylemek istediklerimi söyleme şansını asla yakalayamayacaktım. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu söyleme şansını.” Yutkundum. “Senin adalet anlayışının çoğu insandan farklı olduğunu biliyordum ama o fotoğrafları gördüğümde, senin farklı yönlerini kafamda oturtamadım. Bir yanda benimle Washington’da dolaşan, beni bingo gecesine götüren, ailem çok meraklı ve sinir bozucu davrandığında bile onlara karşı hoşgörülü davranan sen vardı,” dedim gözyaşları içinde gülerek. “Diğer yanda depoda gördüğüm sen vardı. Pişmanlık duymadan öldürebilen ve sakatlayabilen adam.”

Oda benim sesim ve Vuk’un nefeslerinin ritmi dışında sessizdi. Konuşmadı. Sadece beni izledi, gözleri tanımlanamayan bir duyguyla kararmıştı.

“İlk tepkim kaçmaktı çünkü ellerinde o kadar çok kan olan biriyle nasıl birlikte olabilirdim ki? Fakat sonra Kardeşlik’in ve Emmanuelle’in zulümlerini, ortaya çıkan diğer her şeyi öğrenmeden önceki eski hayatım açısından düşündüğümü fark ettim,” diye devam ettim. “Korunaklı bir ortamda büyümüştüm ve o ana kadar yaşadığım hayata dayalı olarak doğru ve yanlış hakkında önceden belirlenmiş bir görüşüm vardı. Oysa dünya bundan daha büyük ve daha karanlık bir yer. Karşı tarafın kuralları yoksa, biz de her zaman kurallara göre oynayamayız. Düğün saldırısı gözlerimi açtı ama depo benim için dönüm noktası oldu. Bazen hayatta kalmak uğruna kendi kurallarımızı çiğnemek zorundayız. Yani, bana bak. Emmanuelle’i vurdum.”

Bu seferki kahkahamda bir parça histeri olsa da daha çok empati vardı. Vuk’un ne demek istediğini tam olarak anlıyordum.

“Demek istediğim, eylemlerinin ardındaki mantığı anlıyorum,” dedim. “Şiddetin her sorunun cevabı olduğunu düşünmüyorum. Çoğu zaman değildir. Ancak bazen gerekli olduğunu anlıyorum. Değer verdiğin insanlar için yapman gerekeni yaptın ve ben de aynı şeyi yapardım. Emmanuelle’i vurduğum için pişman değilim çünkü bu senin hayatını kurtardı. Eğer biri aileme zarar verseydi ya da yeğenimi kaçırıp ona zarar verseydi, yaptıkları için acı çekmelerini istemeyeceğimi söyleyemem.”

Derin bir nefes aldım. Vuk hâlâ hiçbir şey söylememiştii, ben de cesaretimi kaybetmeden bir sonraki sözlerimi söylemek için aceleyle konuşmaya devam ettim. “Senin öleceğini sandığımda, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kardeşlik, fotoğraflar, ayakkabı koleksiyonuma hiç değer vermemen...” Vuk’un ağzından keyifli bir ses çıktı ve ben de devam etmeden önce kendime gülümseme izni verdim. “Tek önemli olan *sendin*. Çünkü seninle birlikte olmak istiyorum.” Bana

KISKANÇLIK KRALI

bakmaya devam etti. Cevap vermedi. “Bu... şey, benim cevabım,” diye ekledim yeterince açık olmamış olabileceğimi düşünerek. “Kaçırıldığım gün Valhalla’da sorduğun soruya? Şey, aslında bir soru sormamıştın ama ne demek istediğini anlamıştım. Ayrıca sana park cezası kesen insanları bıçaklamadığın sürece ben...”

Vuk sonunda hareket etti. Beni yakaladı ve geri kalan gevezeliğimi bir öpücükle susturdu. Dudakları sıcak, aceleliydi. Eridim. Ellerim omuzlarına kaydı. Öpücüğüne aynı hararetle karşılık verdim, tadının ve dokunuşunun beni nefessiz kalana dek sürüklemesine izin verdim.

Hayattaydı. En sonunda gerçekten kafama dank etmişti. O hayattaydı ve artık birlikte olabilirdik, hiçbir engel kalmamıştı. Nişan, sırlar, başımızın üzerinde asılı duran Kardeşlik tehdidi... Hepsi bitmişti.

Vuk beni tutmasaydı, yerden havalanarak uçup giderdim.

“Yani park görevlilerini bıçaklamak yok,” dedi birkaç dakika ya da belki birkaç saat sonra nefes almak için ara verdiğimizde. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Bunu resmi hale getirmeden önce bilmem gereken başka koşullar var mı?”

“Şey.” *Beni tekrar öp. Hemen.* Ancak haklıydı. Öncelikle temel kurallarımızı belirlemeliydik. “Kısacası, aynı kategoriye giren her şey. Aşırı derecede haklı bir neden olmadıkça gereksiz şiddet yok. Emmanuelle ve Wentworth düzeyinde haklı bir neden olması gerek.”

“Yani gereksiz olmayan şiddet sorun değil mi?” Vuk ona onaylamayan bir bakış attığımda güldü. “Şaka yapıyorum, srce. Ne demek istediğini anlıyorum.” Bana bu kez daha yumuşak bir öpücük verdi. “O zaman bir uzlaşma yapalım. Uygun bir gerekçe olmadıkça gereksiz şiddet yok.”

“Teşekkür ederim.”

ANA HUANG

“Sana saygısızlık eden birini tehdit edebilir miyim?”

Biraz düşündüm. “Evet.”

“Güzel.” Nefesi tenimi okşadı. “*Nisam sklon kompromisi-ma, srce, ali za tebe bih pristao i na hiljadu njih.*”

Asla gelmeyen bir çeviri bekledim. “Bunu da araştırmamı isteyeceksin, değil mi?”

Vuk kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. “Bana bir öpücük verirsen, ne dediğimi söylerim.”

İkinci kez sormasına gerek yoktu.

Öne eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Geri çekilmeden önce anın tadını çıkararak bir süre orada oyalandım.

“Tamam, Markovic. Borcunu öde,” diye mırıldandım. “Ne dedin?”

“Genelde taviz veren biri değilim, *srce*. Ama senin için binlerce taviz vermeye razı olurum.”

Bir insan tek bir cümleyle eriyip gidebilir miydi? Çünkü ben bunun olduğuna emindim. Zayıflayan uzuvlarımın ve damarlarımdan akan bal gibi sıvının başka bir açıklaması olamazdı.

“Yani yine ‘*srce*’ kelimesini çevirmeyeceksin,” dedim duygularımı biraz olsun kontrol altına almaya çalışarak.

“Ne anlama geldiğini biliyorsun,” dedi Vuk. Sesi bir kez daha yumuşamıştı.

Biliyordum. Sonunda sözlüğü açıp bakmıştım ama bakmasaydım bile o kelimeyi her söylediğinde duygusunu hissediyordum.

Srce moje. Kalbim.

Onu tekrar öptüm, dudaklarım bu sefer daha aceleliydi. Avucunu kalçamdan belimin kıvrımına kaydırды. Tenim kızardı ve omurgamdan elektrik akımı geçti.

“Bekle. Hâlâ yaralısın,” diye itiraz ettim gönülsüzce. “Doktor dedi ki...”

KISKANÇLIK KRALI

“Doktorun dediğini siktir et.” Vuk burnunu boynuma sürüttü. “Ona para ödüyorum, bu yüzden benim emirlerim onunkinden üstündür.”

“Bence bu...” Boğazımın özellikle hassas bir bölgesini öptü. Yüksek sesle inlerken itirazlarım azaldı.

Ellerimi omuzlarına kaydırarak hevesle...

Yüksek sesli bir *miyavlama* öpüşmemizi böldü. İrkildim ve tam o anda Shadow yatağa zıplayıp Vuk’un göğsüne atladı.

Shadow’un son derece kötü zamanlamasına rağmen, Vuk’un yüzündeki somurtkan ifadeye gülmeden edemedim.

“Çık dışarı,” diye emretti. “Meşgulüz.”

Shadow onu görmezlikten geldi ve tembel bir esnemeyle gerindi. Sahibinin göğsünde tekrar rahat bir pozisyon almadan önce burnuyla Vuk’un çenesine hafifçe dokundu.

Depodaki hayat kurtaran dönüşünün ardından, Vuk’un çalışanlarının hepsinin sevgi dolu kucaklamalarına ve şefkatine maruz kalmıştı. Neyse ki Wentworth onu fırlattığında yaralanmamıştı. Üstelik yeni kazandığı kahraman statüsünü doğal bir şekilde kabul etmiş görünüyordu. Shadow her odaya sanki oranın sahibiymiş gibi giriyordu, tıpkı tanıdığım başka birine benziyordu.

“Sen benim en büyük baş belamsın,” diye homurdandı Vuk. Shadow’un kulaklarının arkasını kaşıdı. Kedi mırladı, kuyruğu dünyanın en mutlu silecekleri gibi ileri geri sallanıyordu. “Ama haklıydım. Sen bir savaşçısın.”

“Seni depoya kadar nasıl takip ettiğini çözebildin mi?” diye sordum. Gülümseyerek Shadow’u okşadım. Mırlaması daha da şiddetlendi. Tanrım, çok tatlıydı.

Yine Vuk’un arabasına gizlice binmiş olduğunu düşünüyordum ama kimse fark etmeden arabadan depoya nasıl geldiğini bilmiyordum.

“Hayır. İsteddiği yere, istediği zaman gidiyor. Kapı kapalı olduğu halde bu odaya nasıl girdiğini bile bilmiyorum.” Vuk

ANA HUANG

başını iki yana salladı. “Bir kedi tarafından engellendik. İnılmaz.”

“Ah, bırak da keyfini çıkarsın. Artık resmi olarak birlikte olduğumuza göre daha sonra bol bol baş başa vakit geçireceğiz,” diye alay ettim. Ses tonum yumuşadı. “Ayrıca hayatımı kurtardın. Yine.”

Gecenin son saatlerinde baygındım ancak Vuk’un geçmişteki yangın travmasına rağmen beni aramaya koştuğunu bilmek...

Sanki bir yumruk kalbimi sıkıyordu.

“Hayır, *srce*,” dedi Vuk. “Sen benim hayatımı kurtardın.”

“Seni dışarı taşıyan Roland... Roman’dı.”

“Depodan bahsetmiyorum.”

Nefesim ciğerlerimde titriyordu. Sesi sıcak ve anlamlıydı, daha önce erimemiş olsaydım şimdi kesinlikle bir su birikintisine dönüşmüştüm.

Ne demek istediğini sormama gerek yoktu. İlişkimizin çoğunda olduğu gibi bazı şeyler duyulmaktan çok hissedilirdi.

Vuk ve ben birbirimize anlamlı, gizemli gülümsemeler gönderirken Shadow tekrar miyavladı. Başka bir şey söylememize gerek yoktu. Yaralarım ve travmalarım olmasına rağmen, daha önce hiç o andaki kadar mutlu hissetmemiştim.

Annemin dediği gibi neşe, kederin yokluğunu gerektirmezdi ve mutluluk her zaman büyük anlarda var olmazdı. Çoğu zaman böyle küçük anlarda var olurlardı. Sevimli bir kedinin, sevdiğim adamın ve onun da beni sevdiğini bilmenin paylaşıldığı bir odada var olurdu.

Emmanuelle hakkında gerçekler ortaya çıktığında, geri kalan parçalar da yerine oturmuştu. Tatil`sezonu gelmiş, şehir karla kaplanmış ve vitrinler bayram havasına bürünmüştü. Beaumont ise tamamen çökertilmişti. FBI onun işlerine ortak olan tüm menajerleri tutuklamış, şirketin ofislerine el koymuştu.

Bu durum eski modellerin menajersiz kalmasına neden olmuştu ancak çoğunlukla iyi bir şeydi. Modellerin temiz bir sayfa açarak yeniden başlayabilmeleri için mevcut tüm borçlarını ödemiştım. Sektörden ayrılıp evlerine dönmek isteyenlere birinci sınıf bilet almış, bir yıllık yaşam masraflarını karşılamıştım. Kalmak isteyenlerin yeni sözleşmelerini avukatlarıma inceleterek adil olduklarından emin olmuşum. Ayrıca Emmanuelle`in yasadışı faaliyetlerine katılmaya zorlananlar için danışmanlık ve tıbbi hizmetlerin masraflarını da karşılamıştım.

Indira dışında -başarısı onu Beaumont`un çirkin yüzünden korumuştı- hiçbir modeli tanıımıyordum ama hepsi yaşadıklarından daha iyisini hak ediyorlardı.

Ne yazık ki şaşırtıcı bir şekilde, Hank suç ortaklarından biri değildi. Ancak Ayana`yla diğer birkaç modelin mahremiyetini ihlal etmek ve yasadışı gözetimde bulunmak suçlarından suçlu bulunmuştu. Savcılara maksimum hapis cezası talep etmeleri için baskı yapmış olabilirdim. Hapishane mü-

düründen Hank'in hapisshanedeki hayatını biraz daha tatsız hale getirmesini istemiş de olabilirdim.

Ayrıca Enzo'nun ailesine ömür boyu yetecek kadar para ayarlamıştım. Bu onu geri getirmeyecek veya onun ölümüyle ilgili hissettiğim suçluluk duygusunu tamamen gidermeyecekti. Yine de en azından bu kadarını yapmak istemişim.

Bu arada Ayana serbest çalışmaya karar vermişti. Başka bir menajer istemiyordu, kariyerini ve gelirini tamamen kendi kontrol etmek istiyordu. Yeni yılda takvimini ve randevularını yönetmesine yardımcı olacak bir asistan tutmayı planlıyordu.

İronik bir şekilde, işten ayrıldığı aylar onu sektörün en gözde ismi haline getirmişti. Herkes onu işe almak istiyordu ve gelecek yılın sonuna kadar programı doluydu.

Şu anda yeni model olduğu zamanlardan beri birlikte çalıştığı moda tasarımcısı Stella Alonso'nun etkinliğindeydik. Vault'ta bir tatil kutlaması düzenliyordu ve kulüp düzinelerce konukla doluydu.

"Seni tekrar sahnede görmek güzel." Stella, kız arkadaşımın sıcak bir gülümsemeye baktı. Ayana'dan bile daha uzundu, kıvrırcık siyah saçları ve boynundaki zümrütlerle uyumlu yeşil gözleri vardı. Ayrıca Sean'ın eski patronu Christian Harper'la evliydi. "Bu yılki Avrupa defilelerinde seni özledik."

"Çılgın bir sonbahar oldu," diye itiraf etti Ayana. "Ama geri döndüğüm için mutluyum. Sonbahar/kış defilelerini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Aynı şekilde. Aramızda kalsın..." Stella'nın sesi, komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Her zaman senin Beaumont için fazla iyi olduğunu düşünmüştüm. Emmanuelle tüylerimi ürpertiyordu. Onun da birini öldürdüğünü öğrensek hiç şaşırmazdım."

İyi sezgilere sahipti. Harper'ın onunla evlenmesine şaşırmamak gerekiyordu.

KISKANÇLIK KRALI

“Neyse, bu gecelik bu kadar dehşet verici konuşma yeter. Yeni yılın ardından öğle yemeğinde buluşalım. Sohbet etmek isterim,” dedi Stella. “Şimdi izin verirsiniz, yokluğumda kocamın ortalığı birbirine katmadığından emin olmalıyım. Christian sıkıldığında işler genellikle... ters gider.”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Ayana bana manidar bir bakış attı.

Masum bir bakışla karşılık verdim. Bu ay mükemmel davranmıştım. Tamam, onun kışına çok uzun süre baktığı için adamın birini “yanlışlıkla” kapalı havuza ittiğim zamanı saymazsak. Adam bir sektör etkinliğinde herkesin önünde resmen gözleriyle onu soymuştu.

Hem yüzme bilmediğini nereden bilebilirdim ki? Sonuç olarak hayatta kalmıştı. İyi kalpli birisi onu ıslak bir fare gibi sudan çıkarmıştı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Vuk,” dedi Stella.

Ben de “*aynı şekilde*” dercesine başımı eğdim.

Bunu özledin, değil mi? diye sordum Stella gittikten sonra.

Noel’den bir hafta önceydi. Kaçışımızdan sonraki haftaların çoğunu benim evimde veya onun dairesinde geçirmiştik. Kendimizi seks, yemek ve uykudan oluşan bir sersemlik haline kaptırmıştık. Birbirimizi tercih ederek dünyanın geri kalanını dışlamıştık. Bu benim için yeterliydi ama Ayana benden daha sosyal bir insandı. Üstelik Beaumont artık ortalıkta olmadığına göre onun da parlama fırsatı bulmasını istiyordum.

“Özledim,” diye itiraf etti. “Yanlış anlama. Seninle vakit geçirmek çok güzeldi ama tanıdık yüzleri tekrar görmek de güzel. Bu sektörde yılanlar var fakat iyi insanlar da var. Hazır laf açılmışken...” Sesi kesildi ve gülümseyerek arkama baktı.

Arkamı döndüğümde gülmeye başladım. ***Adalara mı gittin, yoksa bronzlaşma yağıyla banyo mu yaptın?***

“Çok komik,” dedi Jordan gözlerini devirerek. Hafta sonu St. Barts’a gitmişti ve gitmeden öncekine göre en az beş ton daha bronzlaşmıştı. “Sen de bir ara bu ikisinden birini yapmayı düşünmelisin, yoksa insanlar seni ceset sanacaklar.”

Bana uyardı. Terli yabancılarla çevrili sıcak bir plajda güneşlenmektense, zehirli sarmaşıklarla kaplı bir minder üstünde yuvarlanmayı tercih ederdim. Güneşlenmeyi icat eden kişi mazoşist olmalıydı.

“Her şeyi hallettin mi?” diye sordu Ayana. “Büyükkannen nasıl?”

Jordan’ın yüzü ciddileşti. Orla ayın başında bakım evine yatırılmıştı. Doktorların beklediğinden daha uzun süre dayanmıştı ama ömrü yakında sona erecekti. Herkes zihinsel olarak buna hazırlıklıydı, onun işlerini yoluna koyuyorlardı.

Jordan bu yüzden St. Barts’a gitmişti. Büyükkannesinin oradaki villasını yeni sahiplerine resmi olarak devretmesi gerekiyordu. Rhode Island’daki evi hariç, Orla ölmeden önce tüm gayrimenkullerini elinden çıkarmak ve gelirini hayır kurumlarına bağışlamak istiyordu.

“Aynı. Artık hep yorgun ama içinde hâlâ biraz ateş var. Avukatlarının bu işi halletmesine izin vermek yerine, adalara benim gitmemde ısrar eden oydu.” Bize hüznünlü bir gülümsemeyle baktı. “Yaşlı ejderha, hepimizin onun etrafında dolanmasına dayanamıyor.”

“Yaşlı ejderha” terimini sevgiyle kullanıyordu. Jordan, Şükran Günü’nden sonra ailesine aromantik ve aseksüel olduğunu resmen açıklamasının ardından büyükkannesiyile daha da yakınlaşmıştı. Ayrıca evlenmeyi hiç planlamıyordu ve biyolojik çocuk sahibi olmak da istemiyordu.

Babası orada değildi ama öğrendiğinde kayıtsız kalmıştı.

KISKANÇLIK KRALI

Annesi ise torunu olmayacağı için yıkılmıştı. Diğer yandan Orla bu haberi sakinlikle karşılamıştı. Ona soru sormamış ya da onu “yanıldığına” ikna etmeye çalışmamıştı. Sadece vasiyetini değiştirerek Jordan’ın mirası almasını sağlamıştı.

“İnsanlar oldukları kişiden ibarettir,” demişti torununa. “Bunun için cezalandırılmamalıdır.”

Jordan tüm bu zaman boyunca büyükannesine söylemekten çok korkmuştu, hatta mantık evliliği yapmaya bile kalkışmıştı. Oysa büyükannesinin aralarındaki en anlayışlı kişi olduğu ortaya çıkmıştı.

“Neyse, geldiğinizi duyunca sizi görmeye ve Stella’ya selam vermeye uğradım,” dedi Jordan. “Fakat yakında ayrılmam gerek. Bu gece Rhode Island’a gidiyorum. Sanırım orada kalacağım. Şeye kadar... bilirsiniz.”

“Biliyoruz.” Ayana onu kucakladı. “Bugünlerde sadece aile üyeleriyle görüştüğünü biliyorum ama Orla’ya aklımızda olduğunu söyle, tamam mı?”

Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara, diye ekledim.

Jordan hüzünlü bir gülümsemeyle cevap verdi. “Ararım.”

Uçağına yetişmek için ayrılmadan önce birkaç dakika daha sohbet ettik.

Kimse üçümüze her zamankinden daha fazla ilgi göstermedi. İnsanlar yeni normalimize alışmıştı ve nişanlarını bozduktan kısa bir süre sonra Ayana’yla çıkmaya başladığımızı söyleyen skandal fısıltılar, hepimizin gerçekten iyi anlaştığımızı fark ettiklerinde sona ermişti.

“Noel’i Orla’yla geçireceğine sevindim,” dedi Ayana hüzünlü bir ifadeyle. “Umarım huzur içindedir.”

O, Orla Ford. Ne olursa olsun iyi olacaktır.

Güçlü bir kadındı. Ölüm, onu tekmeleyip çılgınlık içinde

kapısından sürükleyerek götürmek zorunda kalacaktı. Öyle bir şey olursa, Orla muhtemelen durumu tersine çevirip öbür dünyada da hüküm sürerdi.

“Bu doğru.” Ayana hafifçe güldü. “Tamam, bu kadar yeter. Tatil boyunca kasvetli konulardan bahsetmeyi *gerçekten* bırakmalıyız. Anneler burada olsaydı, bunun için kafama bir şaplak atarlardı.” Parmaklarını benimkilere kenetleyerek beni ön gösterimin başladığı yere doğru çekti. “Bu arada, seni tekrar görecekleri için çok heyecanlılar. Önümüzdeki iki hafta boyunca bol bol yemek yemeye ve kutu oyunları oynamaya hazır ol.”

Noel’i ve Yeni Yılı, Washington’da tüm akrabalarıyla birlikte geçirecektik. İki gün sonra yola çıkacaktık.

Gülümsedim. *Sabırsızlanıyorum.*

Ciddiydim. Willow emekli olup Oregon’a taşındığından beri Kidane ailesiyle vakit geçirmek, ailem öldüğünden beri bir aileye sahip olmaya en yakın hissettiğim andı.

Ayana ve ben yerlerimize oturduk. Işıkların kararmasının ardından ön gösterim başladı. Modayla hiç ilgilenmiyordum ama Ayana’nın sergilenen kıyafetleri izlerken hayranlıkla nefesini tutup gülmesini çok seviyordum.

“Şimdiye kadar en çok hangisini beğendin?” diye fısıldadı gösterinin sonuna doğru.

Bana hepsi aynı görünmüştü. Bolca kırmızı, altın rengi ve ışıltı vardı.

Omuz silktim. *Sanırım fiyonklu ve dantelli olan. Sana çok yakışır.*

“Beni iç çamaşırlarıyla görmek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?” diye alay etti.

Seni her şeyin içinde görmek istiyorum. Herhangi bir şeyin. Dudaklarım şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. *Hiçbir şeyin.*

KISKANÇLIK KRALI

Ayana'nın nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi. Etrafımızdaki hava ısındı, gösteri bittiğinde hiç konuşmadık. Sadece ayağa kalktık ve aynı anda ana kattan ayrıldık. Sessizliğimiz, arada bir duyulan nefessiz kahkahalarla bölünüyordu. Ben bizi üst kattaki patronların özel banyosuna kilitlemeyi başaran dek sesler peşimizden geldi.

Xavier ve ben buraya erişimi olan tek kişilerdik. Temiz mermer tezgâhlara, cilalı bir zemine ve arkadan aydınlatmalı aynalara sahipti.

Kulübün ortak tuvaletlerinden daha güzeldi ve aklımdaki faaliyetler için çok daha uygundu.

“Bunu burada yapmamalıyız,” dedi Ayana onu kaldırıp tezgâhın üzerine oturttuğumda. “Aşağıda, diğerleriyle birlikte olmalıyız... Ah.”

O konuşurken elbisesini yukarı çekip iç çamaşırını aşağı indirdim. Önünde diz çöktüm ve klitorisini nazıkçe yalayarak onu tahrik ettim. “Ne diyordun?”

“Şey.” Sesi sersemlemiş gibiydi. “Yapmamalıyız... aşağıda... Ah! Tanrım, evet!”

Klitorisini dudaklarımın arasına alıp emdiğimde göğsüm tatmin duygusuyla doldu. Ayana çılgına dönmüş haldeydi. Ben de kulübün tuvaletinde onu yalayıp yutarken kendimi tutmadım. O çılgılık atarak yüzüme boşalana kadar durmadım.

Dünyada daha tatlı bir ses yoktu.

Doğrulup kemerimi çözdüm. Şehvet aletimin başından, ağrıyan hayalarım kadar yayılmıştı. Kaç kez birlikte olursak olalım, her zaman ilk seferki gibi hissediyordum.

Ayana orgazm sancılarıyla titremeye devam ederken kalçasını kavradım ve aletimin ucunu onun girişine hizaladım. Artık doğum kontrol hapı kullanıyordu ve nadiren prezervatif kullanıyorduk.

Tanrıya şükür. Üzerimde prezervatif yoktu ve onun içine

ANA HUANG

girmek için bir saniye daha beklemek zorunda kalsaydım, patlayacaktım.

En sonunda derinliklerine girdiğimde, teninin kaygan ve çıplak hissi karşısında inledim. Kollarını boynuma doladı. Ben onu tatlı ve yavaş, ardından sert ve hızlı bir şekilde becerirken canı pahasına bana tutundu. İkimiz de ter içinde kalana ve orgazm sonrası uyuşukluğuna kapılana dek bırakmadı.

Bu Ayana olmadan gezegendeki başka herhangi bir yerde olmaktansa, onunla bir gece kulübünün tuvaletinde olmayı tercih ettiğimi gösteriyordu. Seks olsun ya da olmasın, yalnız olduğumuz sürece mutlu olurdum.

“Erken mutlu Noeller, *srce moje*,” diye mırıldandım.

Ayana gülümsedi, mutlulukla ıslıl ıslıl parlayan yüzü karşısında kalbim sıkıştı. “Erken mutlu Noeller, aşkım.”

Donakaldım. *Aşkım*.

Şimdiye kadar o kelimeyi kullanmaktan kaçınmıştık. Böyle hissetmediğimden değildi, o zamanlar bunu bilmesem de onu gördüğüm andan itibaren benim için tek kadın oydu. Sadece hazır olmasını beklemiş, kendini aynı şeyi söylemek zorunda hissetmesini istememiştim.

Kaçırılmasından bu yana bir aydan fazla zaman geçmişti ama hâlâ o gün yaşananlarla boğuşuyordu. Haftada iki kez terapistine gidiyordu, bazen karanlıkta kâbuslar görüyordu. Onun hayatını kurtarmıştım ve bununla aşkı karıştırmasını istemiyordum.

Ayana yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözleri parlıyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Hayatımı kurtardığın için değil, *sen* olduğun için.” Sanki aklımdan geçenleri okumuştı. “Huysuz, tatlı, zeki ve sadık... Bazen biraz sinirli ama kimse mükemmel değildir.” Küçük homurdanmam üzerine gülüm-

KISKANÇLIK KRALI

sedi. “Senin her yanına *âşığım*, Vuk Markovic. Bunu sana bir süredir söylemek istiyordum. Bu gece, bunu yapma cesaretini bulduğum gece oldu.”

Seni seviyorum. Kimse bana daha önce bu kelimeleri söylememişti, en azından romantik anlamda duymamıştım. Önemli değildi çünkü bu kelimeleri başkalarından duymayı hiç umursamamıştım.

Sadece bir kişinin ağzından çıktığında anlamlıydı.

“Bir daha söyle.” Sesim o kadar kalın ve boğuktu ki, bir an kendi sesimi tanıyamamıştım.

“Seni seviyorum,” diye tekrarladı Ayana boğuk bir sesle. Gözleri ışıkların altında parlıyordu.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Daha önce hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Alnımı onunkine yasladım. “Seni hak etmiyorum, Ayana Kidane,” diye fısıldadım. “Ama lanet olsun, ben de seni seviyorum.”

O sözleri duymak içimi ısıtıysa, onları sesli söylemek beni en güzel şekilde ateşe vermişti. Bu alevler yıkıcı değil, tatlı ve zarıftı. Geçen ayın çirkinliklerini silip süpürürken yerlerine yeni anılar için alan açıyorlardı.

Ayana’yla tekrar öpüştüğümüzde, dillerimiz sözlerimizin tadıyla tatlanmışken içimde sayısız yeni anının yolda olduğuna dair bir his vardı.

On ay sonra

Ayana'yı seviyordum. Gerçekten seviyordum.

Ancak ilişkimiz boyunca, onunla çıkmanın hayatın sevmediğim bir yönünü de kapsadığını fark etmiştim. *Sosyal etkinlikler.*

Akşam yemeği partileri, hayır galaları ve sektör içerisinde bağlantı kurma etkinlikleri vardı. Hayvanların doğum günü gibi kutlama yapılabileceğini düşünmediğim şeyler için bile partiler vardı. Çalışanlarımın Shadow'un doğum gününü neden kutlamakta ısrar ettiklerini anlamıyordum çünkü doğum gününün ne zaman olduğunu bile bilmiyorduk. Lanet şeyi sokaktan kurtarmıştım.

Jeremiah, onun için bir tarih uydurduklarını söylemişti ve bu da doğum gününün anlamını tamamen yok ediyordu. Bunu belirttiğimde kimse aynı şekilde düşünmüyormuş gibiydi. Bu yüzden şimdi burada, lanet bir kediye "Mutlu Yıllar" şarkısı söylüyorduk.

"Ah, şuna bakın! Ne kadar tatlı!" Maya şarkı bittikten ve herkes alkışladıktan sonra coşkuyla bağırdı. Herkes Shadow'u sevgiyle okşayıp ödüllendirirken Maya da kedinin kendini beğenmiş hallerinin fotoğrafını çekiyordu. "Pasta kimin fikriydi?"

Ben ona suç atamadan önce, "Vuk'un," dedi Ayana. Yaz boyunca resmi olarak benim evime taşınmıştı. O ve çalışanlarım, Shadow'la ilgili her konuda sık sık bana karşı birleşti-

KISKANÇLIK KRALI

yorlardı. “Onun huysuzluğuna aldanma. Bu partiye bayılıyor. Geçen hafta pastacıyı o kadar çok aradı ki, adam Vuk ona pastanın kediler için uygun olup olmadığını sormayı bırakmazsa istifa edeceğini söyledi.”

Kaşlarımı çattım. *Ben huysuz değilim.*

Ayana elimi okşadı. “Elbette değilsin, canım.”

Ne yapmam gerekiyordu? Kedimi zehirlemesine izin mi verecektim? Sonrasında ortalığı temizlemek zorunda kalan biz olacaktık.

Özel olarak fare şeklinde bir tatlı patates pastası sipariş etmiştim. Shadow’un tatlı patates yemesine sık sık izin vermiyorduk çünkü ona iyi gelmiyordu. Fakat bu özel bir durumdu, en azından herkes bana öyle söylüyordu.

Daha önce o pastacıyla hiç çalışmamıştım, bu yüzden gerekli özeni gösterdiğim için kimse beni yargılayamazdı. Sonunda beni büyük bir parti vermeye ikna eden kişi Ayana’ydı. Bu yüzden bu kadar çok arkadaş ve iş ortağı buradaydı. Shadow’un önüne bir kâse kuru kedi maması koyup günü sonlandırmadığım için mutlu olmalıydı.

“Tabii ki hayır,” dedi Ayana güven verici bir şekilde. “Pastacının, neden her gün kontrol etmekte bu kadar ısrarcı olduğunu anladığından eminim.”

“Şu anda bir kedi istiyorum ama annem beni öldürür.” Maya iç geçirdi. “Kedilere alerjisi var.”

“Vuk.” Soğuk, tanıdık bir ses konuşmamızı böldü. Dominic, eşi Alessandra’yla yanımıza gelmişti. “Bir dakika konuşabilir miyiz? Özel.”

Ayana’ya gülümseyerek, “Ben de seninle konuşmak istiyordum,” dedi Alessandra. Alessandra’nın annesi, Ayana’nın gayri resmi model mentoru olduğu için birbirlerini tanıyorlardı. “Annem şehirde ve hepimizin bir araya gelip gelemeyeceğimizi öğrenmek istedi...”

ANA HUANG

Kadınlar sohbet ederken Dominic’le konuşmak üzere yanlarından ayrıldım. Ana partinin yapıldığı yemek odasının dışındaki salona çıktık.

Roman’la olan işbirliğimden ona bahsetmemiştim, Emmanuelle’i alt etmedeki rolünü de kimseye açıklamamıştım. Her ikisi de daha fazla karmaşıklığa neden olacağından, bunları yapmanın bir anlamı yoktu.

“Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi Dominic. “Biriyle paylaşmak istediğim kişisel bir haberim var ama onu bulmak için yardımın gerek. Kendi başıma bulmayı denedim ancak başarılı olamadım. Senin... yardımcı olabilecek başka kaynakların olduğunu duydum.”

Ah, lanet olsun. O “birisinin” kim olduğunu tahmin ediyordum ama ifademi nötr tutarak telefonumdan cevabımı yazdım. *Detayları gönder. Ben hallederim.*

Geçen sonbahardan beri Roman’dan hiç haber almamıştım. Dominic’in kişisel haberlerini paylaşmak isteyeceği ama bulamadığı başka birini düşünemiyordum ve yeni Kardeşlik lideriyle tekrar iletişime geçmek istemiyordum.

Ancak borç borçtu ve ben sözlerimi her zaman tutardım.

Dominic’in yüzünde rahatlama belirdi. “Teşekkür ederim.”

Partiye döndüğümüzde ortama kaos hâkimdi. Maya, şaşkın görünümlü Shadow’la dans ediyordu. Xavier ve Sloane, arkasında Shadow’un farklı fotoğrafları olan kartlarla -bunlar nereden çıkmıştı? Onları sipariş ettiğimi hatırlamıyordum- bir poker oyunu oynuyorlardı. Jordan, Jeremiah’ya internette son zamanlarda popüler olan bir mem’i açıklıyordu.

Yüksek sesli müzik. Yüksek sesli kahkahalar. Her şey yüksek sesliydi.

Tüylerim ürperdi.

Dominic doğrudan karısının yanına giderken ben de etrafı izledim ve ev sahipliğini yaptığım partide cinayet işlenmesi-

KISKANÇLIK KRALI

nin kötü bir davranış olup olmadığını düşündüm. Ardından bunun kötü bir davranış olup olmadığını umursayıp umursamadığımı düşündüm.

Cevap: Umursamıyordum.

“Cinayet işlemeyi düşünüyorsun, değil mi?” Ayana yanıma geldi, yüzünde eğlenceli bir ifade vardı.

Muhtemelen. Doğrulayamam da yalanlayamam da.

Gülerek kollarını boynuma doladı. “Bunu yaptığın için gerçekten teşekkür ederim. Eminim arkadaşlarımızın yarısı Vuk Markovic’ten ilk parti davetiyelerini aldıklarında şoktan bayılmışlardır.”

Güldüm. *İlk ve son.*

Ta ki... Neyse, o başka bir zamanın başka bir konusuydu.

“Hadi ama. Eğlenmediğini mi söylüyorsun?” Ayana bir kolunu geri çekip başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırdı. “*Birazcık bile mi?*”

Eğlenmeyi tanımla. Sadece onun duyabileceği şekilde başımı eğdim. “Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum,” dedim usulca. “Seni mutlu görmekten hoşlanıyorum. Keyif aldığım şey bu.”

Yüzündeki ifade yumuşadı. “Bugün Shadow’un doğum günü, benim değil,” dedi sesinde bir gülümsemeyle. “Onu bulduğun günden bu yana bir yıl geçti.”

“Ona tatlı patatesli pasta aldım. Bu yeter.” Gerçi onu bu kadar enerjik görmek de yeterliydi. Belki Maya onu meşgul ederse, paha biçilmez mobilyaları tırmalamayı bırakırdı. “Artık herkesi dışarı atabilir miyiz? Bir saat oldu.”

Ayana sırıttı. “İki saat kadar daha beklememizi öneririm. Kedimizin doğum günü partisi için bu kadar yol geldiler.”

“Çoğu on dakikadan daha yakın mesafede yaşıyor.”

“Vuk.”

ANA HUANG

“Peki,” dedim. “İki saat daha. Seni bu kadar çok sevdiğim için mutlu olmalısın.”

“Mutluyum.” Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. “Merak etme. Ne kadar mutlu olduğumu sana daha sonra göstereceğim.”

Vücudum canlandı. “Eğer bunun etrafımda daha fazla insan olmasını istememi sağlaması gerekiyorsa, tam tersi bir etki yaratıyor.”

“Beklenti, eğlenceyi artırır,” dedi göz kırparak. “Hadi, gel. Xavier ve Sloane’dan biraz para kazanabilir miyiz bir bakalım.”

Partideki insanların arasına yeniden katıldık. Sızlanmama rağmen, özellikle Xavier’ı pokerde yendikten sonra gerçekten keyiflenmişim.

En önemlisi, Ayana eğleniyordu ve onu gülümsetmek için her şeyi yapardım. Buna kedilerin doğum günü partisine ev sahipliği yapmak ve orada kalmak da dahildi.

Saatler geçip herkes gittikten ve yatak odamızda sadece ikimiz kaldıktan sonra bana ne kadar mutlu olduğunu göstereceğine dair verdiği sözü tuttu.

Haklıydı, beklenti eğlenceyi daha da artırmıştı.

Ayana

İki ay sonra

“Bence o ayakkabılar iyi bir fikir değil.”

Ellerimi belime koydum. “Pratik olmayan ayakkabılarla yürüme yeteneğimi küçümsememelisin.”

Vuk bu gezi için özel olarak satın aldığım, hava koşullarına dayanıklı ve yüksek topuklu botlara bakarken kaşlarını kaldırdı.

KISKANÇLIK KRALI

“Karın içinde yürüyoruz, *srce*,” dedi. “Ayakların donacak.”

“Bunlar kar botu.”

“Daha önce hiç topuklu kar botu görmemiştim.”

“Ayrıca ekru ve bej renginin de aynı olduğunu düşünüyorsunuz. Bu yüzden seni ne kadar sevsem de moda konusundaki görüşlerini saygıyla reddetmek zorundayım.”

Gülerek başını iki yana salladı. “Peki. Söz konusu olan senin ayak parmakların.”

Aralık ayının başlarıydı, Finlandiya’nın Lapland bölgesindeki en yeni lüks tatil köyünde bir hafta geçiriyorduk. “Odamız” cam kubbe tavanlı, muhteşem bir gökyüzü manzarasına sahip dev bir Eskimo eviydi. Bu gece Kuzey Işıkları’nın muhteşem renkleri yukarıda parıltıyor ve ortama ruhani bir hava katıyordu.

Manzaranın yanı sıra; tatil köyünde dünya standartlarında bir *spa*, sıcak çikolata karşılaması ve *husky* kızaklarından rengeyiği safarilerine kadar çeşitli aktiviteler için özel rehberler de bulunuyordu. Kısacası burası hayallerimdeki karlı kış harikalar diyarıydı ve buradan hiç ayrılmak istemiyordum.

“Shadow’u da getirmeliydik,” dedim Vuk ve ben onun ayarladığı özel parfüm yapımı atölyesi için odamızdan çıkarırken. “Burayı çok severdi.”

“O kedinin tüm masrafları karşılanan bir Avrupa tatiline ihtiyacı yok,” dedi Vuk kuru bir sesle. “Personel onu yeterince şımartıyor.”

Geçen hafta sonu Shadow’u lüks bir kedi *spa* merkezine götüren kişinin kendisi olduğunu belirtmedim.

Ayrıca onun haklı olduğunu da kabul etmedim, ayak parmaklarım *donuyordu*. Aktivite alanının yolunu yarıladığımızda yavaşlamaya başladım. Titriyordum. Buz gibi soğuk ayaklarımdan, kollarıma ve göğsüme doğru yayılıyordu.

ANA HUANG

Hava koşullarına dayanıklıymış, hadi oradan. Bir daha bu markadan alışveriş yapmayacaktım.

Geride kaldığımı fark ettiğinde, “İyi misin?” diye sordu Vuk.

“Hı-hı.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Ayakkabıların yüzünden, değil mi?”

“Şey, *tam olarak* değil ama... Vuk!” Beni yerden kaldırıp kucağına aldığı anda çığlık attım. Dünya bir anda eğildi, o beni yolun geri kalanında taşıırken kahkahalarım karla kaplı çam ağaçlarının arasında yankılandı. “Ne yapıyorsun? İndir beni!”

“İçeri girince. Burada iki günümüz daha var, *srce*. Günleri donmuş ayak parmaklarıyla geçiremezsin.”

“Dramatik olma,” diye homurdandım. Yine de gülümsememe engel olamıyordum.

Kısa süre sonra etkinlik merkezine ulaştık. Atölye eğitmenimiz, alışılmadık girişimize hiç aldırış etmedi ve etkinliği başlatmadan önce bizi sıcak bir şekilde karşıladı.

Vuk ve ben kendi kokularımızı yaratıp eve götürecektik. Eğitmenimiz farklı koku notalarını ve bunları mükemmel bir denge içinde nasıl birleştireceğimizi anlattı. Ayrıca kişisel zevklerimize uygun malzemeleri seçme sürecinde bize rehberlik etti.

Vuk, önceki alaycı tavırlarıyla kıyaslandığında garip bir şekilde sakinleşmişti. Tanımadığı insanların yanında her zaman sessizdi ama bu akşam neredeyse... gergin miydi? Eğitmenimizin önünde ona bunu sormamdan hoşlanmayacağı için sorularımı sonraya bıraktım.

Uzun uzun düşündükten sonra bu geziyi bana hatırlatacak bir koku kombinasyonu seçtim. Nane ferahlığında bir açılış notası, süsen, kardelen ve inci çiçeğiyle harmanlanmış yumu-

KISKANÇLIK KRALI

şak bir misk kokusuna dönüşüyor; üzerine ise odunsu vanilyadan bir dokunuş ekleniyordu.

“Mükemmel seçim,” dedi eğitmen. “Kokularınızı sizin için paketleyeyim. Bir dakika lütfen.” Arka odaya girdi ve bir dakika sonra iki çantayla geri döndü. “Lütfen, istediğiniz kadar kalın. Aktivite kulübesi bu gece sizin.” Çantaları gülümseyerek uzattı. “Umarım atölyeyi beğenmişsinizdir. Gezinizin geri kalanında iyi eğlenceler.”

Eğitmenin ayrılma hızına biraz şaşırarak gözlerimi kırptırdım.

“Bu çok tuhaftı,” diye mırıldandım. “Gecenin geri kalanında kulübeye niye ihtiyacımız olacak ki? Atölye bitti.”

“Hiçbir fikrim yok.” Vuk’un sesi tuhaf bir şekilde gergin geliyordu. Zaten sosyal etkinliklerden sonra her zaman biraz huysuz olurdu.

“Parfümüne hangi notaları koydun?” diye sordum. Son kombinasyonunu görmeme izin vermemişti ve merakımdan ölüyordum. “Umarım ilk odunsu bazını seçmişsindir. Sana çok yakışıyor.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Neden kutuyu açıp kendin bakmıyorsun?”

Parfümlerimizin arkasında, koku notalarını ve üretim tarihini gösteren özel baskı etiketler vardı.

Vuk ellerini ceplerine sokup çenesini sıkarak beklerken ben de çantasından parfümünü çıkardım. Etiketle odunsu ve vanilya kokularının birleşimini görmeyi bekleyerek şişeyi çevirdim.

Fakat görmedim. Aslında koku notasına dair hiçbir şey görmemiştim. Klasik daktilo yazı tipiyle basılmış tek bir cümle vardı.

Benimle evlenir misin?

Nefesim kesildi. Avuç içlerim bir anda o kadar terleyip

ANA HUANG

ısrındı ki, şişeyi sıkıca tutmasaydım elimden kayıp yere düşecekti.

Boğazım gözyaşlarıyla yanarken başımı kaldırdığımda, Vuk çoktan önümde diz çökmüştü. Elinde, hayatımda gördüğüm en nefes kesici yüzük parıldıyordu. Kusursuz armut şeklindeki elmas, siyah kadife bir kumaşın üzerinde duruyordu. Altın bir çerçeveye yerleştirilmiş ve zarif bir şekilde serpiştirilmiş minik zümrütlerle süslenmişti.

“Bu atölyeden sana ilk kez bahsettiğimde, neden bu kadar geç saatte olduğunu sormuştun,” dedi usulca. Yanakları pembeleşmişti. Normalde soğukkanlı ve sakin olan sesinde hafif bir titreme vardı. “Çünkü bunu Kuzey Işıkları altında yapmak istedim. Geçen yıl Washington’dayken bana Kuzey Işıkları’nı hiç görmediğini söylemiştin, ben de senin bunu deneyimlemeni istedim. Bu dünyadaki tüm güzellikleri deneyimlemeni istiyorum, Ayana. Umarım tüm bunları yaparken senin yanında olma şerefini bana bahşedersin.” Vuk yutkundtu. “Aslında çok daha uzun bir konuşma hazırlamıştım ama kelimelerle aram çok iyi değildir. Zaten kelimelere de pek ihtiyacımız olmadı, birbirimizin kalbinde ne olduğunu daima biliyorduk. Bu yüzden sormak istediğim tek bir soru var. Ayana Kidane, benimle evlenir misin?”

Daha ilk cümlesini bitirmeden gözyaşlarım akmaya başlamıştı, o soruyu sorduğunda ise artık durduramıyordum.

“*Evet. Aman Tanrım, evet!*” diye hıçkırarak ağladım. “Tabii ki seninle evlenirim!”

Omuzlarının rahatlamış bir şekilde gevşediğini gördüğümü sandım ama dürüst olmak gerekirse, gözyaşlarımın ötesini pek göremiyordum.

O parmağıma yüzüğü takarken dünya bulanıklaşmıştı. Öpüşüyorduk, gülüyorduk ve yine öpüşüyorduk.

KISKANÇLIK KRALI

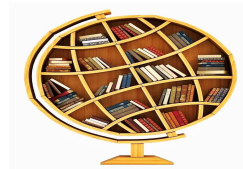
Finlandiya'ya “spontane” bir gezi önerdiğinde, onun bir şeyler planladığını anlamalıydım. Fakat sadece tekrar gelmek istediğimi söylediğim için beni buraya getirmiş olsa da şaşır-mazdım.

Vuk metanetli, huysuz ve ara sıra cinayet eğilimi gösteren biriymi ama kalbinin derinliklerinde iyi bir insandı. Bize özgü bir şekilde uyumluyduk. Aydınlık ve karanlık, deniz ve kar, alev ve buz gibi.

Onunla tanışmadan önce yıllarca aşk hayatımın olmamasından şikâyet etmiştim. Oysa iç çekişlerim sadece evrenin bana, “*Biraz daha bekle. Mükemmel eşin gelecek,*” diye fısıldamasıydı.

Gelmişti.

Ve beklediğim her saniyeye değmişti.

TEŞEKKÜRLER

Ahlaki açıdan gri, dengesiz bir kahraman yazmayalı uzun zaman olmuştu. Muhtemelen bu yüzden, Vuk ve Ayana'nın hikâyesi beni bu kadar çok eğlendirdi! Sevdiği kadın için dünyayı yakacak kadar âşık olan tehlikeli bir erkek karakter mi? *Evet, lütfen.*

Bu kitap, serinin önceki ciltlerine göre biraz daha fazla aksiyon ve gerilim içeriyordu. Bu yüzden Ana Ekibi'ndeki herkese teşekkür ederim!

Becca'ya; bu çiftin kafasına girmemiz biraz zaman aldı ama başardık! Hikâyede bildiğin o şeyi bildiğin o yere taşımak kesinlikle doğru bir hareketti. Ayrıca Jordan bir gün daha yaşamayı başardı.

Alfa okuyucularım Brittney, Rebecca ve Salma'ya; bir roman daha tamamlandı! Bu süreç boyunca hem dayanağım hem de destekçim olduğunuz için teşekkür ederim.

Uzman alfa okuyucularım Marijana, Efrata ve Hayley'e; bilginizi ve çeviri becerilerinizi benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Çok şey öğrendim ve sizler olmasaydınız bunu başaramazdım.

Beta okuyucularım Chelé, Erica, Aishah, Emma, Jessie, Sonali, Malia ve Nina'ya; tüm düşünceli geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Notlarınıza ayırdığınız zaman ve özen için gerçekten minnettarım. Bu hikâyenin parlamasına yardımcı oldunuz!

ANA HUANG

Britt'e; düzeltme sihrin için teşekkür ederim. Bir başka sıkı teslim tarihi daha tamamlandı!

Cat'e; "*Bahçe yılanı değil, piton düşün.*" Hahaha. Harika bir tasarımcı ve harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

Christa, Madison ve Bloom ekibinin geri kalanına; bu serinin beşinci kitabına geldiğimize inanamıyorum! Sizinle çalışmayı çok seviyorum ve gelecek için çok heyecanlıyım.

Gina, Ellie ve Piatkus ekibinin diğer üyelerine; bu kitaba harcadığınız emek için teşekkür ederim. Kitaplarımın dünyanın dört bir yanındaki mağazalarda yer alması beni çok mutlu ediyor ve sizler olmasaydınız bu mümkün olmazdı.

Kimberly, Aimee, Joy ve Park, Fine ve Brower ekibinin diğer üyelerine; yanımda olduğunuz için minnettarım. Hepiniz *rock* yıldızlarısınız!

Jess'e; perde arkasında gösterdiğin tüm emekler için teşekkür ederim! Yayın haftasını sorunsuz geçirmemi sağladın, sen olmasaydım yaptığım işlerin yarısını bile yapamazdım.

Okurlarıma; *Kıskançlık Kralı* için gösterdiğiniz heyecan inanılmazdı.

Yıllar boyunca verdiğiniz destek için teşekkür ederim. Sizler gerçekten isteyebileceğim en iyi okuyucularsınız ve sizlerle bu topluluğun bir parçası olmaktan onur duyuyorum.

Sevgilerimle,

Ana